LUCY COLEMAN

O vară în Provence

**O vară de neuitat,
un vis împlinit...**

LUCY
COLEMAN

O vară în Provence

Traducere din limba engleză
de Loredana Frățilă-Cristescu

Librex Publishing,
2024

Lui Lawrence,

Chiar și după atâția ani împreună, tot pe tine te aleg în fiecare zi a vieții mele. Tu ai fost cel care m-a încurajat să renunț la

serviciu și să mă ocup numai de scris. Ceea ce am și făcut. Ori de câte ori îmi scădea încrederea, tu-mi erai alături să mi-o redai. Iar când e momentul de sărbătorit, mă iei pe sus și mă duci undeva și mă faci să mă simt extraordinar. Te iubesc mereu și pentru totdeauna.

Aprilie 2018

Stroud, Gloucestershire

Bate vântul schimbării

E binecuvântare ori blestem să te naști cu o voce interioară... una care se trezește nepoftită și te umple de un sentiment de așteptare și agitație?

N-ajută nici faptul că mi-a plesnit capul de durere toată ziua. În ultima oră însă m-a săgetat în ochiul drept o durere cunoscută, care acum a devenit stăruitoare. Crește în intensitate chestia aia care vine, ce-o mai fi și ea, și de la stresul pe care mi-l provoacă, mă ia cu rău de la stomac.

Când mi se dezvăluie în cele din urmă, instinctele mele țipă că totul are să se schimbe. Fiecare lucrușor pe care l-am luat de bun are să fie amenințat.

Schimbarea poate fi palpitantă, dar ce simt eu e o greutate care începe să coboare asupra mea și mă tem de ce are să vină.

***

Bâzz, bâzz, bâzz. Telefonul aleargă pe birou, făcându-mă să sar ca arsă. De douăzeci de minute încerc să citesc ultima pagină a unui raport, dar cuvintele îmi înoată pe dinaintea ochilor. Nu vreau să răspund fiindcă numai ca să stau liniștită să citesc am nevoie de toată energia mea, darămite să mai și stau de vorbă. Poate că mai poate aștepta. E prea târziu să fie șeful meu și dau ochii roată constatând că toți ceilalți au plecat acasă.

Îmi retrag mâna de deasupra lui și mă aplec în schimb să văd identitatea apelantului. E sora mea, Hannah. Intru instantaneu în panică și mi se usucă gura când iau telefonul și mi-l apăs pe ureche. La momentul actual, ea e un motiv constant de îngrijorare și tot timpul se întâmplă ceva, fiindcă o ține numai într-o criză emoțională. Hormonii sunt răspunzători de multe, nu?

Vocea mi-e inegală, un gâjâit pe care abia mi-l recunosc.

— Ce e, Hannah?

Fac o pauză să-mi dreg glasul.

— E totul în regulă?

Buf! face inima mea lent, ca și cum ar fi mecanică și ar avea nevoie să fie întoarsă. Știu c-ar fi trebuit să închei lucrul acum o oră și să mă duc acasă ca să mă bag sub plapumă, ca să aștept să-mi treacă durerea.

— Fern, nu-mi vine să cred că ești încă la muncă! Știi ce oră e?

Ceața durerii din jurul meu se mai împrăștie un pic când inflexiunea caldă din vocea ei mă asigură că e bine.

— P... plec în curând.

Închid ochii ca să mă lupt cu greața, când mă străbate încă un val de durere – până și dinții mă dor acum –, îmi relaxez umerii ca să scap de tensiunea din gât, dar asta nu mă ajută.

— Sunt cu Aiden. Trebuie să vii numaidecât acasă. Am verificat biletul de loterie prins de ușa frigiderului cât te așteptam.

Aud o învălmășeală de voci pe fundal, ceea ce mă derutează pentru că mă zbat să-i pricep vorbele.

— Bilet? Ce bilet?

A! Cel pe care l-am cumpărat vineri de la supermarket. E... luni, ba nu, marți. Mi se derulează zilele în minte fără vreo legătură cu ceva.

— Ei?

Râde, iar încântarea îi pițigăiește vocea și mă face să tresar.

— Ei ce?

Senzația că-mi plesnește capul de durere e cruntă acum și-mi dau seama că, dacă nu iau o pastilă de migrenă, o să cad pe jos.

— Fern, pari pe jumătate adormită. Ți-a ieșit doar un număr, dar la naiba, ai câștigat la Tragerea Milionarilor!

Începe să mi se agite stomacul și pic în față, răvășită de durere, până dau cu fruntea de birou.

— Ce frumos! Spune-i lui Aiden că ajung în curând acasă, promit!

Click.

De ce e Hannah la mine? De ce nu e la facultate? Atunci îmi aduc aminte că e vacanța de Paști. E în

regulă. Acum nu mai trebuie decât să ajung acasă întreagă.

***

— Arăți groaznic, Fern. Te lupți cu un atac de migrenă?

Dau din cap că da, lăsându-mi geanta să cadă pe podea și mă pleoștesc recunoscătoare pe unul dintre scaune. Se pare c-am ratat o petrecere. Barul pentru mic dejun e plin de pahare, două sticle deschise de Prosecco și o varietate de gustări.

Aiden mă fixează cu privirea.

— Ceai? întreabă el cu blândețe.

— Da, te rog.

Îmi simt trupul greu acum că durerea e sub control, dar efectele secundare nu-s plăcute. Bărbia, gâtul și umerii mi le simt julite, ca și cum m-aș fi lovit cu putere de ceva. Măcar nu mi se mai agită stomacul.

— Unde-i Hannah?

— A trebuit s-o taie, că se întâlnea cu colega ei de cameră la o pizza, mai ții minte? Maică-ta și taică-tu au trecut să aducă haina pe care-ai uitat-o la ei acasă după prânzul de duminică și s-au oferit s-o ia cu mașina.

A, da!

— Și băuturile? întreb arătând din cap spre dezordinea de care a început să se ocupe Aiden.

— Georgia de alături a bătut la ușă să ne salute când a văzut mașina părinților tăi parcată pe alee. Hannah tocmai verificase rezultatele loto pe telefon și era înflăcărată de la veste. I-a dat SMS lui Steve să vină și el, după ce a zis Georgia că mai rămâne să bea un pahar. Adunarea s-a transformat într-o

mică sărbătorire și am sperat c-o să intri și tu pe ușă.

Vine cu o cană de ceai și mi-o pune în față, pe masă.

— Îmi pare rău pentru azi-dimineață, adaugă el degajat, ca și cum n-ar fi mare lucru.

Scuzele au însă o undă de vinovăție, iar Aiden îmi evită privirea.

Oare crede că am stat departe de el intenționat? În cei șapte ani de când suntem căsătoriți nu ne-am mai certat la micul dejun. De fapt, ne certăm rareori, dar în ultima vreme... Încep să mă simt de parcă nu l-aș mai cunoaște.

— Trebuie că te simți chiar groaznic dacă nici măcar gândul a unui milion de lire care-ți intră în cont nu-ți stârnește un zâmbet. Ai avut migrenă toată ziua?

Își încrețește fruntea și reacția lui îmi merge la inimă. Îi iubesc fiecare centimetru din fața expresivă, inclusiv cicatricea alb-argintie de pe frunte, o amintire a unui copilaș neastâmpărat care-i scotea pe toți din minți cu șotiile lui – sau cel puțin așa mi s-a povestit. Și ochii ăia căprui-verzui, și părul ăla castaniu închis, tuns scurt, pe care nu îndrăznește să-l lase să crească fiindcă are personalitatea lui, mi s-au întipărit în minte. Pentru o fracțiune de secundă, ceea ce văd dinaintea ochilor nu e bărbatul de ٢٩ de ani, ci acela care era când ne-am cunoscut. Un băiat de ١٧ ani care se credea deja bărbat. În zilele acelea, avea doar două fire de păr pe piept și acum are nevoie de epilare ca lumea, cu ceară, după părerea mea. Gândurile care-mi aleargă prin cap mă fac să zâmbesc.

— Mai mult sau mai puțin, recunosc.

— Ar fi trebuit să suni. Nu-mi place să te știu la volan când ești în starea asta.

— În starea asta?

Mă încrunt privindu-l, pentru că mi-e greu să-i pricep vorbele.

Văzându-i îngrijorarea întipărită pe față mi se declanșează o amintire de azi-dimineață. Se plimba de colo până colo cu pași apăsați și eu simțeam că pur și simplu așteaptă să plec. Prezența mea părea să-l enerveze, dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg. Nu făcusem decât să-l întreb ce se întâmplase.

— Când ai un atac în toată regula, iubito. Nu-ți dai mereu seama că ți-e afectată judecata. Mai ții minte când ți-ai lipit mașina de stâlp pe când intrai în garaj?

A fost un singur incident. Probabil acum cinci ani. Da, în ziua aia n-ar fi trebuit să încerc să conduc eu spre casă. Îmi uitasem tabletele și nu am vrut să provoc agitație.

Am moștenit durerile astea îngrețoșătoare de la tata, care m-a prevenit că stresul e un factor declanșator important pentru el. Ceea ce nu m-a ajutat cu nimic. Cine poate să evite stresul?

Mi-aduc aminte că am fost nevoită să-mi abandonez mașina înainte să intru clătinându-mă pe picioare. Aiden s-a întors și m-a găsit prăbușită pe podeaua holului. În dimineața următoare, mi-a zis că l-am speriat și m-a pus să promit că n-o să mai risc așa.

Ei bine, măcar îi mai pasă, ceea ce mă alină, bănuiesc, indiferent de ce s-o întâmpla între noi.

Se așază dintr-o parte pe scaunul de vizavi de mine cu o mutră spăsită.

— Hannah avea dreptate, am verificat eu însumi biletul de două ori. Am câștigat, Fern.

Cuprind cana de ceai cu mâinile și o țin așa câteva secunde, lăsând căldura care aproape mă opărește să-mi producă un șoc care să mă mai trezească la viață. Pastilele de migrenă mi-au pus surdină simțurilor, de parcă aș fi ușor deconectată, o neclaritate care nu se dă dusă. Îmi retrag mâinile și le las să cadă în poală. Mă furnică degetele, așa că e bine să simt ceva ce mă trage brusc înapoi, în prezent.

„Nu-s decât bani" – cuvintele îmi sar în minte, nechemate. Banii n-au să repare faptul că s-a schimbat ceva la Aiden și că mă tem că nu mă mai iubește.

— O să ne putem plăti ipoteca. Și să rezolvăm și cărțile de credit.

Se oprește. Vorbește pe un ton blând și, urmărindu-i expresia, văd că înțelege că încă n-am asimilat informația. Creierul meu nu pare în stare să reacționeze la cuvinte pe moment și mă uit la el cu ochii goi.

— Hai! Nu de ceai ai tu nevoie, ci de somn.

Se scoală în picioare și din doi pași mari ajunge lângă mine, iar brațele lui puternice mă ridică de pe scaun și mă ghidează spre ușă.

— Promite-mi că n-ai să mai riști iar, prostuțo! Oi fi tu superfemeie, Fern, dar bănuiesc că până și superfemeia mai are câte o zi liberă din când în când. Toți avem nevoie de un pic de ajutor câteodată și pentru asta mă aflu eu aici.

Aveam nevoie s-o aud. Oho, și câtă nevoie! Cuprinsă de brațele lui, un sentiment de ușurare că sunt salvată îmi permite să mă relaxez. Ca un balon care se dezumflă, brusc mă simt goală și soțul meu este stăpân pe situație. Sprijinul meu mi-e în continuare sprijin.

Aiden mă pune pe pat și mă ajută să mă dezbrac. Imediat ce mi se afundă trupul în cearșaful moale și răcoros, iar capul îmi atinge perna, mă simt transportată ca prin farmec. Întunericul e ca un cocon și eu îl primesc bucuroasă.

2

Nu-i visul oricui... un câștig?

Georgia se uită la mine pe deasupra cănii ei de cafea, cu sprâncenele unite a îngrijorare.

— Cum adică provoacă o problemă? E mult de gândit la ce să faci cu o sumă considerabilă de bani picați din cer, dar nu sunt sigură că asta e o problemă. Dacă este, atunci cu siguranță e una care pe mulți nu i-ar deranja s-o aibă.

Își dă pe spate claia de bucle roșcate și ochii ei albaștri sfredelitori îi caută pe ai mei.

Oftez. Mă simt de parcă eu și cu Aiden n-am mai vorbit de nimic altceva în ultimele două săptămâni. O încasare bruscă de bani, am descoperit eu, nu-ți alungă, ca prin farmec, instantaneu problemele. Familia și prietenii noștri, colaboratorii presupun că suntem într-un soi de stare de euforie. Adevărul însă e că nu suntem și știu că asta sună lipsit de recunoștință.

— E complicat, Georgia, recunosc eu.

Își pune cana pe masă ca să transmită că mă bucur de toată atenția ei.

— Hai, descarcă-te! Dacă în mine nu poți să ai încredere, atunci nu poți să ai în nimeni. Suntem prietene de atâta amar de vreme că știi că te susțin orice-o fi.

E greu de exprimat în cuvinte și durează câteva minute până să-mi adun gândurile răzlețe.

— Cred că Aiden trece prin vreun soi de criză. Nu se numește burnout în ziua de azi? Știi tu, când oamenii se bagă într-o stare de epuizare afectivă, fizică și mintală. Viața noastră pare să fie în aer chiar în momentul ăsta. Aiden consideră mereu că trebuie să meargă înainte, nimic din ceea ce face nu e destul în ochii lui, ceea ce e o nebunie, fiindcă o ține tot așa cu rezervorul aproape gol și e nefericit din cauza asta.

În clipa în care termin de vorbit nu-mi vine să cred c-am zis-o cu glas tare. Îi pică fața Georgiei, care rămâne cu gura căscată preț de o clipă înainte să și-o închidă la loc.

— Mereu l-am privit ca omul pe care te poți baza și mi-am dorit să-i semene și Steve un pic mai mult. Nicio clipă nu m-am gândit cât de stresant ar putea să fie așa ceva. Știu că organizația de binefacere contează foarte mult pe el, fiindcă are capacitatea de a-i motiva pe alții. Știi cum se zice: dacă vrei să faci ceva, roagă un om ocupat.

— Bănuiesc că, parțial, e și vina mea. Ne-ar plăcea să avem un copil la un moment dat, dar ne scădeau economiile. Apăreau ocazii la serviciu și eu eram în cursa pentru promovare. Era un moment să fac un efort în plus și să dovedesc că mă descurc.

— Acum, desigur, banii nu mai sunt o problemă, deci poți s-o lași mai moale.

O remarcă destul de corectă, doar că Georgia nu înțelege că n-a fost vorba numai de bani. A fost vor-

ba și de recunoaștere și am făcut ceea ce trebuia ca s-o obțin.

— Dacă n-aș fi fost atât de concentrată pe direcția în care mă îndreptam, poate c-aș fi observat că totul devine un pic prea mult pentru el.

E prima oară după ani buni când mi-am permis să-mi recunosc temerile. Până acum au fost o îngrijorare evazivă ce-mi plutea în minte. Pe măsura trecerii săptămânilor și lunilor, au început să se adune însă bucățile disparate și ceea ce încep să înțeleg e tulburător.

— E un pic neașteptat, recunosc, deși el n-a fost tocmai vesel ca de obicei în ultima vreme. Un pic... îngândurat, poate, asta am remarcat, zice Georgia.

Mai că văd cum i se învârt rotițele în minte cât stăm noi așa și realizez posacă faptul că semne sunt de ceva vreme.

— Nu mai vorbim de viitor, numai de chestii de zi cu zi. Suntem căsătoriți de șapte ani și nu pot să nu mă întreb dacă și asta are ceva de-a face cu chestiunea, recunosc eu.

Georgia zâmbește.

— Mâncărimea de după șapte ani de căsnicie? E pe bune?

— Punctul de la care se presupune că se instalează plictiseala, se pare. Pur și simplu, n-am crezut că are să ni se întâmple și nouă. Ce proastă am fost să presupun că tăcerea lui Aiden înseamnă că încă ne mai străduim să atingem aceleași scopuri! A devenit retras, ceea ce e un semn de avertizare la care ar fi trebuit să reacționez din capul locului.

— E genul de om care încearcă mereu să se autodepășească, pricep, dar tu ești centrul lumii lui, Fern.

— Iar el e centrul lumii mele, dar zilele astea n-avem treabă decât cu serviciul sau familia. Am încetat să ne mai deranjăm să ne îmbrăcăm frumos să ieșim într-o seară la întâlnire ca să ne bucurăm să fim împreună. Venim acasă obosiți și vegetăm în fața televizorului, iar în weekenduri fie facem ceva legat de organizația de binefacere, fie lucrăm la casă, fie mergem în vizită la familia mea.

— N-a... ăă, n-a făcut nimic prostesc, nu? Adică, ai auzit de...

Georgia se încruntă și mai tare.

— Nu, *nu.* Nu-i asta, cel puțin, nu cred c-a avut o aventură sau ceva pe-acolo. Măcar aș simți-o, nu?

Georgia ridică din sprâncenele care-i dispar în buclele spiralate.

— Păi voi sunteți o pereche de dependenți de muncă și de aceea ați și fost, probabil, atât de apropiați, pentru că vă înțelegeți unul pe altul. Poate că aveți nevoie de o pauză, o mică vacanță ca să vă bucurați nederanjați de niște timp împreună.

— Aș vrea eu să fie atât de simplu, dar mă tem că asta ne-ar da peste cap. Să fim împreună douăzeci și patru de ore când el e atât de sensibil ar însemna o presiune în plus.

— A, înțeleg ce vrei să spui! Cumva înfruntați problema fără ocolișuri fiindcă nu există nimic care să vă distragă. Fir-ar, asta da situație neplăcută, nu?

Ei bine, are dreptate aici. Cum să explic ceva ce-i făcut dintr-un catralion de ciudățenii disparate? Izolate, nu înseamnă nimic, la un loc înseamnă ceva, dar ce anume?

— A fost atât de morocănos în ultima vreme că n-a fost momentul potrivit să vorbim pe șleau. Așa mai trece o săptămână și distanța dintre noi se tot mărește.

— Voi doi obișnuiați să vă simțiți bine împreună, ceea ce era frumos de văzut. Mă simt prost că n-am observat că s-a schimbat ceva. Nu-s cine știe ce prietenă, nu-i așa?

Acum am făcut-o să se simtă vinovată și nu asta e problema aici. Aiden a devenit lipsit de entuziasm la fiecare încercare a mea de a mă apropia de el. Partea frustrantă e că nici măcar nu pot spune cu precizie când a început schimbarea. Alunecarea de la încântarea aia care ne înfiorează când suntem singuri la o existență comodă, aproape banală. Îmi vine să plâng.

Georgia ia cana și soarbe din cafea, reflectând la cuvintele mele. E chinuitor.

— Steve și cu mine n-avem timp nici măcar să ne gândim la trecutul printr-o perioadă de stagnare în căsnicie din cauza copiilor. Nu ne putem gândi decât la cât somn mai apucăm, iar timpul petrecut împreună în calitate de cuplu a devenit o amintire îndepărtată. Cadoul pe care ni-l facem e să ne lăsăm unul pe altul să lenevim în pat, zice ea cu o grimasă.

Îmi dau seama că e o încercare de a înveseli atmosfera, chiar dacă a vorbit din suflet. Numai că tot ceea ce am spus e ultimul lucru pe care se aștepta să-l scot pe gură și acum îmi doresc să nu fi pornit discuția.

— Câștigul ăsta pare să ne polarizeze, Georgia. Nu vreau decât să-l am iar pe vechiul Aiden.

Mă privește fix, clătinând cu tristețe din cap.

— Acum chiar mă îngrijorezi, Fern. Lucrezi în resurse umane și ai de-a face cu oameni și problemele lor tot timpul. Te pricepi la comunicare și știi cum să interpretezi semnele. Dacă tu nu te descurci în situația asta, atunci poate că e momentul să te gândești să discuți cu un consilier pe probleme maritale.

Până să apuc să reacționez la sugestia ei, auzim sunetul ușii de la intrare care se deschide. Vocea lui Aiden strigă: „Salut!”, ceea ce-mi face burta să tremure de agitație.

Georgia și cu mine ne uităm una la alta resemnate.

— Ar fi cazul să plec, spune ea cu veselie. Nu mi-am dat seama că s-a făcut deja ora. E rândul meu la gătit astă-seară. Vlăstarele mele o să dea atac la borcanul cu biscuiți, întrebându-se de ce nu-i nimic în cuptor.

Îmi pune mâna pe braț și mă strânge de el.

— Vorbim mâine, șoptește ea și, când Aiden intră în bucătărie, îi zâmbește cu căldură. Unul intră, altul iese. Vorbim mai încolo, continuă și cu asta dispare pe ușa din spate.

Aiden se apropie și se apleacă să-mi depună un sărut fugar pe obraz, iar eu îmi dau seama că-l preocupă ceva.

— Zi grea? întreb eu, sperând ca întrebarea să-l îndemne să vorbească despre problemă.

— Mda.

Cu asta, se întoarce să-și ia o cană și o duce la aparatul de cafea în care bagă o capsulă. Zgomotul pune, temporar, capăt oricărei conversații.

Îmi fac de lucru luând câteva chestii din frigider și încep să pregătesc o salată. Orice numai să umplu liniștea stânjenitoare care se întinde între noi ca un hău care se cască din ce în ce mai tare.

Cu spatele la el, aud cum trage unul dintre scaunele de la masa de bucătărie și scârțâitul când se așază pe el.

— Suntem din ce în ce mai pricepuți la tacticile de evitare, nu-i așa?

Cuvintele lui mă fac să mă răsucesc. N-o zice tăios, ci doar cu o undă de tristețe în glas.

— Încerc să nu înrăutățesc lucrurile mai tare decât sunt, recunosc eu. Asta se cheamă evitare? Bănuiesc că da, dar nu știu cum altfel să gestionez problema cu care ne confruntăm acum, oricare-o fi ea.

Face semn din cap spre scaunul de cealaltă parte a mesei.

— Poate că e timpul să fim sinceri unul cu altul, Fern.

Vorbele lui mă izbesc la fel de puternic ca și cum tocmai aș fi fost pălmuită.

— Credeam... speram... mereu am fost.

Clatină din cap.

— Nu știu de ce simt că-mi lipsește ceva din viață la momentul actual și știu că nu e corect față de tine. N-are nicio logică, dar afectează tot ce fac. Sau încerc să fac. Dintr-odată, când mă trezesc de dimineață, totul pare previzibil.

Coboară privirea fixând-o pe cană și evitând să mi se uite în ochi.

— Previzibil? Ei, la asta nu m-am așteptat. Nu e pur și simplu un alt cuvânt pentru plictisitor?

— Poate cuvântul pe care-l caut e „repetitiv", se corectează el, iar eu îmi simt umerii lăsându-mi-se a consternare.

— Repetitiv? repet eu monoton. Dacă e vorba de avut copii, atunci știu că am tot amânat pasul, dar că ăsta ne-a fost mereu planul pentru când trecem de 30 de ani. Dacă vrei să devansăm momentul, nu trebuie decât să zici. Totul e flexibil, știi și tu, Aiden. Numai că trebuie să fim siguri că suntem pregătiți, fiindcă este un angajament uriaș, dragule.

— Nu-i asta și nu cred că ar fi, oricum, o idee bună să mai adăugam o presiune acum.

Vorbele îi sună rău prevestitoare, ca să nu spunem mai mult.

— Uite ce e, îmi pare rău, eram conștientă că între noi ceva nu e în regulă de ceva vreme și ar fi trebuit să abordez problema fără ocolișuri. Numai că, ori de câte ori aduceam vorba, tu schimbai subiectul și eu presupuneam că nu ești pregătit să discuți.

Pare abătut așa cum stă, cu umerii lăsați.

— Credeam c-o să rămânem uniți de lucrurile pe care ni le pune viața în cale.

Vorbește pe un ton mai blând și îmi dau seama că face un efort hotărât să exprime ceea ce simte.

— Fiecare pas poate fi uneori resimțit ca un obstacol, Fern, și noi o știm prea bine. Am avut niște bucurii grozave și vreo câteva necazuri masive, recunosc, dar am reușit întotdeauna să răzbatem împreună.

Încearcă să mă asigure, fiindcă vrea să se termine discuția. „Feritul n-o să te ajute, Aiden, trebuie să ne lămurim ce nu merge."

— Nu e ceva ce putem ignora în continuare, nu?

Știu că sună provocator, dar acum, că discutăm deschis, nu mai e cale de întoarcere.

— Nu-mi găsesc cuvintele potrivite ca să explic ce simt, așa că nu mă surprinde că nu înțelegi. Tot ce știu e că te iubesc, serios, și mă distruge să știu că te necăjesc, iubito.

Într-un final, ridică ochii și, când privirile ni se întâlnesc, văd în ei disperare, care apoi slăbește.

— Mai ții minte când ne-am întâlnit nas în nas la balul școlii și uite-așa – pocnește el din degete – am știut că s-a schimbat ceva? Se întâmpla ceva important.

Mă gândesc că „ciocnit" ar fi fost un cuvânt mai potrivit și n-a fost un bal oarecare, ci tocmai banche-

tul. Eram cu toții niște adolescenți impresionabili de 16 și 17 ani. A fost prima oară când am vorbit, fiindcă Aiden se ținea cu sportivii și eu eram din rândul tocilarilor în zilele alea.

Dau din cap, nevrând să-l întrerup.

— Mi-amintesc prima noastră întâlnire, la trei zile după, și tu m-ai sunat în ziua următoare să-mi spui c-a zis taică-tu că nu mai poți să te întâlnești cu mine. Totul pentru că te-am adus acasă cu o oră mai târziu și am claxonat de trei ori la plecare. S-au aprins luminile în toată fundătura în seara aia. Eu însă mă dădeam mare fiindcă voiam să te impresionez și eram nebun de fericire.

Pe atunci așteptam să încep în toamnă un curs pentru examenele de absolvire a liceului la Amersley College, școală progresistă. Tata, prăpăstios din născare, crezuse că Aiden e înfumurat și prea încrezător în forțele proprii, așa că n-au început tocmai cu dreptul. Cu trecerea anilor, și-a dat seama că a mai câștigat un fiu, un bărbat în care putea avea încredere să aibă grijă de adeseori îndărătnica de fiică-sa.

Aiden continuă.

— La care tu ai zis: „Dar mie nu îmi pasă, pentru că n-are să mă oprească nimic să mă întâlnesc cu tine” și ai vorbit serios. Asta m-a făcut să mă simt invincibil. N-avea să mă mai ia nimic prin surprindere în viața mea pentru că îmi găsisem sufletul-pereche. Doi sunt mai puternici decât unul.

Mi se umplu ochii de lacrimi, fiindcă, deși Aiden e un bărbat grijuliu și destul de romantic, nu alege deseori să vorbească despre emoțiile lui. Atunci când o face, are mereu un motiv și mie îmi trec fiori pe șiră, vertebră cu vertebră.

— Eram căpoși, nu-i așa? recunosc eu.

Toată lumea ne zisese că n-o să dureze, fiindcă după examenele de absolvire a liceului speram amândoi să dăm admitere la o universitate. Chiar și în acel stadiu, părea improbabil să ne îndreptăm amândoi în aceeași direcție și toată lumea știe că relațiile la distanță nu merg, în general, bine. Numai că, deși gândul de a sta despărțiți ne îngrozea, nu ne îndoiserăm nicio clipă unul de altul.

Retrospectiv, ce șanse aveam să rămânem împreună în toată această perioadă? Reușiserăm însă. Se dovedise că mai rărut e mai drăguț și fiecare întâlnire fusese cu adevărat palpitantă.

Aiden îmi cercetează fața și mă întreb ce vede.

— Ai schimba ceva? mi-aruncă el. M-ai depășit din punctul de vedere al carierei și-mi dau seama că te-am ținut pe loc. Ai refuzat o ofertă de lucru de vis la Londra fără să stai pe gânduri ca să ne putem cumpăra casa asta și să începem să prindem rădăcini. Nu-i de mirare că i-a luat ceva tatălui tău să mă ierte și să accepte că te-ai mulțumit cu mai puțin decât meritai.

Știe că nu-i întru totul adevărat. Simțeam nevoia să fiu aproape de familia mea la acel moment dintr-o mulțime de motive și prinsul rădăcinilor aici era decizia potrivită. Să fie oare supărare din cauza recentei mele promovări? Mira-m-aș! Sper că nu e vorba aici de cine câștigă mai mult, că ar fi dezamăgitor. Dacă orgoliul lui Aiden e așa fragil, atunci fac eu ceva foarte greșit. El e totul pentru mine – mai important decât banii, decât o funcție și nu mă cunoaște deloc dacă crede că astea contează.

Rolul lui Aiden la serviciu a evoluat și n-o avea el o grămadă de diplome de pus pe perete, dar are o gamă de abilități foarte vandabile. Abilități care la el

sunt naturale, fiindcă inspiră oamenii să le pese. De aia e perfect să motiveze întreaga echipă când vine vorba de strângere de fonduri. E indispensabil, dar știu că nu se percepe astfel și mă întristează că nu se prezintă pe sine și abilitățile sale la adevărata valoare.

Nu pot evita răspunsul la întrebarea lui, dar e greu să nu par iritată.

— Nu, bineînțeles că n-aș schimba nimic. Ce-ți veni să-mi pui asemenea întrebare?

Îmi șterg lacrimile și o combinație ciudată de emoții se trezește în mine. Încearcă oare să spună că eu sunt cea care s-a schimbat?

Oftează, un sunet care mă termină.

— Nu știu cum să explic sentimentul ăsta de... „ce-ar fi dacă”?

Îmi cade stomacul când mă uit fix la el.

— Regreți ultimii șapte ani, alegerile pe care le-am făcut?

— Nu!

Cuvântul se repede spre mine ca un glonț care spulberă tăcerea. Aiden începe să clatine accentuat din cap și-și strânge pumnii.

Se uită la tavan, iar eu n-am ce să-i spun, fiindcă nu înțeleg ce-i în capul lui.

A fost tulburat afectiv când i-a murit bunica acum un an. În momentul de față însă este altceva. Ceva ce n-am mai văzut nicicând la el și mă sperie.

Încep în cele din urmă să-mi înfrunt frica pe care o port cu mine de aproape șase luni deja și nu știu ce să fac sau să spun.

Aiden se apleacă în față pe scaunul lui, întinde o mână peste masă spre mine. Instinctiv întind și eu mâna și degetele ni se împletesc.

— Te iubesc, Fern. Mereu te-am iubit și mereu o să te iubesc. Numai că, dintr-odată, nu știu cine sunt sub fațada pe care o arăt lumii... În atâtea feluri, atâtor oameni, și totuși pe dinăuntru mă simt *pierdut* chiar în momentul ăsta. Știu că ar trebui să fiu recunoscător pentru viața pe care o ducem. Mi-o spun permanent, dar...

Dar? Tăcerea e durere cât aștept și degetele ni se despart încet.

— Dar nu pare să mă ajute să-i dau de cap acestui sentiment pe care-l am că... nu-i destul. De parcă ar exista ceva ce trebuie să fac, ceva care să schimbe situația și totuși nu știu ce.

— Ceva mai bun decât noi? Habar n-aveam că te simți așa, Aiden – de ce n-ai spus nimic mai înainte?

Pare șocat la auzul supărării din glasul meu.

— Fern, eu doar încerc să explic ceva ce nu sunt sigur că măcar eu pot înțelege pe de-a-ntregul. Nu e vorba de avut regret și îmi pare rău dacă așa se vede. Tu te-ai afirmat și înfloreșți, iar mie îmi place la nebunie asta. Nu ești doar o soție, fiică și soră frumoasă, inteligentă și grijulie, ci poți și să realizezi tot ce-ți dorești. Meriți pe cineva care să-ți stea alături și care să fie la fel de puternic și concentrat ca tine, dar, brusc, eu mă îndoiesc de tot ce fac, ceea ce-mi dă senzația că sunt slab, ca și cum aș fi un escroc și aș căuta calea cea mai simplă.

— Mă simt de parcă m-ai pedepsi pentru ceva, când n-am făcut decât să te pun pe tine – pe *noi* – pe primul loc. În orice fac, mă străduiesc cât pot eu de bine și chiar mai mult, pentru că așa sunt eu. Tu o știi, Aiden. Nu concurez cu tine și nici nu încerc să dovedesc nimic. Nu vreau decât să fim fericiți.

Împing scaunul în spate și mă ridic în picioare, iar dezamăgirea începe să mi se transforme în

indignare. Ăsta nu-i deloc bărbatul cu care m-am măritat.

Aiden sare și el de pe scaun ca să mă țină să nu plec.

— De când a murit bunica, am senzația că viața ar fi un ceas care ticăie. Fiecare zi care trece e o zi în care ar trebui să avansez, dar mă simt blocat. Secătuit. Invizibil chiar și pentru mine, de parcă-s un soi de automat care face lucrurile ca să le facă în loc să trăiască clipa.

— Și n-ai putut să-mi vorbești deschis mie, soției tale, așa că în schimb ai tăcut și ai lăsat problema să intervină între noi ca un hău care se cască din ce în ce mai tare pe zi ce trece?

Figura lui începe să-mi înoate pe dinaintea ochilor de la lacrimile de care mi se umplu ochii.

— Nu pleca, iubito, nu-mi întoarce spatele!

Brațele lui care mă cuprind mă alină și căldura trupului lui mă liniștește.

— Am să-mi lămuresc problemele personale, promit, îmi șoptește la ureche.

Preț de o secundă, a revenit vechiul Aiden, cel sigur pe sine, și e o ușurare să știu că poate, poate, încă nu e totul pierdut.

— Cred că trebuie să stăm amândoi să ne gândim încotro ne îndreptăm din acest punct. Mă chinui fiindcă simt că mă alungi. Mă doare, dar văd că ești la fel de derutat de chestia asta ca mine, ceea ce e bine, nu?

Cuvintele mele îl fac să mă strângă și mai tare în brațe și, dacă m-am îndoit vreodată de dragostea lui, limbajul trupului său neagă ferm că am avut și de ce.

— Înseamnă că aș fi pierdut fără tine. Numai că, pentru ca să mă găsesc, am nevoie să descopăr

cine sunt în afara relației noastre.

Și iată schimbarea de care vocea mea interioară mă avertizase că e iminentă.

Brusc, baza lumii mele se prăbușește. Nu e deprimat, așa cum începeam eu să mă tem. Nu, Aiden simte că viața pe care o are îl constrânge – se simte prins în capcană. Avântul necunoscutului față de confortul unei relații de treisprezece ani. Viața pe care o cunoșteam eu – noi – e deja de domeniul trecutului și nu pot face nimic să schimb situația.

Se întorc să mă bântuie vechi cuvinte. Tata mi-a zis odată: „Aveți nevoie să descoperiți cine sunteți ca indivizi, Fern, înainte să puteți duce punctele acelea forte într-o relație. Cunoașteți-vă pe voi înșivă mai întâi, după care totul se va aranja!"

Cu trei frați, mă cunoșteam bine. Casa noastră era gălăgioasă, dar eram fericiți între ciondănelile și micile supărări ale vieții de familie. Eu eram cea rațională, mereu recrutată să dau o mână de ajutor și să-i strunesc pe fratele și surorile mele. Mama zicea că-s o negociatoare înnăscută și râdea ori de câte ori intram în acțiune să opresc o ceartă despre cine să stea pe fotoliul cel mare din fața televizorului.

Când am ajuns în adolescență, eu am devenit – deși surprinzător în calitatea mea de a doua născută – cea care să forțeze limitele, scoțându-mi părinții din minți. Eram așa neclintită în credința mea că eu știu cel mai bine, că adeseori refuzam să ascult sfaturile. Cum nu-și vedeau capul de treabă, erau momente în care tata mă pedepsea și perioada de calmare îmi prindea adeseori bine. Mă ajuta să privesc lucrurile în perspectivă, chestie de care chiar aveam nevoie.

În cazul lui Aiden, pe de altă parte, singur la părinți, ai lui s-au concentrat numai pe el. Oare acest lucru înseamnă că a simțit că rolul lui a fost întotdeauna să facă pe placul altora și să nu dezamăgească? Poate acum, că se apropie de ۳۰ de ani, începe să se răzvrătească împotriva sentimentului că e nevoit să le facă tuturor pe plac. Ceea ce, se pare, mă include și pe mine.

Vocea din capul meu continuă discuția – cuvinte pe care pur și simplu nu le pot rosti cu glas tare. „Nu vreau să-mi faci mie pe plac, Aiden, eu doar vreau să te fac fericit, ceea ce și credeam că fac în timp ce ne construim viitorul împreună. Ei bine, bănuiesc că am dat greș fix atunci când a contat cu adevărat." Se pornește înăuntrul meu o jumătate de hohot de plâns. „Cum să mă pot ierta că te-am dezamăgit atât de tare, dragul meu?"

3

Petrecerea

— În legătură cu seara trecută. N-am vrut să…

Așezat vizavi de mine la masa de mic dejun, Aiden are o expresie spăsită și cu o undă de vinovăție.

M-a luat somnul abia după ore bune și m-am trezit brusc la vreo două ceasuri mai încolo. Cum stăteam eu întinsă și așteptam nerăbdătoare să se crape de ziuă, am știut instinctiv că și el e treaz de-a binelea. Întorși cu spatele unul la altul, nu m-am simțit mai singură în viața mea.

— Dacă nu putem fi sinceri unul cu altul, atunci e ceva foarte în neregulă. Nu mă pot preface că nu m-a șocat ceea ce ai spus, explic eu, dar mă bucur c-ai avut curajul să abordezi subiectul.

— Și nu te simți dezamăgită de mine?

Aiden nu schițează nicio încercare să-și mănânce micul dejun, așa că fulgii de porumb zac acum în castronelul din fața lui, fleșcăiți și neapetisanți.

Clatin din cap, temându-mă să spun cu glas tare „Nu" ca nu cumva să par lipsită de convingere.

— Bun, deci cum procedăm? Vrei niște timp de gândire, dar nu știu sigur ce planuri ai.

Zisese „în afara relației" aseară, așa că bănuiesc că nu o vacanță de trei săptămâni pentru două persoane într-un loc exotic preconiza.

— Vreau să-mi lărgesc orizonturile și să trăiesc la fața locului chestii la care doar am putut să visez până acum. Lumea e mare și, dacă văd cum trăiesc alți oameni, o să descopăr un soi de context pentru viețile noastre de aici.

M-am străduit să ușurez situația cât de mult posibil, știindu-l pe Aiden stresat. Îmi scoate ochii pentru asta ca și cum ar fi fost ceva greșit?

Fac un efort să nu las să-mi scape un oftat de frustrare.

— Și ce anume propui?

Aiden nici măcar nu tresare când răspunde.

— Un an despărțiți, în care să-și vadă fiecare de treaba lui. Am să scap de microbul călătoritului, căci știu că te neliniștește și te face să crezi că mă ții în loc. Iar tu poți să-ți petreci ceva timp îngrijindu-te de cea care ești în interior, Fern. O meriți.

Nu-mi găsesc cuvintele și mă holbez la Aiden, încercând să ascund nodul de supărare care mi se pune în stomac. Întoarce situația pe dos: el e cel

care provoacă haos în viețile noastre, nu eu. Sau pur și simplu caută liniștire și un pic de timp ca să se lămurească ce-i cu el, fără de care aș ajunge să-l pierd?

Poate că punctul meu tare – înfruntatul problemelor direct, găsitul unei soluții viabile și alcătuirea unui plan de măsuri pentru a le rezolva, mi-a devenit punctul slab. Asta așteaptă Aiden de la mine acum, de parcă ar fi un soi de proiect de la serviciu. Numai că treaba a devenit mult mai complicată, nu mai e vorba de trecutul peste o perioadă dificilă, ci de a fi în situația în care să readuc un oarecare suflu nou în căsnicia noastră.

„Păstrează-ți calmul, Fern. Ce mai contează un an, dacă, la întoarcere, viața voastră împreună e iar pe drumul cel bun fiindcă s-a terminat mica criză a lui Aiden?

— Și petrecerea pe care o plănuiam pentru 1 Mai, la care ar fi trebuit să ne sărbătorim norocul și ziua de naștere a lui Hannah, va anunța și…

Caut cuvintele potrivite, dar ele nu-mi vin.

— … Că ne luăm amândoi o perioadă de pauză. Multă lume își ia un răgaz ca să…

— Își lărgească orizonturile, sar eu, tăindu-i macaroana.

Asta e o chestiune privată și vreau să-i fie clar că nu-i nevoie să provoace nejustificat griji nimănui.

În ceea ce mă privește, cu cât începe mai repede, cu atât mai repede se va termina. Sunt în continuare șocată, dar trebuie să tratez totul ca pe o aventură. O vacanță din care ne vom întoarce amândoi și vom relua lucrurile de unde le-am lăsat. Există însă o șansă adevărată să ne schimbe în moduri pe care nici nu ni le putem închipui, chestie

pe care Aiden nu pare nici capabil, nici dornic s-o priceapă.

Sună defetist din partea mea, dar nu asta mi-e intenția. Numai că sunt speriată. Îmi iubesc viața așa cum e și mi-a fost întotdeauna suficientă. Era și pentru Aiden, așa că sunt necăjită și dezamăgită că nu mai e astfel.

***

E sărbătoare luni și sora mea cea mică, Hannah, e acasă la mama și la tata pentru patruzeci și opt de ore înainte să se ducă să-i cunoască familia noului ei prieten. Părinții mei se stresează, căci simțim cu toții că această relație e un pic mai serioasă decât cele de dinainte.

Eu? Sunt fericită s-o văd zâmbind și trăind prima izbucnire a dragostei... care s-ar putea dovedi a fi poftă trupească mascată. Numai că ea e o tânără încrezătoare în sine și cu discernământ. Cu siguranță n-are să se lase prostită ușor doar pentru că un tip care arată bine îi acordă atenție. Așa, surioara mea!

Fratele meu, Owen, spera s-ajungă acasă pentru petrecere, dar e la Școala de Aplicație pentru Infanterie de la Brecon acum, care face parte din pregătirea lui ca infanterist. Nu e tocmai floare la ureche și numai când mă gândesc la asta capăt o perspectivă nouă a problemelor noastre mărunte. Învață ca să devină soldat care să lupte pentru libertatea oamenilor, iar eu stau și mă dau de ceasul morții pentru o nimica toată care probabil că o să dispară la fel de repede cum a apărut.

Casa noastră dă pe dinafară de lume. Rude apropiate, prieteni, colegi și vecini. Toți cei pe care i-am

invitat la petrecere se află aici cu un motiv, fiindcă ne influențează viața în mod regulat.

— E timpul pentru un anunț!

Soțul Georgiei, Steve, încearcă fără succes să bată cu o furculiță într-un pahar ca să atragă atenția oamenilor. Din nefericire, îl lovește prea tare și un duș generos de vin roșu i se împrăștie pe tricoul alb când cad cioburile pe podea. Nu-i mai rămân în mână decât piciorul și baza paharului.

Georgia se uită la el, nevenindu-i să creadă, înainte să ia o rolă de prosoape de hârtie. Începe curățatul în timp ce Steve continuă.

— Alertă de ocazie de maximă importanță, oameni buni! Nu știu sigur ce urmează, dar am să vă las pe mâna lui Aiden fără prea multă tevatură.

Georgia stă în patru labe și se uită urât în sus la Steve.

— Mă divinizează, comentează el, iar toată lumea izbucnește în râs.

Aș vrea eu să pot râde, dar ochii mei sunt îndreptați către încântătorul meu soț, care face un pas înainte cam emoționat. Se întoarce să se uite la mine, iar eu mă duc spre el când îmi întinde mâna. Ce ironie că, imediat ce ne-am lămurit care are să fie următorul pas, lucrurile aproape c-au revenit la normal între noi! Îl strâng de mână liniștitor ca să-l îmboldesc.

— Ei bine, singurul care lipsește de la anunțul nostru astăzi e fratele lui Fern, Owen, dar el e aici cu sufletul, chiar dacă în realitate probabil că umblă pe vreun munte la un curs de anduranță.

O undă de râsete se plimbă prin încăpere.

— Înseamnă mult pentru noi doi să vă avem adunați azi aici. Petrecerea asta nu e ca să sărbătorim câștigul de la loterie, ci importanța pe care le-o acor-

dăm oamenilor care contează pentru noi – familia și prietenii. Am vrea să începem prin a vă ruga să ridicați paharele.

Se întoarce să-mi zâmbească, îmi duce mâna la gură și mi-o sărută.

— Îți predau legătura pentru toast, draga mea.

Ne uităm unul la altul cu hotărâre. Acum c-a luat decizia, schimbarea din el e de necrezut.

— Până acum călătoria ne-a fost minunată și ne simțim binecuvântați să avem alături de noi niște oameni atât de uimitori, care ne susțin. În cinstea voastră, a tuturor și mai ales în cinstea surioarei mele Hannah, care va împlini 19 ani săptămâna viitoare. La mulți ani, surioară!

Răspunsul e un cor de „Bine zis!" și ciocnit delicat de pahare după micul dezastru al lui Steve.

— Suntem amândoi conștienți de faptul că nu banii și avutul de *lucruri* fac oamenii fericiți. Chiar dacă lipsa lor este o problemă când încerci să convingi o bancă să-ți împrumute o sumă exorbitantă de bani; am descoperit chestia asta la începutul lungului drum de a ne cumpăra casa în care ne aflăm. Cu ajutorul unor părinți iubitori însă, zic eu înclinând paharul în direcția potrivită, am semnat în cele din urmă pe linia punctată.

Șovăi preț de o secundă, după care mă adun hotărâtă. Am consimțit la asta și acum e prea târziu să mai dau înapoi.

— Visul nostru e să fim în stare să rambursăm ce am împrumutat, să scăpăm de ipotecă și să avem ceva bănuți puși deoparte și ne dăm seama cât de norocoși suntem. Să împarți cu alții înseamnă să-ți pese, așa că trei organizații de binefacere preferate ale noastre vor primi și ele o mică donație, ceea ce înseamnă mult pentru noi doi.

Un „A!” aprobator se întinde prin încăpere.

— Evident, Aiden a lucrat neobosit la fundația Merchant Outreach, care oferă sprijin financiar familiilor cu doi sau mai mulți copii cu autism. Munca lui n-a fost niciodată doar o slujbă pentru el și și-a dedicat o mulțime din timpul său acesteia; și-a petrecut weekenduri și concedii anuale când ar fi putut să se detensioneze, strângând neobosit fonduri. Așa că știm cât de mult o să conteze această mică sumă de bani picată din cer. Celelalte două organizații de caritate care vor beneficia se ocupă cu cercetarea în domeniul cancerelor la copii și Alzheimerului. Ultima dintre ele, în memoria bunicii lui Aiden, Daisy.

Cum termin de vorbit, toată lumea începe să bată din palme și e minunat să știu că mă aprobă.

Aiden ridică mâinile, făcând să tacă mica noastră gașcă de petrecăreți fericiți.

— Mai sunt și alte vești încântătoare pe care am dori să vi le împărtășim.

Se întoarce către mine, iar eu dau din cap, încurajându-l să continue, chiar dacă mă sforțez să par entuziasmată.

— Câștigul ăsta ne-a permis să ne facem un mic capriciu. Eram adolescenți când ne-am cunoscut și, cum ne-am căsătorit imediat ce-am terminat facultatea, am sărit direct la muncă. Am ținut-o tot așa, practic fără oprire și nu prea am avut ocazii de a sta să ne relaxăm. Deci, cealaltă veste e că ne luăm amândoi un an liber. Un an de pauză, o ocazie pentru fiecare dintre noi să bifăm niște chestii de pe lista pe care toți tindem s-o avem aici – zice el și se bate ușor în tâmplă – chestii pe care ne-ar plăcea să le facem *într-o bună zi*. Nu chiar o listă de dorințe pentru toată viața, ci mai degrabă una de chestii „până facem copii și o să fim prinși cu ei”.

Nu scoate nimeni niciun sunet în încăpere când continuă.

— Suntem amândoi entuziasmați de ce urmează să trăim. Eu intenționez să călătoresc și Fern, ei bine, e timpul să ia o pauză de la a fi la cheremul tuturor.

Se întoarce să-mi zâmbească cu adorație în ochi și mi se ofilește un pic ceva în rărunchi. Aiden se descurcă de minune să dea impresia că aș fi realmente de acord cu ideea lui. În interior însă mă simt ca încolțită și entuziasmul său începe să mă cam calce pe nervi.

Urmează un moment de ezitare înainte ca Georgia să ridice prima paharul, urmată de restul lumii. După un cor gălăgios de felicitări generalizate, Aiden face iar semn cu mâna să tacă lumea. Poate că alcoolul a curs un pic prea liber în seara asta.

— În regulă, asta-i tot, oameni buni. Gata cu discursurile, așteaptă bufetul. Poftă bună!

Cât se îndreaptă oamenii spre mâncare, Aiden mă conduce afară în grădină. Dispărem în umbră în apusul care se lasă în jurul nostru și seara începe să pară un vis, unul vecin cu un coșmar, dacă e să fiu cinstită. Începe să mă pătrundă realitatea, ceea ce-mi dă fiori reci pe șira spinării.

În ultimele săptămâni, în care Aiden și cu mine ne-am pus pe făcut planuri, am ajuns la momentul în care să dăm vestea rudelor apropiate. N-a fost ușor să le spunem părinților noștri, iar eu m-am gândit că, deoarece a fost ideea lui, el ar trebui să se ocupe și de dat explicații. S-a ridicat din sprâncene, dar Aiden a expus totul așa de plauzibil că până și eu am început să mă relaxez un pic.

Era mai ușor să le spunem lui Hannah și Owen în același timp, așa că, atunci când ea a trecut într-o

seară pe la noi, ne-am adunat în jurul monitorului și am discutat pe Skype cu el. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să se simtă exclus și reacția lui a vădit un scurt moment de surprindere, care a dispărut însă repede.

— Hm... îndrăzneață decizie! Ar trebui să ne facem griji în vreo privință? a întrebat el calm.

Vorbele i-au fost însoțite de zâmbetul poznaș pe care nu și-l poate ascunde ori de câte ori e agitat.

— Nu, sigur că nu. Eu mă duc în Provence, într-o călătorie. Am să-mi petrec timpul într-un sătuc desuet de vacanță, administrat de un grup de meșteșugari talentați. Aceștia țin cursuri pentru o grămadă de meșteșuguri tradiționale, de la țesut la gravat, iar omul care conduce toată treaba e un artist renumit. Am să dau o mână de ajutor în calitate de voluntară, o să lucrez toată ziua lunea și apoi patru dimineți, așa că o să am o grămadă de timp liber. Aiden vrea să călătorească și mai departe.

Adevărul e că știam că Aiden simte nevoia să-și scoată din minte chestia asta cu călătoritul. Poate că voia să trăiască în calitate de adult un sentiment de libertate pe care simțea că-l ratase. Dar cum aș fi putut să stau eu acasă și să încerc să-mi văd normal de viață fără să-i aștept neliniștită veștile? La naiba, un câștig la loto ar trebui să te scape de griji, nu să-ți mai adauge la ele. Așa că m-am hotărât să-mi urmez un vis greu de împlinit de-ale mele ca să am o ocupație și să nu mă mai agit cât stăm despărțiți.

Hannah a ridicat dintr-o sprânceană aproape dezaprobator.

— Vă duceți fiecare în treaba lui? Un an întreg?

S-a holbat la mine îngrozită, după care privirea i-a fugit către Aiden, ca să-i vadă reacția. Habar n-avea că fusese ideea lui și nu a mea.

— Timp liber să faceți ce anume? m-a întrebat ea, nițel sarcastică, am considerat eu.

„De unde până unde am ajuns eu aia rea aici?" m-am întrebat. În principal, din cauză că, în ochii ei, Aiden nu poate să greșească, ceea ce a fost grozav până acum, dar nici decizia, nici greșeala nu erau ale mele. Pur și simplu nu puteam s-o spun, căci Aiden avea destule de înfruntat, deci m-am străduit să limitez consecințele.

— Păi, în mare ca să învăț să desenez și să pictez..., dar orice mi s-o părea interesant.

— Fern, tu n-ai hobbyuri. Nu ești genul ăla de om.

Firește că Aiden mi-a sărit în ajutor în acest moment. Cred că se simțea la fel de vinovat, deoarece toată lumea evitase să spună lucrurile cărora numai Hannah fusese destul de curajoasă să le dea glas.

— Fern și-a petrecut toată viața noastră de oameni căsătoriți fie studiind, fie muncind, fie susținându-mă pe mine în chestiunea cu caritatea. Le-a fost alături tuturor, o știți amândoi. Nu și-a luat niciodată un răgaz pentru sine.

Prin replica aceasta se sustrăgea de la răspundere și m-am întrebat de ce oare nu le spusese pur și simplu adevărul, cum că aici nu era deloc vorba de mine. Eu doar mă conformam planului lui, în speranța că are să se întoarcă reconfortat și gata să mergem înainte împreună. Numai că ideea unei pauze departe unul de altul pe care să ți-o iei o dată în viață începea să-mi surâdă și mie. Începeam să fiu un pic entuziasmată la gândul de a participa la cursuri predate de artistul Nico Gallegos.

— Sunt un pic surprinsă că n-ați putut găsi ceva de făcut care să vă placă amândurora, a declarat ea. Voi doi faceți totul ca o pereche.

Afirmație pe care n-o puteam contrazice.

Înainte să apuc să mă gândesc la un răspuns, a preluat iar Aiden controlul.

— Ți-o poți închipui tu pe sora ta trăind cu ce-are în rucsac? Eu o să plec cu rucsacul în spate și o să trec prin toate locurile alea de pe listă pe care nu credeam c-am să ajung să le explorez vreodată. Sper să fac și niște voluntariat, ceea ce n-o să fie în condiții de lux. E o lume mare și veche dincolo de noi. Schimbarea aduce ocazii, iar asta e o șansă unică în viață.

Am remarcat că nu pomenise de frica mea de zbor sau de faptul că n-aș putea pune în veci piciorul într-o barcă. Chestie asupra căreia n-am niciun control și cu care a trebuit să învețe să se împace. Mereu avuseserăm vacanțe în care ne duceam cu mașina și el acceptase limitările fiindcă mă iubea.

Atunci a dat din cap Owen:

— Păi atunci, noroc amândurora și sper să vă simțiți mai bine când vă întoarceți!

Știam că Owen are să înțeleagă, el fiind om al faptelor, nu al vorbelor. Hannah însă, ei bine, nu era convinsă.

— Dar... dar... e ciudat. Oamenii căsătoriți nu-și iau un an de pauză unii de la alții.

Era supărată și poate chiar un pic scandalizată.

În sinea mea am gemut, dar, din fericire, buzele mi-au rămas pecetluite până când mi-a venit în minte ceva potrivit.

— Nu ne luăm. O să ținem în permanență legătura. Ideea aici e că trecem și noi prin ce trece celălalt fără să ne aflăm fizic acolo. O jumătate de oră prin tunel după care drum deschis pentru mine. Visul lui Aiden însă a fost să călătorească în locuri îndepărtate și merită să aibă parte de călătoria vieții lui. Am să

văd și eu ce face și am să aflu despre experiențele lui, dar toată lumea știe...

În acel punct m-am înțepenit, nefiind în stare să-mi găsesc cuvintele potrivite.

— În orice caz, eu de-abia aștept să pun mâna serios pe o pensulă.

Mă străduisem atât de tare să-mi fac vorbele să sune convingătoare, dar de fapt încercasem să mă conving pe mine.

— Iar eu am să-mi intru în formă cu mai multă mișcare decât fac la sală într-o lună, m-a susținut Aiden, cu un zâmbet și entuziasm adevărat foarte clare.

Hannah s-a mulțumit să ridice din umeri, clar neconvinsă.

— Păi, atunci să ne țineți la curent! Voi doi sunteți domnul și doamna Previzibil și e cam aiurea să-i îngrijorați pe toți cât umblați în aventurile voastre nebunești. În calitate de cel mai tânăr membru al familiei, cred că eu ar trebui să provoc neliniștea, a adăugat ea cu un surâs, fără tragere de inimă.

Pe mine și pe Aiden ne-a bufnit râsul în acel moment.

— N-o să fie ceva de genul ochii care nu se văd se uită. O să vă ținem pe toți la curent, indiferent de ce facem. Credem însă că te poți lipsi de noi un an, că sunt suficienți oameni în jurul tău care să te țină pe calea cea dreaptă. Unde mai pui că sora ta e doar la un telefon distanță, a replicat Aiden cu prefăcută seriozitate.

În secundele de dinainte să se deconecteze Skype, m-a străbătut fugar o undă de vulnerabilitate. Mi-era oare teamă să înfrunt singură lumea? Am alungat gândul acela, prea îngrijorată

ca să mă gândesc unde ar putea duce și mi-am îndreptat imediat mintea la chestii practice.

— Succes! Vă rog să aveți cu toții grijă de voi până ne vom revedea și, pentru numele lui Dumnezeu, mai vorbiți și voi cu mama și cu tata ca să nu stea tot timpul cu griji din cauza noastră!

Rugămintea mea venise din inimă. A urmat un moment de tăcere înainte să ne deconectăm, pe care l-am umplut cu:

— Te iubim. Ai grijă de tine, Owen, te rugăm!

Uneori, următorul pas e pe atât de înfricoșător pe cât de incitant e și nimeni – și aici mă includ și pe mine – nu crezuse că eu și cu Aiden o s-o apucăm în direcția asta. Visele sunt vise dacă nu cumva alegi să le prefaci în realitate. Nu puteam decât să sper că deciziile pe care le luaserăm eu și cu Aiden, împreună, aveau să se dovedească cele potrivite.

Iulie 2018

Bois-Saint-Vernon, Provence

4

Instalarea

Drumul pe îndelete, de două zile, a fost ciudat de liniștitor după ce ne-am luat un rămas bun foarte

emoționant – lucru de înțeles, date fiind împrejurările – dar distanța nu înseamnă nimic în ziua de azi. Cei dragi sunt la doar un telefon depărtare sau cel puțin asta au spus cu toții, ferindu-și privirea.

Realitatea acestui scenariu însă este o chestie cu care va trebui să învăț cum să mă împac, fiindcă mă tem că o să mi se facă dor de casă. Dacă se întâmplă ceva și nu mai apuci niciodată să te uiți de aproape în ochii ăia? E de nesuportat. E tortură. Singurul mod de a rezista e să afișezi un zâmbet ca să nu știe nimeni că ți se frânge inima.

La primul meu apel de pe drum, Hannah a reușit să pară curajoasă pentru că era cu ea prietenul ei, Liam. Mi-am dat însă seama că nu vrea realmente să vorbească cu mine și că pur și simplu o făcea să fie. Poate că încă era supărată pe mine sau poate că avea o zi proastă.

Liam îmi amintește în anumite privințe de Aiden tânăr, numai că e mai puțin precipitat decât era copilărosul meu soț, înainte să înceapă să-l apese responsabilitățile.

Asta m-a făcut să stau și să mă gândesc la cât de mult s-a schimbat Aiden de când ne-am cunoscut. Am trecut de la încântarea de a ne căsători și a locui împreună la realitatea dură de a avea facturi de plătit și o casă de ținut. A fost oare o greșeală să ne concentrăm pe obiectivele pe care ni le fixaserăm noi înșine și asta l-a măcinat? A răpit presiunea constantă pe care am simțit-o de la ticăitul ceasurilor noastre biologice: „momentul de copii", „momentul de copii" toată bucuria vieții?

Avantajul conversației a fost că, dacă mai aveam vreo temere că o să-i frângă Liam inima lui Hannah ca un nesăbuit, ea mi-a fost risipită. Liam își dă seama cât de mult se sprijină sora mea pe mine și

se străduie cât poate să compenseze, ceea ce e mișcător. Nu există garanții, bineînțeles, dar deocamdată par dedicați unul altuia. Cred că e și un pic prudent pe lângă mine, fiindcă simte că oricine-i face vreun rău surioarei mele are să aibă de-a face cu mânia mea.

Adevărul e că eu realmente n-am vrut să plec, dar, dacă rămâneam, viața fără Aiden alături ar fi fost de nesuportat. Aproape ca și cum ne-am fi despărțit. Așa că a trebuit să mă port ca o fetiță mare și să-mi țin un discurs moralizator. Pot ori să fiu nefericită, iar acesta să fie un an de iad, ori să mă folosesc de răgaz să mă dezvolt. M-am hotărât că o să-l dedic cunoscutului de oameni noi și învățatului de noi deprinderi. Am să mă întorc un om mai bun, cu viața îmbogățită și cu o mai mare apreciere pentru lumea de dincolo de limitele micii mele bule.

Deși Aiden simțea că m-a ținut în loc în anumite privințe, și eu l-am ținut în loc cu fobiile mele. La simplul gând că o să fiu într-un avion și o să se închidă ușa, încarcerându-mă chiar și pentru cele mai scurte zboruri, mă ia cu leșin. Mi-am făcut curaj să mă urc pe un feribot cândva și am avut un atac de panică în toată regula. A fost aceeași senzație că sunt prinsă în capcană și neajutorată. Aiden a recunoscut că a fost o experiență înfricoșătoare pentru amândoi și că nu m-a mai văzut așa. Nu m-a învinovățit niciodată pentru că am limitat orizontul călătoriilor noastre și, la drept vorbind, nu pot să-i port pică pentru șansa de a profita de asemenea ocazie. Poate câștigul la loto n-a fost un simplu noroc, ci intervenția sorții.

Așadar, iată-mă! Pe ultima parte a drumului spre *mica* mea aventură personală. Totuși, când intru în curtea din față de la Le Château de Vernon, nu-i ni-

mic *mic* la acest centru de retragere și începe să mi se agite stomacul de emoție. Când m-am uitat la el pe Google Maps, era greu să-ți imaginezi scara și mă așteptam la un grup comod de hambare și anexe în jurul clădirii principale. Ăsta seamănă mai degrabă a sătuc.

Parchez lângă un Citroën vechi și, până să apuc să închid portiera mașinii și să-mi întind brațele, strigă o voce în engleză:

— La țanc pentru cină!

O femeie în vârstă, îmbrăcată elegant în câteva straturi colorate de haine, vine spre mine zâmbind.

— Bine-ai venit, Fern, am stat cu ochii după tine! Toată lumea îmi spune Dee-Dee.

Îmi surâde și din ea pare să curgă energie pozitivă.

Are un accent foarte fin și nu-l pot localiza. Engleza ei e perfectă însă. Mă cuprinde cu brațele de parcă am fi prietene vechi.

— Cum ți-a fost drumul?

— Foarte plăcut, mulțumesc, replic eu binevoitoare.

— Nu există răsfăț mai mare ca luxul de a petrece niște timp de unul singur să reflecți, așa-i? Un drum cu mașina poate fi destul de cathartic, după cum am constatat eu mereu.

Dau din cap, recunoscătoare pentru primirea călduroasă. Mă ajută să mă calmez și sunt încântată că prima persoană cu care fac cunoștință este cineva în a cărui companie simt cum mă relaxez instantaneu.

— Am fost de câteva ori în vacanță în și pe lângă Provence când eram mică. Am niște amintiri grozave din acele zile și mă bucur că m-am întors aici.

„Mă bucur”. Cuvintele par să-mi răsune cu ecou în minte, „dar nu-i la fel”.

— Minunat! iar sosirea ta e atât de oportună! Următoarea tură de vizitatori ajunge mâine, așa că în seara asta e o cină restrânsă. Ne ocupăm de bagajele tale mai încolo. Pe aici!

Mă întorc să încui mașina și ea îmi strigă peste umăr.

— Aici nu-i nevoie să încui nimic. Ai să te adaptezi curând la un mod de viață mai relaxat. Suntem un pic prea departe de lume ca să întâlnim oameni care merg pe jos și de regulă poți auzi o mașină venind chiar înainte să intre în curte.

Direct în fața castelului impunător se află o curte veche pavată cu piatră cubică, străjuită de ghivece enorme cu arbuști verzi tot anul, atent tunși. Pot să-i simt istoria când dau ochii roată și încerc să mă gândesc la oamenii care au stat aici înaintea mea și încântarea proprietarilor când le soseau vizitatorii după un lung și obositor drum, aducând vești de departe.

Am presupus că ne vom îndrepta spre castel, dar în schimb de ducem în direcția opusă, traversând curtea. Zona aceasta mult mai mare e mărginită de proprietate pe doar trei părți. Clădirea principală domină o ridicătură, iar în jurul curții vechi se întinde un zid scund. Vizavi de el se află o clădire în formă de L, cu un singur cat, de cealaltă parte a căreia se află o căsuță separată. Cea de-a patra latură dă spre niște grădini mari și o livadă care se întinde cât vezi cu ochii. Fundalul îndepărtat cu coame de dealuri acoperite de pădure deasă dă senzația că platoul e bine protejat și-l face foarte pitoresc.

E evident că s-a petrecut mult timp renovând aceste frumoase clădiri din piatră, al căror aspect

aduce cu un rând de vechi case țărănești înșiruite. Numai că proporțiile sunt, mai degrabă, de proprietate exploatată pentru venit, un plus, presupun, al transformării a ceea ce fuseseră probabil vechi clădiri de ferme, poate chiar grajduri. Număr șase uși pe lungime pe o parte și încă două pe partea de după colț.

— Interesantă dispunere a clădirilor! comentez eu, iuțind pasul ca să nu rămân în urma lui Dee-Dee.

— Da. Inițial a fost un cătun, dar câteva dintre clădiri nu au mai putut fi reparate și au fost puse la pământ. Aveau de toate aici, inclusiv o brutărie, un atelier de fierărie și prăvălie de fructe și legume. Bineînțeles, acum au fost transformate în studiouri individuale. Planurile interioare diferă. Aici, după pomii fructiferi, zice ea, arătând spre colțul îndepărtat al pieței, e forjăria. Fierarul nostru, Bastien, nu e prea vorbăreț, după cum ai să descoperi, dar nu te lăsa descurajată. E bun ascultător și foarte de încredere. Hai să te prezint mai întâi echipei și apoi, după cină, putem să te instalăm.

Mediul ăsta are să fie un șoc mai mare pentru mine decât credeam. Nu știu la ce mă așteptam, dar acum, că mă aflu aici, totul pare mai degrabă din altă lume. Mă gândesc cu nostalgie la casa mea și la rutina zilnică despre care crezusem că n-o să se schimbe niciodată. Mi se pune un nod în gât și tușesc ca să scap de el.

„Nu fii prostuță, Fern!" îmi zic eu. „Ești femeie în toată firea." Numai că n-am mai fost niciodată atât de departe de familia mea, bine, nu singură. Mă consider o femeie puternică și capabilă, dar presupun că toți trecem prin situații în care ne simțim vulnerabili. „Trage adânc aer în piept!"

Dee-Dee deschide una dintre ușile de stejar zăvorâte și urechile-mi sunt întâmpinate de sunet de râsete. Înăuntru e o masă lungă din pin descojit la care ar putea sta lejer treizeci de inși. Deocamdată sunt numai cinci oameni în cameră însă, strânși toți la unul dintre capete. Imediat ce intrăm, râsetele se opresc brusc și toată lumea se întoarce să se uite înspre mine.

— Bună, Fern!

Unul dintre bărbați se ridică și vine către mine cu mâna întinsă.

— Sunt Nico. Bine-ai venit la Centrul de Retragere Château de Vernon!

Bărbatul care stă în fața mea are părul până la umeri, ondulat și negru și cei mai căprui închis ochi pe care i-am văzut vreodată. Atât de închisă le e culoarea că te fascinează. Are barba îngrijit definită și scurtă și îi stă bine. Mă așteptam la un bărbat mai în vârstă, după tonul emailurilor pe care le-am schimbat, dar Nico Gallegos are probabil puțin peste 30 de ani. Dacă n-ar fi ușorul accent spaniol, ar putea fi foarte bine distribuit în rolul lui Mr. Darcy.

Omul ăsta are ceva magnetic și îmi dau seama că mă zgâiesc la el. Pielea lui măslinie și fizicul musculos lasă o primă impresie puternică și Nico duce termenul de „misterios de sexy" la un alt nivel. Mai e însă și altceva care stă la pândă înăuntrul lui. Ceva mai degrabă trist – plin de regrete chiar – care completează fără să vrea aura generală de mister.

— Mulțumesc, mă bucur să mă aflu aici, mă forțez eu să spun emoționată când îmi prinde mâna.

Nu mi-o strânge însă, ci o ține într-ale lui și mi se uită drept în ochi.

— Nu prea ești cum mă așteptam eu, replică el, de parcă mi-a luat la propriu vorba din gură.

E plăcut să fac cunoștință cu toată lumea, dar oboseala mă face să mă retrag devreme, căci am avut o zi plină. Aventura mea a început.

***

Când îmi scot lucrurile din bagaj, le pun pe ceea ce pare a fi un pat foarte confortabil. Camera mea din castel trebuie că e de trei ori mai mare decât dormitorul de acasă. Podeaua frumoasă de stejar scârțâie sub picioare când mă mișc dintr-o parte într-alta. Nu cred c-am mai stat într-o clădire atât de veche și acum, c-am început să mă relaxez un pic, pot măcar să apreciez decorul.

E destul de spartan și singurele piese de mobilier în afara patului sunt un garderob mare, o comodă și un șezlong, acesta din urmă ros și categoric o antichitate demodată și uzată. De fiecare parte a patului sunt noptiere, pe care se află două veioze foarte elegante și bogat ornamentate cu frunze de metal îngemănate și inteligent aranjate. Împodobită cu un glob alb mare, una are aproape optzeci de centimetri înălțime, iar cealaltă e versiunea ei mai mică și aproape identică. Îmi pun telefonul pe una dintre noptiere, apoi încep să duc teancurile ordonate de haine să le pun în comodă.

Pereții complet albi contrastează frumos cu cafeniul întunecat al mobilei și scândurilor podelei. Îmi place simplitatea stilului general, e odihnitoare. Ceea ce iese în evidență însă, dominând întregul spațiu, este tabloul enorm care pare să sară de pe perete. Strălucirea culorilor e uluitoare, bogăția de nuanțe de verde, care de aproape sunt alcătuite din trăsături foarte grosolane de pensulă, formează o pădure încântătoare văzută de departe. E clar Bois-

Saint-Vernon, dar semnătura nu e a lui Nico, ci a cuiva numit José.

Pun câteva haine pe umeraș, minunându-mă de cât de frumos sculptată e partea din față a garderobului. Când închid ușa, îmi trec buricele degetelor peste panoul decorativ cu ghinde mici și capitule, apreciind nivelul de detaliu și măiestria lucrului. Brusc, o scurtă bătaie în ușă îmi întrerupe reveria și strig: „Intră!", uitându-mă cum se deschide ușa încet.

Apare un cap pe ea. E Ceana MacLeay, femeia care se ocupă de grădina întinsă și terenurile castelului.

— Deranjez?

Inflexiunea ei scoțiană are un farmec anume care se potrivește atitudinii lipsite de griji. Rumenă în obraji, această femeie slabă și vânoasă, energică, este înșelător de puternică. E toată numai mușchi și nu pot decât să mă uit la ea cu invidie. Mă întreb de ce oare încep să se adune pe nesimțite kilogramele pe măsura trecerii anilor? Talia mea e cu centimetri buni mai mare decât era cu numai doi sau trei ani în urmă.

— Nu, aproape am terminat. Intră!

— Am să-ți cer o mare favoare.

Mă uit surprinsă la ea, pentru că nu-mi pot închipui ce pot eu să fac de nu poate ea rezolva singură.

— Bagă! replic, cocoțându-mă pe pat și făcându-i semn să se așeze pe șezlong.

— Asta-i o piesă de mobilier superbă, nu-i așa? remarcă ea. Dee-Dee tot zice c-o să-l ia repede într-o zi să lucreze la el ca la unul dintre proiectele ei de la atelier. Materialul e prea mâncat de molii ca să-l mai salveze. Când eram cu toții aici săptămâna trecută să zugrăvim ca să ne pregătim de sosirea ta, mai să-l sustrag pentru mine.

Chicotește.

— Orice proiect e de grup aici? Nu mă refer la ședințele didactice cu vizitatorii, ci legat de proprietatea însăși.

— Mai mult sau mai puțin, confirmă ea. Nico nu ia bani pe cazare, doar o contribuție pentru mâncare, dar primim cu toții în mod egal o parte din venitul lui. În schimbul ei, îl ajutăm cum putem, pe lângă ședințele noastre individuale, desigur.

— Asta trebuie să-i fie de ajutor un pic, dat fiind cât de mare e locul ăsta care trebuie întreținut.

Dă din cap.

— A băgat o mulțime de bani să-l readucă la gloria de altădată. Vindem surplusul de produse localnicilor vara, ceea ce aduce un mic venit suplimentar. Banii nu sunt însă o problemă pentru el. Dacă se blochează, pur și simplu mai vinde un tablou. Tatăl lui i-a lăsat o mulțime de pânze, iar popularitatea propriilor lucrări e în creștere. Ai auzit de José Gallegos? Tristă poveste, dar lucrărilor lui a început să le crească valoarea după moartea sa. Ale lui Nico sunt foarte populare însă.

Clatin din cap.

— Ce păcat! Nu se poate să-i fi fost ușor familiei, dar ce minunat că Nico i-a moștenit talentul tatălui său!

— Ah, nu se înțelegeau și el zice că nu-s decât bani. E ultimul din familia lui și nu are copii.

„Decât bani" și banii n-aduc fericirea. Cuvintele sună cunoscut.

— În orice caz, continuă Ceana, Anton vine, de regulă, cu bicicleta din sat ca să ajute în fiecare zi la plivit. Unii dintre vizitatorii noștri preferă să facă ceva simplu și să se bucure de aerul proaspăt, așa că stă cu ochii pe ei. E o sarcină ușoară, dar necesară. Nu

toată lumea care vine aici e nerăbdătoare să deprindă chestii noi, iar în acest caz, ceva ușor de făcut, o figură prietenoasă și câteva vorbe bune fac mult bine. Anton se pricepe la asta și e un grădinar excelent. Soția lui nu se simte bine în acest moment, așa că Nico a sugerat să te abordez pe tine să te întreb dacă nu te deranjează să-i ții locul. Numai ca să supraveghezi câțiva dintre vizitatorii noștri pe durata ședinței de dimineață până se întoarce el. Ți-aș fi realmente recunoscătoare.

Mă cuprinde un sentiment de ușurare.

— Bineînțeles. Știu măcar să plivesc, zic eu râzând. Ei, și să supraveghez lumea la plivit. Când vorbești de oaspeți sau vizitatori, la ce pot să mă aștept?

— Super, mulțumesc! E un loc de retragere, dar nu-ți face griji că nu-i organizat ca un centru de reabilitare! Nico îl prezintă drept un loc cu cinci zile de activitate practică. Nu ținem cursuri în weekend pentru oamenii care aleg să-și extindă șederea, dar aceștia sunt liberi să folosească dotările noastre. Se adresează mai ales celor care simt nevoia să se desprindă de viața lor de zi cu zi. Cei mai mulți se luptă cu vreun soi de stres și eu mai glumesc și zic că asta e vacanța pentru cei care nu vor s-o apuce pe calea yoga. Bine, asta pentru moment oricum, cred că și-ar putea schimba opțiunea în viitor. Ajungi să ai aceleași beneficii pentru sănătate fiindcă e o săptămână activă petrecută în mare parte în aer liber. E vorba aici de reîncărcatul bateriilor. Cu toții credem că e important să ne asigurăm că nimeni nu se simte inadecvat sau presat să se alăture unei activități când are nevoie de niște liniște. Aici e în regulă să te duci la plimbare sau să stai și să te relaxezi

sub un copac umbros, lucru valabil atât pentru instructori și voluntari, cât și pentru vizitatori.

— Ce ușurare! Când am găsit online locul ăsta și am făcut click pe fila cu voluntariatul, nu-mi trecuse prin cap că „centru de retragere” are mai multe conotații. Pur și simplu m-a fascinat cu atâtea ateliere diferite și interesante. Și zona m-a atras. Iubesc pădurea și m-am gândit că mi-ar da un sentiment de pace. Și o idee de ceva cunoscut, dat fiind că una dintre căsuțele de vacanță la care am stat de câteva ori când eram copil se află la doar câțiva kilometri depărtare.

Era soluția perfectă pentru mine. Masă și cazare gratuite în schimbul ajutorului. I-am spus lui Aiden să nu-și facă griji pentru depășitul părții lui din bugetul pe care ni-l permiseserăm pentru anul acesta. Mai sunt facturi de plătit ca să meargă bine casa cât suntem noi plecați. Măcar simt că fac ceva constructiv și nu doar irosesc bănișorii noștri puși deoparte pe un capriciu.

Ceana se ridică în picioare.

— Înțeleg. E o schimbare destul de mare în modul tău de viață, îmi închipui. Nico însă e foarte relaxat și cred că o să-ți placă la nebunie aici, Fern. De regulă, ne dăm seama de la bun început cine o să se acomodeze, zice ea cu un surâs de încurajare. Vin vizitatori noi cu autocarul cam pe la zece dimineața în fiecare luni. Mai avem când și când câte-un oaspete care vine cu mașina, dar majoritatea vin cu avionul și sunt luați de la aeroport. Se instalează, mănâncă repede de prânz și participă la o ședință scurtă de după-amiază. Mereu sunt și vreo câțiva boboci care preferă să plivească ușor decât să participe la una dintre lecțiile mele de horticultură.

Izbucnesc în râs.

— Scuze! Mama ar fi așa de impresionată de mine! Petrece ore în șir făcându-și de lucru prin grădină și mare parte a copilăriei mele i-am fost complice lipsit de chef, așa că m-am ocupat de o buruiană sau două.

Ceana zâmbește.

— Ei bine, noi cultivăm mare parte a chestiilor pe care le mâncăm. Bastien se ocupă de animale, precum și de forjărie. Taylor e pescarul nostru și în pădure e un lac, dacă-ți surâde ideea să ajuți la prinderea cinei când e pește în meniu.

Se îndreaptă spre ușă și pune mâna pe clanța de fontă împodobită înainte să se întoarcă să se uite la mine. Un moment de șovăială îi trece pe chip.

— Nico e un bărbat minunat, foarte pătimaș și înfocat uneori. Cu toane. Când nu e abordabil, cel mai bine, de regulă, e să-l lași în pace, dacă pricepi ce vreau să spun.

— Mulțumesc pentru avertisment, Ceana. Îți sunt foarte recunoscătoare.

— Somn ușor! zice ea când iese pe palier. Micul dejun e la ora opt.

Mă uit cum se închide ușa și întind mâna după telefon să văd dacă mi-a primit Aiden SMS-ul. E în drum spre Australia, de unde o să-și înceapă aventura, fiindcă asta e țara pe care și-a dorit dintotdeauna s-o viziteze.

Mă bucur c-ai ajuns cu bine, iubito. Mai e o oră până la îmbarcarea în avion pentru ultima parte a drumului. Somn ușor!

Te iubesc. Mi-e dor de tine.

Răspunsul lui a fost trimis cu numai douăzeci de minute în urmă. Poate n-a putut prinde semnal mai înainte, cine știe, dar e ciudat să nu ai interacțiune

instantanee. Suntem despărțiți fiindcă așa am ales, dar alegerea a fost a lui. Nu pot să scap de senzația că el m-a dezamăgit.

Stau întinsă pe spate, în pat, cu ochii la tavanul boltit și mă uit la o petișoară neagră care-și croiește drum prin jurul corpului suspendat de iluminat. Micuțul păianjen a pornit în epopeea vieții lui și știu exact ce simte.

5

Merg înainte pe pipăite

După micul dejun, toată lumea se duce să se pregătească pentru vizitatori. Eu mai rămân, deoarece Nico vrea să discute cu mine despre programul meu de lucru. Trebuia să-mi arate locul, dar în urmă cu câteva minute a primit un telefon și a trebuit să dea fuga să rezolve o problemă, așa că eu am rămas singură-singurică, tândălind cât aștept să se întoarcă.

Interiorul clădirii de piatră e în mare parte open space. Sus spre căpriori, una dintre jumătăți e parțial bătută în scânduri și adăpostește un soi de echipament de ridicat cu aspect ruginit. Bănuiesc că e un fost pod pentru fân. Dalajul e tocit, dar interiorul nu arată deloc degradat, e rustic. Simplu. Curat. Bine întreținut.

Mă duc în fundul încăperii: masa uriașă de sufragerie pare măruntă în comparație cu spațiul. Niște scaune împrăștiate asortate, de toate formele și mă-

rimile, dimpreună cu câteva canapele, îndulcesc întrucâtva acustica.

Într-un colț, e o bibliotecă de cărți și reviste, lângă care se află o măsuță cu cele necesare preparatului de ceai și cafea. În fața mea sunt două uși. Deschizând-o pe prima, văd o toaletă și o sală de duș. Cea de-a doua dă spre bucătărie și mă surprinde să văd o față veselă și zâmbitoare care se uită la mine.

— A, doamna cea nouă!

O franțuzoaică mai degrabă corpolentă, îmbrăcată toată în negru, umple una dintre cele două mașini de spălat vase. Îmi surâde.

— Bonjour! Sunt Fern, Fern Wyman, mă prezint eu, iar ea se oprește din ce făcea pentru o clipă și se întoarce pe jumătate spre mine.

— Margot Bressan. Sper că mănânci majoritatea chestiilor. zice ea privindu-mă cu seriozitate.

— O, da. Sunt ușor de mulțumit.

Aprobă din cap. Aș vrea să fi stat mai bine cu franceza, dar am învățat din trecut că, dacă spun mai mult de câteva cuvinte în franceză, dau impresia greșită că o vorbesc fluent. De fapt, nu pot să țin pasul, deoarece majoritatea francezilor vorbesc foarte repede, iar eu, în general, reușesc să prind doar frânturi și astfel nu e ușor de purtat o conversație.

— Sunt aici dacă ai nevoie de ceva deosebit. Mai puțin paste. Pe astea le las italienilor, dar la majoritatea preparatelor englezești mă descurc.

La o cercetare atentă, bucătăria e una comercială obișnuită. Mese de lucru și echipamente din inox.

— Am văzut pe site că organizezi demonstrații culinare în timpul săptămânii.

Își clătește mâinile în chiuvetă, oprindu-se să se șteargă pe ele pe un șervet, înainte să vină la mine.

— Da, îmi place să-i învăț pe oameni.

Ne zâmbim.

— Păi o să trec și eu dacă nu e nevoie de mine altundeva. Nu-s mare bucătăreasă, dacă e să fiu sinceră, și ar fi distractiv să învăț.

Vorbele mele o fac să râdă.

— Am să te învăț să faci cel mai bun croasant și cea mai bună pâine. Promit.

Dintr-odată, un glas ne întrerupe discuția:

— A, Fern, aici erai!

Intră Nico pe ușă și începe să discute cu Margot în franceză. Nu înțeleg decât parțial ce zice, dar e suficient cât să pricep că el își dă acordul cu privire la orele de masă de azi. După ce termină de vorbit, se întoarce către mine, cercetându-mă scurt din ochi înainte să ni se întâlnească privirile.

— Haide, să facem o plimbare și să stăm de vorbă!

Îmi iau rămas bun de la Margot și-l urmez pe Nico sub soarele de dimineață.

— Scuze pentru întârziere, Fern. Mereu apare câte o problemă care-mi solicită atenția. Astăzi e furgoneta, care s-a stricat pe drum spre oraș unde ducea produsele proaspete. Să sperăm că atelierul local va rezolva rapid problema. Să înțeleg c-ai dormit bine azi-noapte?

Mă duce în centrul curții.

— Da, mulțumesc!

Ochii îi sunt atât de vii, de întunecați și plini de mister! Simțurile îmi spun că bărbatul acesta are demoni care stau foarte aproape de suprafață. Are cute adânci pe față și se încruntă mai mult decât râde pentru așa un om tânăr.

— Să-ți iei o pauză de un an de la o slujbă cu care erai prinsă e o decizie destul de importantă. Sper c-o să găsești ceea ce cauți aici.

Când ni se întâlnesc privirile, văd că nu-i pur și simplu curios, ci sincer interesat de motivele mele. Nu-s încă pregătită să-mi explic situația, așa că merg pe varianta sigură.

— E momentul să mă reconectez cu latura mea creatoare. În copilărie, îmi plăcea la nebunie să desenez, chestie pe care n-am mai avut timp s-o explorez ca adultă.

Îmi dau seama că nu l-am prostit, dar nici nu cred că o să mă preseze.

— Ei bine, o să fie suficient timp să începi iar. În emailuri păreai destul de interesată de câteva dintre abilitățile pe care le avem în ofertă, iar Ceana a fost încântată că ești gata s-o ajuți cu grădina până se întoarce Anton. Modul nostru de viață de aici se concentrează pe lucratul pământului și obținerea de roade de la el, de aceea încurajăm pe toată lumea să se implice în lunile de vară. Sunt ferm convins că aerul proaspăt și natura sunt reconfortante.

Are un accent foarte fin pentru un spaniol și presupun că a trecut ceva vreme de când nu mai locuiește la el în țară.

— În decorul ăsta, cred că ai dreptate. Acasă ieșirile până la țară sunt, de regulă, doar o chestie de weekend, dar, deși nu știu mare lucru despre îngrijitul plantelor, sunt dispusă să învăț.

Se oprește și se întoarce pe jumătate spre mine. Mă simt de parcă ar încerca să-și dea seama cum sunt, la fel cum și eu sunt curioasă în privința lui.

— Bun, am să-ți pun treaba în grădină în programul de dimineață din prima săptămână, atunci. Cred c-o să-ți prindă bine să lucrezi îndeaproape cu Ceana la început, oricum. După-amiezile, mă aștept să te văd la ședințele artistice. O să descoperim în curând încotro te îndreaptă priceperea și interesele

tale și atunci te voi pregăti individual. Pe durata șederii, vei fi privită ca o membră a echipei și sper că, atunci când se va termina, vei simți că ai câștigat mult din participarea la acest program.

— Mulțumesc, e o ocazie uimitoare și intenționez să muncesc mult să mă dovedesc vrednică de ea! Sunt sigură că trebuie să existe o mulțime de oameni cărora le-ar plăcea să poată să se desprindă de viața lor de zi cu zi, pentru un an, ca să exploreze o dorință ascunsă. Nu te pot asigura că mă și pricep, dar m-am simțit mereu fericită ori de câte ori puteam să-mi fac timp pentru o pauză cu un creion și un bloc de desen. Orele de artă de la școală erau înspăimântătoare, dacă e să fiu sinceră cu tine. Mai degrabă mi-au tăiat elanul, dar am mâzgălit mult când eram singură acasă.

Nico clatină din cap și-i scapără ochii.

— Ce mă mai enervează să aud așa ceva! Nimeni nu știe de ce e în stare până nu i se dă ocazia să-și exploreze creativitatea. Asta n-ar trebui să fie niciodată înăbușită. Fiecare ochi percepe realitatea un pic altfel. Arta înseamnă să surprinzi unicitatea aceasta și s-o păstrezi.

Glasul îi e tăios, căci crește furia în el față de ceea ce percepe a fi o uluitoare nedreptate.

— Un artist adevărat lucrează mai întâi de toate cu sufletul, nu caută pur și simplu să impresioneze sau să mulțumească un client în schimbul banilor. Comercialitatea ucide adeseori originalitatea. O știu pentru că și eu am apucat-o pe drumul acesta.

— Trebuie că lucratul cu termene limită e o presiune, zic eu empatizând cu el. Creativitatea nu e o chestie pe care s-o pornești și s-o oprești, nu?

— Nu. Oricum, urmează să-ți explorăm muza interioară, chestie care celor mai mulți oameni li se pare

eliberatoare, Fern. Sunt sigur că și tu o să descoperi asta. Pictatul de plăcere e o modalitate minunată de relaxare în agitația lumii din jurul nostru. Uneori devine mai mult decât un simplu hobby, dar numai timpul ne va lămuri.

Mă simt vrăjită și inspirată. Nico e un bărbat pătimaș, dar genul ăsta de hotărâre și elan, chiar dacă îi inspiră pe alții, pot cere și foarte mult de la tine. Ceana a zis că n-are pe nimeni, nicio rudă în viață, care să-i dea sentimentul că e al cuiva, așa că mă întreb dacă nu cumva munca și mica lui comunitate îi sunt acum singurele motive de a trăi. De parcă s-a izolat de lume și de șansa de a-și construi o viață alături de cineva. Mă întreb oare de ce.

Mă cuprinde o tristețe copleșitoare pentru el, pentru că simt o viață plină de durere și posibil regrete. Nico nu lasă să se vadă dacă mi-a remarcat reacția spontană și, din fericire, aceasta e trecătoare, chiar dacă m-a tulburat. Ăsta e dezavantajul când ești o persoană intuitivă, uneori simți că-i invadezi cuiva intimitatea fără permisiune. Ca un voyeur.

— Ai văzut bucătăria și sala de recreere – primul dintre hambarele transformate din clădirea în formă de L. Celelalte secțiuni sunt tâmplăria, condusă de Taylor Hamilton. Mai folosește și unul dintre cele două hambare deschise din livadă, iar celălalt adăpostește forjăria lui Bastien Caron.

Studiez rândul lung de uși, plimbându-mi ochii pe toată întinderea clădirii când vorbește Nico.

— Lângă ăla e sala de olărit și cuptorul lui Odile Moreau, apoi avem studioul de textile al lui Dee-Dee. Dincolo de el e centrul nostru meșteșugăresc, pe care îl coordonează tot Dee-Dee, deocamdată. Studioul de artă e cel ce se întinde pe două spații în colțul din spate. Unele dintre atelierele mele se țin în

el, dar în lunile mai calde îmi duc adeseori cursanții la lac sau în pădure să deseneze și să picteze.

Se propagă în aer zgomotul unui vehicul care se apropie și căruia îi bate clar toba. În curte intră o furgonetă albă, parchează aproape de intrare și, după ce se dă jos, șoferul îi face cu mâna lui Nico, care ridică și el mâna în semn că l-a văzut înainte să se întoarcă spre mine.

— În plan îndepărtat, următoarele două secțiuni și clădirea separată de la câțiva metri mai încolo sunt toate spații de cazare. Instructorii au camere la etajul al doilea al castelului, după cum știi, cu excepția lui Bastien, care are două camere în „la petite maison", cum îi spune toată lumea căsuței. Apartamentul meu este la parter, în fundul castelului.

Încă nu mi s-a făcut turul complet al castelului și sunt curioasă.

— Stau vreodată oaspeți în clădirea principală?

— Rareori zilele astea, deși avem opt camere disponibile la etajul întâi. Sunt șaisprezece camere în total în curte, dar nu-mi pot aduce aminte când am trecut ultima oară de numărul ăsta. Există un echilibru fin între a oferi o experiență interactivă personalizată și a avea grijă să câștigăm suficient ca să-și poată scoate fiecare de aici pâinea. Închidem trei săptămâni în perioada Crăciunului și instructorii noștri tind să-și eșaloneze vacanțele pe parcursul anului ca să putem ține deschis.

Cam mare povara pe care o duce omul ăsta pe umerii lui! Poate că acest castel e refugiul său și-i pot înțelege până și pe ceilalți instructori că-și doresc spațiu propriu să se relaxeze la finalul fiecărei zilei. La urma urmei, pare să le fie și lor căminul permanent.

— Un aranjament care te inspiră, Nico, și un decor tare frumos.

O singură privire la fața lui și-mi dau seama că vrea să pună punct micii noastre discuții. Se tot uită înspre furgonetă și șofer, care acum a dispărut.

— De ce nu te duci să se plimbi prin studiouri? Familiarizează-te cu dispunerea și dotările lor!

Acestea fiind zise, se întoarce și pleacă.

La majoritatea oamenilor, plecarea lui ar putea fi luată drept un final cam tăios de discuție, dar cu Nico e ușor să vezi că, în mintea lui, se împarte în permanență între mai multe chestii. Odată ce a bifat un lucru de pe lista lui mintală, trece la următorul. Acum e găsitul bubei cu furgoneta și verificatul dacă s-au livrat în stare bună produsele.

Curiozitatea mă face să mă îndrept fix către studioul de artă din colț. Ridic zăvorul și ușa se deschide înspre un spațiu enorm, dar care nu are tavanul boltit precum sala de recreere și bucătăria. În dreapta e o mică scară care duce la mezanin. Când urc treptele, zgomotul pașilor mei zgârie liniștea.

Sus se află scaune și șevalete aranjate liber în semicerc în jurul unei măsuțe, pe care e drapată o bucată de mătase albastră, neîntinsă bine cum te-ai aștepta, ci boțită ca și cum ar fi fost aruncată acolo. Cutele neregulate imită aspectul apei care face vălurele. În mijloc, tras ușor într-o parte, se află un castron cu mere de un verde-limetă și pere galbene moi, din livadă, fără îndoială. Una dintre pere încă mai are o bucată de crenguță cu niște frunze pe ea. Nico a plasat-o astfel încât să se reverse peste marginea castronului alb de porțelan. Acutul lui simț de observație e evident oriunde te-ai uita. Mă întreb totuși dacă asemenea atenție nu este și sursă de compulsiune.

„Compulsiune”. Un cuvânt care, acum că mi-a venit în minte, mă neliniștește dintr-un motiv oarecare. Ce-oi fi simțind și eu aici? Să fie paranoia fiindcă mi-a fost întoarsă viața cu susul în jos și totul din jurul meu este o experiență complet nouă? Anul acesta de... descoperire, cum s-a exprimat Aiden, îmi pare ca și cum ai deschide o ușă spre o lume cu totul nouă. Nu vreau să apăs pe clanță fiindcă m-am simțit mereu completă. Mulțumită. E oare asta așa de greșit? Nu putem fi toți dornici de aventură și nu e vorba despre faptul că m-am mulțumit eu cu ceea ce am, dar nu cumva să fii fericit cu ceea ce ai e privit acum ca nemaifiind de ajuns? De parcă, într-un fel, e un cusur.

„Lumea o ia razna!” strig eu cu ecou în clădirea goală.

Atmosfera generală de „trebuie să ai, trebuie să faci, trebuie să fii ceva „*mai mult*” mi l-ar putea smulge pe soțul meu de lângă mine pentru totdeauna.

Îmi scot telefonul din buzunar. Tot niciun mesaj nou, așa că încep să tastez.

Informarea de azi: Mă aflu în studioul unui artist și de-abia aștept să stau cu pensula sau creionul în mână și o foaie albă de hârtie în faţă. A început călătoria.

Degetele mele continuă să tasteze automat ca să-i spună cât de dor mi-e de el, dar mă opresc la mijloc de propoziție și șterg literele, una câte una. Dacă lui Aiden i-a trecut de mine, i-a trecut de dragostea noastră, asta e problemă cu care va trebui să mă descurc. Cum anume, nu pricep, fiindcă el e totul pentru mine. E centrul lumii mele și motivul pentru care mă trezesc în fiecare dimineață. Acum, că nu-

mi mai e alături, mă simt de parcă îmi lipsește o parte din mine.

***

Zumzetul activității după ce ajunge autocarul e fantastic. Oameni, valize, bagaje de mână, o cacofonie de sunete... toată lumea colaborează, iar eu urmez pur și simplu instrucțiunile care mi s-au dat. După ce ajut la căratul unora dintre bagajele în plus când oamenii pleacă înspre camerele alocate lor, mă întorc în sala de mese să dau o mână de ajutor la bucătărie.

Margot e ocupată cu așezatul unui bufet pe masa cea lungă și mai sunt și câțiva dintre instructori acolo s-o ajute. Ceana se apropie pe furiș și se apleacă spre mine să vorbim un pic cât dau eu platourile mai încolo să mai fac loc.

— Nico a zis că printre cei sosiți acum e o fată pe nume Kellie. Nu știu dac-ai remarcat-o. Palidă, cu toate brățările alea și tatuajul cu dragon pe braț. Are 18 ani și ne-a întrebat dacă putem să stăm cu ochii pe ea.

Ridică din sprâncene și eu încuviințez.

— I-am dus una dintre genți, stă în căsuță.

— Am s-o pun cu tine în după-amiaza asta, dacă nu te deranjează. Mai e o femeie, Patricia, care s-ar putea să vi se alăture. E o doamnă foarte rezervată, mai degrabă timidă. Kellie nu-i prea vorbăreață, după cum s-ar putea să fi observat, așa că bănuiesc că o să se potrivească. Nu-ți face griji dacă nu-i prea receptivă Kellie, tu doar ajut-o să se pornească și spune-mi dacă ai vreo problemă.

Dau din cap.

— Păcat că nu-i nimeni în grup apropiat de vârsta ei! Ar putea fi o chestie care s-o izoleze, adaug eu,

întrebându-mă de ce un centru de retragere de genul ăsta i s-ar părea atrăgător unui adolescent.

— Constatăm adeseori că vârsta nu contează atunci când vin oamenii aici. Formează legături altfel atunci când sunt scoși din rutina normală.

— Ceana, pot să-ți pun o întrebare personală?

Lasă fundul cu brânză pe care-l adusese în locul pe care l-am făcut eu pe masă.

— Poți să mă întrebi orice, n-am secrete, răspunde ea pe jumătate șoptit.

— Știu că ești grădinăreasă, dar cu ce altceva te mai ocupi?

Se îndreaptă de spate și mă privește fix.

— Formația mea e în domeniul sănătății mintale și wellbeingului.

Dau din cap când se întoarce în bucătărie.

De ce, dintre toate locurile, m-a adus soarta aici? Un bâzâit la șold mă face să mă caut după telefon.

Prima mea informare: Am ajuns și sunt bine. M-am lipit de câţiva tipi care se duc să extragă opale. Mă duc vreo câteva zile să văd cum e, dar s-ar putea să nu pot prinde semnal. Bucură-te de lecţiile tale de desen!

Mai luăm legătura când pot. Mi-e dor de tine, iubito.

Te iubesc.

Mă holbez la cuvinte, străbătută de dezamăgire. Extracție de opale? Așa o să lucreze Aiden la rezolvarea problemei lui, oricare-o fi ea? Și-a pierdut mințile? Singurul lucru pe care-l știu despre extracția de opale din Australia e că e periculoasă.

În sufletul meu se dă o luptă între neliniște și supărarea că bărbatul pe care-l iubesc e în stare să ia așa o decizie stupidă. Și mai e și cu străini. S-ar putea întâmpla orice și eu de unde să știu dacă are necazuri?

Aiden încearcă să dea de rostul vieții lui, o viață despre care simțea că devenise banală, iar eu l-am lăsat să plece. Ar fi trebuit să-l conving în schimb să renunțe, știind că e foarte stresat și presat. Stresul nu perturbă numai trupul, ci și mintea. Nu-i de mirare că simțurile mele zdrăngănesc ca niște clopote de vânt la vreme de furtună puternică.

Acceptare

Când toată lumea mănâncă, Ceana îmi arată unde se țin uneltele de grădinărit ca să pregătească prima ședință a grupului din această săptămână. Ne plimbăm prin livadă și dincolo de ea, unde dau pentru prima oară cu ochii de ceea ce arată a grădină foarte comercială. Rând după rând de legume acoperă o suprafață întinsă, ceea ce lasă o impresie descurajantă, dacă e să fiu sinceră.

— Habar n-aveam că o să fie atât de mare. De unde să încep?

Izbucnește în râs.

— Nu-ți face griji, tu ai să lucrezi în grădina de plante aromatice. Urmează-mă! E pe aici.

Cât ne îndreptăm spre un mic grup de șoproane de lemn, nu pot să scap de mâhnirea pe care o simt de când i-am citit SMS-ul lui Aiden. Cum pot să mă bag în asta când sunt și cu inima, și cu mintea, altundeva?

Ceana se întoarce să se uite la mine, văzând că mă încrunt.

— Nu-i atât de rău pe cât pare, să știi. Straturile sunt înălțate și pur și simplu pornești de la un capăt și dai până la celălalt cu săpăliga. E o treabă laborioasă, dar dătătoare de satisfacții. Doar să te asiguri că doamnele știu clar care-i buruiană și care-i plantă. Am să vă prezint diferitele soiuri.

O face bine, căci sunt vreo câteva chestii care arată prea răzlețite ca să fie utile, dar Ceana explică faptul că plantele aromatice nu cresc cuminți ca multe alte plante. Unele cresc în tufe, iar altele se reîn-rădăcinează pe măsură ce se întind și de aceea sunt sădite între niște borduri înălțate.

— Menta o să ia în stăpânire o zonă întreagă dacă e lăsată de capul ei. Cofrajele de lemn opresc întinderea și reține foarte bine rădăcinile. Ești mulțumită?

Dau din cap.

— Da, ar trebui să fie bine.

— Dar tu nu ești, totuși, nu?

Clatin din cap, nefericită.

— În fosta mea profesie, am constatat mereu că împărtășitul unei probleme ajută, în general. Uneori, o îngrijorare e colorată de perspectivă. Orice discutăm e confidențial, Fern, poți să ai încredere în mine.

— Nu e vorba de încredere aici, Ceana, ci de a nu mai ști ce se petrece în viața mea, recunosc eu cu tristețe.

Nu zice nimic și mă pomenesc trăgând de o buruiană răzlețită, apoi de alta.

— E vorba de soțul meu. Are o slujbă foarte solicitantă. Lucrează pentru o organizație de binefacere și-și ia responsabilitățile foarte în serios. Munca lui ajunge până și în ceea ce ar trebui să fie timpul de relaxare. Mă tem că l-a afectat stresul atât mintal, cât și fizic. Călătorește, dar mie nu mi-e... mă opresc.

Ceana îmi cercetează fața preț de o clipă.

— Deci ați hotărât să luați o pauză și să vă reevaluați sentimentele?

— Nu. Am hotărât, ei bine, *el* a hotărât că ar trebui să ne luăm un an de pauză de la serviciu. Această vacanță de un an nu ne-am putut-o lua când eram mai tineri, fiindcă amândoi am trecut direct de la facultate la câștigat de bani ca să plătim ipoteca. Am avut parte de o mică pleașcă recent și Aiden s-a gândit – la naiba – adevărul e că habar n-am de ce i-a venit ideea asta nebunească să plece și să facă ce vrea. A zis că ar trebui să ne luăm un răgaz să ne explorăm, ce-o mai însemna și asta. Numai că el voia să călătorească, iar eu n-am zburat niciodată, nu mă simt mai bine nici pe apă. Gândul că nu mai am control asupra împrejurimilor mă face să intru în panică, ceea ce restrânge lista destinațiilor pe care le putem vizita, iar acum el merge prin Australia cu rucsacul în spate și s-a lipit de niște tipi care se duc să extragă opale. Extracție de opale, pentru numele lui Dumnezeu!

Ridic glasul o țârâ din pură frustrare. Mă simt de fapt bine că mi-a scăpat ce-am zis, deși mă întreb dacă n-am șocat-o pe Ceana. Nu vreau să creadă c-am venit aici din motive nepotrivite. Adevărul e că întotdeauna am tânjit să-mi explorez înclinația artisti-

că pe care – bănuiesc - a trebuit să mi-o reprim din cauză că mi se părea o îngăduință prea mare față de mine. Lucrat, învățat pentru calificarea din HR, ținut casa – nu erau de-ajuns orele din zi. Ce mai rămânea era ocupat cu timpul petrecut cu Aiden și cu familia mea.

Grămada de buruieni pe care o arunc pe o bucată goală de pământ crește pe măsură ce înaintez smulgându-le.

— Un cuvânt am pentru tine, Fern, și acela e „acceptare". Gândește-te la el cât stai aici afară la lucru în după-amiaza asta!

Se întoarce și eu o urmez fără tragere de inimă. Acceptare? Nu cred că nepăsarea față de problemele altora e dovadă de mare înțelepciune din partea unui consilier, dar poate că e o tactică de șoc.

***

— Luați niște mănuși, doamnelor și, dacă n-ați mai văzut o chestie din asta, se cheamă săpăligă.

Le zâmbesc amândurora prietenoasă.

Patricia și Kellie se uită amândouă la mine fix, cu un pic mai puțin entuziasm decât mă așteptasem.

— O să plivim vreo două ore între bordurile zonei de plante aromatice. M-am ocupat eu de o bucățică mai devreme, după cum vedeți și, în majoritatea cazurilor, e ușor să identifici buruienile. Recunoașteți vreuna dintre voi plantele de aici?

Eu doar încerc să pornesc o interacțiune, dar Kellie se uită bosumflată, deloc dispusă să contribuie. Atitudinea ei nepăsătoare o tulbură pe Patricia, care este o doamnă foarte retrasă și rezervată. Îi arunc o privire, mai mult ca o rugăminte și, din fericire, vorbește.

— N-ar trebui să am probleme deoarece cresc una-alta în grădina mea de acasă. În special chestii de salată vara și câțiva cartofi. Cred că recunosc majoritatea plantelor aromatice de aici.

— Grozav! Și tu, Kellie?

— Mda.

Doar „Mda". Bine.

— Bun, atunci dacă vreți să vă alegeți fiecare câte un capăt, eu o să lucrez la bucata din mijloc.

Kellie ia o săpăligă, ignorând mănușile și se duce la capătul inferior al stratului înălțat. Suficient de departe cât să nu audă, ceea ce presupun că înseamnă că vrea să stea o vreme singură.

Îi arunc o privire Patriciei și văd că se uită la mine cum mă uit la Kellie.

— Tristă, nu-i așa? comentează ea.

Aprob din cap.

— Poate că aerul curat o să-i redea buna dispoziție, replic eu, încet.

Nu mi-ar plăcea deloc să creadă Kellie că vorbim despre ea, dar temerile pe care le am mi se risipesc nu după multă vreme, căci Patricia începe să lucreze în tăcere.

Uitându-mă pe furiș la Kellie, rămân surprinsă să constat cu cât entuziasm se apucă de însărcinarea ei. E cam migăloasă treaba, deoarece, spre deosebire de legume, care sunt în rânduri drepte și e ușor de tras cu săpăliga printre ele, plantele aromatice cresc neregulat. Unele dintre plantele de rozmarin seamănă mai degrabă cu niște mici tufe, sub care buruienile par să se bucure de locurile umbroase, iar roinița s-a pleoștit, probabil turtită de vreo ploaie puternică. Trebuie să-i recunosc meritele însă: nu intenționează să lucreze de mântuială și e la fel de sârguincioasă ca mine și Patricia.

La ora patru, lăsăm uneltele și strângem pe ziua de azi și, cât le conduc înapoi spre curte, parcă nu e tocmai potrivit să mergem în tăcere.

— Și eu sunt nouă aici, de fapt. Ieri am ajuns. Durează ceva până să te acomodezi, nu-i așa?

Mă întreb dacă-mi găsesc amatori de conversație și, spre surprinderea mea, sare Kellie.

— Am observat o chitară în sala de recreere. Muzica nu era pe lista de ateliere, ceea ce e mare păcat.

Hm. Interesant!

— Chiar este, dar, dacă există o chitară, atunci sunt sigură că trebuie să și cânte la ea cineva de aici. Am să aflu, dacă vrei.

— Mersi! Ar fi super.

Remarc că Patricia surâde ușor. Aș spune că ăsta da rezultat pentru numai o după-amiază de muncă.

***

— Hei, Fern, ce faci?

E Owen. Stau pe spate pe șezlong, cu ochii închiși și-mi închipui zâmbetul obraznic al fratelui meu.

— Bine! E grozav să-ți aud glasul. Cum mai merge instrucția?

— Implacabilă, dar sfârșitul e aproape. Acum am făcut mușchi abdominali, dacă-ți vine să crezi.

E frățiorul meu și mi-l fac soldat! Numai cei mai duri trec de instrucție, dar el a dat dintotdeauna dovadă de hotărâre, doar i-a luat ceva până să găsească chestia potrivită care să-l înflăcăreze.

— Uimitor! Sper că te hrănesc bine, adaug eu, întrebându-mă dacă o să recunosc versiunea mai în formă a fostului amator de jocuri și obsedat de computere când ne-om mai întâlni.

— Sincer să fiu, mi-e mereu atât de foame c-aș mânca orice ni se servește. Nu-i rău însă. Ne ducem pe Câmpia Salisbury câteva zile și voiam să văd ce mai faci înainte să plec. Mă aștept să fie totul un pic ciudat, acum că ești departe de toată lumea.

Știu că Owen își face griji pentru mine, dar nu e genul lui s-o și recunoască.

— De fapt, e minunat aici. Mi-am petrecut după-amiaza grădinărind cu două nou-sosite. Mâine am să muncesc iar în grădină, dar după-amiază, pentru prima oară după ani buni, am să stau în fața unui șevalet. Cât de entuziasmant e așa ceva?

Râde.

— Ce-i așa de amuzant?

— Încercam și eu să mi te închipui făcând ceva ce îți dorești *tu* o dată. Era și timpul, aș zice.

Hm. O fac pentru că mă aflu aici. Dacă eram aca-să…

— Ești de coșmar, Fern. Promite-mi c-o să te relaxezi și-o să te bucuri de timpul ăsta, te rog! Nu-l irosi plângând după Aiden și dându-te de ceasul morții că nu știi ce mai facem! Putem și noi să ne purtăm de grijă – mă rog, nu toți la fel de bine. Hannah nu te-a sunat și ea, deși ți-a spus c-o s-o facă, pentru că-l ajută pe Liam să-și aranjeze apartamentul. Tocmai am sunat-o și nu a fost prea receptivă. Săracul băiat habar n-are în ce se bagă cu surioara noastră.

Oftez.

— Bănuiam eu că tot nu m-a iertat c-am plecat în Franța! Nu mai e atât de mică acum, în caz că n-ai observat. E vremea să începi s-o tratezi cu nițel mai mult respect, adaug eu cu asprime.

— Păi, încă e un pic nelămurită în legătură cu toată situația asta, fiindcă o să-i fie dor și de Aiden, dar în ochii mei o să fie mereu o mare pacoste. Așa sunt

întotdeauna copiii cei mai mici, adaugă el, cam nedrept.

Sunt sigur că nu-i adevărat în toate cazurile, deși s-ar putea să aibă dreptate în al lui Hannah.

— Se dă ea pe brazdă, continuă Owen, dar am vrut să te asigur că e bine. Te știu și pe tine cum ești.

Ironic cum fratele meu cel dur, om de acțiune, este cel empatic, iar surioara mea nu poate gestiona problemele afective decât refuzând să stăruie asupra lor.

— Grijuliu din partea ta, Owen, și apreciat! Bănuiesc că una dintre lecțiile pe care o să le învăț în vacanța de un an este că-i timpul să mă retrag și să mă implic mai puțin. Știi însă că sunt aici oricând ai nevoie de mine, nu?

Nu vreau să mai insist, pentru că sper să n-aibă niciodată nevoie de mine, bine, pentru vreo urgență. Vreau – nu, am nevoie – să cred că se poate descurca în cariera asta nouă pe care și-a ales-o și că va fi atât rațional, cât și în siguranță. Mereu a avut o atitudine pozitivă, dar armata i-o completează acum și cu rezistența fizică pentru a îndura orice.

— Poftim, deja îți faci griji și nu lipsești decât de vreo două zile. Uite ce e, trebuie să plec, așteaptă niște tovarăși și eu îi țin pe loc.

Se aude o gălăgie zeflemitoare pe fundal și fratele meu se oprește să strige:

— Gata, gata, am terminat!

— Du-te, nu vreau să te rețin! Dă-mi SMS sau sună-mă când te întorci de la Salisbury. Mulțumesc, Owen. Foarte bun sfat, apropo. Te iubesc și ai grijă de tine!

— Așa o să fac. Pa, Fern!

Click!

Brusc, aerul din jurul meu se simte mai ușor și mai luminos. Surioara mea n-o vorbi cu mine cum trebuie, dar totuși pare că e fericită, iar fratele meu, ei bine, el mi-a fost dintotdeauna cel mai mare susținător. Într-o bună zi, să sperăm, își va găsi o femeie care să fie demnă de el, dar între timp măcar e un om cu capul pe umeri. Tot uit că Hannah a împlinit acum 19 ani, deci e cu numai un an mai mare decât Kellie.

La 24 de ani, Owen pare mult mai matur decât ea, dar, pe de altă parte, ea nu-i la facultate de mult. Mama și tata sunt mereu prin preajmă și nerăbdători să ne asculte pe toți, dar îți prinde bine o soră sau un frate tocmai pentru chestiile pe care nu vrei să le împărtășești cu părinții din teama de a nu-i îngrijora. Măcar te alegi cu un sfat sincer și imparțial.

Mai am timp cât să caut pe Google extracția de opale în Australia înainte să cobor la masa de seară. Când deschid o filă însă, ceva mă face să tastez cuvântul „acceptare". M-am gândit la el toată după-amiaza. Știu ce înseamnă, dar nu și de ce l-a îndreptat Ceana spre mine ca și cum ar fi fost o soluție.

Acceptarea este, în psihologia umană, consimţământul unei persoane la realitatea unei situaţii.

OK, asta știu. Duc cursorul mai jos pe ecran.

Îmi sar în față sinonime: „primire", „îmbrățișare", „aprobare". După care dau mai jos spre antonime: „dezacord", „respingere", „negare" sunt cele care-mi atrag privirea și reflectă destul de fidel ceea ce simt.

Sunt o femeie obișnuită să dețină controlul; gestionez oameni și situații acasă și la serviciu tot timpul. Cum pot ajunge să accept pur și simplu o situa-

ție care n-are nicio logică din punctul de vedere al nimănui? Aiden nu poate să explice de ce se simte așa cum se simte. Familia mea și probabil toți cunoscuții cred că luatul unui an liber pe care să nu-l petreci în cuplu e ridicol. Cu siguranță, e mai probabil să ne îndepărtăm decât să ne apropiem.

Mă ia durerea de cap, deoarece asta e o discuție aproape permanentă pe care o am cu mine de fiecare dată când nu sunt ocupată cu ceva.

Tastez „extracție de opale în Australia" și mă pun pe citit, după care îmi doresc repede să n-o fi făcut.

7

Tatuajul cu dragon

Nu mă așteptasem să mă simt bine în seara trecută, dar, după o ședință îngrijorătoare online, a fost o ușurare să mă scufund în compania unui grup mare de oameni. Nimic nu-i împrietenește mai bine pe străini ca simplul împărțit al unei mese relaxante la sfârșitul zilei. După aceea, Nico a început o prezentare scurtă și limpede a celor din jurul mesei. O singură frază trebuia să le dea tuturor o idee reală despre cine suntem.

A fost interesat, căci multora le-a fost destul de greu să se rezume pe ei înșiși astfel. Unii s-au simțit de parcă se târa moartea spre ei când avansam în jurul mesei, iar câțiva au mai cerut niște timp, așa că s-a mai și sărit.

Eu m-am exprimat simplu:

— Soțul meu și cu mine ne luăm o vacanță de un an pentru descoperire de sine, înainte să începem următoarea etapă a vieții noastre împreună.

Recunosc că au fost câțiva care au ridicat din sprâncene, dar apoi s-a trecut la următoarea persoană.

Kellie, care se nimerise lângă mine, a zis:

— Eu caut ceva, dar nu știu ce până nu-l găsesc.

Sinceritatea ei a părut brută.

Și descrierea lui Nico a fost tulburătoare.

— Sunt un artist care se luptă să controleze ceea ce creează fără să ucidă spontaneitatea.

După aceea, am mai stat la cafea și câțiva au plecat la plimbare; unii s-au dus în camerele lor, iar un grup mic a rămas împrăștiat prin sala de recreere. Kellie n-a schițat nicio mișcare și n-am vrut s-o las singură, chiar dacă eram tentată să mă retrag devreme în camera mea.

M-a întrebat dacă mi-a fost greu să-mi las familia în urmă și am văzut c-o interesa realmente subiectul.

— Da, dar nu-i chiar așa de simplu, i-am explicat eu. Soțul meu, Aiden, merge cu rucsacul în spate pentru că întotdeauna și-a dorit să călătorească spre destinații îndepărtate, dar eu nu suport să zbor. Fratele meu, Owen, a intrat recent în armată și urmează să termine instrucția. Sora mea mai mică, Hannah, s-a dus la facultate la Cardiff în octombrie. Împarte o casă cu trei colege și au toate slujbe cu jumătate de normă în și pe lângă oraș. Așa că-i momentul potrivit pentru mine să fac ceva ce știu c-are să-mi placă și sunt nerăbdătoare să pun mâna pe pensulă.

Kellie a părut sincer surprinsă.

— Trebuie că există multă încredere între tine și soțul tău. Părinții mei se detestă, dar sunt prea le-

neși să facă ceva în privința asta. Despărțitul e bătaie de cap și rămasul împreună – s-a oprit să reflecteze pentru o clipă – e și el o bătaie de cap. Viața, de!

— Trebuie să-ți fie greu. Nu-i ușor să te afli prin preajma unei relații care nu merge, îmi închipui. E destul de greu și când se înțeleg oamenii bine.

— E un iad, de fapt. Încerc să mă deconectez când se ceartă. Îmi pun căștile și pornesc iPod-ul. Am doi frați, dar sunt cea mai mică și singurul copil care mai e acasă.

N-am apucat să avansăm cu conversația, pentru că a propus cineva să jucăm cărți. Până să ne dăm seama, eram deja într-un mic grup adunat în jurul mesei.

Kellie n-a părut deranjată, așa că am intrat și eu în joc. Abia după ora unsprezece am plecat cu toții la culcare și dintr-odată mi-am amintit că intenționez să aflu care-i treaba cu chitara. Ceva îmi spune că muzica e importantă pentru Kellie și mi-am notat în minte să pun întrebări de dimineață.

Mi-aduc aminte că am pus capul pe pernă și am scos un oftat, apoi nimic.

***

— Nico, înainte să plec cu grupulețul meu de plivit în dimineața asta, pot să întreb despre chitara din sala de recreere? Kellie a menționat că-i place muzica și a remarcat-o, așa că presupun că și cântă. Mă întrebam dacă vreunul dintre instructori are experiență muzicală.

Se uită surprins la mine.

— Taylor se pricepe destul de bine. Îi place country, cred. Eu cânt un pic, dar nu suficient de bine cât să pregătesc pe altcineva. Vrei să vezi dacă poți să aranjezi ceva cu el? Sunt sigur că n-o să se supere.

Dau din cap recunoscătoare.

— Așa o să fac, e grozav, mersi!

Ne zâmbim scurt unul altuia înainte să plec în căutarea Ceanei ca să văd pe cine mi-a adunat pentru dimineața asta. Dau instantaneu cu ochii de ea când ies în curte.

Azi am patru oameni: doi tipi cu care am jucat cărți aseară, Kellie și Patricia.

— ... și iat-o pe Fern, asistenta mea, care se va ocupa de voi. Să vă distrați bine în dimineața asta!

Vorbele Ceanei mă fac să zâmbesc. Acum sunt asistenta ei, deci. Deja am fost promovată!

Aruncându-le o privire, văd că Kellie pare în regulă, dar Patricia stă la marginea grupului agitată. Dau aprobator din cap către Ceana.

— Bun, urmați-mă! E o dimineață frumoasă, asta-i sigur.

Imediat cei doi tip se aliniază de-o parte și de alta a mea lăsându-le pe Kellie și pe Patricia în spate. E imposibil să mergi fără să-ți fie atras ochiul în permanență de ceva ce n-ai mai remarcat și se sporovăiește un pic, căci toată lumea se uită de jur-împrejur.

— Locul ăsta e ceva deosebit! comentează Quin, când mă întorc să mă uit la el.

— Pentru mine, dealurile și munții din depărtare sunt tare reprezentativi pentru spiritul provensal, replic eu. Știu că mulți turiști percep orașele ca fiind adevărata inimă a regiunii, dar aici, în acest mic platou din vale, de fiecare dată când trag aer în piept, în el se regăsește un strop din parfumul câmpurilor de levănțică și al crângurilor de măslini din jurul nostru.

— E așa de inspirator! adaugă Patricia. Deliciile Provenței chiar arată natura în cea mai bună formă.

Și are dreptate. De aceea au venit atâți artiști în această regiune ca să trăiască ceva unic. Lumina, culorile și marea varietate de splendori și provocări ale naturii, în contrast puternic. Adesea, la o cotitură de drum sau un urcuș, o vedere se preface într-o cu totul alta, dar la fel de copleșitoare.

Mă întorc să-i zâmbesc Patriciei, gândindu-mă cât de destinsă pare acum.

— Fiecare priveliște, oriunde te-ai întoarce, e de pus pe cărțile poștale, nu-i așa? Aici însă, printre sătucurile unde timpul pare să stea în loc – familia, agricultura și sărbătorile sunt însăși esența vieții – totul e cu adevărat autentic.

Ne oprim o clipă cât arăt eu spre un fundal din fața noastră.

— E imposibil să nu rămâi înmărmurit când vezi robustețea acolo unde se înalță terenul. Comunități izolate, cocoțate la înălțime, ce par să sfideze orice logică, deoarece clădirile se agață de ieșinduri de stâncă. De la depărtare nu par sigure, dar când ești acolo sus, e cu totul altă treabă. Au fost construite în vremuri când apărarea era de importanță capitală, îmi închipui, dar acum locul e visul oricărui fotograf.

Continuându-ne plimbarea, arăt înspre cele două hambare și forjărie, după care spre lacul aflat departe de tot. Când tac, o aud pe Patricia întrebând-o pe Kellie de tatuajul ei cu dragon.

— E un dragon celtic. Simbolizează puterea și se presupune că aveau puteri vindecătoare magice. Roșul înseamnă foc și pasiune. Aripile sunt în formă de nod celtic, ceea ce reprezintă Sfânta Treime.

— E frumos, Kellie, o aud pe Patricia zicând și blândețea din vocea ei mi se pare mișcătoare.

Dragonul îi acoperă practic tot brațul drept, de la umăr până la încheietura mâinii, lui Kellie, care poar-

tă pe ambele brațe o serie de brățări rigide argintii cu negru, late de câțiva centimetri. Prin contrast, Patricia e o doamnă tradițională ca aspect, de modă veche, iar când am auzit-o pomenind de tatuajul lui Kellie, m-am întrebat ce are să zică. E o operă de artă și, faptul că ea a putut-o aprecia, e înduioșător.

— Bun! Haideți să ne ducem în șopron să ne luăm niște mănuși de grădinărit și săpăligi! Prima dintre bordurile cu plante aromatice a fost rezolvată ieri, dar mai sunt încă patru. Simțiți-vă liberi să vă împrăștiați sau să stați în grup, dacă vreți, cum vă e mai comod!

Le întind uneltele și ieșim afară. Le propun bărbaților să mă urmeze ca să le pot explica procesul. Se pare că amândoi se pricep la plante și, după o scurtă discuție, îi las să-și vadă de treabă.

Când mă îndrept spre Kellie și Patricia, care, observ eu, lucrează la mai puțin de un metru depărtare una de alta, constat cu încântare că sunt mulțumite fiecare de compania celeilalte.

— Trebuie să fug undeva, dar mă întorc repede, explic eu.

Plec să-l caut pe Taylor și, judecând după zgomotele care vin dintr-unul dintre hambarele deschise, se află în mijlocul unei demonstrații cu drujba.

Mă alătur celorlalți trei oameni care stau în jurul lui și se uită înmărmuriți. Taylor începe să taie un rest uriaș de trunchi de copac, înlăturându-i scoarța ca și cum ar lucra în unt. În doar câteva minute, a dezgolit două treimi pornind din vârf și a cioplit conturul a ceea ce seamănă cu un cap de animal. la mâna de pe mâner și domnește liniștea. Începem să batem toți din palme, căci e o mare realizare ce-a făcut el.

— OK, oameni buni. Gata demonstrația. Să mergem în spate și să vă dau pentru început o bucată

de lemn și niște dălți. Alegeți ce doriți din coșul cu lemne. Gândiți-vă la ce-ați vrea să creați, apoi concentrați-vă pe formă! Deci, pentru o pasăre, vă va trebui un rest îndesat de lemn. Dacă vreți să faceți un fus decorativ la strung, atunci aveți nevoie de unul alungit.

După ce toată lumea pleacă să caute bucata perfectă de lemn, Taylor pune drujba la loc în rastel și se întoarce să vină spre mine.

— Sal', Fern! Ce mai faci?

E un tip tare degajat și prietenos care, cu excepția cazului în care predă, vorbește numai întrebat. Are brațe puternice și e realmente înalt. Se uită în jos la mine, surâzând.

— Bine, mulțumesc! A fost ceva deosebit, adaug eu.

— Ca orice lucru, e vorba de practică. Am învățat de la taică-meu.

— A fost impresionant. Eu am venit însă să-ți cer o favoare, de fapt. Kellie a observat o chitară în sala de recreere și se întreba dacă cineva de aici cântă la ea. Am vorbit cu Nico și el mi-a sugerat să stau de vorbă cu tine.

Trage capul la loc și râde.

— Păi eu doar cu country și western, dar, da, mai zdrăngănesc. Deci micuței Kellie îi place muzica?

— Da. Cred că deja cântă la chitară, dar poate i-ar prinde bine un pic de încurajare.

Își duce mâna la bărbie și-și mângâie falca cu degetele, cântărind spusele mele o clipă. Mă străduiesc din răsputeri să nu mă uit la cicatricea care i se întinde pe obrazul drept, de sub sprânceană până deasupra lobului urechii. E o rană veche, care, bănuiesc eu, n-a fost îngrijită corect dintr-un motiv oarecare. E zimțată și înălțată,

adăugând duritate pe ceea ce este un chip foarte frumos.

— Nu-s eu instructor de muzică, dar am putea ține o ședință sau două. Am să-mi scot chitara și Kellie poate s-o ia pe-a lui Nico. Da! De ce nu? Aranjează ceva pentru seara asta, bine?

Dau din cap în semn că da, recunoscătoare.

— Mulțumesc, Taylor! E foarte frumos din partea ta și știu că Kellie o să aprecieze mult gestul.

— Am constatat că versurile unor cântece au mai multă logică decât vorbele pe care le scot pe gură mulți oameni.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Cred că pot să fiu de acord cu tine aici. Bucură-te de ședința de dimineață și ne mai vedem la prânz.

— Așa o să fac, doamnă!

Are cu siguranță ceva fermecător în el, pentru un tânăr. E deștept, dar farmecul lui stă în stilul său country, de american tradițional dintr-un orășel mic. Cred că Kellie are să fie în siguranță în grija lui, pentru că bănuiesc că e umblat și a mai văzut câte ceva.

Îl las în pace și mă întorc afară, unde îmi prinde părul o adiere ușoară și mă opresc o clipă s-o simt bine. Asta mi-e viața acum timp de un an, dacă nu cumva mă satur de ea și decid să merg mai departe, iar noutatea sa deja se atenuează și eu mă acomodez.

Știind că fiecare tură de vizitatori o să stea aici doar o săptămână, trebuie să mă păzesc să nu mă apropii prea mult de cineva. Totuși, Kellie îmi amintește un pic de Hannah, care acum e hotărâtă să demonstreze că se poate descurca foarte bine și de una singură. Avem însă nevoie de alți oameni sau

riscăm să ne izolăm și să devenim retrași. Kellie, mă tem, a ales la un moment dat să se retragă și scopul meu în săptămâna aceasta e să mă asigur că se simte bine fără să știe că o urmăresc îndeaproape.

— Hei, Kellie! Uau, da' repede mai lucrați!

Mă strecor lângă ea, studiind bucata atent curățată cu săpăliga și acum liberă de buruieni.

— E ușor odată ce-ți găsești un tipar. Mirosul e grozav.

Se întoarce strâmbând din nas și zâmbind. Aerul se umple de mirosul greu de mentă și cimbru, în timp ce săpăliga ei lucrează în stratul de sus de pământ înfigându-se ușor iar și iar în el.

— Mă întrebam dacă ți-ar surâde o ședință de chitară cu Taylor în seara asta. El e cu muzica country și are chef de cântat. Are chitara lui, iar tu ai putea s-o folosești pe a lui Nico, aia pe care ai văzut-o în sala de recreere.

Se oprește din lucru și se îndreaptă de spate.

— Serios?! Ar fi super! Mulțumesc, Fern!

Îmi fug ochii la dragonul roșu care se ține de brațul ei, iar ea îmi urmează privirea.

— Îl cheamă Laoch.

Pronunță „Laok".

— Presupun că e din gaelică. Ce înseamnă?

— Războinic.

— Îmi place. Măiestria artistică cu cerneala e incredibilă. Simplu, și totuși are un caracter deosebit.

Încuviințează din cap, fixându-l cu privirea, iar când ridică ochii să se uite la mine e directă:

— Sunt o supraviețuitoare, spune ea cu fermitate. Întotdeauna am să fiu, dar m-am îndoit o vreme. N-o s-o mai fac niciodată.

Întind mâna și i-o pun pe umăr, strângând-o de el cu blândețe. Unele secrete nu sunt ușor de

împărtășit și înțeleg asta.

— Am să-i spun lui Taylor că ai chef de-o ședință în seara asta, după cină. Cred că o să vă facă plăcere amândurora. E mai bine decât jucatul de cărți, adaug eu, ceea ce-o face să zâmbească.

— A fost un pic cam plictisitor, nu-i așa?

Îmi mușc buza și ea izbucnește în râs. Un râs sincer, care iese fără să-l caute. Chiar și în ultimele douăzeci și patru de ore văd o schimbare, de parcă i s-a luat o povară de pe umeri.

— E timpul să pun și eu mâna pe săpăligă, cred, și să vin lângă tine. Buruienilor ălora le prieste soarele.

Suntem cinci inși așezați în fața șevaletelor, toți uitându-ne neliniștiți la Nico, care vorbește pe larg despre tehnici și trăsături de pensulă. Are o mică stivă de pânze rezemate de un perete și, după ce termină de vorbit, începe să le agațe în cârlige pe peretele de piatră nefinisată din spatele lui. Abundența de culori pe zugrăveala albă contrastantă e dramatică. Tema e natura, dar există o mare varietate de stiluri.

— Pictura asta e a unui prieten de-ai mei, artist profesionist, ale cărui lucrări se vând cu zeci de mii de lire sterline. Din fericire, am cumpărat-o chiar la începutul carierei lui, când se zbătea să-și permită

să cumpere vopsele și era cât pe ce să renunțe. Toate celelalte au fost pictate de oameni care au stat unde stați și voi, dintre care unii au pus prima dată mâna pe pensulă.

Văd că suntem cu toții impresionați. Toate tablourile sunt interesante; bine, două sunt într-un stil destul de tradițional și, deși foarte bune, nu sunt genul pe care mi l-aș atârna acasă pe perete. Celelalte însă sunt bune într-un alt fel, te îndeamnă mai mult la reflecție.

— Ce vreau eu să spun, zice Nico avântat, e că nu există corect și greșit atunci când vine vorba de artă. Există numai ce-i în ochiul artistului și, odată angajați pe calea asta, ce va curge din vârfurile degetelor voastre va fi ceea ce este în sufletul vostru. Nu puteți – și nu trebuie – să vă bateți capul cu ochiul privitorului. Rolul artistului e să exprime ceea ce este în interior. Ca la cititul unei cărți, privitorul care e prins de viziunea ta de creator o va aprecia și înțelege. Alții nu, dar unii artiști percep acest lucru ca pe un eșec. Totuși, o concepție este că durerea e oricum o necesitate când e să produci marea artă. E adevărat în unele cazuri și, cu marele talent, vine adeseori și o mare povară, ceea ce, după cum știm cu toții, nu e specific acestei forme de autoexprimare. Uitați-vă la Kurt Cobain sau John Belushi, de pildă! Amândoi foarte talentați în domeniile lor, unici, și totuși chinuiți.

Zâmbește și se uită pe rând la fiecare dintre noi. Mă pomenesc ținându-mi răsuflarea, captivată de forța emoției din vorbele lui.

— Când luați pensula, nu vreau să șovăiți. Luați acel sentiment al unicității care există adânc în interiorul vostru și lăsați-vă ghidați de el! Teama e întotdeauna: „O să fiu suficient de bun? Ce-o să creadă

alții din jurul meu despre lucrarea mea?", iar această reacție firească este ceea ce vă ține în loc. Vă va înăbuși creativitatea dacă o lăsați. Veți remarca faptul că poziția șevaletului vostru nu vă permite să vedeți lucrarea altuia. Nu-i nimic dacă, după ședința din această după-amiază, nu vreți să împărtășiți ceați făcut cu grupul. Pur și simplu desprindeți pictura și luați-o cu voi în cameră. Unii dintre voi s-ar putea să pună mâna pe pensulă pentru prima oară, doar ca să descopere că pictura nu-i de ei. Ce aș vrea însă să faceți este să aveți încredere în mine. Nu vă gândiți la ce faceți, doar faceți acel lucru! Astăzi vom lucra cu vopsele acrilice și hârtie groasă. Sunt solubile în apă. Veți obține cea mai bună finisare dacă dați întâi un strat subțire de grund. Timpul de uscare e de aproape zece minute ca să-l simțiți uscat la atingere.

Nico se duce la șevaletul cel mai apropiat, ia unul dintre borcănele și-l ține în mână să-l vadă toată lumea.

— Ajută să nu se deniveleze hârtia de la umezeala din vopsea și totodată face suprafața mai netedă. Dacă însă vreți textura ușor mai aspră, atunci săriți peste grund. Dacă trebuie s-o luați de la început, pe masa din colț e un vraf de hârtie curată, dar încercați să nu vă dați bătuți la un tablou prea repede. Și, mai presus de toate, *distrați-vă*, oameni buni!

Dintr-odată de-abia aștept să încep și, chiar dacă sunt mai fericită cu un creion în mână și un caiet de desen, castronul ăla cu fructe e atât de proaspăt și colorat că am să fac o încercare.

Dau ochii roată la ceilalți vizitatori și, când Nico se întoarce cu spatele la perete ca să dea jos tablourile, unul dintre tipi îmi atrage privirea. Face o grima-

să, ia pensula și o ține stângaci în aer, iar eu sunt cât pe ce să izbucnesc în râs. Ei, acum gata!

***

Ziua se desfășoară în mai multe moduri – interesant, solicitant și plin de satisfacții. Neașteptat. Atâtea emoții diferite și experiențe noi vin la mine din toate părțile. În iureșul de lucruri noi, problemele mele au fost lăsate deoparte și acum sunt total implicată în ceea ce se petrece în jurul meu, iar asta e cea mai mare surpriză dintre toate.

Astă-seară le-am făcut cunoștință lui Kellie și lui Taylor și i-am lăsat de capul lor când s-au dus, cu chitarele în mâini, în curte, să găsească o încăpere liniștită. Patricia încă mai stă pe margine la toate, neabordând pe nimeni dacă nu i se adresează acea persoană mai întâi, așa că mi-am petrecut cea mai mare parte a serii cu ea. Se pare că joacă șah și, deși trebuie să mă gândesc bine de tot la ce face fiecare piesă, am reușit câteva partide pline de voie bună.

Dau de perete fereastra dormitorului și privesc afară, nedându-mi seama cât de târziu e și neavând habar de ce creierul meu nu pare să vrea să se deconecteze de la această seară. Mă răsucesc să mă uit la pictura pe care am adus-o la mine în cameră după-amiază.

Ridicând ochii la peisajul viu din pădure de pe perete, încerc să le compar. Când am intrat prima oară în cameră, pictura m-a captivat și, chiar și acum, tot mă mai ia prin surprindere și-mi atrage privirea. Sunt un om al detaliilor, dar tușele grosolane sunt atât de inteligente, că-s ca o revelație.

Coborându-i spre propria pictură, sunt mai degrabă șocată de mine. Nu e deloc ceea ce mă aștepta-

sem să creez. Imaginea arată plină de culoare, dar e un pic obscură. Iau o pernă de pe pat și o pun pe șezlong, proptindu-l de perete, după care duc foaia de hârtie la el și o pun pe suprafața înclinată astfel încât să nu alunece. Mă întorc și mă duc în partea cealaltă a camerei, aproape temându-mă să mă întorc iar. Când o fac însă, ceea ce văd îmi aduce un sentiment de mare bucurie. De aproape, am văzut blocuri grosolane de culoare, dar, dacă mă dau în spate, e clar un castron cu fructe. Sunt fericită. De fapt, sunt uimită și mă simt mândră de mine.

Brusc, un zgomot de afară mă atrage la fereastră și mă uit în beznă. Ceva sau cineva a căzut și de-abia disting o siluetă lângă una dintre mesele de grădină.

Cobor în liniște pe vârfuri cele două șiruri de scări, încercând să-mi aduc aminte care treaptă scârțâie cel mai tare. Atentă unde pun piciorul, țin zgomotul la minim ca să nu trezesc pe nimeni până nu aflu ce se petrece. Dacă se dovedește că e un intrus, atunci o să țip ca din gură de șarpe.

Ușa de la intrare e încuiată și o iau prin bucătărie unde găsesc ușa din spate larg deschisă. Dau fuga afară și aud un geamăt puternic, dar movila de pe pământ nu se mișcă. Când mă apropii, văd că e Nico și mă las în genunchi lângă el.

— Ce s-a întâmplat? Nico, sunt eu, Fern. Poți să te ridici în picioare?

După o clipă, deschide ochii.

— Ah, Fern! Am pus piciorul aiurea.

Mirosul de alcool e atât de puternic că mă dau un pic în spate.

— Nico, trebuie să te ridici în picioare. Dă-mi voie să te ajut să intri înapoi!

Își saltă capul și îl apuc de brațul stâng pe care mi-l pun pe umeri ca să-l pot trage în sus. Nu e ușor și durează câteva minute până să-l pun pe picioare. Se lasă destul de mult pe mine și e greu să-l îndrum înapoi spre castel.

— E o noapte pentru reflecție, zice el cu limba împleticită.

— Tu doar continuă să pui un picior înaintea altuia! Nu știu sigur dacă te mai pot ține mult, Nico. Trebuie să mă ajuți și tu.

Ne târșâim înainte cam primejdios, dar scrâșnesc din dinți și o țin tot așa. Odată intrați, nu sunt sigură încotro să mă îndrept.

— Nico, unde-i dormitorul tău?

Mormăie, ridică brațul și arată, ceea ce-i face trupul să se încline și ajungem să ne clătinăm într-o parte și într-alta și să ne izbim de perete. Sunetul se aude cu ecou pe hol. Îmi țin răsuflarea, încercând să aud orice sunete, dar nu e nimic. Doar răsuflarea grea de om beat a lui Nico. Își schimbă poziția și eu îl trag la loc în picioare.

— Mergi, Nico! Mergi! Trebuie să mă ajuți, fiindcă ești prea greu și nu vreau să cazi.

Își revine un pic.

— *Mi hermosa*, Fern. Ești îngerul meu cel frumos.

Îi fac semn să tacă, surprinsă să-l aud vorbind spaniolă și făcându-mă frumoasă.

— În liniște, Nico. Toată lumea doarme. Poftim, reazemă-te de perete cât deschid eu ușa!

— M-a părăsit muza, dar acum ești tu aici. Mi-a zis ea c-o să mă salvezi.

— St! Trebuie să taci, Nico. Te rog!

Sper să n-alunece pe podea, fiindcă, dacă alunecă, va trebui să mă duc după ajutoare. El însă trage

adânc aer în piept să se adune și, când dau ușa de perete, o pornește împleticit. Îl urmez îndeaproape.

Reușește să ajungă la pat și se prăbușește pe acesta, cu fața în jos. Nu pot să-l las așa și îngenunchez lângă el ca să-i scot pantofii. Aproape instantaneu începe a sforăi ușor, iar eu mă simt ușor panicată. Nu pot să stau aici să mă uit la el toată noaptea, astfel că încerc să-l fac să se întoarcă pe o parte și, după câteva minute de dat din brațe și opus rezistență, e într-o poziție mai sigură.

Iau două perne și-i pun una la spate și una în față sperând să-l ancoreze. E prea beat ca să știe de el și ezit pentru o clipă, neștiind ce să fac. Atunci îmi aduc aminte de poziția de siguranță de la cursul de prim ajutor pe care l-am făcut la serviciu și-i împing unul dintre picioare în sus, ca să stea îndoit. Rezonabil de mulțumită că e într-o poziție suficient de sigură până o să se mai trezească un pic și o să fie mai conștient de ce se întâmplă, urc la loc pe scări.

Când intru în cameră, văd că pictura mea parțial uscată a avut partea de sus grea fiindcă s-a îndoit. Când dau cu mâna delicat s-o desfac, pare să se fi lipit. După ce trag ușor de ea, mi se confirmă că e prea târziu s-o mai salvez și, dintr-un motiv prostesc, îmi dau lacrimile.

***

Nico nu-i la micul dejun și nu știu sigur cum să procedez. Nu pot să mă duc la el în cameră să văd cum se mai simte, așa că mă duc în schimb s-o caut pe Ceana.

— L-ai văzut pe Nico în dimineața asta? întreb eu degajată.

— Da. În treacăt. Dacă ai nevoie de ceva, mă tem că va trebui să aștepți. Duce furgoneta la atelier că i-

a venit toba nouă. Îl aduce cineva cu mașina înapoi, dar o să mai dureze vreo oră. Mă duc să-i aranjez sala de clasă pentru dimineața asta.

— Ah, nu-i nicio problemă, atunci. Nu-i urgent.

Nu-mi dau seama după expresia ei dacă știe în ce stare era el aseară, dar bănuiesc că nu. Nu știu dacă ar trebui s-o menționez, dar nu consider că mi se cuvine mie să o fac, chiar dacă ceva îmi spune că Ceana are grijă de Nico. Nu pentru că el e șeful, ci pentru că-l cunoaște destul de bine.

— Ai avut prima lecție cu el ieri, cum a fost? mă întreabă.

Îmi ridic colțurile gurii a zâmbet satisfăcut care începe să mi se întindă pe față nepoftit.

— Surprinzător, zic eu înainte să mă întorc și să plec.

În dimineața asta, emoțiile mele sunt împărțite. A tânji să creezi ceva e una, dar a fi brusc în stare să și profiți de ocazia s-o faci e o chestie mai degrabă înspăimântătoare. Acceptasem că va trebui să aștept multă vreme până să-mi pot îngădui plăcerea micului mei vis cu ochii deschiși. Cel în care mă închipuiam pe un câmp de flori, stând în fața unui șevalet. Nu numai un câștig la loto l-a făcut posibil. Ironia e că se întâmplă doar din pricina lui Aiden. Ședința de ieri a dezlănțuit dorința pe care fusesem nevoită s-o dau la o parte atât timp... Am emoții. Și dacă nu am talent real?

— Ești adâncită în gânduri, zice Patricia, care vine lângă mine când mă îndrept spre șopronul din grădină.

— A, bună, Patricia! Cum ai dormit?

— Bine, mulțumesc! Cel mai bine după multă vreme. Ai văzut-o pe Kellie? E veselă în dimineața asta

și ea. Cred că ședința cu Taylor de aseară a mers bine.

— A, ce mă bucur! Și mă simt și ușurată. E amuzant, dar Ceana chiar a zis că, într-un centru de retragere ca ăsta, oamenii tind să fie atrași unul de altul din multe și diferite motive. Dragostea de muzică este un motiv minunat pentru o legătură și să sperăm că o vor împărtăși cu noi toți la un moment dat.

Patricia își ține buzele.

— Este că ar fi ceva?

Încă îmi bat capul încercând să-mi dau seama ce ar ajuta-o să profite la maxim de săptămâna ei aici. N-a stabilit nicio legătură cu altcineva în afară de mine, deși are o slăbiciune pentru Kellie.

— Ce-ai în program pentru după-amiază? întreb.

— A, m-am gândit c-aș putea să mă țin și eu după grupul Ceanei. Cred că oferă ponturi pentru curățatul pomilor de uscături și face o demonstrație de cum să tai. Mi-ar putea prinde bine, deși grădina mea e mai mult iarbă cu două borduri. Niciun copac, doar vreo două plante agățătoare și o colecție mare de tufe de trandafiri premiați.

Cumva, îmi fac griji că nu pătrunde spiritul lucrurilor, de parcă mai degrabă preferă să se uite decât să participe.

— Am remarcat că nu era nimeni înscris la cursul de olărit al lui Odile în după-amiaza asta. Dacă n-aș fi fost prinsă cu grupul de pictură, aș fi schimbat, dar e de-abia a doua zi și nu vreau să creadă Nico că deja mă dau bătută, glumesc eu, făcând o aluzie importantă.

— Ah, nu mi-am dat seama! Poate că aș putea să încerc asta în schimb.

— De ce nu te duci să vorbești cu ea la prânz să afli ce se oferă?

— Așa am să fac, mulțumesc!

Nu durează mult și Kellie și ceilalți trei ni se alătură, iar în această dimineață Ceana ne-a mutat vizavi, să începem plivitul la straturile de legume. Rândurile se întind aparent la nesfârșit și deja se face foarte cald, așa că o să lucrăm în arșiță.

În jurul nostru e plin de zumzetul albinelor și cântecul păsărilor; vara e o perioadă plină și fiecare mică ființă are un program încărcat, se pare.

— Pot să vă amintesc tuturor să faceți pauze dese la umbră? Mă duc în bucătărie și iau o cutie frigorifică s-aveți multă apă la îndemână.

Grupul e vesel în dimineața asta și deja se face un pic de haz. Cred că două fețe noi au să conteze foarte mult. Doar un vorbăreț îți trebuie ca să-i încurajezi pe toți ceilalți să se alăture și să creeze o atmosferă de camaraderie. John nu e cineva cu care să fi vorbit realmente, dar are un simț natural al umorului și e bine să mai aud și niște râsete.

Pe drum spre bucătărie începe să-mi sune telefonul. Îl scot și mă uit la ecran, dar e prea puternică lumina afară ca să văd ceva.

— Alo?

— Fern, eu sunt! Doamne, bine-i să-ți aud vocea!

Mă opresc în loc. Stomacul îmi face o tumbă.

— Aiden. Ah… la fel, dragule.

— Suntem în oraș să luăm provizii. Cum am într-un final semnal bunicel, am vrut să… adică, te port tot timpul în gând.

Pare departe după glas, și nu în kilometri, ci ca și cum n-ar ști ce să-mi spună și totuși a sunat.

— Am fost îngrijorată.

N-ar fi trebuit s-o zic.

— E totul bine. Suprinzător, e distractiv și acum pricep cum de rămân vrăjiți oamenii când găsesc o bucată de rocă cu niște culori scânteietoare în ea.

După un început scârțâitor, măcar pare un pic mai relaxat.

— Ești tot cu tipii ăia? Nu-i minerit în subteran, nu?

Iar am comis-o.

— Nu. Lucrez pe un buldozer și decopertez baza unei pante stâncoase. Am descoperit primul nostru filon de opal.

Îi aud extazierea din glas și închid ochii. Măcar nu e prin vreun tunel cioplit de mână, undeva departe, sub pământ.

A zis „nostru".

— Pari să te simți bine. Ai vreun plan să te duci în altă parte?

— Nu sunt sigur deocamdată, iubire. Trebuie s-o întind. Voiam să văd dacă faci bine și te acomodezi. Cum a fost prima oră de artă?

— Edificatoare. Ai dreptate, e distractiv.

Sunt disperată să nu-mi sune critic, în loc de optimist, cele câteva cuvinte pe care le rostesc; chiar dacă mă îngrijorează ceva, nu vreau cu niciun chip să-l îndepărtez.

— E un aranjament minunat aici și primul grup e foarte prietenos.

— Sunt toți în regulă acasă? întreabă el.

Deci n-a ținut legătura cu nimeni.

— Da, mama și tata fac bine; mama îmi trimite toate bârfele pe email, știi cum e ea. Își reamenajează grădina, dar pare mult de muncă, deși nu era nimic în neregulă cu planul vechi. Totuși, proiectul le dă o ocupație. A sunat și Owen. A vorbit cu Hannah și e bine.

— A, deci tot nu ne-a iertat!

— Nu prea.

„«Ne»? Tu ești răspunzător de asta, Aiden, nu eu."

— Și tu ești bine? În siguranță?

Și am comis-o încă o dată. Nu pot să-mi ascund neliniștea, iar el o s-o știe după tonul vocii mele.

— Totul e grozav. Trimite-mi niște poze și o să fac și eu la fel. Din păcate, liftul meu se pregătește să plece și începe să se întrerupă convorbirea.

— Așa o să fac, îți promit. Te iubesc.

Se aud niște glasuri pe fundal și mi-e greu să-l disting. Unul dintre ele îl strigă pe nume. E o voce de femeie.

— Te iubesc, și mai mult.

Click!

Las să-mi scape un oftat puternic de deprimare. Ispita e oriunde când te afli în mijlocul unei crize. Știu că Aiden s-a mai culcat cu cineva înainte de mine, dar el e primul și singurul pentru mine.

Abia când îi aud vocea, îmi dau seama că Nico vine spre mine.

— Probleme? întreabă el, cu îngrijorare în glas cât îmi cercetează fața din priviri.

— Nu, doar o convorbire în familie. Suntem pe fusuri orare diferite, ceea ce nu ne ajută.

Se uită spăsit la mine.

— Am venit să-mi cer scuze pentru seara trecută și pentru orice s-ar fi putut să...

— E în regulă, te rog să nu crezi că trebuie să-mi dai explicații! Doar m-am bucurat să ajut.

Dă cu vârful adidasului într-un smoc de iarbă, absent.

— A fost comemorarea morții tatălui meu. Pesemne că și din mormânt continuă să mă bântuie. Pe

mine unul ar trebui să mă ducă mintea să nu las trecutul să mă tragă în jos, dar m-a luat prin surprindere. Discreția ta e apreciată, Fern, vorbesc serios.

Cu aceasta, se răsucește pe călcâie și se îndreaptă cu pași mari, hotărât, spre studioul de artă.

9

Apele line sapă adânc

Masa de prânz e o treabă discretă astăzi. Margot a venit mai devreme să pregătească pachețele pentru toată lumea, după care a dispărut. O să fie plecată până după-amiaza târziu, din câte se pare, fiindcă a avut o zi istovitoare ieri. Din nefericire, am ratat ședința de la finalul după-amiezii de ieri în care a oferit o demonstrație despre cum se pregătesc croasante, dar cei care au participat au zis că a făcut treaba să pară simplă. Săptămâna viitoare am să mă asigur că n-o ratez.

— Se poate?

Ridic ochii, mijindu-i. Cum stă în fața mea, razele soarelui îi creează lui Kellie un straniu efect de nimb. Dau aprobator din cap și îi zâmbesc și eu.

— Desigur. Am venit aici doar pentru că aveam un email lung de citit și voiam să-i trimit soțului meu niște poze, dar am terminat. Mama mă ține la curent cu ultimele noutăți de acasă și nu omite nimic, zic eu, nefiind în stare să-mi ascund veselia din glas. Dar așa e mama și o iubesc pentru asta.

— Trebuie că ți-e dor de toți. E o mare schimbare să te afli aici, nu-i așa?

Îmi schimb poziția, căci scoarța rugoasă a copacului începe să-mi intre în spate.

— Da, dar uneori să fii scos din zona ta de confort e un lucru bun. Îți poate oferi o perspectivă ușor diferită a vieții. Nu ți-a surâs o tură la pescuit, deci? Pun pariu că e bine și răcoare pe malul lacului sub coroana copacilor, reflectez eu.

Kellie se lasă jos lângă mine, strâmbându-se.

— Îmi place ideea de pescuit, dar mi se pare crud să prinzi ceva în cârlig. Adică, mănânc bucuroasă pește în seara asta după ce l-a gătit Margot, dar sunt un pic gingașă. Dacă stau să mă gândesc de unde-mi vine mâncarea, ajung să trăiesc cu chipsuri. Am trecut prin faza asta acum câțiva ani și n-a fost prea distractiv, recunoaște ea.

— Ai depășit-o, totuși. Asta e tot ce contează. Îți dau dreptate, dar lanțul trofic este ceea ce este și toți avem nevoie de mâncare ca să trăim. Nu suport risipa, dar nu-mi fac probleme în legătură cu ceea ce mănânc.

Tăcem cât strâng eu ambalajele prânzului și pun la loc capacul pe cutia de plastic. Kellie mușcă dintr-un măr și ne ațintim amândouă privirea pe livadă.

Statul așa e o fericire. Acasă e fie prea umed, fie prea rece, fie prea cald. Aici, chiar și când urcă temperatura, tot am o senzație de ceva curativ. Se încălzește din afară spre înăuntru și-ți ridică moralul. Aerul e înmiresmat și contribuie la starea de bine. Mă întreb dacă nu cumva e pentru că asociez asta cu alte vacanțe sau pentru că face parte din farmecul Provenței. Poate că toată lumea are un loc aparte de care se simte legată, iar al meu e acesta.

— Poți să-ți cer sfatul într-o problemă, Fern?

— Chiar te rog, dar ține minte că n-o să fie decât opinia mea!

— Mă gândesc să-mi extind șederea aici dacă o să mă lase Nico. Părinții mei își permit și cred c-ar fi ușurați să nu mă aibă pe capul lor încă o săptămână sau cam așa ceva. Îmi place mult de tot să lucrez în grădină și Taylor e destul de cool. Crede că mă pricep destul de bine la cântat și are multă răbdare.

— Mie mi se pare că deja te-ai hotărât. Sunt sigură că Nico n-o să aibă nimic împotrivă, dar s-ar putea să trebuiască să schimbi camera. Așadar, de ce eziți?

— Voiam să te întreb dacă ești aici permanent. Știu că Patricia pleacă vineri, iar tu ești singurul om, în afară de Taylor, lângă care chiar mă simt în largul meu. Știu că tu nu ești instructoare.

Ah! Vorbele ei mă ung la inimă.

— Da, am să fiu aici în viitorul apropiat.

— Ai zis că soțul tău călătorește și poate, dacă i se face realmente dor de tine, o să ia avionul spre Marea Britanie mai devreme. Știi, s-ar putea să vi se facă amândurora dor de casă.

Trag adânc și încet aer în piept. E o tânără inteligentă și merită un răspuns sincer.

— Ne cunoaștem de mult, Kellie, fiindcă ne-am întâlnit la școală. Din fericire, am crescut împreună prin ani, dar pauza asta ne permite să ne explorăm interesele diferite. Așa că, deși ne e, firește, dor unul de altul, aceasta e o perioadă de descoperire de sine pentru amândoi. Răgaz pe care s-ar putea să nu-l mai avem altădată. Am o latură creatoare care îmi solicită atenția, dar obligațiile de familie și serviciu înseamnă că timpul e mereu greu de găsit. În ce-l privește pe Aiden, el tânjea să călătorească mai departe și fobiile mele îl țineau în loc. Și-a sacrificat

simțul aventurii pentru că mă iubește. Ni se va face din când în când dor de casă, știu că mie deja mi s-a făcut, dar asta e o ocazie care apare o dată în viață. Nimeni nu vrea să-și trăiască viața regretând lucrurile pe care nu le-a făcut.

Îmi cumpănește spusele nițel. Ne mulțumim amândouă să ne bucurăm de atmosfera decorului înfrunzit din jurul nostru. Mulțimea de nuanțe de verde cât vezi cu ochii și sunetul frunzelor care foșnesc deasupra capului când le deranjează adierea de vânt sunt odihnitoare. Timpul pare să se fi suspendat temporar și nu pot să nu mă întreb dacă nu are și Kellie același sentiment de liniște ca mine.

— Pari îngrijorată c-o să fie indignat din cauza lucrurilor la care a renunțat pentru tine, dar nu pari să le regreți pe cele la care ai renunțat tu pentru el.

Rămân șocată de spiritul ei de observație, fiindcă exact așa și e. Îi simt ochii pironiți la mine din profil. Îmi trec degetele prin iarba țepoasă, ceea ce-mi dă o senzație plăcută pe piele, de ancorare. Vechea mea viață nu mai pare reală, deja e ca o amintire îndepărtată.

— Nu-i chiar așa de simplu, fiindcă știu că înțelege că e extrem de dificil să treci peste o fobie adânc înrădăcinată. Apreciez asta și sunt mulțumită de viața mea, deci ce-i de iertat?

— N-am simțit niciodată genul acesta de dragoste față de cineva. Sper c-o s-o simt cândva în viața mea. Tare nu mi-ar plăcea să mă mulțumesc cu ce au părinții mei! Nu se pun niciodată unul pe altul pe primul loc și nici n-o s-o facă vreodată. Tu pari gata să faci orice pentru Aiden. Bine, mai puțin să sari într-un avion.

Înghit cu putere în sec.

— Sora mea cea mare a murit într-un avion care a căzut în Marea Mediterană în 2010. Șaisprezece din cei treizeci și nouă de pasageri și membri ai echipajului și-au pierdut viața.

Vorbele par să vină de la altcineva, direct și aproape lipsite de emoție fiindcă, chiar acum, ce s-a întâmplat nu pare adevărat.

— Ah, Fern, îmi pare așa de rău! N-am vrut să fiu indiscretă. Nu m-am gândit...

Întind mâna și o strâng de braț.

— N-am nimic, serios. Mă gândesc rareori la asta în prezent. Am învățat să accept că în viață unele lucruri nu se află sub controlul nostru, chiar dacă tot ne influențează felul în care ne ducem existența. Mi-am împărtășit secretul cu tine deoarece vreau să știi că sunt aici dacă vrei să împărtășești ceva cu mine.

Mă privește cu lacrimi în ochi și eu mă aplec s-o cuprind cu brațele pe după umeri.

— Nu știu de unde ai știut, dar, atunci când o să fiu pregătită... mi-ar plăcea.

Un sunet de glasuri ne atrage atenția la copacii de dincolo de parcelă. Se întoarce grupul plecat la pescuit.

— Mergi la ora de artă în după-amiaza asta? întreabă Kellie.

— Da. Tu?

— S-ar putea să-mi iau liber și să mă duc în livadă să citesc o carte. Am luat-o aseară din sala de recreere și am stat până la miezul nopții fiindcă n-am putut s-o las din mână.

— Despre ce e vorba în ea?

— Despre o femeie a cărei viață e dată peste cap și care fuge de unde era ca s-o ia de la început. E cam tristă pe alocuri, dar are și mult umor. De-abia

aștept să văd cum se termină. Toți căutăm un „și-au trăit fericiți până la adânci bătrâneți", nu-i așa?

Crezusem că eu aveam parte de al meu și sper că atunci când o să mă întorc acasă noua realitate nu-l va fi schimbat.

— Bănuiesc că da, replic eu încet.

Ne sculăm în picioare, zâmbindu-ne înțelegătoare și ne despărțim. Simt că am făcut ce trebuie confesându-mă lui Kellie; a fost ciudat totuși să mă aud rostind cuvintele pentru că a trecut multă vreme de când nu mi-au mai ieșit de pe buze.

Mă întorc agale în curte într-o mică lume proprie și tresar când mi se pune o mână pe umăr. Mă întorc și văd că e John. El e bufonul grupului și londonez.

— Ți-ai smuls pictura ieri înainte să apuc să mă uit la ea.

Sare în față să-mi țină ușa studioului.

— Mersi, John! Păi, a fost prima mea încercare și cam dezastru. E la gunoi, dar de-abia aștept cursul de azi.

— Ha! Ai văzut-o pe-a mea? Nu-ți puteai da seama care-s mere și care pere.

Mă bufnește râsul.

— A, am crezut că era unică, Picasso ar fi invidios!

Lasă capul pe spate și râde cu poftă.

— Nu mi-a tăiat elanul totuși. În viața mea nu m-am distrat așa de bine!

— Cu ce te ocupi, John?

O luăm pe scări în sus, unul lângă altul.

— Sunt zugrav și decorator ieșit la pensie, așa că sunt obișnuit să fiu plin de vopsea. M-am gândit c-aș putea să fiu și eu un pic creativ, dar, după ziua de

ieri, cred că poate nu. Nico zice că azi desenăm. S-ar putea ca la asta să am șanse mai mari.

E greu să nu râzi.

— Păi, atunci, noroc, John!

Nico se uită prin clasă și-mi întâlnește privirea preț de o clipă când mă așez pe unul dintre scaunele pe care le-a pus el în semicerc. Pe fiecare se află un bloc de desen A4 și o cutiuță de metal, pe care o pun pe podea, la picioare.

— Bun. Astăzi o să explorăm arta schițatului. Dacă deschideți cutiuța de metal, o să găsiți o gamă de șase creioane de grafit și o ascuțitoare. Veți observa că, cu cât e mai negru creionul, cu atât mai moale îi e mina. Regula empirică e că la lucrul de detaliu folosiți unul dintre creioanele H – o să vedeți scara tipărită pe o parte, aici.

Nico ridică un creion să ne arate.

— Dacă vreți să creați textură și ton, atunci alegeți un creion cu B pe el. Cele mai populare pentru schițe în general și pentru început sunt HB și 2B.

Demonstrația lui face treaba să pară ușoară și, din fericire, în loc să ne ceară să desenăm ceva din viața reală ca să experimentăm, începem simplu cu forme 3D ca să vedem ce face fiecare creion. E distractiv fără să fie o provocare care te descurajează.

— Bun. S-a terminat timpul de exersat. Acum vreau să ieșiți și să găsiți ceva de desenat. Nu contează ce, dar dacă e prima oară pentru voi, atunci vă sugerez să fie ceva simplu. O singură frunză ori un capitul de floare. Cei cu mai mult spirit de aventură, faceți o încercare cu, poate, unul dintre șoproanele din grădină! E mai ușor să te concentrezi la un singur lucru în loc să-l complici. Schițatul poate fi ca luatul de notițe. Un desen mic, care la un moment dat va inspira o lucrare mult mai mare. Poate împăr-

țiți pagina în patru pentru însărcinarea din această după-amiază. Mai presus de toate, să fie distractiv, iar eu o să fiu prin preajmă dacă are cineva nevoie de ajutor sau sfaturi.

Ne ridicăm cu toții și pornim spre scară, când Nico îmi face semn să rămân.

— Știu că ți-a plăcut ședința de ieri și m-am întrebat dacă, înainte să începi, n-ai vrea să vezi cum arată de aproape studioul unui artist în activitate. E dezordonat, te asigur.

Sunt intrigată, dar văd că știe și el că așa voi fi.

— Mi-ar face mare plăcere, mulțumesc.

Pe drumul spre castel, Nico îmi povestește câte ceva din istoria acestuia. Inițial a fost al părinților bunicii lui. Când au murit, mama lui locuia în Villacarrillo, în Andaluzia, de mulți ani de altfel, căci îl cunoscuse pe tatăl lui într-o vacanță acolo. Ajunsese în declin, fiindcă ea trecea rareori pe aici. Abia când tatăl lui Nico a avut probleme financiare, au venit să locuiască în el. Nico a fost dat la școală și mama lui, Viviana, a început să lucreze cu jumătate de normă ca secretară a unui notar local, care, a explicat el, era specialist în drept. Ea a ținut familia.

— El nu avea aproape niciun sfanț la momentul respectiv; artistul tipic scăpătat care trăiește cu vise. După ce a murit acum opt ani, mama s-a întors în Spania și eu am rămas aici. Indiferent cât de dificil fusese traiul cu el, tot i s-a frânt inima și doi ani mai târziu s-a prăpădit de pneumonie. Viața n-a mai fost niciodată la fel pentru ea; era mai ușoară fără grija stărilor lui turbulente, dar și-a pierdut pofta de viață.

— Ce trist! Îmi pare rău să aud asta, replic eu cu blândețe.

Nico mă conduce pe coridorul cel lung, trecând pe lângă dormitorul lui de la parter și eu încerc să

nu-mi aduc aminte imaginea lui prăvălit lângă perete.

— Pe aici.

Îl urmez într-o încăpere mare care dă spre o grădină închisă cu ziduri. E plină cu o grămadă de culori felurite, de la alb la violet opulent. Așa că, spre deosebire de parcela ordonată, aceasta arată mai degrabă ca și cum natura a luat-o în stăpânire. Câțiva trandafiri uriași s-au întins la nimereală pe ziduri și rămâi cu senzația de frumusețe a unei grădini care face ce vrea ea. Culoarea însă nu e doar afară. Chiar dacă peretele din capăt e în cea mai mare parte din sticlă, încăperea dreptunghiulară și alungită – care are două lucarne enorme cu sticlă slab colorată – are și ea o abundență de culori.

Lângă doi dintre pereți sunt stive de tablouri pe pânză de diverse mărimi, la care mă mai uit o dată, nevenindu-mi să cred. Fiecare dintre ele ar fi necesitat săptămâni, luni sau chiar mai mult ca să fie terminate.

De-a lungul celui de-al treilea perete, de cărămidă goală, sunt câteva șine la diferite înălțimi. Pe el, cu o lungime de mai bine de treisprezece metri, se află cinci tablouri încă neterminate.

— Dumnezeule, e impresionant! exclam eu.

Podeaua e acoperită cu aproape la fel de multă vopsea ca una dintre pânzele la care stau cu privirea pironită, iar mirosul e divin. O furnicătură intensă îmi atinge nasul când inspir un iz minunat de vopsea de ulei! Crește un sentiment de entuziasm în mine, îmbătător.

— Nu mi-am dat seama că pictezi și în ulei, declar eu, ducându-mă spre un tablou uriaș care e nouăzeci la sută gata.

E o scenă sătească și atât de superb detaliată că mă pomenesc dorindu-mi să întind mâna s-o ating, pentru că decorul de frunze arată tare real.

— Iubesc mirosul ăsta, e dumnezeiesc. Aș putea locui aici în încăpere și asta e ceva.

Mă aplec mai mult, minunându-mă de cum a prins lumina. Pare să sară din tablou, e atât de vie și totuși abia dacă se vede vopsea albă. Lumina și umbra au fost aplicate atât de subtil, încât tot ce vede ochiul este efectul de ansamblu.

— Acolo m-am născut, zice Nico cu glas înecat.

Abia atunci realizez că puțini oameni apucă să intre în această cameră și să vadă ceea ce văd eu. Mi se pune instantaneu un nod în gât.

— N-am o problemă cu băutura, zice el. Am considerat că-ți sunt dator să te lămuresc. Tata însă era alcoolic. A fost o tâmpenie să mă îndrept spre o sticlă de whisky în încercarea de a șterge unele amintiri care nu sunt plăcute. Numai că datorită tatălui meu reușesc, de regulă, să-mi păstrez echilibrul. Am văzut ce i-au făcut frustrările, ceea ce l-a distrus într-un final. A crezut că era neînțeles. Așa și era, fiindcă cine poate să judece ce e arta și ce nu e ea? A pictat ce-a văzut cu ochii lui și asta nu-i greșit. Greșit însă a fost că și-a permis să se izoleze și să dea în disperare și de-aia țin eu centrul de retragere.

Mă întorc să mă uit la Nico și ochii lui mă sfredelesc.

— Tabloul din camera mea e al tatălui tău și îl găsesc dătător de inspirație. Te prinde de ceva de aici, zic eu, lovindu-mi pieptul cu palma. Acesta e un dar și ți l-a transmis și ție.

Îi încremenește fața și simt c-am atins o coardă sensibilă. Alungă însă emoția și, jenată, mă întorc și mă plimb pe lângă șirul de lucrări neterminate. Mă

opresc la fiecare câteva clipe să mă minunez și mă simt inspirată.

— Nu m-am gândit niciodată că artiștii lucrează la mai mult de o creație odată, remarc eu, cu vocea forțat mai veselă decât mă simt.

Sunt supărată că am zis din neatenție ceva nepotrivit.

— E vorba de a fi în dispoziția potrivită, Fern. Fiecare zi e diferită.

— Înțeleg, adaug eu, zâmbind și sperând să înveselesc momentul. Pictorii au zile în care o culoare pare mai plină de însemnătate ca alta?

Izbucnește în râs.

— Înțeleg ce vrei să zici, dar n-a fost cu intenție. Întâi dispoziția albastru-melancolic, apoi o zi verde... dar nu, nu așa lucrez. Uneori îmi atrage atenția cerul și vreau să experimentez ca să găsesc nuanța perfectă. Alteori mă cheamă pădurea de dincolo de livadă. Sau grădina închisă cu ziduri și profuziunea de rozuri, de nuanțe de roșu și mov.

— Tatăl tău se chinuia, zici?

Dă din cap că da.

— Atâtea lucrări neterminate! S-a luptat și cu dependența de droguri în ultimii ani ai vieții. Odată cu talentul vine și o mare patimă, iar el era un om obsedat de detalii. Adevărul e că avea câte un motiv să-și urască fiecare pictură. Mi-aduc aminte când eram mic și-i duceam prânzul în studio, iar el înjunghia un tablou cu cuțitul. Îl mutila pentru că nu putea prinde mulțumitor lumina și umbra. Săptămâni de muncă distruse în câteva minute. M-a speriat ce-am văzut în ochii lui. Pastilele pe care începuse să le ia păreau să-i mai amorțească durerea, dar o apucase pe drum în jos. Într-o bună zi a înghițit un flacon întreg și gata.

Nu caută compătimire și eu nu zic nimic. Ce poți să spui la așa ceva?

M-a condus la o stivă de tablouri care se reazemă de perete în colțul încăperii și trage învelitoarea care le protejează. Ridică primul tablou și-l întoarce, punându-l pe una dintre șine. Are cam unu douăzeci pe unu douăzeci și e cu o tânără care stă pe un scaun, privind pe fereastră. E însă foarte diferit de pictura de la mine din cameră: e complicată și precisă.

— Vezi defectele? mă întreabă el, urmărindu-mi privirea care se plimbă peste tablou.

— E frumos și chipul e atât de realist că ochii par să mă urmeze când mă apropii un pic mai mult de pictură. Simt c-aș putea întinde mâna și să-i ating efectiv pielea, dar ceva nu e tocmai în regulă. Nu pot să-ți spun ce anume.

Se dă în spate, uitându-se la ea.

— Gâtul e un pic prea lung și unghiul ferestrei distorsionează perspectiva ușor, suficient însă ca ochiul să înregistreze acest fapt, ceea ce distrage de la estetica de ansamblu.

— Rămâne totuși o operă de artă foarte frumoasă, Nico.

Aprobă din cap.

— Sunt de acord. Tatăl meu însă n-a fost. După ce a terminat acest portret al ei, mama nu l-a lăsat să reutilizeze pânza, cum făcea adeseori în acele vremuri. Asta s-a întâmplat înainte de faza drogurilor. Tabloul a supraviețui doar grație ei, dar n-a fost niciodată atârnat pe un perete, deoarece pentru el reprezenta lipsurile lui. Pentru mine e o amintire dragă a mamei, dar îmi amintește și de nebunia lui.

Durerea îi e atât de reală că mai că mă învăluie.

— E așa de trist, Nico! Ce pricepere extraordinară avea și totuși nu putea vedea decât cele mai mărun-

te defecte care probabil că există în orice pictură. Măcar a avut satisfacția de a-și vedea ceva lucrări vândute înainte să moară.

Nico se întoarce către mine și-i văd suferința din ochi.

— Da, dar ăsta a ajuns să-i fie motivul pentru care s-a sinucis.

10

Măcar are cineva nevoie de mine

— Sal', Fern? Cum ți-a fost după-amiaza?

— Bună, mulțumesc, Patricia! Am câteva pagini de desene micuțe și am învățat câte ceva despre perspectivă. Cum a fost ședința ta?

Mă dau mai încolo pe bancă să poată sta Patricia lângă mine, evitând o zonă de lemn decolorat de soare care se desface în așchii și se cojește. E un loc frumos și liniștit și, după încă o cină ispititoare de-a lui Margot la care am mâncat un pic prea mult, mă simt puțin somnoroasă. Dacă m-aș fi oprit la felul principal, n-aș fi avut nimic, numai că cine poate să reziste unei *tarte aux poires*[1] tradiționale? În orice caz, nu eu.

— Spre surprinderea mea, a mers foarte bine. Am reușit, cu un pic de îndrumare, să fac o oală frumușică. Odile a umplut cuptorul și oalele vor fi arse în noaptea asta. Mâine le smălțuim. Așa mă bucur că mi-ai sugerat ședința! Am avut și o conversație foar-

te interesantă cu Stefan, care mi-a fost de mare ajutor. Un bărbat de treabă, de fapt.

Nu-mi vine să cred! Nu țin minte s-o fi văzut pe Patricia discutând cu altcineva în afară de mine sau de Kellie. Cu siguranță începe să se deschidă și arată foarte relaxată astă-seară.

— Kellie mai stă o săptămână, poate două. Ți-a zis?

Patricia clatină din cap.

— Nu știam. Mă bucur tare mult pentru ea. Se înțelege așa de bine cu Taylor! Am remarcat că a făcut parte din micul lui grup în după-amiaza asta.

O privesc cam surprinsă, iar ea ridică din sprâncene, indicând faptul că noutățile lui Kellie nu sunt cu totul neașteptate.

— Ah! Ar putea fi un pic cam dificil. El e cu zece ani mai mare decât ea pe puțin, bănuiesc. Crezi că ar trebui să-i pomenesc de asta lui Nico?

— Poate, dar Taylor e un tânăr tare rezervat și politicos. N-am vorbit direct cu el, dar m-am nimerit prin apropiere cât să-i aud ieri. Făceam o mică plimbare spre parcelă aseară devreme, după ce plecaseră ei spre livadă cu chitarele. Părea totul foarte nevinovat.

Și eu care credeam că eu sunt o cloșcă ce stă cu ochii pe toată lumea!

— Aș vrea să mai pot rămâne, dar am chestii de făcut acasă. Vacanța asta e minunată, totuși. Și o binecuvântare. Nico e un bărbat foarte interesant. Presupun că toți artiștii sunt un pic temperamentali, dar el pare un om cu emoții puternice.

— Presupun că așa și e, dar administratul locului ăstuia îi ia o mulțime de timp. Îmi închipui că poate fi destul de frustrant să-l cheme munca, reflectez eu.

Patricia trage adânc aer în piept, cu ochii la tufărișul scund din bordura care mărginește peluza. Dincolo de el se află niște tufe standard de trandafiri.

— Iubesc trandafirii, zice ea, nostalgică. Soțul meu, Fred, și-a petrecut toată viața îngrijind de colecția noastră, dar anul ăsta nu le-a mers așa bine.

— Mare păcat și pentru asta și pentru că n-a putut să vină în călătorie cu tine! Pare ideea lui de paradis.

O încruntătură îi umflă fruntea.

— Nu se simte bine. A fost un an greu, dar fratele meu a insistat să iau o pauză.

— Ah, Patricia, îmi pare tare rău să aud asta! În calitate de îngrijitor e vital să te poți desprinde o vreme. Îți sunt alături din tot sufletul.

— A fost grădinar pasionat toată viața lui și poate identifica o afidă de la treizeci de pași. Simți mirosul parfumului în aer?

Adulmec și mai adulmec o dată, savurând izul floral pe care nici nu-l sesizasem.

— Da, acum că ai pomenit tu de el.

— Unul dintre micile plusuri ale vieții. Mulțumesc, Fern! zice ea întorcându-se cu fața către mine.

— Pentru... ce anume?

Râde.

— Pentru că ești tu.

— Eu? Serios?

— Mi-ai descrețit fruntea. Mă temeam c-am făcut o greșeală venind, singură și într-o stare proastă, în această călătorie, care însă era importantă pentru mine din tot felul de motive pe care nu le pot exprima în cuvinte. Mă bucur tare mult că nu mi-am urmat instinctele să mă întorc pur și simplu la aeroport. Pierdere a curajului, explică ea, făcându-mi cu ochiul.

Chicotesc.

— Ei bine, și eu mă bucur c-ai rămas. Știu că și Kellie s-a simțit la fel ca tine luni și tu ai încurajat-o.

Îi arunc o privire Patriciei, care încuviințează din cap.

— Ah! Trebuie să plec. Vine Nico încoace și probabil trebuie să discute cu tine.

Acestea fiind zise, sare în picioare și pleacă înspre livadă. Ce ciudată mi s-a părut toată treaba! Parcă voise să-mi spună ceva, după care se răzgândise.

— Mă întrebam eu unde ești! Îți mai datorez niște scuze. Se pare că mi-am făcut un obicei în ceea ce te privește.

Îi zâmbesc, iar el arată foarte relaxat în această seară într-o cămașă descheiată la gât și blugi bleumarin. E dat cu o colonie care are o notă distinctivă de citrice și, judecând după părul ud, abia ieșit de la duș. Ni se întâlnesc ușor și destins privirile și Nico arată spre bancă.

— Pot să stau sau încântătoarea Patricia a plecat pentru că voiai un pic de singurătate? N-am alungat-o, nu?

— Nu, deloc. E doar un pic timidă. Te rog, ia loc!

— Cum a mers schițatul?

Îi simt ochii cercetându-mi obrazul; banca e prea mică și stăm foarte aproape. E puțin enervant dintr-un motiv oarecare. Își schimbă poziția să stea mai bine, căci banca e un pic joasă pentru picioarele lui lungi pe care și le întinde în față. Se răsucește pe jumătate spre mine iar, aruncându-și brațul pe spătar.

— Bun, bine, cred. E amuzant însă, căci ședința de ieri m-a dat pe spate un pic, ceea ce a fost o totală surpriză. Nu m-aș fi închipuit niciodată pictoriță

nepricepută, dar asta am fost ieri când am luat cea mai mare pensulă de pe masă și-am trecut la treabă. Azi a fost vorba despre detalii complexe și am crezut că asta ar trebui să mă intereseze, dar am o poftă grozavă să pun iar mâna pe pensulă.

Surâde și albul dinților lui contrastând cu pielea frumoasă mă face să mă simt un pic emoționată. Ce caraghioasă mai sunt și eu! El e curios în privința unuia dintre noii lui elevi și asta e ceva firesc.

— Ți-am văzut pictura înainte s-o termini ieri, dar mai apoi ai dispărut și ai luat-o cu tine, zice el încruntându-se.

— A fost prima mea încercare. Din nefericire, am scăpat-o pe drum spre camera mea așa că mă tem că a sfârșit la coșul de gunoi.

Mi-e mai ușor să iau în glumă întâmplarea respectivă pentru că nu vreau să pară că am crezut că lucrarea mea e bună.

— Am fost inspirată de tabloul de pe perete din camera mea. Nu-i plagiat, nu?

De data asta râde dogit, continuând să se uite la mine. Eu continui să-i evit privirea, cercetând prelișstea dinaintea mea.

— Nu. Așa e stilul tău personal și pari să înclini spre abstract. Mi-a amintit de lucrările lui Michele Tragakiss, un artist a cărui operă e foarte populară acum. M-ai surprins, Fern. Ceea ce am vrut de fapt să te întreb în după-amiaza asta e dacă ți-ar plăcea să faci o încercare pe o pânză cum trebuie. Ușa studioului meu e mereu deschisă și nu deranjează pe nimeni. Adeseori ajung acolo și noaptea târziu dacă nu pot să dorm. De regulă pictez câteva ore până mai să-mi cadă pensula din mână. Ce zici?

Un balonaș de entuziasm îmi sare din stomac în piept la gândul ademenitor la următoarea trăsătură

de pensulă.

— Foarte amabil din partea ta, Nico, dar pur și simplu n-aș ști de unde să încep. Tare nu mi-ar plăcea să irosesc o pânză bună când eu habar n-am ce fac.

E adevărat, dar mă mai tem și să nu dau greș și să mă fac de râs în fața lui. Nu-mi stă în fire să mă simt atât de vulnerabilă și totuși mă simt.

— Mie nu mi s-a părut. Pe lângă asta, zice Nico și zâmbetul îi slăbește brusc când mă forțez să mă uit la el, trebuie să-ți cer o mare favoare. Speram că tentația accesului la studioul meu are să însemne că n-o să mă refuzi.

Acum mi-a trezit interesul!

— Hm. Mă simt tentată înainte să știu în ce mă bag, mărturisesc eu.

— Ceana trebuie să se întoarcă acasă pentru câteva zile, că se mărită verișoara ei. O să plece vineri la prânz și n-o să se întoarcă până marți după-amiază. Activează ca adjuncta mea, după cum nu mă îndoiesc c-ai descoperit deja. Ne punem mintea la contribuție când sosesc vizitatorii noi și încercăm să-i alegem pe cei care sunt nițel mai rezervați. Scopul e să le găsim un tovarăș, ceea ce nu merge întotdeauna. Doar pentru prima ședință în majoritatea cazurilor, deși uneori asta îi îndeamnă la prietenii sincere.

Dau aprobator din cap, deoarece am văzut-o în acțiune.

— Ceana discută cu fiecare instructor în fiecare zi ca să se asigure că nu sunt probleme și, în general, e ochii și urechile mele. Am nevoie de cineva să-i preia rolul cât e plecată. În plus, avem trei vizitatori aici peste weekend pe care trebuie să stăm cu ochii în caz că au nevoie de ceva, deci realmente m-ar

ajuta mult. Zice că merg și vorbesc prea repede și de aia nu mi-e ușor să mă strecor pe lângă oameni să verific dacă-s în regulă. Sunt om cu emoții puternice, spune ea.

Se strâmbă, apoi izbucnește în râs. Când e relaxat, parc-ai vorbi cu un alt om.

— Așadar, eu aș vedea ce mai fac oamenii care stau aici și m-aș asigura că aceia de la curățenie n-au nicio problemă. După aceea, ajut la evaluarea noilor admiși luni. În general circul și-ți dau raportul?

— Da. Nu uita să verifici dacă s-au livrat așternuturile pentru schimbat la mijlocul săptămânii și să nu fie puține prosoape! Cam asta e tot. Discret, dar necesar ca să meargă lucrurile bine, iar în schimb o să poți să-ți creezi propria capodoperă. Gândește-te la toate tuburile alea de vopsea care abia așteaptă atingerea unei pensule!

La cum o zice el, sună aproape senzual.

— Gata! Accept. Știai c-am să accept, nu-i așa? Chiar dacă, trebuie să recunosc, cred că eu ies mai câștigată din târgul ăsta.

Nico zâmbește.

— Asta pentru că ești o doamnă încântătoare. Îți stă în fire să te îngrijești de alții, așa că nu o percepi ca pe o corvoadă.

Îi arunc o privire, luată prin surprindere de observație. Mă întreb oare ce-o mai fi observat.

— Familia mea e destul de solicitantă uneori. Mereu e cineva de care să ai grijă și o problemă la soluționarea căreia să ajuți. Starea de bine a celorlalți e crucială în munca mea, așa că acum e înrădăcinată în mine.

Îmi cercetează fața și văd cum îi trec ochii rapid peste mine.

— Îți pasă de oameni, Fern, și uneori asta poate ajunge o povară. Dar iată-te, singură și ieșită din zona de confort ca să descoperi interese noi! Asta-i o mutare îndrăzneață pentru oricine în orice moment al vieții.

Dau din umeri.

— Cred că soțul meu e cel îndrăzneț. Am acceptat că vreme de un an liber de la serviciu ne dorim să facem lucruri diferite. E o ocazie pe care suntem norocoși să o avem, dar poate e ceva prostesc. N-o să știm până nu trece, bănuiesc.

— Nu mergeau bine lucrurile între voi?

Încruntătura lui Nico e sinceră, încearcă să-mi înțeleagă situația.

— Poate că ajunseserăm să ne complacem un pic. Ne bizuim unul pe altul și bănuiesc, cu capacitatea de înțelegere de acum, că asta e o formă de complacere fiindcă poate duce la a ne lua reciproc ca pe ceva de la sine înțeles. Să știi că ești alături de celălalt oricând, orice s-ar întâmpla. Nu o văd ca pe ceva rău, dar poate că mai răruț chiar e mai drăguț.

— Deci un an de curajoase noi descoperiri care reprezintă și un risc uriaș pentru voi.

Cuvintele lui sunt neliniștitoare. Mi-e dor de programul meu obișnuit, de viața mea normală. Însă fiecare zi de aici aduce ceva nou și eu îmi dau seama de diverse chestii surprinzătoare despre mine, pe măsură ce încep să înțeleg cum mă percep străinii, iar acum Nico e pregătit să creadă în mine, ceea ce mă face mai încrezătoare; lucru la care nu mă așteptam.

— Și o aventură, una pe care se poate ca niciunul dintre noi să nu mai apuce s-o trăiască altădată. De

aceea mi-ar și face plăcere să-ți accept oferta, Nico, dacă tu crezi că sunt capabilă.

— Grozav! Mă bucur că ești gata să ieși din zona ta de confort. Ce-ar fi să ne îndreptăm spre sala de recreere, pentru că Ceana i-a convins pe Taylor și pe Kellie să ne cânte câteva cântece? După aia te putem aranja la mine în studio.

Încuviințez din cap recunoscătoare.

— Mă întreb oare cum o fi reușit?

— În calitate de om din Montana, el n-a rezistat să nu sărbătorească un pic 4 Iulie. Ea se gândește la toate.

Chicotește și-i sclipesc ochii.

— Are să-ți fie dor de Ceana când s-o întoarce în Scoția, remarc eu.

— Așa e, dar mi-a zis că, dacă te pot convinge, are să plece știind că-s pe mâini bune.

Ochii aceia vii îmi zâmbesc și ei, plini de recunoștință, iar eu șovăi, întrebându-mă dacă-i o idee bună. Cu ce pretext aș mai putea veni când el face tot ce poate să-mi încurajeze creativitatea?

***

— Bună, dezertoareo! se aude glasul cu triluri al lui Hannah la telefon.

Mai să-mi stea inima în piept, așa de mare mi-e bucuria pe care o simt acum că mă caută ea.

— Nu pot să rămân supărată pe tine multă vreme. În plus, m-au pisat mama și cu Liam. Pasămite, sunt egoistă, continuă ea, de parcă vrea să-și ceară scuze.

— Ai multe pe cap și nu vreau să-ți faci griji pentru Aiden sau pentru mine. N-avem nimic, serios. Uneori e bine să le lași oamenilor pe care-i iubești libertatea de a descoperi mai multe despre ei. Pe lângă

asta, tu îți vezi de ale tale acum, așa că venitul pe la mine să stăm la un pahar de vorbă e de domeniul trecutului.

— Știu, dar mi-e dor de tine. De aia mă și simt prost că te-am necăjit, dar ești așa departe, ceea ce face situația și mai nasoală. Nu pot să nu mă gândesc că, dacă n-ai fi cumpărat biletul ăla la loto, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Tu ai fi încă acasă cu Aiden și toate ar fi pe drumul cel bun. Voi doi sunteți o constantă, ca mama și ca tata.

Îmi dau ochii peste cap, dar nu zic nimic. Chiar și surorile mai mari trebuie să se pună pe ele pe primul loc uneori și să nu-și mai facă griji despre ce fel de model sunt. În orice caz, n-aș fi unul bun dacă aș sta acasă și m-aș îmbolnăvi de grijă pentru Aiden, nu?

— Îmi place tare mult faptul că acum ești liberă și sunt mândră de tine. E un moment să profiți de fiecare ocazie care-ți apare și să te bucuri de fiecare clipă. Nu te lăsa împiedicată de griji pentru lucruri care s-ar putea să nu se întâmple. Pentru tine sau pentru oricine din jurul tău. Acceptă că viața înseamnă o permanentă schimbare.

Râde ușor și mi-o închipui strâmbându-se.

— În regulă, în regulă, soră mare! Sunt pe cale să adaug încă o grijă la lista ta. Liam și cu mine ne-am logodit. Nu intra în panică: n-ai ratat nimic, de fapt. N-o să sărbătorim cum se cuvine până nu vă întoarceți tu și cu Aiden, dar port un inel superb. M-a scos la cină într-o seară ca să-mi mulțumească pentru că l-am ajutat să-și redecoreze apartamentul. Dintr-odată a apărut un violonist și Liam a pus un genunchi în pământ. Sincer, Fern, era să mor de jenă, dar sunt așa de fericită!

Îmi dau ochii peste cap de disperare, dorindu-mi tare mult să fi fost acolo cu ea. O altă parte din mine însă strigă: „Nu te repezi, Hannah, pentru că, dacă nu trăiești sentimentul de libertate reală mai întâi, s-ar putea să nu-ți dea pace mai încolo! Așa s-a întâmplat cu Aiden."

Ce anume să nu dea pace, realmente nu știu. Un sentiment de aventuri pierdute pentru unii, poate. Un sentiment de... ce oare, pentru mine? Decadență? Egoism? Nu-ți poți regăsi euforia tinereții și libertății atunci când te apropii de 30 de ani și viața ți-e toată o responsabilitate.

— Dacă asta-ți dorești, Hannah, atunci mă bucur pentru amândoi și când ne întoarcem putem să dăm o petrecere-monstru ca să marcăm ocazia.

Mintea mi-e în fierbere. Eu le-am făcut asta părinților mei și acum le-o face și sora mea, se îndrăgostește fără speranță la așa o vârstă fragedă și se aruncă cu capul înainte. Pare însă tare fericită după glas și nu pot să-mi exprim îngrijorarea, deoarece asta m-ar face ipocrită. Vreau ce-i mai bine în toate privințele pentru Hannah, iar Liam e un om minunat, dar e prea repede. N-a trăit realmente nimic din viață. Nici eu nu pricepeam asta la vârsta ei, dar cine pricepe?

— Mersi, Fern! Mă gândeam că s-ar putea să-mi tragi o săpuneală, deoarece nu ești aici. I-am dat SMS lui Owen, dar e plecat la nu știu ce instrucție specială. Mi-a răspuns succint și a zis că mă sună el când se întoarce. Cum e în Franța?

Nu pot să scap de tristețea pe care o simt din cauza depărtării dintre noi. Mă întreb cum au reacționat mama și tata când le-a dat Hannah vestea. Știu că o să se îngrijoreze că-mi calcă pe urme, dar noi două avem personalități foarte diferite. Ce avem în comun

este faptul că suntem cam încăpățânate, Owen e cel ascultător și bănuiesc că, fiind dominat de surorile lui, a învățat să fie un pic mai relaxat.

— E minunat. Însorit. Lume prietenoasă și mă simt destinsă cum nu m-am mai simțit de mult.

— Super! Trebuie să te mai liniștești și tu nițel.

Mi-amintesc foarte bine invincibilitatea pe care o simțeam ca adolescentă și cum credeam că toți cei care nu sunt de acord cu mine nu-și trăiesc viața din plin. Nimic nu avea să-mi strice visul unei vieți perfecte care-mi stătea în față.

— Am descoperit că sunt artistă abstractă, ca să știi. Au să fie niște schimbări când ajung acasă, fiindcă o să înlocuiesc chestiile alea produse în serie de la magazine din diverse lanțuri cu chestii adevărate.

— Uau! Și eu care credeam că Aiden e cel curajos c-a plecat înspre destinații îndepărtate! Acum descopăr că sora mi se transformă într-un om cu pretenții artistice. Sper ca Aiden să fie pregătit pentru toate astea când o să te întorci.

Când ne luăm la revedere, nu pot să nu fiu de acord cu ea.

11

Un fior de entuziasm

— A fost foarte bine. În afară de ceva emoții la început, Kellie și Taylor au sunat ca un duet real. Crezi că Kellie cântă cu vocea?

Nico deschide ușa grea de stejar a castelului și mi-o ține. Când intru, mi-aduc aminte că am telefonul oprit și-l pornesc repede.

— Bănuiesc că da, dar cine știe dacă o să lase garda jos suficient cât să facă o încercare? Era foarte în largul ei când cânta la chitară însă. Tuturor le-a plăcut.

— N-ai vrut să stai la karaoke? întreabă Nico cu o uitătură piezișă la mine.

— Ăă, stai să mă gândesc un pic… *Nu.*

Râde.

— Oricum nu cred că ai dispoziția necesară. Pari cam abătută în seara asta. Ți-e dor de casă?

Se oprește să împingă ușa de la studioul lui și eu merg înainte, trăgând imediat adânc aer în piept. Mă iau furnicături pe spinare. Nu e doar mirosul copleșitor al vopselelor, ci și faptul că mă izbește realitatea că urmează să creez ceva care sper că va ajunge pe un perete acasă.

— N-am nimic, pe bune. Mă întrebam cât de ușor e să trimiți tablouri pe pânză în Marea Britanie.

— Nu-i nicio problemă. Eu le expediez în Marea Britanie și în mare parte din Europa. Expun doar în Spania, dar vând ceva și pe site-ul meu. Există formalități vamale care trebuie îndeplinite, dar cel mai ușor, dacă ai de gând să realizezi vreo câteva lucrări, e să le transporți rulate în tuburi. E mult mai ieftin și le poți întinde și înrăma cum și când dorești.

Brusc începe să-mi bâzâie telefonul.

— Scuze, e sora mea, trebuie să răspund.

Nico încuviințează din cap și se îndreaptă diplomat spre celălalt capăt al studioului.

— Ce e, Hannah?

— Evident, Aiden n-a reușit să dea de tine, deci. M-a sunat să-mi spună că a încercat să te sune fi-

indcă e o problemă, dar m-am chinuit să aud ce spunea. Semnalul era groaznic, așa că am zis că o să dau de tine. Bănuiesc că n-ai intrat nici pe pagina lui de Facebook. Cine naiba e femeia din ultima poză? Am să-ți trimit o captură de ecran. Nu știu ce se petrece, dar trebuie să-l suni. Acum!

— Poză? Stai un pic, lasă-mă o clipă!

Îmi iau telefonul de la ureche și văd că am trei apeluri ratate. Mai sunt și două SMS-uri. Toate de la Aiden. Fir-ar, de ce nu m-am gândit să-l pornesc imediat după spectacol?

Hannah îmi trimite captura de ecran și, când mă uit la ea, habar n-am cine e femeia, singurul pe care-l recunosc e Aiden.

Deschid primul mesaj de la el.

Încerc să te sun.
Noi trebuie să cam plecăm numaidecât, fiindcă e o problemă și nu putem rămâne aici.
O să încerc din nou mai încolo.

„Noi?”

Al doilea SMS nu-mi spune nici el mai multe.

Sunt în siguranţă și călătoresc cu alţi doi oameni. Am găsit pe cineva dispus să ne ducă la Adelaide contra unui onorariu rezonabil, dar durează mult drumul cu mașina de la Coober Pedy. Aproape că mi-a murit bateria, am să te sun când pot, dar, din câte se pare, s-ar putea să nu prea fie locuri în care să ne oprim.
Vorbim în curând.

— Hannah, habar n-am ce se petrece, dar SMS-ul lui Aiden zice că e în siguranță. Am avut telefonul

oprit cât a fost o chestie muzicală aici. Nu i-am văzut niciuna dintre postări.

— A pus patru poze mai devreme, cam cu o oră înainte să mă sune. După glas părea panicat fiindcă nu putea să dea de tine, Fern. Era foarte mult zgomot, ca și cum s-ar fi desfășurat o bătaie pe fundal.

Îi aud frica din voce.

— Uite ce e, indiferent ce s-o fi întâmplat, Aiden zice că e în siguranță și cu alți doi oameni cu care merge acum spre Adelaide. Trage adânc aer în piept și liniștește-te, mi-am pornit telefonul și am să-l tot verific. Îmi pare rău că te-a speriat toată situația asta. Aiden știe cum să-și poarte de grijă și probabil s-a panicat că, în caz că încerc să-l prind, nu primesc răspuns, atâta tot. Cum aud ceva, te anunț. OK?

— A fost un pic șocant cu tot zgomotul de pe fundal și el părea... speriat după glas. Măcar tu ești undeva într-un loc mai sigur, adică, ce poate să ți se întâmple rău într-un un castel încântător, undeva la țară, în Franța?

Îi arunc o privire lui Nico, care și-a scos cămașa de bumbac și își trage pe cap un tricou. Îmi feresc ochii, recunoscătoare pentru faptul că e cu spatele la mine.

— Aiden se descurcă, Hannah, și sunt sigură c-o să fie bine. Acum du-te și fă ceva ca să-ți iasă întâmplarea din minte! S-ar putea să treacă o vreme până să primesc vești de la el, pentru că mi-a zis că e lung drumul și bateria aproape i-a murit.

Mă simt prost încercând să fac toată chestia asta să pară mai puțin gravă decât e, când mie mi se pune un ghem în stomac din cauza ei. Aiden și cu Hannah au fost mereu apropiați și știu că în cele câ-

teva ocazii în care m-am certat cu ea, s-a dus de fiecare dată la el pentru sfaturi.

— În regulă, dar imediat ce ai vești de la Aiden, mă suni, da? Nu contează ce oră e, bine? Nu vreau decât să știu că n-a pățit nimic.

— Îți promit. Acum nu-ți mai face griji și nu le sufla o vorbă despre asta mamei și tatei! N-are niciun rost să nu mai doarmă nimeni liniștit când se pare că a fost deja evitată criza.

Când să-mi bag telefonul la loc în buzunar, mi-aduc aminte să dau volumul la maxim. Următorul apel pe care-l voi primi ar putea fi important.

Revin cu privirea la Nico și văd că a urmărit discret totul și acum se îndreaptă spre mine.

— Pari un pic șocată. Vești proaste?

Dau din cap, apoi clatin din el când mă gândesc mai bine și într-un final ridic din umeri.

— Chiar nu știu. E Aiden, a apărut o problemă. A, am uitat, sora mea a zis c-a postat niște poze, ar fi bine să mă uit și eu.

Scot din nou telefonul și deschid Facebook, iar Nico dispare. Aiden a postat patru poze în total. Prima e clar cu mina, pentru că în ea e o firmă veche și bătută de vreme, deși nu pot distinge numele. Următoarele două sunt imagini ale zonei, care nu e decât teren accidentat. Nu-i mare lucru de văzut în afară de movile ca într-un peisaj selenar, ceva tufăriș pitic și, pe fundal, niște dâmburi uriașe de pământ. Ultima e cu Aiden, care stă între un bărbat tinerel și o femeie cu păr castaniu închis prins în coadă de cal, cea pe care mi-a trimis-o Hannah. Mai e un bărbat pe fundal care duce un târnăcop pe umăr. Râd cu toții și arată spre o firmă pe care scrie Cook's Kitchen[2]. Nu-i decât o baracă la dracu-n praznic.

— Poftim, pari să ai nevoie de asta! zice Nico, întinzându-mi un pahar pe jumătate plin cu vin roșu.

Îl accept și el îl cuprinde pe al lui în palme, neștiind ce să spună.

— Nu știu ce se petrece. Am avut niște apeluri pierdute și două SMS-uri. Aiden zice că e în siguranță, dar pe drum, și e cu doi oameni. Era la o mină de opal la dracu-n praznic. Mă îndoiesc că o să mai aflu ceva în seara asta. Aproape îi murise bateria, dar mi-a spus că au reușit să găsească pe cineva să-i ducă la Adelaide. Cred că durează mai mult de o zi cu mașina și habar n-am cum sunt drumurile.

Iau o înghițitură zdravănă din vin și cobor repede paharul, întrebându-mă dacă Nico ar trebui să bea. Îmi sesizează îngrijorarea.

— Așa cum am zis, nu sunt alcoolic, Fern. Toate lucrurile cu moderație, adaugă el, înclinându-și paharul înspre mine.

Zâmbesc, pe jumătate a scuze, nevrând să creadă că n-am încredere în el.

— Mă îndoiesc că eu sau Hannah vom dormi somn dulce până nu auzim vești de la Aiden. E numai vina mea, pentru că n-ar fi trebuit să-i ratez apelurile și acum sora mea e și ea înnebunită de grijă. E așa frustrant să nu știi ce se petrece!

— Am soluția perfectă.

Ochii aceia întunecați par cumva un pic mai blânzi în lumina studioului.

— Dă-mi paharul! Acum hai să te aranjăm! Dacă nu ai să fii în stare să dormi, nimic nu e mai relaxant decât pictatul, te asigur.

Nico sună entuziasmat, dar micul avânt pe care l-am avut când am intrat în încăpere s-a risipit și el își dă seama.

— Nu cumpăr decât pânză de in pentru tablouri și ți-am capsat una pe o placă și ți-am pregătit-o cu două straturi de Gesso. Pregătește suprafața să accepte vopseaua. Odată terminat, pot să fac rama de lemn și să ți-l întind dacă vrei. Sau poate vrei să-l depozitezi rulat ca să fie mai ușor la transport.

Nico ridică placa mare cu ușurință, dar e aproape la fel de lată cât anvergura brațelor lui complet întinse.

— E enormă! icnesc eu când o ridică pe șina inferioară, care e la doar vreo zece centimetri de la podea. Îmi arată cum s-o prind cu o clemă specială de fiecare parte.

— Am să-ți sugerez să lucrezi cu vopsele acrilice, pur și simplu pentru că se usucă mult mai repede.

Se dă în spate, privind alături de mine la propria mea pânză goală.

— Unde să încep? Ce să pictez?

Mă simt aproape copleșită de un amestec de frică și încântare.

— Păi, începe cu schițatul câtorva idei!

Se duce la un bufet mare cu uși înalte cât tot peretele și împinge fără efort una într-o parte. Ia un panou cu picioare și mi-l aduce.

— Desigur, s-ar putea să preferi să pictezi ceva după o fotografie ori să încerci o natură statică. Ți-aș putea aranja o măsuță. Tabloul de la tine din cameră e o vedere din curte a pădurii.

„Poți s-o faci, Fern", mă asigură vocea micuță din mintea mea.

— Grozav! S-ar putea să dureze ceva până să pun efectiv mâna pe pensulă însă. Nu vreau să irosesc o pânză bună.

Nico își lasă capul pe spate și râde.

— Ești înconjurată de stive de tablouri pe pânză care probabil că n-o să ajungă niciodată nicăieri. Niciodată menite să înfrumusețeze un perete, ci numai să se rezeme de el. Și mai sunt și acelea care par să se avânte de la prima trăsătură de pensulă. Poftim, ia asta!

Se apleacă să ridice o bucată de material împăturită.

— Dacă nu vrei să-ți văd lucrarea până nu e gata, atunci acoper-o pur și simplu cu muselina asta! N-am să trișez, promit. Acum dă-mi voie să ți-o arăt pe cea pe care nu o pot termina deocamdată, fiindcă se pare că m-a părăsit temporar muza.

Cuvintele lui mă transportă instantaneu la noaptea trecută. Nico a mormăit ceva despre asta și nu-mi pot aminti exact vorbele lui. Muză, da, a menționat-o și – ah – m-a numit înger.

Când mă întorc, în timp ce el ridică bucata de material de pe una dintre pânze, rămân cu gura căscată. Credeam că scena stradală despre care a zis că e din orașul lui natal e uimitoare, dar cea de față e cu totul altfel. Elegantă, pictată cu dragoste la fiecare trăsătură de pensulă. Însă numai o treime din pânză e acoperită. Fundalul a fost deja animat, dar pe pânză nu e decât conturul unei femei fără vreun detaliu real. Se holbează la noi obsedant, iar golul distrage la fel de mult ca o gaură căscată în pânză.

— Aici e lacul, nu-i așa? Dar asta nu-i doamna pe care a pictat-o tatăl tău, adică nu e mama ta și totuși e în stilul lui.

Clatină din cap.

— Nu, nu e, deși ea a inspirat decorul acestei lucrări. Dispărea adeseori când dispoziția tatălui meu devenea insuportabilă și mereu o găseam așezată

în iarba lungă, privind peste apă. Zicea că e mica ei bucățică de rai.

— E superb, Nico! De ce ai însă probleme cu terminatul lui? E deja perfect și n-ar putea fi mai bun.

Fixează pânza cu privirea pentru câteva clipe în tăcere completă.

— Îmi apare des în vise o femeie, unghiurile trupului ei când stă jos, picioarele ei strânse, sunt aici, zice el, bătându-se într-o parte pe cap, dar când pensula mea atinge pânza, pur și simplu nu se întâmplă nimic. Am nevoie de un model. Ceana mi-a pozat o dată, dar am știut amândoi că n-are să fie tocmai potrivit. Am schițat-o în câteva poze și am rămas fără inspirație. Ăsta e unul dintre tablourile pe care trebuie să le pictez pe îndelete pentru că e omagiul meu față de frumusețea uluitoare a unei femei, atât la interior, cât și la exterior. Așa că stă și așteaptă răbdător să-mi apară muza.

Îmi țin răsuflarea, atât de puternică îi e emoția din cuvinte și, cumva, înțeleg. Nu are fiecare artist o muză?

— Tu și cu Ceana sunteți foarte apropiați. Vă cunoașteți de multă vreme?

Își face de lucru preț de o clipă, întorcându-se să netezească una dintre pânze.

— De ceva vreme, spune peste umăr. Am trecut printr-o perioadă de depresie acum niște ani și ea m-a ajutat s-o traversez. Mă simt de parcă s-ar fi întâmplat acum o grămadă de ani.

Se întoarce să se uite la mine.

— Datorită acestui lucru vom fi mereu prieteni, așa ceva se întâmplă mereu între psiholog și pacient. Acum împărtășim același scop, născut din experiențele noastre de viață. Ne-am dori să extindem afacerea de aici să includă un centru de wellbeing.

Un loc de vindecare. Experiența Ceanei în calitate de practicantă de mindfulness și vindecare holistică ne-a dat ideea de pornire. Visul e să mai angajăm un profesionist să ne ajute să avansăm cu proiectul.

— E o idee minunată, Nico! Locul ăsta are ceva care te face să te simți atât de binevenit și mângâiat, încât e ușor să te acomodezi. Să clădești ceva pe baza acestui lucru e un progres firesc, din punctul meu de vedere. Chiar și oamenii care sunt aici în această săptămână par să aibă cu toții ceva trist de care se agață, poate fără să-și dea seama. Mă surprinde că nu te-ai aventurat deja în această direcție.

Nico își rotește umerii în jos, oprindu-se să-și treacă o mână pe ceafă. Are brațele puternice și mă pomenesc urmărindu-i fiecare mișcare. E frumos de privit, ca o pictură. Un om atât de plin de viață și cu visuri atât de mari!

— Totul se reduce la bani. Lucrările mele se vând bine, dar, dacă nu investesc timp, atunci nu am tablouri de trimis la galerie. Sunt deja în întârziere, numai că lunile de vară sunt solicitante aici. Nu e doar venitul meu în joc, ci și toată lumea care a crezut în acest vis.

Sunetul îndepărtat de voci pe hol pătrunde spre noi vreme de câteva secunde înainte să se piardă în tăcere.

— O să mi se întoarcă muza și vopseaua o să curgă, zice el, întorcându-se să se uite la portretul misterioasei femei.

Aruncă învelitoarea subțire la loc peste tablou.

— Trebuie, deoarece până nu e terminat, nu am odihnă. În orice caz, astă-seară te afli aici ca să te gândești la începutul călătoriei tale creatoare. Îmi aruncă cuvintele cu entuziasm îndrăzneț.

— Cred că asta ar putea fi o fază mov, replic eu, după care încep să râd. Nu trebuie decât să întorc capul și să mă uit pe geam ca să-mi găsesc inspirația.

Roșul-mov intens al unui trandafir cățărător se prelinge decadent pe un zid de piatră, ca o cascadă ademenitoare de culoare.

— Ai face bine să faci un instantaneu repede, pentru că începe să se schimbe lumina. Dar tu ai ochi bun, și eu adeseori cred că grădina e cel mai viu colorată înainte de asfințit.

Mă încearcă un sentiment de bucurie când mă îndrept spre fereastră până când scot telefonul să fac poza și mă gândesc încă o dată la Aiden. „Te rog, Doamne, ai grijă să nu pățească nimic!"

12

Îmi găsesc zona de confort

A fost o noapte lungă. Nico și cu mine am lucrat în tăcere în cea mai mare parte. Am descoperit că scena sătească din localitatea lui natală e o comandă și prioritatea sa pentru moment.

Mi-am petrecut câteva ore învârtindu-mă în cerc și din când în când apărea Nico lângă umărul meu, oferindu-mi mici ponturi și trucuri. Foaie după foaie din panoul cu picioare a ajuns să zacă mototolită pe podea pe măsură ce respingeam fiecare ciornă și mă descurajam.

În cele din urmă, Nico a sugerat să-i trimit lui poza pe care o făcusem aseară. Când s-a întors din camera sa de lucru, avea cu el o imagine listată color ce părea să iasă de pe pagină.

— Poftim! Prinde-o lângă pânză și ia o pensulă! E rău să te gândești prea mult, poate înăbuși fluxul creator. Prima încercare îți poate provoca frustrare, în aceeași măsură în care te umple de exaltare când ajungi să exprimi ceea ce vezi aici, a zis el, bătându-se ușor pe cap. Fă-o, ca să mă pot relaxa și eu și să mă întorc la lucru!

Privirea îi fusese fermă și am știut că are dreptate.

Și uite-așa am început.

Brusc, puțin după ora unu noaptea, mi-a scos telefonul un bip și a spulberat liniștea prietenoasă în care lucram.

Oprire la boxe. Beleaua e acum la o sută de kilometri în urma noastră. Toate bune. Epuizat însă. Adelaide, venim!

Te sun când mai avem niște timp mâine.

Te iubesc, scumpo, și-mi pare rău dacă te-am panicat.

„Dacă”?! Nu numai că m-a panicat, a panicat-o și pe Hannah. Oftez când o sun, supărată pe el.

— Aiden e în siguranță. O să ajungă la Adelaide cândva în timpul zilei de mâine, dar va trebui să calculez diferența de fus orar ca să-mi dau seama cam pe când.

— Nu ți-e ușor, este? E un chin să nu știi unde e și ce se petrece. Aiden ar trebui să viziteze obiective turistice nu să se bage în belea. Îmi pare rău pentru tine, Fern.

După glas pare ușurată pe de o parte, dar și ofticată, pe de alta. Ca mine.

— Cred că acum ne putem liniști și dormi.

— Ce faci? Citești?

— Nu. Pictez și are să fie greu să las pensula din mână.

— Uau, Fern! Mă bucur să aud asta, deși e un pic cam târziu. Somn ușor! Să sperăm că ziua de mâine n-o să fie la fel de tensionată.

***

Cobor cu întârziere la micul dejun, dar, când m-am trântit într-un final în pat, spre dimineață, am adormit în câteva clipe, așa că mă simt odihnită.

— Hei, Fern!

Apare Ceana în spatele meu când îmi umplu farfuria de mic dejun cu croasante și gem.

— Nico zice c-o să-l ajuți tu când mă duc eu acasă. Mulțumesc! Înseamnă că pot să plec fără să-mi fac griji pentru nimic.

O văd realmente încântată.

— Îmi face plăcere. E bine să te simți util.

În cadrul ușii apare Bastien, strigând-o pe Ceana pe nume ca să-i atragă atenția.

— O, Doamne! Se pare c-am avea o problemă. Ar fi bine să mă duc să văd ce e.

Schițează un zâmbet și-și lasă farfuria pe masa de lângă perete.

Bastien e singurul instructor cu care n-am avut ocazia să vorbesc, dar asta pentru că rareori e prin preajmă. Îl aud, mă rog, aud zgomotul unui ciocan pe metal reverberând în mica adâncitură în care sunt situate hambarele, dar atâta tot.

Mă îndrept spre capătul îndepărtat al mesei unde Kellie și Patricia sunt prinse într-o discuție.

— Neața, doamnelor! Sper că amândouă ați dormit bine.

— Da, răspunde Kellie, ridicând veselă privirea.

— Foarte bine, mulțumesc, adaugă Patricia.

— Azi-dimineață nu vin la grădinărit, Fern, continuă Kellie. Mi-a sugerat Patricia să încerc atelierul de olărit. Sună distractiv. Deja am promis să merg la ora de tâmplărie a lui Taylor după-amiază. Învățăm să folosim strungul și să facem ciupercuțe. Sună ca o oră de gătit, nu?

E încântată, fericită și văd un zâmbet jucăuș pe buzele Patriciei.

— Grozav, o să fie interesant să încerci și tu ceva diferit în dimineața asta, Kellie, adaug eu, entuziasmată.

Sunt sigură că Odile o să se bucure să mai aibă o elevă și să sperăm că o să-i dea lui Kellie șansa să pălăvrăgească cu o parte din ceilalți. Spectacolul ei de chitară pare să-i fi crescut realmente încrederea în sine. Atitudinea intransigentă și rezervată de când a venit se îmblânzește frumos.

— Avem un nou recrut care o să vină cu noi la plivit, zice Patricia, uitându-se la mine mai degrabă prudentă.

Ia o mică îmbucătură dintr-o brioșă și după o secundă sau două continuă:

— A zis Stefan că vine și el în dimineața asta să ajute.

Încerc să-mi rețin zâmbetul. E o veste grozavă și va fi o companie minunată pentru ea. Mica mea echipă de novici a ajuns să se închege și, în curând, va fi momentul să-mi iau rămas bun de la unul dintre ei. Nu-mi vine să cred că e deja joi. Mă simt însă de parcă aș fi fost aici de multă vreme, de parcă aș fi fost destinată să fac parte din echipă. Ce

ironic că par să mă distrez mai bine în mica mea aventură decât Aiden în a lui. E curativă, deoarece simt că-mi încarc bateriile.

***

— Scuze, n-am vrut să te deranjez!

Ochii lui Nico îi întâlnesc pe ai mei și îmi fac griji că i-am întrerupt fluxul creator. Habar n-aveam că mai e în studio.

Aruncă o privire la ceas.

— Am să întârzii la prânz și am ceva pregătiri de făcut pentru atelier. Nu mi-am dat seama că deja s-a făcut ora.

Mă duc mai aproape și studiez mica zonă de pe pânză la care a trudit toată dimineața.

— Cât o mai să dureze să-l termini? Senzația de profunzime te atrage și mă pot închipui mergând pe pavajul acela prăfuit, pe lângă florărie și parc. Norocos cine apucă să se uite la el în fiecare zi!

Ridică dintr-o sprânceană cu o față serioasă.

— O clientă bogată și o Marquesa. E o binefăcătoare minunată pe care mă simt onorat să o cunosc. Comanda asta o să mă ajute să finanțez noua afacere de aici, dar n-o să acopere toate costurile și trebuie să vând în vara asta și câteva picturi mai mici.

E ceva presiune pe Nico.

— Nu poți să vinzi pur și simplu unul dintre tablourile tatălui tău?

Sunt multe aici și mi-aduc aminte că Ceana a zis că lucrările tatălui său au crescut în valoare după moartea lui.

Nico ia o cârpiță de bumbac și începe să-și șteargă pensula.

— Cele pe care nu le-a mutilat sunt neterminate. Trebuie să mă bazez acum pe resursele mele.

Se uită la mine cam evaziv.

— Dar cel din camera mea e cu adevărat uimitor. Ar aduce cu siguranță o grămadă de bani, nu-i așa?

Nico dă capul pe spate, îl rotește și-i aud ceafa trosnind de la încordarea celor câteva ore de concentrare.

— Îl păstrez pe ăla ca să-mi amintească de multe chestii, dar mai ales de capcanele din viață atunci când cineva se rătăcește.

Îi văd stinghereala când vorbește. E clar nervos și mă întreb dacă regretă că mi-a făcut confidențe. Firește, sunt mișcată de încrederea lui, pentru că trebuie să fie tare greu să vorbească despre acest subiect, dar totuși. Evident, e răvășitor să ți se sinucidă tatăl, dar nu a fost vina lui Nico. Din nefericire, boala mintală și dependența merg adeseori mână în mână și e o luptă pe care mulți o pierd. Mă uit și eu la el și îmi dau seama că poate avusese nevoie să se audă rostind acele cuvinte cu glas tare.

— Aș fi mai concentrat dacă aș putea finaliza mai întâi portretul de lângă lac. Simt nevoia să surprind forma care e țesută de visele mele și totuși ea continuă să-mi scape. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva soarta mi-a trimis o nouă muză, Fern. Tu pari să ai grația aceea simplă pe care simt atât de tare nevoia s-o creez. Vrei să-mi pozezi?

Trag adânc și încet aer în piept. Din schița lui, se vede clar că e vorba de o femeie tânără și foarte frumoasă, dar este și un portret nud. Femeia stă ascunsă parțial de iarba lungă a unei pajiști luxuriante lângă o apă care se unduiește.

Conturul ei pare să mă strige, ca și cum ar cere ajutor. Nico nu face asta pentru bani, ci pentru sănă-

tatea lui mintală, deoarece această necunoscută pare să-l bântuie. Mă întreb dacă ea nu reprezintă unicul element evaziv al marii sale pasiuni în viață. În stilul vechilor maeștri, e vorba de realizarea visului propriu într-un mod pe care l-ar fi înțeles tatăl său, de parcă simte că trebuie să-și dovedească sieși că poate s-o facă, odată pentru totdeauna, înainte să treacă la altceva.

— Trebuie să mă mai gândesc, Nico. Iartă-mă, dar deocamdată nu pot să accept.

Închide ochii preț de o secundă sau două, dând din cap că mi-a înțeles ezitarea.

— Desigur. Nu te grăbi! Nu e nicio presiune, iar eu îmi dau seama că-ți cer mult. Ca artist însă știu că aș putea încheia într-un final cu ajutorul tău un vis care pare să-mi umple mintea în fiecare noapte. Ca o neliniște care nu să dă dusă până când nu e îndeplinită însărcinarea. Bun, asta-i tot pentru această dimineață. După-amiază e vremea de predat.

Pentru o clipă m-am temut că discuția l-ar fi putut întrista, dar e bine dispus și e frumos să-l vezi arătând atât de mulțumit după lucrul de dimineață.

Cercetez din priviri încăperea, așteptând să-și scoată tricoul stropit cu vopsea și să ia cămașa izbitor de curată care atârnă într-un cuier pe perete. Presupun că în acest context trupul e doar o formă, pe când pentru mine e ceva ce vreau să acopăr instinctiv. Nu că mi-ar fi rușine cu el, dar poate că undeva în adâncul sufletului sunt un pic cam mironosiță.

Cum pot eu să pozez goală în fața un bărbat pe care abia dacă-l cunosc, fie și în numele artei? O parte din mine vrea s-o facă, dar înțeleg enormitatea rugăminții și ce înseamnă pentru Nico. Numai că niciun bărbat, în afară de Aiden, nu m-a mai văzut dezbrăcată vreodată.

Îi studiez spinarea lui Nico, mușchii fermi când își trage pe cap cămașa, iar el se întoarce și-mi surprinde privirea. Numai că nu mă simt jenată, fiindcă se uită la mine cu ceea ce n-aș putea descrie altfel decât emoție, acceptare. Îi invidiez priceperea, căci tare mi-ar mai plăcea să surprind pe pânză acea forță a trupului și tărie de caracter. N-am mai cunoscut pe nimeni care să fie atât de *viu* în toate sensurile cuvântului. Să vezi totul prin ochi de artist înseamnă să vezi într-adevăr o lume foarte diferită.

— Mie mi-e foame, ție nu?

Mă tachinează după tonul din vocea lui. O flirta cu mine acum? De unde să știu, a trecut multă vreme de când am studiat alt bărbat în afară de soțul meu, căutând semnele revelatoare.

— Mor de foame, recunosc eu când ieșim iar la soare.

Pe drumul spre sala de recreere, se apropie Ceana de noi cu pas iute.

— Nico, a intrat un animal în forjărie azi-noapte și a produs ceva stricăciuni. Dee-Dee și cu mine l-am ajutat pe Bastien, dar avem amândouă cursuri de ținut după-amiază. Trebuie să repare peretele din spate, dar nu poate să termine de unul singur.

Nico se încruntă și mă bag eu imediat.

— Îl ajut eu. Pun pariu că ni s-ar alătura și John, dacă l-aș ruga. Asta înseamnă două persoane în minus la tine la curs, Nico.

— Dacă ești sigură că nu te deranjează, din partea mea e în regulă.

Ceana pare încântată.

— Ar fi uimitor, Fern. Mulțumesc! Dacă pot să las problema în mâinile voastre, atunci, am promis s-o ajut pe Margot la bucătărie.

Mă uit la ea cât îi studiază chipul lui Nico pentru o clipă și apoi îmi aruncă mie o privire cu o curiozitate fugară pe figură. Sper că nu simte că încerc să-i uzurp poziția în vreun fel, fiindcă nu e cazul.

Ca să mă asigur că nu există neînțelegeri, o urmez în bucătărie și lucrez alături de ea cât ajută la pregătirea unui castron uriaș cu salată. Schimbăm câteva vorbe și, când mă întreabă ce mai e pe-acasă, îi spun pe scurt că a sunat Hannah să-mi spună că s-a logodit. Apoi că Aiden a trebuit să fugă de Dumnezeu știe ce în sălbăticia australiană.

— E greu când familia ți-e atât de departe, nu-i așa? La fel mă simt și eu. Mama n-a mai băut de unsprezece ani, dar încă mai progresează zi cu zi. Amintirile din copilărie nu par să pălească niciodată și, de fiecare dată când sună telefonul, mă tem de ce-am să aud. Tata nu se simte bine și el e cel care o ține pe drumul cel bun. Numai că nu pot să fac mare lucru în afară de a asculta. Măcar o să apuc să petrec un pic de timp cu ei. Mi se mărită verișoara și o să fie minunat să sărbătorim ca scoțienii.

Faptul că mi s-a confesat îmi alungă grijile. Ceea ce nu știu este ce crede ea despre timpul pe care-l petrece Nico cu mine, dar n-am nimic de ascuns.

— Desigur, spune Ceana, aplecându-se spre mine, nu sunt deloc pregătită, iar unghiile de grădinar nu sunt tocmai ceva de arătat.

— Ei, asta pot repara eu. Am o trusă de manichiură și niște gel de unghii. Am putea rezolva în seara asta, dacă ai timp.

— Pe bune? Ar fi uimitor. Cu părul mă descurc. Îl răsucesc o dată și e sus pe cap, îi mai bag și un piepten sclipitor și sunt gata de nuntă. Mersi, Fern! Acum trebuie să mă mai hotărăsc și cu ce să mă îmbrac.

Margot se uită la noi.

— Ați terminat salata, doamnelor?

Ne concentrăm asupra sarcinii pe care o avem, chicotind ca două școlărițe care au fost prinse.

— Așteaptă lume flămândă, ne atrage ea atenția, de parcă n-am fi știut și noi.

13

Munca grea face bine la suflet

— Bună, Bastien! John și cu mine am venit să te ajutăm. Doar spune-ne ce trebuie făcut și încercăm! Margot ți-a pregătit pachet. Nu e prea bucuroasă că n-ai făcut pauză să mănânci. N-am putut înțelege realmente mesajul pe care m-a rugat să ți-l transmit, dar sunt sigură că a sunat ca o mustruluială.

Dă din umeri, probabil ușurat că n-a venit de la ea direct.

— Merci, Fern! E o femeie dură, dar de treabă. Ca un câine, da?

John și cu mine pufnim în râs când Bastien face un pas înainte să ia pachețelul și zâmbește recunoscător. Cred că pricepem ce-a vrut să spună. O inimă bună și o persoană despre care se poate spune că unde dă ea, crește.

— E problemă care nu e ușor de rezolvat.

Ne conduce la gaura căscată în peretele din spate al hambarului pe jumătate deschis. Clădirea de fermă este enormă, ca un hangar de avioane și probabil era folosită pentru depozitat baloturi de fân presat

iarna. De cealaltă parte a peretelui despărțitor e atelierul de tâmplărie.

— Țarcul oilor dă aici, spre peretele ăsta. Poate vulpe, poate căprioară, a nimerit în forjărie și oile din țarc s-au speriat. Au dărâmat scânduri cu copitele și peretele s-a prăbușit.

Privesc prin gaură, dar oile nu sunt acum în ocolul lor, așa că bănuiesc că le-a mutat la loc sigur.

Mă uit la John cum se plimbă pe lângă peretele din spate, bătându-l ușor cu pumnul la intervale regulate.

— Cadrul și contravântuirile sunt solide, dar câteva dintre traverse au fost distruse, zice el, dând din cap spre Bastien. Ai început bine, dar, după părerea mea, are să dureze câteva zile să pui la loc grămada aia și o parte din ea e de nereparat.

Stăm și ne uităm cu toții la mormanul de lemn făcut țăndări, stivuit cu grijă pentru refolosit. Bastien s-a apucat de lucru, dar e o groază de treabă. Brusc vine Taylor în spatele nostru și scoate un „Iisuse, ce mizerie!" tare.

— Cred că singurul răspuns e să înlocuim traversele și să vedem dacă mai sunt materiale pe care le poți folosi. Chestia asta a picat ușor fiindcă nu e în stare grozavă.

Taylor pare de acord cu John.

La final, Bastien și cu Taylor pleacă să caute și foi de tablă ondulată, lăsându-mă pe mine să-i fiu asistentă lui John. Nu-i ia mult să se organizeze și triem bucățile mai voluminoase de lemn într-o grămadă separată.

— Bun, Fern. Am să iau scara aia și o s-o mut aici, după care, dacă ești gata să-mi dai ciocanul și niște cuie, putem începe.

Nu pare deloc deranjat de scara veche, chiar dacă aparent rezistentă, și aproape instantaneu îmi indică bucățile de lemn pe care să i le întind.

— O să rezolvăm în curând cu cadrul. Dacă pot găsi băieții opt foi de ceva zdravăn, putem să terminăm la timp pentru cină.

— Nu-i rău pentru un zugrav și decorator, John! reflect eu, ridicând admirativ privirea la el.

Chicotește.

— Mi-am pierdut nevasta acum câțiva ani. O fi fost ea suflet mare și bătrân, dar îi plăcea să mă țină ocupat. Zicea că nu pot să fac trăsnăi dacă am mereu treabă. Atunci am construit o casă de vară în grădină și o căsuță în copac pentru nepoți. Și, știi ce? Se pricepea să mânuiască bormașina. Nu era slabă de înger, asta-i sigur. Mi-e dor de bătrânica mea în fiecare zi. Ea m-a făcut omul care sunt.

— Ce echipă trebuie să fi fost, John! Suflete-pereche adevărate.

Dă din cap.

— Încă mi-e alături. O simt tot timpul prin preajma mea. Cum stă cu geana pe mine, adică.

Îmi face cu ochiul.

Îi dăm înainte și, când se întorc, băieții duc cu ei un panou mare de metal.

— Mai sunt o groază acolo de unde a venit ăsta, confirmă Taylor. N-ar trebui să ne ia mult să le cărăm încoace.

Ajut acolo unde e nevoie de mine și ne tachinăm mult. John e tare fericit, glumește mereu. Nu sunt sigur că engleza lui Bastien e suficient de bună cât să priceapă unii dintre termenii mai puțin cunoscuți ai dialectului cockney al lui, dar râde la momentele potrivite.

Dintr-odată începe să-mi sune telefonul și e Aiden.

— Scuze, băieți, mă întorc într-o clipă! Aiden, mă auzi?

Mă grăbesc să ies afară și mă reped să urc panta înierbată ca să prind semnal mai bun. Se aude cu mulți paraziți.

— Aiden, mă auzi?

— Fer...

— Aiden.

— Fern. E mai bine. Unde ești?

— Eram într-un hambar mare într-o adâncitură, dar am urcat o pantă abruptă ca să prind semnal mai bun. Mai la subiect, unde ești *tu*?

Indiferent de locul în care se află, se aude mult zgomot pe fundal, dar, din fericire, sună a trafic obișnuit.

— Ne-am oprit să punem benzină la periferia Adelaide. E trecut de miezul nopții. O călătorie interesantă, dar totul e bine acum.

Vocea îi e atât de clară că e greu de crezut cât de mulți kilometri sunt între noi.

— Ce s-a întâmplat?

Mormăie.

— S-a dovedit că tipii de care m-am lipit nu dețineau pământul, ci îl închiriaseră anul trecut. Ăsta era al doilea sezon la ei, dar au început extracția înainte să se cadă de acord și să se semneze noul contract. A apărut un camion plin cu oameni și s-au tras focuri de armă. E un teritoriu destul de accidentat și izolat. Toată lumea lucra și dintr-odată a izbucnit războiul. Nu la asta ne băgaserăm, cu siguranță.

Închid ochii, recunoscătoare că măcar e întreg.

— Ai zis „ne”?

— A, da, călătoresc cu prieteni noi pe care-i cheamă Eddie și Joss. Eddie se plimbă cu rucsacul în spate de vreo doi ani, Joss era bucătăreasa de la mină.

Joss. Trebuie că ea e femeia din pozã.

— Mă bucur să aflu c-ai scăpat fără să pățești ceva, nu vreau să te pui în pericol. Măcar acum ai tovarăși, iar unde-s mai mulți e mai sigur. Nu vreau să mă gândesc că ești singur, Aiden, și incidentul ăsta dovedește că trebuie să fii vigilent tot timpul. Ce planuri ai în continuare?

Îl strigă cineva din depărtare și strigă și el: „OK, vin!", după care zice:

— Uite ce e, iubito, trebuie să plec. Trebuie să găsim un loc de înnoptat și e târziu. Te iubesc și mi-e dor de tine. Chiar mai tare acum că ți-am auzit glasul. Ai grijă de tine și te mai caut eu când aflu unde mă duc de aici. Pa!

Scap și eu un: „Și eu te iubesc!"

Numai că nu cred că m-a auzit.

„Sunt bine. Serios. Mulțumesc de întrebare!" murmur eu, în timp ce cobor la loc spre hambar. „N-o fi Franța la fel de înspăimântătoare ca o mină de opal," zic scrâșnind din dinți, „dar încă răsar surprize la fiecare pas."

***

— Ești prea obosită de la după-amiaza grea ca să faci câțiva pași cu mine pe lângă lac?

Mă surprinde Patricia uitându-mă în gol. Mintea mea încearcă să descâlcească o gamă largă de gânduri care par să mă bombardeze din toate părțile.

— Nu, deloc. Doar mă doare un pic pe ici și colo. Descopăr mușchi pe care nu știam că-i am, recu-

nosc eu.

Împing scaunul în spate, îmi iau repede farfuria, cana și tacâmurile. Le pun pe căruț, iau telefonul și o urmez pe Patricia afară.

— Erai adâncită în gânduri și te încruntai. M-am întrebat dacă vrei să vorbești despre ce te necăjește, se interesează ea când ne plimbăm agale prin curte.

— Sunt doar iritată. Știi cum e când te dezamăgește cineva, cineva în care ai încredere? Atunci începi să-l privești nițel altfel și să vezi lucruri pe care poate nu le-ai observat mai înainte.

Fac o pauză, dându-mi seama că par că mă văicăresc.

— Ah, ignoră-mă, Patricia! Mă simt irascibilă. Sunt obișnuită cu o rutină... și, mă rog, funcționez cel mai bine atunci când știu că oamenii pe care-i iubesc sunt în regulă, iar acum habar n-am ce se petrece cu niciunul dintre ei de la o zi la alta. Doar frânturi când luăm scurt legătura. Par să fie bine deocamdată și fratele meu, Owen, s-a întors de la mica lui excursie la Câmpia Salisbury, așa că toate-s bune și frumoase. Au fost însă câteva momente de panică deja. E greu când n-am cum să sar în ajutor.

— A! face Patricia cu un zâmbet înțelegător. Nu ți-e ușor. Sunt sigură că se gândesc și ei cu toții la tine și la cum te adaptezi la viața de aici.

— Hm. Unii poate, dar nu toți. Ah, nu vreau să afirm că nu le pasă, dar eu sunt cea rațională. Eu sunt cea care-și face griji și nu-mi stă în fire să fiu omul pentru care-și fac griji ceilalți. De fapt, nu cred că a trebuit să-și facă cineva griji pentru mine de când eram adolescentă, mă rog, până acum. Asta numai din cauza distanței dintre noi toți. Părinții mei

au fost îngroziți când le-am dat vestea că eu și cu Aiden intenționăm să ne căsătorim.

Râd încetișor.

— Și am zis-o exact așa. Îndrăzneț și la subiect. Nici măcar nu mă ceruse oficial la vremea aia, dar amândoi știam că are să fie primul lucru pe care o să-l facem când o să ne luăm diplomele. Bineînțeles, toată lumea presupunea că o să ne despărțim cât am fost plecați la facultate, dar am supraviețuit și chiar am pus niște bănuți deoparte. A fost însă greu să înveți și să lucrezi seara și în weekenduri. Ăsta e motivul pentru care nu ne-am logodit niciodată, pentru că era un lux pe care nu ni-l puteam permite. Încă mai am doar verigheta.

I se luminează ochii.

— Cred că asta-i o grijă cât pentru toată viața.

— Știu, dar eu sunt rațională și fac mereu ce trebuie. Asta a fost ce trebuie, chiar și atunci, și n-am regrete deloc, dar poate că am ajuns să mă complac un pic pe măsura trecerii anilor. Îmi iubeam viața așa cum era, dar lucrurile se schimbă și n-are rost să te prefaci că nu-i așa. Problema acum e că încep să mă simt un pic întoarsă pe dos. Soțul meu face chestii care nu-i stau în fire și asta e îngrijorător.

Trecem pe lângă cele două hambare și începem să urcăm dâmbul înierbat. Îi ofer Patriciei brațul când începe să-i fie un pic cam greu.

— Alunecă nițel, apucă-te!

— Mulțumesc, draga mea!

La unul dintre capetele lacului, se află o bancă de lemn complicat sculptată, deși cam șubredă, sub o salcie bătrână. Ne ducem la ea și, odată așezate, Patricia se întoarce să se uite la mine atentă.

— Vrei să zici că nu era mulțumit de vechea voastră viață și asta devine din ce în ce mai vizibil acum,

că sunteți departe unul de altul?

— N-a spus nimic așa de direct, dar e cumva altfel. De exemplu, m-a sunat și nu m-a întrebat ce mai fac și nu i-a trecut prin cap că s-ar putea să am și eu problemele mele. Știu că nu-i e ușor acum, dar m-a făcut să mă simt lipsită de importanță. Luată ca de la sine înțeleasă, dacă vrei. Am presupus că o să ne împărtășim și cele mai mici detalii ale călătoriilor noastre, dar apelurile ne sunt mereu întrerupte și nu-mi scrie emailuri niciodată, doar trimite SMS-uri de un rând.

— Din ce mi-ai spus despre el, pare că se zbate un pic. Cred că majoritatea oamenilor ajung la vârsta la care se opresc și privesc în urmă, dar și înainte, pentru prima oară. În primăvara vieții, e vorba doar de ziua de mâine. În faza verii, adeseori e vorba de a fi atât de prins cu solicitările familiei și cu lucrul, că nu prea ai timp să faci inventarul. Vine însă un punct în care brusc apare încă o răscruce și schimbări mari care îți afectează tot restul vieții. E o perioadă de adaptare pe care fiecare o traversează în felul său.

Știu ce zice Patricia, dar de data asta e vorba de Aiden care se regăsește, ceea ce necesită multă reflecție introspectivă, fără presiuni exterioare. Nu e vorba de a fi o jumătate dintr-un cuplu, bine, până nu se întoarce.

— Și dacă descopăr că există o altă „eu” îngropată adânc înăuntrul meu? O „eu” necunoscută care pur și simplu nu-i soție, fiică, soră sau prietenă?

Patricia mă pironește cu privirea preț de o clipă și-mi doresc să nu fi scăpat asta, fiindcă arată realmente îngrijorată.

— Oamenii pot ajunge să regrete greșelile pe care nu le fac la fel de mult pe cât le regretă pe cele pe care le fac.

Rămân uluită. Nu mă așteptam deloc să zică asta. Această doamnă rafinată și foarte blândă e atât de surprinzătoare în atât de mute feluri!

— „De-aș fi" sunt așa niște cuvinte emoționale, nu-i așa? Mi-am petrecut toată viața de adultă până acum fiind rațională și prețuind fiece moment petrecut cu cei dragi. Ei sunt rațiunea mea de a fi și mărturisesc că, dacă ei sunt fericiți, sunt și eu fericită.

— Sună perfect. Numai că viața e rareori astfel, din ce am descoperit eu, iar undeva în acel *astfel* te afli tu. Nu uita că tu meriți la fel de mult timp pentru tine ca oricine altcineva.

Pe chipul ei se reflectă un regret care nu poate fi decât lăuntric. Habar n-am ce necazuri a avut Patricia în trecut, dar văd că o apasă puternic ceva. Mă așteaptă să continui, neputând sau nevrând să-și împărtășească gândurile intime. Mă întreb dacă are să se răzgândească oare, în caz că îmi deschid eu sufletul în fața ei.

— Am avut o soră mai mare, Rachel. A murit într-un accident tragic în 2010. O pierdere atât de grea îți schimbă modul de a privi lucrurile. Vorbim rareori despre ea, fiindcă părinții mei nu s-au eliberat de durerea lor. Am simțit că trebuie să mă ofer voluntară și să-i preiau rolul, cu toate că și mie mi-era tare dor de ea, fiindcă nu fusese doar sora, ci și cea mai bună prietenă a mea. Un suflet cu adevărat frumos.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, Fern, așa ceva nu poate fi ușor nici măcar acum.

Empatia e reală și îi zâmbesc Patriciei printre lacrimi.

— Mă întreb acum ce s-ar întâmpla dacă aș depăși, pentru o vreme, limitele pe care mi le-am trasat. M-aș mulțumi pur și simplu să fac traversarea înapoi și să duc o viață care deja mi-a oferit tot ce mi-am dorit? Sau, ca mulți alții, aș deveni și eu nemulțumită și aș strica ce am? Rachel ar fi dezamăgită de mine dacă aș face-o.

Patricia se întinde să-mi pună mâna pe braț, strângându-l ușor.

— Cred că ești o femeie suficient de rațională, cât să iei decizia potrivită din motivele potrivite, Fern. Oriunde te-ar duce ele. Ființele umane nu-s perfecte și toți facem greșeli. Condiția umană însă include iertarea, precum și faptul că ne amintește de mortalitatea noastră.

Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi când se ridică în picioare și mă ridic și eu s-o iau de braț. Lacrimi pentru Rachel și lacrimi pentru Aiden.

Brusc Patricia arată foarte obosită și-mi dau seama că discuția s-a încheiat.

— E timpul să ne întoarcem agale. În seara asta pictez.

Glasul nu mi-e atât de vesel, pe cât mi l-aș dori, dar ea îmi surâde încurajator.

— Ceana mi-a vorbit, confidențial, despre planurile pe care le au ca să extindă ce e aici. Cred că e o idee minunată, tu nu?

Nu mă surprinde din partea Ceanei că i s-a confesat Patriciei cu privire la schimbările propuse, dacă dorea o opinie nepărtinitoare. Judecând după cum se uită Patricia la mine, Ceana i-a mai spus și că știu ce se petrece.

— Cred că multă lume ar avea de câștigat, dacă ei ar reuși. Ce-mi place mie la locul ăsta e că nu se urmărește numai profitul. Lui Nico nu-i pasă numai

— Mă întreb acum ce s-ar întâmpla dacă aș depăși, pentru o vreme, limitele pe care mi le-am trasat. M-aș mulțumi pur și simplu să fac traversarea înapoi și să duc o viață care deja mi-a oferit tot ce mi-am dorit? Sau, ca mulți alții, aș deveni și eu nemulțumită și aș strica ce am? Rachel ar fi dezamăgită de mine dacă aș face-o.

Patricia se întinde să-mi pună mâna pe braț, strângându-l ușor.

— Cred că ești o femeie suficient de rațională, cât să iei decizia potrivită din motivele potrivite, Fern. Oriunde te-ar duce ele. Ființele umane nu-s perfecte și toți facem greșeli. Condiția umană însă include iertarea, precum și faptul că ne amintește de mortalitatea noastră.

Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi când se ridică în picioare și mă ridic și eu s-o iau de braț. Lacrimi pentru Rachel și lacrimi pentru Aiden.

Brusc Patricia arată foarte obosită și-mi dau seama că discuția s-a încheiat.

— E timpul să ne întoarcem agale. În seara asta pictez.

Glasul nu mi-e atât de vesel, pe cât mi l-aș dori, dar ea îmi surâde încurajator.

— Ceana mi-a vorbit, confidențial, despre planurile pe care le au ca să extindă ce e aici. Cred că e o idee minunată, tu nu?

Nu mă surprinde din partea Ceanei că i s-a confesat Patriciei cu privire la schimbările propuse, dacă dorea o opinie nepărtinitoare. Judecând după cum se uită Patricia la mine, Ceana i-a mai spus și că știu ce se petrece.

— Cred că multă lume ar avea de câștigat, dacă ei ar reuși. Ce-mi place mie la locul ăsta e că nu se urmărește numai profitul. Lui Nico nu-i pasă numai

de vizitatori, ci și de oamenii care lucrează cu el. E ca o familie extinsă. În ziua de azi, asta e reconfortant.

O ajut pe Patricia să coboare panta înierbată și vocea îi e plină de admirație.

— La fel am crezut și eu, Fern. Îți redă încrederea în umanitate. În ciuda a ceea ce citim în ziare și vedem la știri, există multă bunătate în lume.

14

Emoțiile sunt la cote înalte

Plecarea Ceanei care se simțea, așa cum declarase, ca o versiune nouă și sclipitoare a ei, în Scoția, marchează începutul unui șir de luări de rămas-bun astăzi.

După un mic dejun în grup, când a venit toată lumea mai mult sau mai puțin la timp, ședința de grădinărit din această dimineață a fost petrecută la cules de fructe. A fost un efort de echipă, căci toată lumea a fost implicată.

În ciuda unei unde de tristețe care plutea în aer, s-a pălăvrăgit și râs mult – punctul culminant al unei șederi plăcute și crearea unor amintiri grozave. Stefan, am observat eu, n-a vrut s-o lase pe Patricia să se îndepărteze prea mult de el. Agăța crengile și le trăgea în jos cât să ajungă ea la ele și să culeagă prunele mici și tari ca să le pună în coșul de răchită.

Și Margot a stat cu noi la prânz, pe care l-am întins de-a lungul mai multor ore. Toată lumea a pă-

rut fericită să ni se alăture și până și Bastien a fost mai puțin rezervat, iar, după un mic imbold de la Nico, a cântat un cântec. În franceză, desigur, dar a fost o bucurie să-i auzi vocea joasă de bariton.

Inevitabil, despărțirea din final s-a lăsat cu lacrimi pentru unii. A fost foarte emoționant s-o aud pe Kellie promițându-i Patriciei să țină legătura și s-o văd cum se străduia să zâmbească. Le-am văzut pe amândouă cu lacrimi în ochi. Patricia e unică, un spirit blând cu suflet bun. Chiar îmi fac griji pentru Kellie, întrebându-mă dacă o să se apropie sau nu de vreunul dintre noii sosiți de luni. Mă tem că asta o va împinge și mai mult înspre Taylor, în loc s-o încurajeze să-și facă prieteni noi. Mai ales dacă nu e nimeni lângă care să se simtă în largul ei.

Când și-a desfăcut brațele cu care mă cuprinsese, Patricia mi-a șoptit: „Ascultă de inima ta, Fern! Drumurile se intersectează dintr-un motiv. La fel ca atunci când vezi o stea căzătoare, uneori te nimerești în locul potrivit, la momentul potrivit și apuci să trăiești acea clipă de bucurie pură. Ăsta a fost momentul meu, mulțumită ție, lui Kellie și lui Stefan."

***

Când răsucesc clanța și intru în studio, Nico întoarce capul spre mine. Ține pensula în mână la doar câțiva centimetri de pânza din fața lui.

— Credeam că te-ai retras în seara asta. N-ai somn?

Dau din cap că nu.

— Nu vrea să mi se deconecteze mintea. O zi cam plină de emoții. Nu vreau să te opresc din lucru însă, așa că spune dacă preferi să fii singur.

— Ce mi-ar plăcea e o ceașcă de cafea ca să mă țină în priză, replică el, cu ochii rugători când ridică

din sprâncene. E un ibric pe acolo, în camera de lucru. Tot ce-ți trebuie e pe poliță.

Când mă duc acolo, descopăr că e mai degrabă ca un bufet mare și n-are ferestre, ci doar o lumină din alea enervant de puternice în tavan. Pornesc ibricul și iau două căni.

— Kellie e bine? întreabă Nico.

— E un pic necăjită, dar și-a petrecut iar seara cu Taylor.

Când aduc băuturile, se întoarce să se uite direct la mine.

— Îți faci griji din cauza lor?

— Are 18 ani, Nico. El e suficient de mare cât să fi văzut deja un picuț din lume. Dacă se bagă în ceva și nu merge?

Nico ia o cârpă să șteargă pensula.

— Hai să luăm astea afară!

Acceptă cana și face armonică ușile de sticlă cu ușurință.

Afară e o seară înmiresmată, a cărei liniște e întreruptă doar de cântecul cicadelor, care nu contenește, iar un grup de lilieci se năpustește înainte și înapoi executând unul dintre complicatele lor dansuri în întuneric.

Înălțându-se în depărtare și confundându-se cu cerul care se întunecă de parcă ar fi paleta unui artist, se află munții pe care unii i-ar putea numi Marele Canion al Europei. La lumina zilei, versanții cu păduri care îl mărginesc ies în evidență. La acest moment al nopții, ochiul e condus spre cea mai luminoasă parte a cerului și silueta de la orizontul îndepărtat devine punctul de concentrare a atenției.

E complet diferit de priveliștea pe care sunt obișnuită s-o văd și tot mi se pare un pic nepotrivit că

ăsta mi-e căminul temporar. Chiar dacă, dintr-un motiv oarecare, Provence îmi dă o senzație alinătoare de familiaritate. E posibil să simți că ți-e locul undeva doar pentru că ai fost dezrădăcinat și ești disperat să profiți cât mai mult de o situație dificilă?

Nico îmi face semn să iau loc la măsuța de bistrou. Aerul aduce un amestec de note florale, dar undeva pe aproape e o profuziune de iasomie, care domină în această seară. Eclipsează până și parfumul minunaților trandafiri.

E foarte intim aici, în special datorită înălțimii arbuștilor și sălbăticiei grădinii dintre cele trei ziduri de piatră. Un loc liniștit ascuns într-o pădure, protejat de lanțurile muntoase.

— Asta e o mică oază superbă, Nico. Bănuiesc că o înnebunește pe Ceana cu plantele ei care se rostogolesc unele peste altele într-un haos nedirijat. Ar fi însă mare păcat s-o îmblânzești.

Zâmbește, iar o gropiță în obraz îi dă o expresie tristă.

— La finalul verii o să apară cu foarfeci și eu va trebui să trec gestul cu vederea. Plantele îi răsplătesc amabilitatea și osteneala la primăvară.

Îmi las capul pe spate să mă mai uit o dată la cerul nopții și, când mi se obișnuiesc ochii, încep să remarc stelele. Îl simt pe Nico privindu-mă.

— Kellie e o tânără cu probleme, chestie pe care o înțeleg, dar gândește cu capul ei. E puternică și hotărâtă. Îl cunosc pe Taylor suficient de bine cât să garantez că n-are să profite niciodată. I-a fost frântă inima în trecut, așa că poți să stai liniștită. Dacă apare ceva între ei, atunci o să fie fiindcă amândoi simt ceva unul pentru celălalt. Ceea ce nu-i greșit, nu?

Nu mă mai uit în sus și mă întorc spre Nico. Mă fixează cu privirea neliniștit, ca și cum ar fi important

să fiu de acord cu el pe acest subiect.

— Nu, doar că ea e foarte tânără și fragilă.

— Nu mai fragilă decât Taylor, Fern. Își poartă cicatricile celui mai mare regret al său ca pe o penitență. Numai că n-a comis o crimă. Îngrijorarea ta se datorează unei chestiuni personale? Kellie e de aceeași vârstă ca sora ta, cred?

— Da, dar sunt personalități foarte diferite și nu despre asta e vorba. Cât despre Taylor, ce trist că linia zimțată de pe obrazul lui amintește în permanență de o suferință mai mare decât durerea fizică!

— Asta-i viața, Fern, nu poți să alegi ce cărți ți se dau. Știi că nu-i poți proteja pe cei dragi de necazurile vieții sau să iei tu decizii în locul lor.

Glasul îi capătă un ton factual, aproape golit de emoție acum.

— Uneori un cuvânt de avertisment e prudent, replic eu.

— Nu sunt de acord. Momentul de rezolvat o problemă e atunci când aceasta apare și atunci se iau măsuri în funcție de informațiile pe care le ai. Nu poți să-ți trăiești viața îngrijorându-te despre chestii care s-ar putea să nu se întâmple. Sau să le faci așa ceva altor oameni.

Uneori poate să te scoată din sărite la fel de mult pe cât te poate fermeca.

— Cred că poate reacțiile mele sunt născute din experiență, Nico.

Râde, dar de formă.

— Cu vârsta vine înțelepciunea, Fern?

Simt că mă provoacă intenționat, mai că mă întărâtă.

— Îți distruge sufletul să te uiți cum iau oamenii decizii proaste, știind c-o să aibă de suferit, fie că ești apropiat de ei, fie că nu.

— Încerci să salvezi lumea sau pe tine?

Îi arunc o privire supărată și el ridică mâinile în sus, cu palmele spre mine.

— Îmi pare rău, îmi retrag cuvintele. Sunt într-o dispoziție certăreață în seara asta dintr-un motiv oarecare și-mi cer scuze. Ești ultima persoană pe care vreau s-o îndepărtez de mine fiindcă știu că nu ai decât intenții bune. Îmi vărs frustrările pe tine, ceea ce nu-i corect din partea mea. Am să port o discuție generală cu Taylor când apare momentul ca să văd dacă se simte în largul lui și stăpân pe situație.

— Mulțumesc! Și eu îți datorez scuze, Nico. Nu se cade să-mi exprim eu îngrijorarea și n-am vrut să insinuez că mă îndoiesc în vreun fel de judecata ta.

Ne uităm spăsiți unul la altul, înainte să sorbim din cafea. Ochii lui par fixați pe ceva.

— Nu te mișca! Nici măcar un mușchi!

Dă fuga înapoi în studio, dar eu sunt un pic panicată. Dacă a văzut un păianjen uriaș, sau cam așa ceva, sper că m-ar fi prevenit ca să fug și eu. În schimb, se întoarce cu un bloc de desen și un creion.

— Bun, bea în continuare, dar ține cana în aer ca și cum nu ți-ar păsa!

Îl fulger cu o privire ușor enervată, dar fac cum spune.

— Ei, ai vreo veste de acasă astăzi? întreabă el.

Creionul îi trece peste pagină cu ușurință, iar eu mă concentrez să păstrez poza, cu gândul la modelele experimentate cu care presupun că a lucrat Nico în trecut.

— Toate bune. Ai zis că sunt trei vizitatori în weekend, replic eu, schimbând prompt subiectul. John, desigur, și Ceana a menționat o doamnă numită El-

lie, care face o oprire din călătoria ei ca să exploreze zona. Cine e a treia persoană?

— Mm, dă el din cap distrat, așa că tac.

Și tac.

După un minut sau două răspunde.

— Un candidat care vine să arunce o privire la cei pe-aici. Păcat că nu-i și Ceana prezentă, că e prieten cu unul dintre foștii ei colegi de serviciu și vine cu recomandări excelente. Am să petrec niște timp cu el, dar nu stă decât o noapte și ia avionul înapoi spre Marea Britanie duminică dimineață.

— Îi dai înainte cu planurile, deci?

— Mai mult scârțâind, așa. Mă îndoiesc că pot să-i ofer un post mai devreme de Anul Nou. Am refuzat rezervări pentru octombrie ca să putem studia schimbarea destinației căsuței. Parterul va fi transformat într-un centru holistic cu camere individuale de tratament. Studioul de meșteșuguri va fi echipat cu saltele și oglinzi pe tot peretele. Intenționăm să oferim ore de meditație, precum și să instalăm aparate standard pentru sport într-un capăt: două benzi de alergat, poate și două biciclete staționare, un echipament de CrossFit și un aparat multigym cu greutăți.

Zâmbește în sinea lui, închide blocul de desen și-l pune pe masă.

— Mulțumesc! O poză perfectă și lumină perfectă ca să prind umbrele alea. N-am putut să rezist.

Proasta dispoziție i s-a evaporat la fel de brusc cum s-a instalat și simt că s-au lămurit lucrurile între noi.

— E timpul să mă întorc la lucru, zice Nico, iar oboseala îi conferă vocii sale o oarecare asprime.

Îl studiez pentru o clipă cum se uită absent la grădină. Simt cum se lasă tristețea peste mine când

îl văd făcând efortul de a se ridica de pe scaun. E irascibil pentru că e epuizat, e un om atât de pătimaș în convingerile și țelurile lui că nu ascultă ce-i zice trupul.

— Când ai mâncat ultima oară, Nico? N-ai fost astă-seară la cină.

Clipește, încrețindu-și ușor fruntea, ceea ce-i accentuează ridurile mai profunde.

— Mai devreme.

— Exact cum credeam și eu, nu știi, nu? Am să trec pe la bucătărie să-ți fac un sendviș. Dacă vrei să reziști, trebuie să te îngrijești de chestiile de bază sau o să ți se revolte trupul.

Surâsul ușor care i se întinde pe față e enervant de încrezut.

— A trecut multă vreme de când nu s-a mai agitat cineva pentru mine, Fern. Fii cu băgare de seamă, că s-ar putea să mă obișnuiesc!

15

Un moment de reflecție

Margot nu-i aici în weekenduri, așa că orele de masă nu sunt fixe și mâncarea e cu autoservire. Când intru în bucătărie să-mi iau un iaurt și niște fructe pentru micul dejun, Dee-Dee e acolo, pregătind legumele pentru cina de diseară.

— A, exact cine trebuia! zice ea ridicând privirea. Anton, ajutorul nostru de grădinar s-a întors și deja muncește de zor. Soția lui se simte mult mai bine,

m-a informat, și, judecând după faptul că a apărut în weekend, înseamnă că are nevoie de un pic de liniște.

Ridică dintr-o sprânceană, uitându-se la mine.

— Ah, da. Desigur, e domeniul lui. Cred că am plivit destule buruieni pentru o săptămână, oricum. Așa că asta înseamnă o schimbare de itinerar pentru mine pentru săptămâna viitoare.

— Mi-ar plăcea niște ajutor, dacă Nico se poate lipsi de tine. Avem o recoltă record de vizitatori pe luni. Quiltingul și țesutul sunt o alegere populară, dar asta înseamnă supraveghere atentă și e cam greu dacă sunt vizitatori și la sala de meșteșuguri.

Mă uit la ea înspăimântată.

— Ăă, te previn că nu sunt prea îndemânatică la astea. N-am făcut în viața mea o brățară și nici n-am decorat o cutie de lemn, așa că n-aș ști de unde să încep.

— A, fii binecuvântată! Nu există mod corect sau greșit când vine vorba de meșteșuguri.

Râde de reacția mea.

— Am toată gama de prezentări PowerPoint pe laptop. E o listă de zece activități, de la făcutul de felicitări la albume cu decupaje și altele asemenea. Tu nu trebuie decât să vorbești cu vizitatorii și să afli ce le-ar plăcea să facă la fiecare ședință. Totul e aranjat, nu trebuie decât să apeși pe un buton și să stai cu ei în caz că e vreo problemă și nu mai funcționează prezentarea. Pot să-ți arăt unde se țin diferitele pachete pentru activități și, odată ce s-a terminat introducerea, li-l dai pe cel potrivit. Uneori, oamenii vor mai cere și alte obiecte, așa că să ai grijă să le ai la îndemână. E frumos să li te alături, dacă poți, și să încerci și tu.

— Ah, în regulă. Pare suficient de simplu.

— Am să trec și eu cât de des pot, dar nu cred că o să ai deloc probleme. E dificil să nu ai un instructor pentru meșteșuguri, dar cred că Nico nu a avut timp să se gândească să caute pe cineva. Așa că, dacă ești mulțumită, am să discut cu el. Mersi, Fern!

Asta înseamnă că Dee-Dee nu știe de planurile de viitor ale lui Nico pentru sala de meșteșuguri, atunci. Nu mi-am dat seama că nu știa toată lumea din grup și mă bucur că n-am călcat în străchini să zic ceva.

— Grozav! L-ai văzut pe aici în dimineața asta?

Îmi termin iaurtul și pun linguriță în mașina de spălat vase.

— Da. S-a dus la aeroport să ia pe cineva. Nu cred că are să fie liber azi, pentru că o să-i arate musafirului locurile când vin. Ce plănuiești să faci?

Mă reazem cu spatele de blat cât iau o prună, ale-gând-o pe cea mai puțin verde.

— Păi, mă simțeam obligată să plivesc un pic, dar acum o să pictez în schimb, ceea ce-mi convine. N-aș recunoaște-o pe lângă Ceana, desigur, fiindcă a fost minunată, dar mă bucur că s-a întors Anton.

— Ha, ha! Mă miram eu! Dar, ca să-ți recunoaș-tem meritele, doamnă, te-ai descurcat bine. Parc-ai fost dintotdeauna aici, Fern. Voluntarii vin și pleacă, dar tu chiar ești o adevărată jucătoare de echipă și te-ai integrat din prima zi. Nico apreciază faptul că ai putut s-o mai scapi de presiune pe Ceana. Știi tu, stat cu ochii în patru în general.

Mă simt măgulită, căci e mult din partea lui Dee-Dee. E o femeie directă și-mi place asta la ea.

— Aici se întâmplă mereu ceva și nu știi în ce-o să mai fii atras de la un minut la altul, reflectez eu, mușcând din prună cu ceva greutate și întrebându-mă de ce-or fi așa tari.

— Da, cum ar fi plivitul și culesul de prune, care nu-s tocmai coapte, gata pentru ora de preparat chutney a lui Margot de marți.

E prea târziu și mi se strepezesc dinții când acreala îmi lovește papilele gustative, și mă cutremur. Mă duc la coșul de gunoi și o arunc în el, pe jumătate tentată să scuip și bucata din gură. Dee-Dee se străduiește din răsputeri să nu râdă.

— Hm, mă întrebam eu de ce sunt așa de tari. Îți dai seama că nu le am cu grădinăritul, deși a fost o modalitate plăcută de a încheia săptămâna. O să plec și o să pun niște vopsea pe pânză atunci, dacă nu cumva vrei ajutor la aia.

— Nu, e în regulă. Odile are instrucțiuni scrise pentru încălzitul plăcintelor cu iepure pe care le-a lăsat Margot preparate pentru cina din seara asta și eu aproape am terminat aici. Bucură-te de un răgaz cât mai poți, l-ai câștigat!

— Mersi, Dee-Dee, ne vedem mai încolo.

Pe drumul spre castel, le fac cu mâna lui Kellie și lui Taylor, care împing niște biciclete. Îmi răspund și mă uit cum se urcă pe ele și ies pedalând din curte. Bănuiesc că o să fie chiar o zi liniștită, deoarece toată lumea pare să fi dispărut.

Când intru, se aude un sunet strident din buzunarul meu. E un apel Skype și-mi scot telefonul, nerăbdătoare să văd cine e.

— Aiden, ce surpriză! Credeam c-are să fie mama.

— Suntem la un motel cu WI FI bun, apă caldă din belșug și paturi destul de confortabile. E ceva simplu, dar pare lux după ultima săptămână. Ce mai faci?

— Tocmai mă duceam în castel. Uită-te!

Întorc telefonul și-l rotesc ușor.

— Hei, e impresionant, nu mi-am dat seama că-i așa de mare!

— Mă îndrept spre studioul particular al lui Nico să pictez un pic. Ai câteva minute?

— Sunt al tău. Singurul lucru de pe ordinea de zi e să plec în căutarea unei fripturi mari peste puțin timp, după care câteva beri.

— Grozav, poți arunca o privire la locul unde-mi petrec eu mare parte din timpul liber. Arăți bine, sunt ușurată că nu te-a ars soarele după ce-ai lucrat afară.

Merg pe hol și încerc să rotesc telefonul ca să-și facă și Aiden o idee despre frumusețea locului ăstuia.

— Temperatura era destul de confortabilă, în jur de nouăsprezece grade, iar precipitațiile sunt neglijabile în Coober Pedy. Cad cam cincisprezece centimetri pe an, dar pământul e atât de uscat că, atunci când plouă, e o mare problemă, fiindcă poate prefa-ce un drum în mocirlă. În ianuarie și februarie e insuportabil de cald și temperatura crește la cote incredibile, se pare. Nimeni n-ar putea lucra atunci. E la dracu-n praznic, o legendă a brusei australiene, iar cel mai apropiat oraș e Roxby Downs, la peste două sute șaptezeci de kilometri distanță.

— Pare o adevărată aventură, Aiden. Ai vreun regret?

Deschid ușa și intru în studio.

— Nu chiar. A fost o experiență unică, dar într-un fel mă simt ușurat să merg mai departe. Am fost convins s-o fac, dar habar n-aveam cât de izolat e locul. N-ai de ce să-ți faci griji, mi-am scos-o din cap acum.

Râd și îmi doresc să pot întinde mâna să ating chipul pe care-l cunosc atât de bine. Doar pentru

contact, piele pe piele din nou. Trebuie să știe că vreau să se bucure de acest timp, chiar dacă îmi fac griji în permanență.

— Mă simt ușurată s-o aud. Ar trebui să te distrezi, cel puțin asta mi-a zis Hannah, deși chiar ai băgat-o în sperieți.

Măcar are bunul simț să se arate un pic jenat de proastele lui decizii.

— Cred că majoritatea bărbaților nutresc dorința secretă de a se arunca la ceva incitant și a fi pentru o vreme Indiana Jones. Mi-am învățat bine și cu adevărat lecția. Planul e să văd ce-i de văzut pe aici, cât încerc să fac și ceva muncă de voluntariat. Nici măcar nu știu sigur unde, dar cercetez.

Se aude o bătaie puternică, destul de insistentă.

— Stai un pic, Fern!

Unghiul laptopului lui nu-mi permite să văd ușa, dar după ce dispare din vedere, aud voci vorbind încet pe fundal. Câteva clipe mai încolo se întoarce entuziasmat.

— Joss discută cu una dintre agențiile de ajutor în acest moment și vrea să particip și eu la apel. Așa că, scuze, iubito, dar asta ar putea fi următoarea etapă a călătoriei. Grozav studio! Data viitoare poate poți să-mi arăți ce pictezi. Te iubesc. Mi-e dor de tine, ai grijă!

Cling! și apelul se încheie.

— Și mie mi-e dor de tine, cârâi eu și cuvintele se aud cu ecou în încăperea tăcută.

Mă simt singură și dezumflată. Atât de tare îmi dorisem să împărtășesc asta cu el, chiar în acest moment!

Oftând greu, apăs pe lista de contacte și fac click pe numele Georgiei. Sună de câteva ori și apoi se deschide ecranul.

— Sal', Fern! Ce mai faci, încântătoarea mea prietenă? O, ce dor mi-e de compania ta! Steve a fost insuportabil săptămâna asta. Serios, parc-aș avea trei copii mari, nu doar pe ăia doi.

Mă înveselesc numai auzind-o văitându-se de Steve.

— Bine fac, mulțumesc, și e minunat să-ți aud vocea, cu toate că, recunosc, m-am acomodat chiar bine aici.

— Chestia aia de o văd în spatele tău e un tablou uriaș?

Mă rotesc, uitându-mă la acum terminata scenă sătească.

— Da, e o comandă pe care artistul care deține acest centru tocmai a terminat-o. E un tablou în ulei, așa că o să mai dureze ceva până se usucă.

— E foarte frumos, Fern. Nu mi-am dat seama că ai să-ți petreci timpul cu un artist celebru! exclamă ea și i se luminează ochii. E acolo acum?

— Nu, sunt singură. E foarte slabă mișcarea aici în weekend, deoarece cursurile se țin de luni până vineri. Nico ia pe cineva de la aeroport și îi prezintă locul astăzi.

— Nico. Oho, mai spune-mi!

— Mai bine să-ți arăt.

Fața ei apare mai aproape de ecran când încearcă să vadă mai bine în spatele meu. Rotesc telefonul ca să-i dau o imagine panoramică.

— E incredibil. Te lasă să umbli pe-acolo când nu e el?

— Și mai bine. Ia uită-te la asta!

Mă răsucesc, mă las un pic pe vine și țin telefonul cu brațul întins ca să intru în cadru și stau lângă micul meu proiect.

— Ăsta e primul meu tablou pe pânză. Nu-i mare lucru de văzut pe moment, căci am petrecut o groază de vreme făcând schițe ca să mă simt suficient de încrezătoare să mă apuc de el. E însă tare palpitant și-mi place la nebunie.

La drept vorbind, probabil că arată doar ca o mare pată în mijlocul unei foi complet albe, dar fiecare trăsătură de pensulă e o curbă de învățare, iar eu par să învăț repede.

— E foarte mov, recunoaște Georgia, ridicând din sprâncene și nu pot să nu mă simt un pic dezamăgită de reacția ei.

— Păi e la început. Mi-a luat cam șapte ore până acum. Asta o să-ți dea o oarecare idee de cât durează. Nico a lucrat la scena asta sătească luni întregi. Clientul lui e o Marquesa.

— A, deci e spaniol?

— Da, din Andaluzia.

— Și tu petreci destul de mult timp cu el în calitate de... elevă a lui?

Ridică dintr-o sprânceană.

— Oficial, sunt voluntară, așa că dau o mână de ajutor în fiecare dimineață. Prima săptămână mi-am petrecut-o în grădină coordonând o mică echipă. M-am implicat însă și în reparatul unuia dintre hambare. Săptămâna viitoare probabil o să ajut în sala de meșteșuguri. După-amiezile pot participa la orice curs vreau, așa că apuc să pictez aici abia la finalul zilei de lucru, de fapt.

Văd pe fața ei că e surprinsă.

— Și ce mai face Aiden? întreabă ea în mod subliniat.

— A fost la extras de opale, altceva nu și-a găsit și el! Evident nu te-ai văzut nici cu mama. Sunt sigură că ți-ar fi spus totul despre asta, chiar dacă Han-

nah nu i-a zis până nu ne-am asigurat că Aiden e în siguranță. Au fost nevoiți să plece pe nepusă masă din cauza unei dispute cu privire la concesiune și a fost un pic cam nasol. E în Adelaide acum, se gândește la următoarea mutare.

I-a picat fața.

— Pentru numele lui Dumnezeu, măi oameni buni! Ăsta ar fi trebuit să fie un an plin de distracție, nu un afurisit de an revoluționar. O să-i mai recunosc eu oare pe bătrânii mei vecini când se vor întoarce acasă?

— Mai ușor cu „bătrânii"!

— Vorbeam și eu la figurat. Asta v-a fost intenția de la bun început? Păreți a o apuca fiecare în câte-o direcție. Mă bucur să te văd așa vioaie, dar hm, ai parte de o experiență pe cinste acolo și tu. Mă cam surprinde totul, sinceră să fiu.

Acum îmi doresc să-mi fi ignorat clipa fugară de dor de casă.

— Aiden a tânjit mereu după un strop de aventură. Eu întotdeauna am tânjit să stau și să desenez, deși se pare că-s mai fericită cu o pensulă în mână. Georgia, e un sentiment cu adevărat minunat. Nu seamănă cu nimic din ce-am mai făcut, înțelegi tu, doar pentru mine. Mi-am găsit plăcerea vinovată, în cele din urmă.

Aproape că mă trezesc șoptind cuvintele și ea face ochii mari de surpriză.

— Câtă vreme pictura e plăcerea ta vinovată, replică ea, iar eu o privesc ironică, atunci presupun că o să mă obișnuiesc cu latura asta artistică a ta. Cine-ar fi bănuit?

— Uită-te la grădină, Georgia, e inspirația pentru primul meu tablou pe pânză.

— Doamne, e mai mult decât frumos, Fern! Știi, arăți tare relaxată și fericită. Nu-mi vine să cred că nu te mai stresezi din cauza lui Aiden și a familiei așa cum faci tu. N-am văzut să vină și să plece cineva de la tine încă. Sunt toți bine?

— Așa se pare. Am avut câteva apeluri telefonice, SMS-uri și în permanență emailuri. Mama și cu tata schimbă aranjarea grădinii lor, se pare, așa că bănuiesc că nu pot decât să treacă puțin. Ai să știi când vin să facă o mare curățenie, fiindcă ai să crezi că se instalează acolo. Știi tu cum e mama.

— Știu. Dacă ar trece și ea pe aici mai întâi, ar rezolva locul ăsta cât ai zice pește, replică Georgia nostalgică.

Nu se prea omoară cu curățenia.

— A, și Hannah zice că s-a logodit. Nici măcar nu știu sigur dacă Aiden știe, că n-am avut mult timp de discutat. Faptul că s-a dus mai întâi în brusa australiană a fost o greșeală. La un moment dat o să ne punem cum trebuie la curent cu toate știrile, presupun. Owen s-a întors de la instrucție de pe Câmpia Salisbury. Pare să-i placă, deși a slăbit un pic.

Cuvintele îmi sună un pic nostalgice, chiar și pentru urechile mele. Nu pot să ascund faptul că o părticică din inima mea e mereu cu ei.

— Ei bine, acum câteva săptămâni erați o familie obișnuită. Acum, uită-te la voi! Îmi lipsește faptul că nu pot să trag o fugă până la voi să mă vait și eu ca altădată. Acum trebuie să vorbesc efectiv cu Steve, de pură disperare. Mă gândesc până și să-mi iau o slujbă cu jumătate de normă. Vedeți ce-ați pornit voi doi? Unde are să se termine, mă întreb?

Când ne luăm rămas bun, Georgia râde și mă alătur ei, dar fără tragere de inimă. Sunt perfect conști-

entă că vorbele ei reflectă acea mică îngrijorare tracasantă pe care încerc să o alung în fundul minții. Unde *are să se* termine totul?

16

O legătură mai profundă

Nico și oaspetele lui nu-s pe nicăieri când pornesc eu spre sala de recreere să iau prânzul. Mă întreb dacă l-o fi dus în oraș ca să poată discuta și mânca în pace. Odile, ajutată de Bastien, întinde platouri cu brânză și fructe. Sunt și bucăți de baghetă și coșuri cu biscuiți sărați, perfecți pentru servit cu tapenade – o pastă de măsline cu capere, anșoa și usturoi. Lângă, e o tavă cu fougasse – niște lipii coapte acoperite cu *fromage de chèvre*[3] – cu feliuțe subțiri de courgette[4]. Ce-mi place la nebunie la mesele de aici e că ingredientele sunt foarte proaspete, iar aromele lor cântă deliciile Provenței. Până și plantele aromatice sunt pline de savoare și ceva simplu, cum ar fi puțin tarhon proaspăt cules și tocat, poate duce un fel de mâncare la un nivel superior.

Apare Kellie și vine lângă mine să-și ia o farfurie.

— Ți-a plăcut plimbarea cu bicicleta? o iscodesc eu degajată, întrebându-mă pe unde o fi dispărut Taylor.

— Da, a fost foarte plăcută. Stai afară să mănânci?

Ceva din tonul ei mă face să cred că întrebarea e mai degrabă o rugăminte.

— Da. Mă gândeam să pun folie alimentară peste asta și să mă duc la lac s-o savurez. Mi-ar plăcea niște companie.

Pare încântată.

— OK, ar fi grozav.

Câteva minute mai târziu, ne începem plimbarea și, măcar de data asta, nu trebuie să întrețin conversația. Kellie pare fericită să pălăvrăgească despre cât de încântată e să mai rămână și că mama e de partea ei. Aștept până termină ca să pun o întrebare.

— Tatăl tău nu se bucură că te afli aici?

Clatină din cap.

— Eu sunt mereu la mijloc între ei. Din pur principiu, nu cad de acord în nicio privință. Mama îmi ține de obicei partea, așa că tata face invers. Zice că dacă mama nu m-ar fi răzgâiat...

Se oprește în mijlocul propoziției și pe chip îi trece o expresie de neliniște.

— El crede că problemele mele sunt din cauză că-s răsfățată, încheie ea.

Eu însă îmi dau seama că nu asta avea de gând să zică inițial, pentru că tulburarea îi e foarte evidentă.

Când ajungem la bancă, ne desfacem farfuriile de prânz și îi dau un șervețel. Mă întreabă cum mai merge pictura. Îi spun ce agitată am fost prima oară când mi-a atins pensula pânza și cât de vulnerabilă m-a făcut acest lucru să mă simt.

— Creatul a ceva vizual și acceptarea faptului că nu tuturor are să le placă ceea ce faci a fost atât palpitant, cât și înspăimântător. Frumusețea stă în ochiul privitorului, cum se zice.

— Îmi închipui că e ca și cum ți s-ar spune că ai un bebeluș urât, spune Kellie, zâmbindu-mi înțelegă-

toare.

— Am discutat pe Skype cu vecina de dimineață și i-am arătat-o. Bineînțeles, de-abia am început-o, dar ea nu a părut deloc impresionată.

— E greu să fii curajoasă când nu așa te simți în sufletul tău, recunoaște Kellie.

Dau din cap.

Mâncăm în tăcere o vreme, după care observ că doar plimbă mâncarea prin farfurie. Se joacă cu brățările, care zăngănesc ușor când le trage înainte și înapoi.

— Îl plac pe Taylor, zice încetișor.

— Știu.

— Și el mă place pe mine, dar a zis că nu-i pregătit să se apropie de cineva.

O parte din mine se simte ușurată, deși o văd pe Kellie supărată din cauza asta.

— Știi povestea cicatricii lui? întreabă ea.

Clatin din cap.

— S-a întâmplat acum câțiva ani. El și cu prietena lui erau pe bancheta din spate a unei mașini care a ajuns să se dea peste cap într-un șanț la viteză mare. Prietena lui Taylor s-a înecat și el a fost rănit grav. Mi-a spus că se simte vinovat, fiindcă nu ea merita să moară. Cât de groaznic e asta, Fern?

Simțisem că ceea ce trăise el, indiferent ce fusese, îi schimbase viața, dar să aud așa ceva... Nimeni n-ar trebui să-și petreacă viața gândindu-se că nu el ar fi trebuit să scape cu viață dintr-o anumită situație.

— E bine să fiți sinceri unul cu altul, dar e sfâșietor să auzi așa ceva, Kellie.

— Înțelege cum e să te simți disperat uneori și cred că ne-am plăcut de la început. Când ești distrus pe dinăuntru, durează multă vreme să te vindeci și

numai altcineva care suferă poate înțelege pe deplin acea durere.

Nu mă simt în stare să mănânc, fiindcă un sentiment de mânie îmi alungă pofta când mă gândesc la cât de nedreaptă poate să fie viața. Îmi pun farfuria pe bancă lângă mine și arunc un pic de pâine pe iarbă. Un grup mic de păsări ne-a urmărit, zburând în și dinspre crengile de deasupra capetelor noastre.

Singurele sunete sunt foșnetul frunzelor în adierea caldă și cântece de păsări, cu acompaniamentul obișnuit de țârâit de cicade. Adeseori e și zgomot de tăiat de lemne sau de metal bătut cu ciocanul, așa că liniștea asta relativă e o binecuvântare. Rămânem tăcute o vreme, uitându-ne la vălurelele de pe suprafața lacului. Mai e și un sunet ciudat din când în când în momentul în care un pește sare brusc să prindă vreo gâză de pe suprafață.

— Port brățările rigide ca să ascund asta, declară dintr-odată Kellie.

Cu brațul drept întins, le trage în sus, dezgolindu-și încheietura mâinii. Tăietura e dreaptă. Clar a fost și adâncă.

Instinctiv îmi vine s-o cuprind pe Kellie cu brațele și s-o îmbrățișez să-i treacă durerea. Fără frați, nu-i are decât pe părinții ei și, din ce a zis, aceștia nu par s-o înțeleagă. Nu caută o reacție, privește absentă în gol. Simt că tot ceea ce-i trebuie cu adevărat nu e compătimire, ci pe cineva care să asculte. Cineva care să nu judece și să pună la îndoială.

— Școala a fost oribilă. Fiecare ziulică. Nu m-am integrat. Mereu pe margine, mereu altfel. După care a început bullyingul. În cele din urmă, i-am spus mamei și ea m-a luat în serios, dar n-am vrut să facă ceva în privința asta. Pur și simplu trebuia să împărtășesc acest lucru, să aud pe cineva că spune că

nu-i corect. Am lăsat-o să creadă că mă descurc și că șeful de an știe.

O coțofană care cârâie în copacul de deasupra noastră decide brusc să se repeadă la pâine. Ispita e puternică și aterizează ținând capul lăsat pe-o parte, în timp ce ochii ca niște mărgele scrutează în jur după semne de pericol. Ciugulește din bucata cea mai mare de pâine și i se alătură numaidecât o parteneră. Ele sunt bătăușii din copac care le sperie pe micile codobaturi de munte care, de regulă, zboară în și dinspre măslini.

— La una te amărăști, la două te îndulcești[5].

— Mă surprinde că știi proverbul ăsta vechi, replic eu.

— Buni îl spune mereu. Mi-e dor de ea. E mama mamei, desigur. Cealaltă bunică e exact ca tata.

Mă mișc cu părere de rău, fiindcă nu vreau să-i întrerup șirul gândurilor, dar piciorul meu stâng e pe punctul de a amorți. Kellie se întoarce să mă privească în față pentru prima oară de când ne-am așezat, după care își mută iar privirea la coțofene. Expresia ei mă face să mă cutremur. Izolare. Disperare.

— Când problema a luat proporții și n-am putut ascunde vânătăile, s-a implicat tata. S-a dus la școală și a făcut scandal. Sună pozitiv, nu-i așa? Acasă însă mi-a zis clar că e vina mea că vreau să fiu diferită, pentru că încerc să dovedesc ceva. Mama și cu tata s-au certat din această cauză, desigur, și au transformat problema într-o chestie legată de ei, nu de cei care mă necăjeau. Apoi, într-o bună zi, mi-a ajuns. Am crezut că am soluția perfectă și am primit-o cu bucurie. Numai că până și la aia am reușit să dau chix. Am ales o zi în care s-a nimerit să treacă mama pe acasă pe la zece dimineața pen-

tru că-și uitase niște documente importante. E avocată. Nu cred c-o să mă ierte vreodată. Își petrece zilele lucrând cu oameni dărâmați și, când și-a dat seama că are o fiică dărâmată, a simțit c-a dat greș ca mamă. Ce mizerie stupidă, stupidă! Taylor însă știe și am vrut să știi și tu. Pentru mine contează ce crezi.

Mă simt un pic copleșită să fiu luată de confidentă, dar ultimul lucru de care are Kellie nevoie acum e banala compătimire.

— Puterea ta e uimitoare, Kellie. Ești o femeie puternică trecută prin iad. Dacă poți scăpa teafără din asta, poți scăpa teafără din orice. Bănuiesc însă că problema e încotro s-o apuci din acest punct.

I se înclină capul în față și-și pironește picioarele cu privirea, târșâindu-le înainte și înapoi preț de câteva clipe.

— Ai priceput. Nu pot să rămân aici la nesfârșit. E tentant, totuși.

Pentru prima oară îi sună glasul mai voios și mă cuprinde o senzație uriașă de ușurare. Am spus ce trebuia. La momentul la care trebuia. Nu-mi pasă dacă e vorba de noroc sau judecată, îmi pasă doar să-i văd zâmbetul acela pe chip și să-i aud însuflețirea din voce.

— M-au pus să mă duc la o mulțime de psihologi și doctori, dar eu nu-s deprimată, Fern. Acum mi-e jenă de ce-am făcut, dar atunci eram în cel mai prost moment al vieții mele. Vacanța asta a fost ca să-mi dovedesc că pot să interacționez cu străini și să nu fiu privită drept ciudată. Tu și cu Patricia ați încercat să comunicați cu mine, apoi Taylor. Și Nico a fost genial. Am vorbit cu el doar de câteva ori, dar când i-am spus că vreau să mai stau, a zis c-o să discute cu părinții mei. Mi-am petrecut toată viața judecată

în permanență de părinții mei că nu mă integrez, dar aici am un sentiment de independență, ceea ce e eliberator. Doar buni a mea crede că nu pot să greșesc cu nimic. Ce-i drept, mă și răsfață.

— Deci viitorul tău e o pagină goală. Emoționant!

Entuziasmul meu e real, deoarece cred că nu mai are cum să revină la ce a fost și pericolul a trecut. Următorii pași însă sunt vitali pentru recuperarea ei.

— Da, și după ce am vorbit cu Taylor, n-am să mă grăbesc cu decizia despre ce urmează. S-ar putea să mai rămân vreo câteva săptămâni în plus, dacă reușesc să-mi conving părinții să-și dea acordul la încă o prelungire. Taylor e cam singuratic și vreau să-l ajut să fie mai încrezător. Așa cum ai făcut tu cu mine, Fern.

— Nu sunt psiholog, Kellie, doar se întâmplă să am o surioară cu numai un an mai mare decât tine. Lumea poate fi înspăimântătoare uneori și nu știm întotdeauna ce să facem în continuare. Viața presupune încercare și eroare, ceea ce poate fi un proces dureros. Însă toți avem nevoie de o persoană în care să ne încredem și e și mai bine atunci când acel cineva a avut parte de experiențe similare.

— Sora ta e norocoasă. Sper că e recunoscătoare să te aibă prin preajmă. Pot să-ți văd tabloul? Știu că de-abia te-ai apucat de el, dar pot să mă uit și eu?

E o după-amiază de împărtășit chestii și la finalul ei mă simt optimistă. În locul ăsta e o sursă naturală de vindecare. E ceva ce nu înțeleg pe deplin, dar și Kellie simte la fel. Ca și Nico. Și Ceana.

Anul meu aici n-are să fie irosit. Ceea ce m-a învățat Kellie astăzi e că am două abilități pe care nu le-am considerat niciodată ca fiind de mare importanță. Una e că știu să ascult, cealaltă e instinctul

meu natural de a fi o sursă de încurajare și optimism. Poate de aceea am și ajuns să lucrez în resurse umane. Aici e vorba de complexitatea naturii umane și importanța comunicării pentru a rezolva problemele care apar pe drum.

Dacă aș putea rezolva și problema lui Aiden! În cazul nostru, comunicarea pare să înrăutățească, nu să îmbunătățească lucrurile.

***

— Cum ți-a fost ziua? întreb eu, întinzându-i lui Nico o cană de cafea. O acceptă recunoscător și o pune pe masa de lângă ceea ce eu numesc pânza lui *verde*. E o explozie de frunziș de vară și amintește de livadă.

— Așa și așa. Am primit niște vești pe care nu mi le doream, dar, pe de altă parte, s-ar putea să fi găsit omul potrivit să ni se alăture.

— Măcar au fost și niște vești bune. Înainte să iei iar pensula în mână, aș vrea să te rog ceva, deși s-ar putea să-ți dea planurile peste cap.

Se uită la mine cu o grimasă.

— Probleme?

— Nu. Nu chiar. E vorba de Kellie.

Își ascute privirea.

— Ar trebui să mă îngrijorez?

— Nu. Totul e bine cu Taylor și ai avut dreptate. Habar n-aveam ce i s-a întâmplat, dar i s-a confesat lui Kellie. Ce-i atrage unul la altul sunt cele trăite, nu vreo pasiune nerealistă și trecătoare. Kellie însă caută ceva, un loc unde să stea pe picioarele ei, cred. Mediul său de acasă e un câmp de bătălie din ce povestește. Știu că-i mică, dar înțelege ce înseamnă realmente să supraviețuiești când o voce din mintea ta îți spune să te dai bătut. Are noimă ce spun?

Ridică din umeri.

— Continuă!

— Ar ajuta-o dacă ar putea să mai stea aici o vreme în vreo calitate. Știu că tu intenționezi să transformi studioul de meșteșuguri într-o sală de fitness și centru de meditație și sunt de acord că spațiul e irosit. Numai că m-am uitat pe prezentările in PowerPoint ale lui Dee-Dee în după-amiaza asta; o să te întrebe dacă pot s-o asist săptămâna viitoare. Cred că e un modul interesant de oferit dacă-i poți găsi alt loc. Există ceva pentru fiecare și e ușor să transformi o ședință într-o activitate de grup ca să-i încurajezi pe cei mai puțin îndemânatici să participe într-un mod distractiv. Origami are mare potențial pentru niște dezastre zdravene, recunosc. Kellie și cu mine am făcut o încercare și am sfârșit hlizindu-ne ca niște școlărițe, dar pot să-mi imaginez că rezultatele ar genera multă interacțiune într-un mod degajat. Kellie ar putea ține ședințele alea cu ușurință. Iar dacă Taylor se simte în largul lui cu ea, atunci poate și între unii dintre noii vizitatori s-ar crea o legătură.

Nico e cocoțat pe marginea unui taburet, cu un picior întins în față, dar ochii nu i s-au mișcat de la fața mea.

— Cu o condiție. S-o supraveghezi tu. Dee-Dee e prea ocupată, iar eu știu chestia asta de ceva vreme. Poate că săptămâna viitoare tu și cu Kellie ați putea face echipă să vedeți cum merge.

Aș putea să-l îmbrățișez veselă. În schimb, ridic dintr-o sprânceană, foarte degajată și dau din cap că am înțeles.

— Acum te deranjează dacă mă întorc la lucru? întreabă el, vorbind cu spinarea mea, pentru că eu mă duc să dau jos muselina de pe propria mea pânză.

— Simte-te liber! Eu am chef de pictat.

Înainte să apuce să răspundă, i se luminează telefonul și începe să bâzâie. Mă întorc, cu privirea înspre el, iar el se uită la ecran înainte să ducă telefonul la ureche. Apoi se îndreaptă spre sala mică de lucru.

Nu că aș trage cu urechea, deși mă mișc încet ca nu cumva să fac zgomot. Vorbește în spaniolă și sună cu totul diferit. Are vocea atât de lină și cuvintele sună aproape poetic. E și râs în glasul lui, ceea ce mă surprinde.

Am nevoie de o cârpă curată, așa că mă îndrept pe vârfuri spre ușă. Nico stă rezemat de un soi de stelaj, cu spatele la mine, dar sunt destul de sigură că zâmbește în timp ce vorbește. Îi pot auzi inflexiunea din voce. Conversația pare a fi pe sfârșite.

— *Eres demasiado amable, mi bella Marquesa.*

Așa, presupun că ultima parte a fost probabil „frumoasa mea Marquesa". „Amable" – drăguță, amabilă? Sunt vești bune, atunci, dar din felul în care-i vorbește... glasul îi e blând, aproape seducător. Intim. Sexy.

Îndepărtându-mă tiptil cu spatele, nu-mi iau ochii de la ușă până nu ajung la locul meu, după care apuc în tăcere o pensulă și încep să-mi fac de lucru cu una dintre culorile de pe paletă.

Îi aud pașii în spatele meu, dar nu zice nimic și lucrăm în tăcere până mult după miezul nopții. În cele din urmă, încep să mi se închidă ochii și mă apuc de strâns. Mă dau în spate și mă uit și sunt mulțumită de ce-am făcut în seara asta. De aproape e încă vag, dar de la mai bine de un metru e clar o grămadă de trandafiri care atârnă de o rețea complicată de tulpini îngemănate, legate de spalier pe un zid de cărămidă. Mă uit la fotografie, care, văd

acum, este doar o bucată plată de hârtie, în timp ce pânza mea începe să prindă viață. Are textură, are formă și începe să aibă și profunzime. Mai are însă și emoție, pe care am fost în stare s-o comunic fără efort conștient.

— Nico?

Mă întorc să mă uit la el și se uită și el la mine încruntat.

— Mâine seară poți să-mi arăți cum se face scânteierea aceea ușoară, știi tu, de pe vârful petalelor? Acolo unde le prinde lumina soarelui. Sunt mulțumită de nuanțare și cred că am reușit să surprind catifelarea până acum, dar sunt sigură că ai să-mi spui că există o tehnică și nu pot să înmoi un alb titan și să-mi fac de cap.

Râde.

— A, eleva nu e tocmai pregătită să-și concedieze mentorul încă. Începeam să mă simt un pic în plus.

Chiar dacă e probabil la fel de obosit ca mine, e tare bine dispus astă-seară.

— De ce nu te oprești acum și te duci și tu să te odihnești?

— Cred c-așa o să fac, un picuț mai încolo. A fost o zi obositoare. Dar bună. Productivă și am primit niște vești bune. Binefăcătoarea mea e încântată de fotografiile tabloului pe care i le-am trimis. Un transfer mare de fonduri va intra mâine în contul meu.

Nu-mi pot ascunde zâmbetul.

— Asta-i o veste minunată, Nico! Ai muncit atât de mult ca să-l termini. Cât mai durează până-l expediezi? E bine să primești plata așa prompt.

— Da, într-adevăr sunt norocos. Câteva săptămâni, cu cât mai mult, cu atât mai bine. Deși cu vremea asta picturile se usucă destul de repede, nu-mi place să risc. Ne cunoaștem bine, foarte bine, de

fapt. Așa cum am spus, Marquesa este foarte amabilă, chiar dacă e o abilă femeie de afaceri. Dacă totul merge cum trebuie, valoarea lucrării mele va crește, deci pentru ea e o investiție. Vestea nu chiar atât de bună este că furgoneta n-are s-o mai ducă mult. E o cheltuială pe care n-am prevăzut-o în buget, dar asta a fost mai mult o dorință deșartă decât înfruntatul inevitabilului.

— Nu lăsa problema asta să-ți strice bucuria că ai mai vândut un tablou, Nico! Mama ta ar fi foarte mândră de ce realizezi. Și de ce faci aici la castel.

Dă din umeri.

— Atunci, să sperăm că pot să țin afacerea pe picioare, zice el și cu asta își ia pensula, înclină capul în față și începe să dea timid cu ea pe frunze.

De unde stau eu, în lucirea blândă a aplicelor de deasupra noastră, par să sclipească de parcă s-ar mișca. Îmi dau seama că mă uit la un geniu la lucru și că inspirația vine din străfundurile ființei lui. Gândul mă face să zăbovesc să-mi trag un pic sufletul.

În viață există pasiune și *pasiune*. Una e trecătoare, sexuală, superficială. Cealaltă este acaparatoare și-ți afectează fiecare lucru pe care-l spui, atingi, faci sau gândești și asta e ceva ce eu n-am fost în stare să apreciez sau să înțeleg până nu l-am cunoscut pe Nico.

Mă îndepărtez cât de în tăcere pot, închizând ușa în urma mea. Îmi bate inima să-mi spargă pieptul. Ghemul de entuziasm pe care-l simt în burtă e înviorător. Nico a trezit ceva în mine și nu pot decât să sper că e doar o dorință latentă de a crea și nimic mai mult.

Ce n-aș da însă să-l pot schița în timp ce pictează! Îmi imaginez deja pensula pe pânză când schița e transformată în ceva viu și plin de culoare. Ca o

flacără vie. Sunt o molie neajutorată amețită de strălucirea lui.

Decembrie 2018

17

Lucrul în echipă

Când frigul iernii începe să muște dimineața la prima oră și seara târziu, în aer plutește o însuflețire. Zilele sunt încă destul de calde, dat fiind clima temperată de aici, iar soarele păstrează temperatura foarte ambientală în timpul zilei. Centrul de retragere a fost închis pentru vizitatori abia în ultimele patru săptămâni, dar rezervările au continuat să vină. Știam cu toții că Nico are nevoie de fonduri, pentru că a trebuit să recrutăm doi constructori locali să ne ajute cu schimbările, așa că trecem printr-o perioadă în care toată lumea a trebuit să lucreze mai îndeaproape cu ceilalți și am devenit mai mult decât un grup, suntem o familie.

Fiecare dintre noi s-a apucat cu râvnă de sarcini pe care, sinceră să fiu, nimeni nu se așteptase că va trebui să le îndeplinească. M-am cățărat pe scări ca să zugrăvesc tavane și am mai învățat și să torc lână ca s-o pot ajuta pe Dee-Dee. Atelierele ei de textile au fost în centrul atenției în această toamnă.

Am mai învățat și să fac pâine și chutney în conformitate cu normele stricte ale lui Margot.

Mi se luminează ecranul laptopului și e Aiden, care mă caută pe Skype. Vorbim în fiecare sâmbătă dimineață, fiindcă atunci are el câteva ore libere, dar ne dăm rareori SMS zilele astea. Sigur, ne trimitem poze și mici informări, dar am fost amândoi foarte prinși cu treburile noastre.

— Sal', dragul meu! Arăți obosit.

Vorbele mi se rostogolesc înainte să le pot opri. Obosit, dar mulțumit, văd, ceea ce mă înveselește o țârâ. E în sud-estul Mexicului la un stagiu de practică de douăzeci și patru de săptămâni al centrului Salvați Copiii din Playa del Carmen. Voluntarii plătesc să se înscrie în program și sunt implicați în educația permanentă a copiilor vulnerabili și cu nevoi speciale. Îi ajută și pe veterinarii locali într-un proiect comunitar care ține de Obiectivele de Dezvoltare Durabilă ale Organizației Națiunilor Unite. Poate fi chinuitor uneori, mi-a zis el, dar s-a apucat de treabă cu mult entuziasm. Seara învață spaniola și pare mai fericit, mai împlinit.

Stăm o clipă să ne privim unul pe altul și-mi pun vârfurile degetelor pe ecran. Aiden face la fel.

— Am ajutat la construirea unui nou zid împrejmuitor. Munca fizică e solicitantă. Owen ar fi mândru de mine. Mă simt de parcă am trecut prin tabăra lui de instrucție.

— Mă pot identifica și eu un pic cu asta. Mă simt într-o stare fizică tare bună zilele astea pentru că rareori stau locului. Chiar și când pictez tind să stau în picioare și să mă mișc înainte și înapoi. Mereu e ceva de făcut pe aici și acum toată lumea începe să intre în dispoziția de sărbători.

Tonul meu optimist se evaporă când mi-aduc aminte că ne așteaptă primul nostru Crăciun departe unul de altul de când ne-am spus jurămintele de căsătorie.

Face o grimasă.

— Știu. Dar părinții tăi vor fi la căsuța lor de vacanță din Țara Galilor și Owen se va înfrupta din deliciile din Newquay cu tovarășii lui. Hannah se duce cu Liam și familia lui la schi în Austria. Sărbătoarea asta avea să fie oricum diferită pentru noi ca familie în acest an. Părinții mei s-ar fi putut autoinvita din Grecia ca să ne țină companie.

Îmi surâde sardonic. Părinții lui au ieșit anticipat la pensie și au vândut ce aveau în Marea Britanie ca să trăiască pe insula Corfu. Își făcuseră vacanțele acolo cel puțin o dată pe an vreme de douăzeci de ani și se împrieteniseră cu multă lume în tot acest timp. S-au înscris într-un club de expați și acum au o viață socială agitată, ceea ce e plăcut, dar, ori de câte ori s-a dus Aiden acolo cu avionul pentru o scurtă vizită, numai de odihnă n-a fost vorba.

Joss vine în spatele lui și se întoarce să-mi facă scurt cu mâna.

— Sal', Joss! strig eu.

Mă deranjează că nu se oprește să vorbească. Nu fiindcă e nepoliticoasă, ci fiindcă... ei bine, bănuiesc că mă evită. Probabil încearcă să-i dea lui Aiden un pic de intimitate, deoarece mă sună, de regulă, dintr-o sală comună.

— Putem sărbători Crăciunul în iulie când ne întoarcem, continui eu. Să sperăm că o să putem să-i adunăm pe toți pentru măcar un weekend prelungit și sunt sigură că părinții tăi o să fie nerăbdători să ia avionul să ne facă o vizită. Mama și cu tata or să vrea să dea și ei o petrecere de logodnă pentru

Hannah și Liam, așa că poate putem lega și asta de restul la momentul respectiv. Are să fie mult de lucru.

Își mușcă buza și știu cum se simte. E greu să vorbești despre întorsul acasă când mai e atât timp până atunci.

— Ai dreptate, dar ne-om descurca noi cumva. Cum mai merge cu pictura? Vreo pânză nouă?

Mă uit voioasă la el.

— Incredibil de bine. Comand vopsele și pânză o dată la două săptămâni. Problema e că nu știu ce-am să fac cu toate. Trebuie să le sortez și să le arunc pe cele care s-au dovedit a fi o parte dureroasă a procesului de învățare, dar sunt mulțumită de mica mea colecție, Aiden. Găsesc inspirație oriunde.

Zâmbește din ochi.

— Mă bucur că ai reușit să-ți eliberezi muza interioară. Nu te-am văzut niciodată așa de... ei bine, strălucești. Gata cu încrețitul frunții și ciupitul de nas. Ai învățat să te relaxezi și să nu-ți mai faci griji tot timpul. Îmi place asta.

„Muză". Aș vrea să nu fi rostit cuvântul ăsta. Nico nu l-a mai menționat, dar n-a dispărut. Rugămintea plutește încă în aer între noi ca o propoziție terminată pe jumătate. Uneori îl surprind uitându-se la mine și știu că se gândește la tabloul neterminat care zace neglijat în colț.

— Te-ai hotărât unde te duci când ți se termină perioada de stat în Mexic, în ianuarie?

Aiden se răsucește cu scaunul ca să vadă ce se petrece la spatele lui și face cu mâna unui mic grup de oameni care se adună lângă cadrul ușii de la sala de recreere. Se întoarce și mă privește sobru.

— Permisele ne lasă doar câteva zile până să fim nevoiți să părăsim țara. Asta înseamnă că trebuie să

ne hotărâm cât de curând ca să putem aranja totul, dar călătoria în Mexic a fost costisitoare – numai stagiul de practică a fost cinci mii. Mă gândesc la Thailanda, dar trebuie să mă uit la finanțe. Afacerea asta cu voluntariatul nu e ieftină și cu zboruri, vize și costul câtorva excursii se adună ceva bani.

Încă mai zice „noi" tot timpul. Știu că urăște tot ce are de-a face cu hârțogăraia, dar nu poate și Joss să plece să-și vadă de treaba ei? Nu-i mare filozofie și sunt sigură că Aiden o să rezolve problema. Mă face să mă simt tare tristă și... un pic uitată. Aiden și cu mine eram singurii „noi" din viața asta și acum altă femeie mi-a luat locul. Încerc să nu insist pe subiect, pentru că doar o să mă facă mai paranoică și o să-mi sporească nevoia de afecțiune.

Mulți oameni pleacă de unii singuri cu rucsacul în spate și fac echipă cu alții pe care-i cunosc pe drum. E mai sigur și-mi spun că asta ar trebui să fie principala mea grijă. Siguranța e mai mare când se adună mai mulți.

— Nu te lăsa descurajat de cost, dragul meu! Banii pe care i-am pus deoparte sunt un câștig al amândurora și bineînțeles că eu nu voi cheltui nici pe departe cincizeci la sută din ei. Nici măcar dacă vin cu o remorcă plină de tablouri pe pânză rulate. Vreau să te întorci în Marea Britanie simțind că duci cu tine cât de multe poți.

Zgomotul din fundal devine din ce în ce mai puternic.

— OK. Mersi, iubito! Se pare că ne-a venit mașina. O să mergem un grup să dăm o mână de ajutor la unul dintre adăposturile pentru animale azi. Ai vorbit cu familia săptămâna asta?

— Da. Mi-a trimis mama încă un email lung și Hannah și cu Owen sunt ocupați, dar bine. Ne trans-

mit cu toții îmbrățișări. Am sunat-o pe mama ta, dar n-am putut vorbi decât pe fugă, pentru că ai tăi se pregăteau să meargă la un supeu. Sincer îți zic, când o să mă întorc, o să mă simt ca și cum n-aș fi pierdut nimic.

Aiden se apleacă spre ecran, încercând să acopere zgomotul din ce în ce mai puternic din spatele lui și fiind nevoit să vorbească mai tare.

— Eu am să mă simt ca și cum m-aș trezi dintr-un vis, bănuiesc. Nu-mi pot închipui cum o să fie să mă pregătesc iar să plec la serviciu și că marea noastră aventură are să fie o amintire slabă și îndepărtată din trecut. Mă ajută însă să privesc viața în general în perspectivă, ceea ce e bine pentru noi, Fern.

O zice doar ca să mă liniștească? Nu ține direct legătura cu toată lumea regulat, ceea ce s-a remarcat. Tot îi găsesc scuze, care sper să fie adevărate. „*N-are semnal*," zic eu, sau „*E solicitat din cauza lucrului și pur și simplu nu poate să se distanțeze atunci când suferă cineva* și eforturile lui îl ajută." Ceea ce este adevărat.

Aiden însă pare nostalgic azi și mă întreb dacă nu cumva îi e un pic de dor de casă, de vechea și familiara noastră viață împreună. Sper că ăsta e un semn bun că deja începe să se gândească la reluatul vieții după aventura noastră. Știu cât de tare mi-e dor să mă mai aflu în compania lui, lăsând la o parte aspectul fizic. Să fiu cuprinsă de brațele lui Aiden, să-i simt trupul lipit de al meu și blândețea sărutului – o năzuință încordată de care nu pot să scap.

Unde mai pui că urăsc toate despărțirile. Când ne deconectăm, mi se frânge inima pentru o clipă. Mereu e la fel, fie că-s cu Aiden, cu părinții mei, cu Owen sau cu Hannah. Vreau să mai stau o secundă, pentru că iese la iveală vechea mea personalitate și

groaznicul sentiment de „oare o să-i mai văd vreodată?" se întoarce să nu-mi dea pace. Sunt însă în stare să privesc viața un pic altfel acum. Am descoperit că, atunci când afli lucruri despre viețile altora, o privești pe a ta în perspectivă.

E important să apreciezi darul unei bune sănătăți și să înțelegi că fericirea e o stare de a fi. Cheia e să afli ce-ți ridică moralul mai degrabă decât să te concentrezi pe ce poți obține sau să te măsori pe tine după standardele altora.

Există o satisfacție reală care vine din a ști că eu și cu Aiden am lucrat întotdeauna în echipă, ei bine, până acum cel puțin. Ceea ce nu înțelesesem eu era că sunt mulți oameni a căror copilărie îi marchează, tragic, pe viață. Uneori fără să fie vina lor sau a celor care au grijă de ei. Asta te îndeamnă la smerenie, deoarece familia mea e foarte norocoasă în multe feluri și poate că tindem să luăm acest lucru ca de la sine înțeles.

— Te întrerup?

Apare Nico în cadrul ușii, îmbrăcat în pulovărul acela împletit și obosit care nici măcar bun de vândut la târgul de vechituri nu arată.

— Nu. Tocmai am terminat un apel.

— Ah! Mă întrebam eu de ce erai tu singură aici și nu te-ai îngrămădit în microbuz, ca toată lumea.

— Nu eram nesociabilă, dar diminețile de sâmbătă îmi dau mereu un sentiment de tristețe.

— Eu, de fapt, am venit să te scot la prânz. Nu se acceptă refuzuri. E tratația mea și am rezervat o masă la restaurantul meu preferat de la periferia Figanières. Ia-ți o haină și niște încălțări confortabile că e ceva de mers și ar putea să bată un pic vântul!

Icnesc și bolborosesc:

— Să... sărbătorim ceva?

Se uită la mine cu un licăr în ochi.

— Da. Se va dezvălui totul. Cincisprezece minute?

— Cincisprezece minute.

Îmi strâng lucrurile și o iau spre camera mea. Îmi perii iute părul, schimb pulovărul, dau un puf de parfum și puțin ruj și sunt gata. Când intru însă în bătrânul Citroën, observ că Nico s-a străduit. E dat cu colonie și îmbrăcat cu o cămașă pe sub geaca matlasată.

— Uau! Trebuie că e o ocazie importantă, remarc eu, dorindu-mi să mă fi schimbat de blugi. Adevărul e că sunt blugii mei eleganți de weekend, nu cei colorați și stropiți cu vopsea sau colanții de lucru.

— Este și am să dezvălui totul când ajungem la „Chez Lucien". E sus pe deal, pe unul dintre versanții satului. Cred c-o să-ți placă peisajul de pe drumul cu mașina și o să vezi mult mai bine munții de după dealuri, cu cât urcăm.

Regiunea Provence-Alpi e denumită poarta de intrare spre Coasta de Azur. Evident, lumea celebrează priveliștile superbe de la mare de pe renumita Rivieră Franceză, dar în interior, chiar după le Bois Saint-Vernon, munții împăduriți sunt un adevărat spectacol de admirat. Pădurea din jurul castelului, care era superbă când era îmbrăcată în haina ei de toamnă, acum pare rărită pe alocuri. Numai pâlcurile de copaci veșnic verzi dau o pată de culoare.

Sus pe munți, lucrurile stau invers. Varietatea mare de brazi se întinde pe acri și acri, presărată cu fâșii cu stejari pe care le înghite. Mulțimea de verde are o undă de albastru și, chiar și când e doar un fundal îndepărtat de la castel, mă surprind încercând să arunc o privire ori de câte ori am ocazia.

— Urcușul o să-ți dea o senzație reală a terenului.

Nico își înclină capul înspre mine. Mă pomenesc privindu-i fix mâinile cu care ține iubitor volanul. Pentru mine e doar un Citroën vechi, dar e clar că el iubește mașina asta.

— Ai mașina de multă vreme? întreb eu, ceea ce-i suscită un zâmbet ușor.

— *Cette vielle dame*? Citroënul ăsta GS a venit cu proprietatea și i-a aparținut la vremea lui bunicii, demult, în 1978, când l-a luat nou.

— Asta explică culoarea, atunci, replic eu fără să mă gândesc și el își dă capul pe spate, începând să râdă încet.

— După psihedelicii ani șaizeci, culorile toamnei au fost, se pare, simbolul deceniului următor. Se numește portocaliu ars. O mulțime de producători au în ofertă culoarea asta, deci e iar în vogă.

„În vogă". Mă îndoiesc că de-asta și-ar face griji vreodată Nico, el e oricum un om căruia îi plac culorile vii.

— Nu mă pasionează mașinile, dar sunt destul de sigur că asta intră la clasice acum, dacă reușesc s-o mențin în stare de funcționare, desigur. Atelierul local i-a înlocuit de-a lungul anilor cam toate piesele care-i funcționează.

Se întinde și pune mâna pe bord, mângâindu-l afectuos.

Ne continuăm drumul și nu pot să nu mă minunez de peisaj. Nico lasă geamul în jos un pic, să intre o adiere blândă, iar aerul e plin de mirosul acelor și conurilor înmiresmate de pin, care formează un covor pe pământ în pădure, devenind odorizantul propriu al naturii, disponibil din abundență.

Drumul șerpuiește dramatic și chiar și printre copacii semeți se întrevede ușor câte o vilă frumoasă retrasă de la drum. Un kilometru sau doi

mai încolo trecem pe lângă o zonă mare cultivată, rânduri după rânduri de viță indicând faptul că va urma un grup de clădiri undeva prin apropiere, după care văd și semnul pentru vie.

— Recunosc numele. Tu servești vinul ăsta la centrul de retragere. Îmi place la nebunie rozeul lor.

— Da. Îl cunosc pe proprietar de multă vreme. Pământul e bun aici, ceea ce se reflectă în calitatea strugurilor. Și, desigur, Provence e renumită pentru minunatele ei măsline și ulei, caise și câmpuri de levănțică. Dar tu nu ești străină de Franța.

— Am mai fost în Provence, numai că nu chiar atât de departe spre est. Am mers pe drumul levănțicii în iulie, dar asta a fost în Luberon. A fost prima oară când am auzit-o numită „aurul albastru". O excursie la *Les Agnels Distillerie de Lavande* a inclus un tur al fabricii de prelucrare și a câmpurilor. Intensitatea culorii mi-a rămas întipărită în memorie ca și cum ar fi fost ieri. Era o strălucire nesfârșită de albastru-violet intens care se întindea pe o câmpie vastă, cu munții fumurii la orizont. Era incredibilă.

Zâmbește în sinea lui.

— Drumul „artiștilor" cum i se zice. Culorile și lumina Provenței și Coastei de Azur i-au inspirat pe mulți: Picasso, Matisse, Chagall, Van Gogh. A fost un pelerinaj.

Mă întorc să mă uit la Nico, studiindu-i profilul cu atenție. E evident că îi face mare plăcere să conducă mașina în care ne aflăm. Poate că acest lucru îi declanșează amintiri vechi, nu-mi dau seama, dar pare mulțumit, lipsit de griji chiar, când continuă să vorbească.

— Figanières e un sat medieval mic, pitoresc, pe o culme de deal, dar e suficient de sus cât să fie spectaculoase priveliștile din jurul lui. Personal, cred

că zona asta le are pe toate. Vreme bună, arhitectură atemporală și frumusețe naturală. Cine și-ar putea dori mai mult?

Peisajul deja începe să se schimbe când panta face loc unui teren plat. Trecem acum pe lângă livezi nesfârșite de măslini mereu verzi și frunzele care sclipesc pe lângă geam sunt ca un val unduios de verde pal. O eșarfă colorată, cu fundă, plutește în adierea vântului. E mult mai multă lumină acum, fără copacii înalți deasupra noastră care să acopere drumul.

— Mama se plângea mereu c-o ia cu greață de la curbele și cotiturile drumurilor șerpuite. Ea în realitate era o călătoare nerăbdătoare, ca un copil pe care-l interesează doar cât de repede ajunge la destinație. Mare păcat, fiindcă peisajul e spectaculos și merită savurat.

— Presupun că pădurea e plină de mistreți și căprioare?

— Da. Predominant cerbi, căprioare și mistreți. O scurtă plimbare însă o să gonească și vulpi, și iepuri către ascunzișuri. Din când în când mai are loc un accident când unul dintre animalele mai mari e la vânătoare și sare peste drum. Mistreții tind să se plimbe agale pe margini păscând, ca și cum ar aștepta momentul potrivit să traverseze, dar o ciocnire cu un mistreț sau căprioară ar putea fi catastrofală.

Câțiva kilometri mai încolo, priveliștea se schimbă și e mai densă acum. Se ridică în fața noastră o zonă cu arbuști mediteraneeni și culmi stâncoase abrupte. La stânga însă, se întrezărește ispititor marea albastru-turcoaz, departe-departe, care se întâlnește cu un cer de un albastru-cobalt la orizont și pare să devină una cu el. Priveliștea magică apare și dispare dintre întinderi mari de arbuști.

— Superb, nu? reflectă Nico cu un sentiment de mândrie în glas.

— Roșul violet al stâncilor e viu, uluitor, dar mă străduiesc din răsputeri să nu mă îngrijorez cât de abrupt e sau cât de sus urcăm.

— Nu mai e mult. Mai e un mic urcuș pe jos după ce parcăm, dar merită din plin, te asigur.

În cele din urmă ne oprim într-o parcare cu pietriș rar la baza unei scări cu multe trepte. Cât încuie Nico portiera, mă întreb dacă am rezistența necesară pentru așa ceva. În fața noastră o pantă abruptă și șerpuită pare să se întindă la nesfârșit. Trepte alungite pavate cu piatră cubică, adânci de doi pași, după mersul meu, ușurează deplasarea. E obositor însă și, surprinzător de repede, încep să mi se încordeze gambele, de la înclinare.

Nico, pe de altă parte, nici nu pare să observe, așa că mă străduiesc cât mai bine să țin un ritm rezonabil, pentru că el vine în urma mea. Zidurile solide și rustice de pe fiecare parte se înalță mult deasupra noastră, punctate doar de arcade de piatră, cu uși zdravene de stejar închis la culoare. Pe pereți se rostogolește o abundență de tulpini împletite, dintre care multe și-au scuturat frunzele, iar unele au bace de iarnă de un roșu închis.

Sunt și trandafiri, crescuți neregulat, încă în floare și, pe măsură ce urcăm, observ iasomie care înflorește iarna, iar petele de culoare sunt încântătoare. Nu pot să nu-mi închipui cum trebuie să arate locul primăvara și vara, când înflorește totul. Caprifoi, hortensie cățărătoare și suportul unei glicine foarte bătrâne acoperă o mare parte din suprafața zidurilor.

Mă opresc o clipă să-mi trag sufletul, dându-mi capul pe spate. Se ivește turla unei biserici, ascunsă parțial vederii de zidurile înalte. Profilul ei care se

îngustează e suficient de vizibil cât s-o arate că e un bun exemplu al capelelor rustice din zonă.

Nu-i posibil să vezi acoperișuri de la sol, dar imediat ce dăm primul colț, care, presupusesem eu, era la vârful urcușului nostru, se deschide o alee, iar panta e mult mai ușor de urcat. Cam la cincizeci de metri în fața noastră e o poartă deschisă. Pietrele alungite, cioplite manual, ale stâlpilor solizi susțin două urne de mari dimensiuni. De o parte și de alta, zona de sus a pereților se îndepărtează de stâlpi într-un mod elegant. Prin intrare se ițește un conac vechi, construit din piatră, care stă pe teren drept.

Când intrăm în curtea imensă cu lespezi, grădinile din jurul nostru sunt surprinzător de protocolare și atent îngrijite. Decorul acesta frumos are un aer de exclusivitate și eleganță, mai degrabă decât șarm rustic. E o comoară ascunsă, cu siguranță, dar atât de departe de cărările bătătorite că nu-mi pot închipui cum ar da cineva din întâmplare peste el. Nu, oamenii care vin aici sunt fie clienți regulați, fie au auzit de reputația lui.

— E uimitor!

Mă întorc cu fața la Nico, și-l văd cum stă lângă mine așteptându-mi cu nerăbdare reacția.

Când ne apropiem de intrarea în restaurant, îmi ține ușa aplecându-se în față în momentul în care intru. Glasul îi e coborât și privirea jucăușă.

— Păstrez asta pentru ocazii speciale și oameni speciali. Mi-am permis să comand o sticlă de vin bun. Din nefericire, n-am să pot să-ți țin companie decât la un singur pahar, dar vreau să te relaxezi și să savurezi clipa.

— Nico, ar fi trebuit să mă previi. M-aș fi străduit mai tare dac-aș fi realizat că asta e o zi așa importantă pentru tine. Acum mă omoară suspansul. Des-

pre ce-i vorba? Ai mai vândut un tablou? Măi să fie, da!

De la un zâmbet ușor de satisfacție îi zvâcnesc buzele, dar nu zice nimic.

Știu că achiziția unei furgonete mai performante i-a știrbit serios soldul din bancă, dar a fost o investiție necesară.

Restaurantul întins ocupă două niveluri, reflectând natura locului. Suntem conduși jos, la nivelul inferior și la o masă cu vedere la o terasă. Cum pământul se îndepărtează, privesc îndelung la clopotnița vechii biserici, care se înalță la dreapta noastră și la ceea ce se vede în depărtare.

— Parfait, merci, bolborosesc eu, când îmi trage ospătarul un scaun, după care continuă punându-mi în poală un șervețel de pânză de in cu o fluturare.

Cercetând de jur-împrejur, văd că toate mesele au o lumânare albă de biserică în mijloc. Stă pe un soclu de lemn, într-un recipient de sticlă. În plus, pe masa noastră se mai află un buchețel de irișI algerieni de un albastru electric într-un bol de cristal șlefuit. Lângă, o sticlă de vin roșu a fost deschisă și lăsată să răsufle.

— E ziua ta? îl întreb pe Nico, gândindu-mă că a planificat destul de mult ziua de azi.

Ospătarul se întoarce cu meniurile și-l distrage pe Nico. Schimbă câteva vorbe în franceză, cu multe zâmbete și dat din cap. Când suntem lăsați singuri, ajung la capătul răbdării și mă uit la el stăruitor.

— Trebuie că urmează să-ți vină un cec gras, nu, Nico?

Poate suficient cât să plătească lucrările de construcție și materialele pentru renovările recente, sper.

— Nu-i vorba de centrul de retragere sau de mine, Fern. E vorba de *tine*. Acum concentrează-te pe selecția excelentă de mâncare din ofertă. Se va dezvălui totul foarte curând, îți promit.

Nu-mi ia mult să aleg și Nico face semn că suntem gata să comandăm. Foarte șarmantul ospătar îi oferă o degustare de vin. După ce soarbe ceremonios savurând aromele, dă din cap în semn de apreciere. Ospătarul ne toarnă un deget din lichidul roșu și aromat în pahare și se retrage, iar Nico își ridică paharul lui pentru un toast.

— Pentru ce toastăm? întreb eu iscoditoare, ținându-mi paharul în aer.

— O ofertă. I-am trimis Marquesei fotografii ale câtorva pânze de-ale tale și e de acord că ai talent. De fapt, ți-a și oferit spațiu în foarte prestigioasa ei galerie de la Sevilla.

— Poftim?!

Începe să-mi tremure mâna și pun paharul la loc pe masă de teamă să nu-i vărs conținutul.

— Trei piese. Alegerea îți aparține, dar pe ea a fermecat-o grădina de trandafiri mov. Ăsta e un compliment destul de mare. Știu însă că prima piesă e întotdeauna specială. Uneori nu te poți despărți de ea. Am nevoie de o decizie cel mai târziu până la sfârșitul lui februarie, căci atunci trebuie trimisă următoarea ladă cu picturi la galerie.

Am rămas mută de uimire, așa că pur și simplu mă uit fix la Nico, nefiind în stare să-i pricep vorbele. Reacția lui la asta e să izbucnească în râs.

— Ce e? Credeai că n-ai talent? Nu ți-ai dat seama că l-am văzut din secunda în care pensula ți-a atins pânza? Le-am fost mentor multor elevi la vremea mea, dar niciunul nu se compară cu tine, Fern.

Spre groaza mea, mă bufnește plânsul. Nu știu ce să zic.

Masa n-am s-o uit niciodată și după-amiaza îmi va rămâne pe vecie întipărită în minte. Lacrimi, apoi râs, apoi euforie. Nico m-a prevenit că nu există garanții; unele tablouri stau pe pereții galeriei tot timpul care le-a fost alocat și sunt date jos nevândute. Altele se vând în câteva ore.

— E cam ca viața însăși, atunci când totul se aranjează așa cum trebuie. Tabloul care trebuie, cumpărătorul care trebuie, momentul care trebuie.

Îi studiasem fața și văzusem cât de important e pentru el, fiindcă știa cât de important e pentru mine. Nu mai eram o amărâtă care dă și ea cu pensula. O proprietară de galerie, care privește arta ca investiție, mă lua în serios. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat fără mentorul meu, bărbatul care văzuse ceva în mine și îmi dăduse încrederea să zbor.

Fern Wyman, o artistă adevărată. O femeie care era în stare să ia pensula în mână, îndrăznea să arate lumii ce vedea cu ochii ei. M-a cuprins un val de emoție care-mi dădea atâta putere că abia îmi mai încăpeam în piele. Am vrut să sar și să țip cât mă țineau plămânii: „Da, am reușit!", dar n-am făcut-o, desigur. Doar am stat, mi-am șters discret lacrimile și i-am zâmbit veselă lui Nico. Expresia tandră de pe chipul lui fusese una de mândrie și imensă mulțumire, iar când s-a întins să mă ia de mână, tot ce-mi aduc aminte e căldura pielii lui când ni s-au atins degetele.

18

Moș Crăciun vine un pic mai devreme anul ăsta

E ziua livrării. În dimineața asta sosește o furgonetă plină de echipamente noi. Sălile de tratament și centrul de fitness sunt complete acum, nu mai rămâne decât o curățenie finală și sortatul mobilei și al decorațiunilor, așa că în fosta sală de meșteșuguri sunt acum stivuite până sus cutii care așteaptă să fie desfăcute și puse in situ în următoarele câteva zile.

De azi într-o săptămână vor ajunge vizitatorii care vor testa noile noastre dotări și trebuie să fim gata să-i întâmpinăm. Încă n-am apucat să discut cu tipul cel nou, Pierce Mansford-Smythe. La puțină vreme după sosirea lui, Pierce, care e din Irlanda, și cu Ceana s-au dus împreună la un curs de patru săptămâni la Londra și urmează să se întoarcă abia în weekend.

Uitându-mă la muntele de cutii, sarcina care mă așteaptă e descurajantă.

— Rău a fost și să ajuți la căratul lor înăuntru, darămite să le mai muți iar, declară Kellie. O parte din chestiile astea sunt grele. Presupun că aici înăuntru e mai mult spațiu să le despachetezi și jumătate dintre ele o să rămână, oricum. Ce urmează, Fern?

În absența Ceanei, eu mă ocup de organizarea de zi cu zi cât îi dăm înainte. Toată lumea stă și așteaptă să primească indicații de la mine.

— Păi, dacă Taylor și cu Bastien vor să înceapă despachetatul echipamentelor de sport, am să marchez pe podea locurile unde trebuie să vină ele. Dacă Dee-Dee și Odile cară cu plăcere stiva asta de provizii, poate că tu și cu mine putem să ne apucăm

de aranjat noua sală de meșteșuguri, Kellie. Toată lumea e de acord?

De după un turn de cutii se ivește brusc capul lui Taylor.

— Fern, s-ar putea să fie o idee bună să mutăm cutiile astea ușoare înapoi lângă perete. Sunt voluminoase și o să avem nevoie de mai mult spațiu pe podea când începem să montăm echipamentele.

Cercetez cu privirea movila de cutii și-mi dau seama că are dreptate.

— Bună observație, Taylor! Probabil că o treime dintre ele sunt covoare tip puzzle pentru fitness, oricum.

Îmi surâde.

— Zici că trebuie să ajungă pe jos înainte să înălțăm echipamentele astea grele?

Un mic val de râsete.

— Ăă… *da*, scuze.

Mă plesnesc cu palma pe frunte, teatral. Mi-a mers creierul cu o sută șaizeci la oră în încercarea de a-l scăpa de ceva presiune pe Nico. A tot făcut calcule în ultimele două zile, sperând că, acum că vin facturile, se va încadra în buget. Absența lui e îngrijorătoare și de câte ori am dat ochii cu el, era mai degrabă încruntat decât zâmbea.

De când a plecat Ceana, treaba a mers mai mult datorită norocului decât judecății, fiindcă a trebuit să improvizez. Ca planificator înfocat, totul mi-a picat în brațe pe bucăți, iar eu reacționez, mai degrabă decât să anticipez, ceea ce e cel mai lipsit de eficiență mod de a face ceva.

— Uite ce e, arăți frântă, Fern. Ne descurcăm noi cu asta, nu, băieți? declară ferm Taylor.

Se dă din cap a încuviințare și se aude un cor de „Bineînțeles!”.

— Nu te-ai mai oprit de când a plecat Ceana. De ce nu-ți iei liber în după-amiaza asta și dispari în bârlogul tău de artistă? Noi o să începem lucrul aici și Kellie poate să se apuce de una singură de aranjat noua sală de meșteșuguri din căsuță. Nu-i așa că poți, Kellie?

Mă întorc spre ea, iar ea îmi zâmbește larg.

— Ba bine că nu!

„Ba bine că nu!"? Își petrec atât timp împreună că începe să-i adopte accentul și afectarea lui Taylor. Zâmbesc în sinea mea, dar mă simt mișcată că el își dă seama că am nevoie de o pauză, fiindcă chiar am. Am trecut din grijă în grijă. Îmi fac griji că Nico s-a înhămat la prea multe și de la asta, împreună cu entuziasmul plin de neliniște de a-mi alege ultimul dintre cele trei tablouri pe care să le trimit galeriei, mi-a fost greu. M-am perpelit din cauza hotărârii care uneori m-a adus în pragul lacrimilor. Mai mult, Ceana a lăsat un mare gol, deoarece face totul să meargă ca pe roate și, fără să vrea, reușește să dea impresia că e ușor, chiar și când nu e.

— În regulă, zic, ridicând mâinile în semn că mă predau. Am recepționat mesajul și vă sunt recunoscătoare tuturor. Sunt încântată de chestia asta cu galeria, doar că a venit la momentul nepotrivit.

— Nu, spune Kellie cu fermitate. A venit la momentul potrivit, Fern. O meriți, iar noi putem lucra cot la cot ca să sortăm stiva asta de cutii. Are să dureze vreo câteva zile, dar o să arate totul perfect până lunea viitoare.

Se dă apoi în spate, cercetând movila enormă și făcând o grimasă. Suficient cât să-i facă pe toți să râdă.

— Păi, atunci, noroc! În unele cutii e mobilă de asamblat pentru sălile de tratament. Cutia aia uriașă

e o masă de masaj profesională, așa că i-o putem lăsa lui Pierce să-i dea de capăt. Dacă puteți s-o duceți cu căruciorul până în sala numărul unu de tratament din căsuță, Taylor și Bastien, sunt sigură că are să fie foarte recunoscător și o să rămână o cutie mai puțin aici.

— Nu-i niciun efort.

Taylor se uită înspre Bastien, care încuviințează din cap, încordându-și mușchii să mă facă să râd.

— O să vă simțiți cu toții ca și cum ați fi lucrat zdravăn la sală până se termină de sortat grămada asta, le zic eu peste umăr.

***

Îmi place la nebunie să pictez când încă mai e lumină afară. Uneori lumina artificială de seară exagerează culorile de pe paletă. Becurile din studio ar trebui să imite lumina naturală, dar nu-i la fel. Până să pun mâna pe o pensulă habar n-aveam cât de mult contează.

Ultima pânză pe care am hotărât s-o pictez înaintea expoziției e o lucrare abstractă. Nebunească, fiindcă e prima mea încercare de a mă lăsa în voia instinctelor.

Nico mi-a arătat cum să-mi pregătesc pânzele și are să-mi arate și cum să le întind odată ce sunt gata. În materie de pictură însă, nu e ca și cum aș participa la un curs, pentru că el nu crede că un artist ar trebui să fie influențat de tehnicile altcuiva. Ca atare, mă observă pur și simplu din când în când și se poate să ajungem să purtăm o întreagă discuție despre unghiul la care se ține pensula ca să faci muchie la capătul exterior al fiecare trăsături. Aceasta are ca efect crearea propriei sale umbre natural,

descoperire care a fost o adevărată revelație pentru mine.

Abordatul unei picturi abstracte reflectă doar faptul că încă mai descopăr cine sunt atunci când vine vorba de găsitul unui stil preferat. Așa se face că astăzi am să lucrez cu hârtie groasă pentru ilustrație și acuarele, deoarece Nico a zis că așa experimentezi cel mai bine. M-a întrebat dacă de culoare avea să-mi fie temă, formă sau textură, ori de toate trei. I-am răspuns cu o privire la fel de goală ca foaia de hârtie din fața mea acum. Momentul e încântător în ciuda acestui lucru și nu intenționez să ezit.

Timpul trece repede. Habar n-am cât e de târziu, dar deja apune soarele când aud o bătaie în ușa studioului. Mă întorc surprinsă, strigând „Intră!" și mă întreb cine poate să fie.

Bagă Dee-Dee capul pe ușă.

— Scuze că te deranjez, Fern, dar ai niște vizitatori.

Mă uit fix la ea, încruntându-mă când mă întreb dacă nu e încă o livrare.

— Vizitatori?

— Te-au căutat expre pe tine. I-am condus în sala de recreere pentru că nu știam sigur dacă te poți desprinde de, știi tu, ce vopsea oi fi amestecat tu acolo.

Aruncă mai întâi o privire la paleta mea, apoi la șirul de tuburi de vopsea împrăștiate peste tot pe măsuța de lângă perete. Podeaua e presărată cu mai bine de o duzină de foi de hârtie, majoritatea deja uscate.

— A, n-are nimic! Doar să-mi curăț pensulele și să pun capacul. Zece minute, maximum. Ai zis „ei", ți-au spus ce anume doresc?

— Nu. Scuze, dar nu-mi place să pun întrebări, în caz că e ceva personal. Am zis că lucrezi și s-ar putea să nu te poți rupe de la treabă. Știu că Nico are o regulă de „Nu deranjați!" când e aici înăuntru. Uită-te la tine, lucrezi de parcă asta ai fi făcut toată viața!

Simt cum mă umplu de culoare, căci mă aprind la obraji când îi zâmbesc.

— Încă merg și eu pe pipăite. Ar trebui să mă schimb?

Cobor ochii în fugă la tricoul meu vechi care acum e aproape la fel de stropit cu vopsea ca acelea pe care le poartă adeseori Nico.

— Nu. S-ar putea să fie cineva trimis din altă parte care vrea să afle mai multe despre centrul de retragere. Sunt sigură că un pic de vopsea n-are să-i alunge și o să te facă să pari veritabilă dacă oamenii ăia au ceva de-a face cu arta.

Dee-Dee mai rămâne cât curăț, plimbându-se de colo până colo și oprindu-se să se uite la fiecare pânză pe rând, apoi tăiem amândouă curtea, iar luminile sălii de recreere strălucesc în întunericul care se lasă. Mă izbește aerul rece și tremur cât mă chinui să-mi pun geaca.

Dee-Dee se întoarce să se uite la mine o clipă.

— Bun, te las pe tine să te ocupi. Nu uita să mănânci și tu ceva! Chiar nu-i o idee bună să lucrezi în timpul cinei. Mă aștept să se întoarcă Nico în curând, așa că poate mâncați împreună. Ceilalți s-au dus în oraș la o cină târzie, iar eu mă pregătesc să mă scufund într-o băiță relaxantă cu spumă. Mai vorbim mâine.

Arunc o privire la ceas și văd că nu-i decât un pic peste ora opt, dar serile întunecoase îți dau impresia că e mult mai târziu și-mi dau seama că mi-e foame. Mă uit înspre parcare și disting silueta unei mașini

pe care n-o recunosc. Regret imediat că n-am luat iPadul în caz că e nevoie să verific disponibilitatea pentru rezervare, dar știu că n-avem locuri libere până la mijlocul lui aprilie, în cel mai bun caz. Când împing ușa spre sala de recreere și intru, îmi pică stomacul și-mi sare la loc în piept amenințând să mă dea jos de pe picioare.

— Surpriză! strigă Hannah, venind grăbită spre mine să mă ia în brațe.

Owen nu-i prea departe în urma ei, iar în spatele lor stă Liam un pic nesigur, în ciuda încântării mele evidente.

Trag brusc aer în piept și-l dau afară cu putere, așa că-mi iese ca un hohot, pe jumate de plâns, pe jumate de râs.

— Ce naiba căutați toți aici?

Hannah, Owen și cu mine ne îmbrățișăm și zâmbetele ne luminează încăperea. Îi fac semn cu mâna lui Liam să vină și el.

— E așa de uimitor, pur și simplu nu-mi vine să cred!

— Păi, na, dacă muntele nu venea la noi, ne-am hotărât noi să ne ducem la munte. În plus, venim și cu o grămadă de daruri de la mama și tata. I-ar fi costat o avere să le trimită cu poșta, declară Owen, de parcă și-ar cere scuze fără să reușească însă.

Începem să ne îmbrățișăm din nou, înainte să mă desprind eu fără tragere de inimă ca să mă dau în spate și să mă uit la ei uluită.

— O, e mai mult decât bine să vă văd pe toți. E minunat! Uimitor! De necrezut!

Îmi duc mâna la frunte, dându-mi părul la o parte și încercând să pricep ce văd.

— Mă simt de parcă visez, adaug eu. Stați jos, vreau să aud totul despre… toate.

Știu că par nebună după vorbe, dar șocul de bucurie neîngrădită mă face să mă simt de parcă-s gata să plesnesc.

Hannah ridică mâna și mi-o ține în fața ochilor, iar eu cobor privirea la inelul ei.

— Ah, Liam, e perfect! Îmi pare rău că Aiden și cu mine n-am fost de față când s-a întâmplat. O să ne revanșăm însă față de voi, îți promit.

Se aude ușa trântindu-se. Ridicăm cu toții ochii și-l vedem pe Nico stând în dreptul ei șovăitor, ca și cum s-ar putea să se întoarcă și să iasă drept afară.

— Nico, ei sunt familia mea, vino să faceți cunoștință!

Zâmbește primitor și se îndreaptă cu pași mari spre noi.

— El e fratele meu, Owen.

Îi strânge mâna cu putere.

— E mereu o plăcere să strângi mâna unui soldat, spune Nico.

Îl văd pe Owen surprins și încântat.

— Ea e sora mea, Hannah, și logodnicul ei, Liam.

Iar strângeri de mâini și Nico îi felicită pentru logodnă.

— Ați mâncat? întreabă el, uitându-se la fiecare și în cele din urmă la mine.

— Nu, am venit direct aici. A fost o chestie așa din senin. Owen are cinci zile permisie și tocmai ce-a venit acasă ieri, replică Hannah, zâmbind.

Mă întorc să mă uit pieziș la ea.

— Îndrumătorul meu a fost de acord, sincer. I-am explicat situația și i-am spus că mă întorc joi. Liam s-a oferit să conducă și tatăl lui a avut amabilitatea să-i permită să-și ia câteva zile libere.

— Ei bine, ăsta e exact tonicul de care am nevoie. Mulțumesc, dragilor, că ați făcut drumul ăsta. Și ce-

ați mai mers cu mașina!

Nico își scoate paltonul și fac și eu la fel.

— Am să mă duc să încropesc ceva de mâncare pentru noi toți, apoi o să vedem cum facem cu camerele.

Îi arunc o privire lui Nico plină de recunoștință curată. E o chestie așa neașteptată și aș înțelege dacă ar obiecta la sosirea brusc a trei oaspeți neașteptați. El însă se bucură clar pentru mine.

— Am pornit devreme și am condus cu rândul, așa că am avut parte toți de câteva ore de odihnă. Speram să găsim undeva să stăm local două nopți. Nu vrem să deranjăm.

Owen se uită neliniștit la mine, dar intervine Nico.

— Bineînțeles că sunteți cu toții bineveniți să stați aici. Ne aflăm în mijlocul unor schimbări după ceva muncă de construcție, dar ați picat la țanc. Următorii noștri vizitatori n-o să sosească până lunea viitoare și Fern are niște timp liber.

Nu era nevoie să zică asta și mă simt mișcată că face tot ce poate să-i liniștească.

Mă uit pe furiș în ochii lui și Nico ridică dintr-o sprânceană, arătând din cap spre bucătărie.

— Haide, Fern, să punem niște mâncare pe masa asta!

Plecăm, lăsându-i să-și scoată hainele și să se așeze. Odată închisă ușa bucătăriei, mă întorc spre Nico ca pentru a-i cere scuze.

— E o surpriză minunată și e tare bine să-i văd, dar se întâmplă atâtea aici, Nico! Trebuie să gestionez operațiunile mâine.

— Păi o să fiu și eu disponibil să ajut și sunt sigur că le-ar plăcea tuturor un tur al clădirilor și terenului. Pot să fac asta după micul dejun cât aranjezi tu programul tuturor pentru ziua de mâine. Când ne întoar-

cem de la asta, îmi spui pur și simplu ce vrei să fac și mă ocup. Vreau să te bucuri de vizita rudelor tale, Fern. Ți s-a dus clar dorul și e ceva când cei dragi se dau peste cap pentru tine așa.

Văd că e mișcat de gest și brusc mă simt tristă că el e singur pe lumea asta fără o familie care să-l susțină.

— OK, zice el, ducându-se cu pași mari la frigider și deschizându-i larg ușa. Să vedem ce putem găsi să-ți hrănim gașca înfometată!

19

Un adevăr amar

Zăbovim la masă și ne tachinăm și râdem când Owen ne surprinde cu povești de la exercițiu. Abia dacă l-am recunoscut pe bărbatul în care se transformă, căci pare să se fi reinventat. Tunsoarea scurtă, trupul subțire și musculos și un nou aer încrezător îi dau o anumită semeție. Încerc să nu las schimbarea din el să-mi aducă o lacrimă în ochi, așa cum amenințase să facă toată seara. Crește inima în mine când îl văd așa de fericit și știu că și-a găsit în cele din urmă vocația în viață.

Hannah a fost un pic rezervată în prezența lui Nico la început. A părut bănuitoare față de el și s-a tot uitat când la mine, când la el. Știu că-i ciudat pentru ea să mă vadă într-un mediu complet diferit și fără Aiden lângă mine. Într-un final însă, s-a mai relaxat un pic și și-a petrecut mare parte din seară

uitându-se la Liam, când se țineau discret de mână pe sub masă, să nu fie văzuți.

Nico a fost genial. M-a surprins că și-a amintit atâtea detalii mărunte pe care i le spusesem despre ei. A discutat cu fiecare, atrăgându-i să vorbească firesc și făcându-i să simtă că seara le e dedicată lor. Familiei mele.

Abia după unsprezece ne retragem și noi într-un final, iar Nico și cu mine ne îndreptăm spre castel, după ce rezolvăm cu camerele lor.

— Lucrezi în seara asta? întreabă el, închizând ușa de la intrare în urma noastră.

— Da. Tu?

Ne surâdem cu subînțeles.

— Desigur. Facturile nu se plătesc singure.

— Dar tu pari mai fericit astă-seară. Mai ușor.

A fost foarte evident, deci trebuie să se fi întâmplat ceva bun.

— Mai sunt bani în bancă, mulțumită felului în care au tras toți. Am reușit, Fern! A luat naștere „Le Havre de Paix *à* Bois-Saint-Vernon". Centrul de retragere devine „The Haven".

— Ah, ce-mi place numele ăsta! E așa de liniștit aici! E perfect, Nico.

— Am putea de fapt să fim chiar pe profit dacă rezervările continuă să vină, în loc să ne zbatem tot timpul să atingem pragul de rentabilitate. La asta am visat dintotdeauna, Fern. Locul ăsta are o legătură spirituală și ar fi greșit din partea mea s-o ignor. Numai că anul ăsta a fost greu și m-a costat aproape tot ce aveam ca să merg înainte. Acum mă simt iar optimist și să sperăm că atunci când pleacă următoarea tură de tablouri, unul sau două se vor vinde repede și voi avea iar plasă de siguranță.

Când deschide ușa studioului și eu intru pe ea în fața lui, ni se întâlnesc o clipă ochii. Văd cât e de ușurat și cât de crucial a fost tot ce am făcut noi pentru viabilitatea acestui loc, pentru toți cei pentru care el reprezintă acasă în viitorul apropiat.

— Sunt entuziasmată pentru tine, Nico. Nimeni n-ar fi putut face mai mult ca să transforme locul ăsta într-o reușită și toată lumea e încântată de noua direcție în care îl duci.

— Oamenii de aici sunt familia mea, Fern și știu că apreciezi cât e de important acest lucru și sentimentul de responsabilitate care vine cu el. Schimbările însă vor fi uriașe și sper că toată lumea o să fie mulțumită și să le privească drept o mișcare pozitivă înainte.

Privirea dintre noi, înainte să ne apucăm să ne dăm jos hainele, e una de acceptare și înțelegere. Când Nico își schimbă cămașa, mă întorc discret să scot capacul paletei mele, după care mă duc în sala de lucru să iau niște apă.

— Mai e un singur nor la orizont acum, recunoaște el. Tablourile pe care le-a vândut tata în anul de dinainte de moartea lui, Fern, erau ale mele. Ca acela de pe perete din camera ta.

Tocmai am pășit peste prag înapoi și încremenesc. Nu pricep. Pe cel din camera mea scrie clar „José". Stau și mă holbez la el stângace și mă încrunt.

Când ni se întâlnesc privirile, văd reflectat în ochii lui un sentiment de mânie, repede urmat de jenă. Își trece apăsat o mână peste frunte, frământând-o cu degetele ca și cum ar vrea să potolească un junghi de durere.

— Eram foarte prolific când am început să pictez. Pentru mine era doar un exercițiu, niciodată nu sem-

nam nimic fiindcă de-abia îmi învățam meseria. Observ că nici tu n-ai făcut acest pas și e unul mare, nu-i așa? Un moment însemnat când se depășește o limită.

Dau din cap, bâjbâind după ceva de spus ca să sparg tăcerea grea dintre noi.

— Da, așa e. Încă nu mă simt în largul meu să mă descriu într-o conversație obișnuită drept artistă. Dar să-ți pui semnătura pe munca altuia, Nico, trebuie să fi fost un act de pură disperare pentru el.

Nico lasă capul în jos fixând cu privirea podeaua din fața lui preț de o clipă, în care, fără îndoială i se înghiontesc în minte amintiri fugare cât retrăiește momentul șocant al descoperirii.

— Măcar tata termina pânze iar și nu le distrugea într-un acces de furie la beție. Mama a spus o rugăciune să-i mulțumească lui Dumnezeu că ne-a salvat pe toți. După care a vândut încă una și vreo două luni mai încolo, alta. Când am descoperit în cele din urmă că-mi lipsesc câteva pânze, l-am abordat și el m-a pus să jur c-o să țin secretul. Nu puteam accepta să-i frâng inima mamei când ar fi descoperit adevărul. Aveam nevoie de bani ca să supraviețuim, dar i-ar fi aruncat lucrul ăsta în față dacă ar fi ieșit la iveală. Ar fi trebuit să-i spun, dar era imposibil s-o fac, fiindcă ea credea că fusese o intervenție divină.

Râde epuizat și când ridică ochii spre ai mei, nu văd decât tristețe și iubire, iar empatia îmi umple fără milă inima.

— În ce postură groaznică te-a pus, Nico! Vina nu trebuie însă s-o porți tu. El a luat deciziile lui și ce puteai tu să faci ca fiu? Erai atât de tânăr... cine te-ar fi ascultat?

Clatină din cap la ultimele cuvinte; nu e pregătit să se ierte pentru ceea ce percepe ca fiind rolul lui în încrengătura de minciuni.

— Tabloul din camera ta e ultimul pe care l-a semnat fraudulos. Dacă-l vând, atunci îi perpetuez necinstea. Mi-am petrecut câțiva ani căutând tablourile respective și răscumpărându-le la valoarea de piață. Le am pe toate, mai puțin unul. Chiar dacă el rămâne în mâinile unui colecționar particular, adevărul e că sunt părtaș la o fraudă, ceea ce e o infracțiune. Am ales să nu fac nimic atunci când am descoperit că se semna pe tablourile mele; sub semnătura lui și nu cea a unui necunoscut, le-a vândut pe mai mult decât valorau.

— Dar asta-i îngrozitor, Nico! Nu aveai niciun cuvânt de spus în ce-a făcut el, nicio intenție să comiți o infracțiune, răbufnesc eu, mânioasă în locul lui. E nedrept să poți fi tras la răspundere.

— Până când mi-am dat seama ce făcuse și din acel moment, am ales să nu fac nimic. Așa că, mamei mele, și lumii în general, i s-a părut că murise tocmai când munca lui începea să fie apreciată. Adevărul e că-l păștea falimentul, dar fiecare pictură de-a mea pe care o vindea îi mai distrugea o părticică din suflet. A făcut-o ca să putem trăi, dar l-a ucis. Era o undă de geniu în munca lui, dar el își era cel mai rău dușman sieși. Nimic din ce făcea nu era suficient de bun, se simțea de parcă ar fi dat greș în permanență. Atâtea piese grozave distruse fără să fie nevoie și atâtea altele neterminate. Scăpa de ele ca și cum n-aveau nicio valoare, când în realitate ar fi putut fi capodopere.

Clatin din cap întristată. Ce porcărie!

— Din nefericire, continuă Nico, sinuciderea lui tragică a adăugat un supliment de preț pieselor exis-

tente. Grija să nu-i fie descoperită înșelătoria m-a apăsat din ce în ce mai tare pe măsura trecerii anilor. Am un agent care lucrează în numele meu la depistatul proprietarilor prin intermediul caselor de licitații.

Nu pot să accept așa ceva.

— Dar asta nu poate fi ușor, Nico, zic eu, expirând cu putere.

— Nu. E totul pe față, dar m-a costat scump. Evident, nu-i pot împărtăși motivul real, așa că povestea e că încerc să adun tablourile tatălui meu într-o colecție. Aproape c-am reușit, dar sunt încuiate undeva într-o magazie și acolo vor rămâne pentru totdeauna. Mama ar fi fost distrusă dacă ar fi descoperit cât de jos s-a coborât, iar ea era o femeie puternică și mândră care îndurase multe la viața ei. De dragul său refuz să-l las să ne facă familia de rușine din mormânt.

Sunt îngrozită. Îmi dau seama că asta a fost o povară aproape de nesuportat pentru Nico. Trebuie să fie un iad să trăiești cu un asemenea secret, iar el pune preț pe prietenia mea de mi-l încredințează acum.

— Ceana știe?

Clatină din cap.

— Nu. Nu am spus nimănui în afară de tine. Până când reușesc să iau ultima lucrare, trăiesc zi de zi cu frică, sincer. Impresarul meu e în negocieri cu proprietarul actual, a cărui stare de sănătate e din ce în ce mai proastă deocamdată, din nefericire. Probabil că recuperarea s-ar putea lungi. Fiecare lucrare de-ale mele pe care o vând crește riscul descoperirii. Ultima pânză semnată „José” care-mi scapă e probabil expusă pe un perete într-o casă. Dacă se întâmplă s-o vadă un expert în artă înainte să ajun-

gă în mâinile mele, acesta ar putea face legătura. E ironic că, cu cât mai mult succes cunosc, cu atât mai tare îmi fac griji, dar oamenii de aici depind de mine și nu pot să-i dezamăgesc.

— Dar dacă ai răscumpărat toate celelalte tablouri, nu înseamnă că încerci să îndrepți o greșeală? îl întrerup eu.

— La nivel internațional frauda și falsificarea în artă sunt tratate foarte serios, așa cum te-ai și aștepta, firește. Poliția n-are să mă creadă pe mine pe cuvânt când îi spun câte tablouri de-ale mele a vândut tata cu numele lui. Până și lucrările lui de început, vândute aproape pe nimic, ar fi puse sub semnul întrebării. Artiștii pictează adeseori în mai mult de un stil și, inițial, pânzele lui nu se vindeau pe mulți bani, fiindcă nu-și atinsese forța reală. Aș zice că nu și-a permis niciodată cu adevărat s-o facă.

Pare obosit și demoralizat. Aproape înfrânt.

— Stilul lui era foarte diferit, însă. Un expert în artă ar fi în stare să deosebească lucrările tale de ale lui, nu?

Nu-mi vine să cred că un tată i-ar face așa ceva propriului fiu. S-a făcut o greșeală, dar nu e vina lui Nico.

— Ironic, dar asta a fost originea problemei. El se vedea drept pictor clasic, când în sufletul lui era mai mult un Cézanne, care a fost adevăratul părinte al artei moderne. Mișcarea postimpresionistă care a pus bazele îndepărtării de strădaniile secolului al XIX-lea înspre noul și palpitantul secol XX. Arta nu înseamnă numai să pictezi ceva care ar putea fi un instantaneu, o fotografie, dacă vrei, sau realitatea. Înseamnă ceea ce fiecare artist vede aici înăuntru.

Se împunge cu degetul arătător în tâmplă, mânios.

— Realitatea este că, iar și iar, s-a întors la stilul clasic, dar multe dintre picturile lui au fost mult mai puțin formale. Dacă se pornește o anchetă importantă, mi-ar putea fi distrusă reputația peste noapte. Investitorii ar intra în panică și numai la ideea că validitatea unei picturi pe care au cumpărat-o ar putea fi pusă la îndoială.

Mă dezgustă modul în care trupul lui Nico îi reflectă sentimentul de umilire și disperare. Fără să mă gândesc, îl cuprind cu brațele și el se afundă în mine. Durerea îi e tangibilă și sfâșietoare.

Cu oarecare reticență, ne desprindem și între noi apare nepoftit un moment de stânjeneală.

Nico sparge liniștea.

— N-am să renunț, Fern, pur și simplu trebuie să am răbdare. Pictatul e viața mea și e singurul lucru pe care știu să-l fac. Dacă nu reușesc să îndrept greșeala asta, atunci și cariera mea e în primejdie. Nu doar că mi-aș pierde toată credibilitatea, ci mi-aș pierde și tot ce am. El nu s-ar fi distrus numai pe sine, ci și pe fiul lui.

— Nu poți să gândești așa, Nico. Tu ai fost cel care mi-a zis că nu poți să-ți faci griji din cauza unei probleme până când ea nu apare. E important că faci tot ce poți. Trebuie să gândești pozitiv.

— Știu. Așa cred și eu și mă străduiesc. Așteptăm un răspuns la ultimul email și cam asta este tot ce putem face acum. Sunt însă atât de aproape, Fern, atât de aproape și totuși mă simt de parcă oroarea asta n-are să se sfârșească!

— Totul se sfârșește cu trecerea timpului, replic eu cu emfază.

Ne susținem privirea preț de o clipă scurtă de tot înainte să ne întoarcem la lucru. Legătura tacită din-

tre noi este imposibil de ignorat și devine din ce în ce mai puternică pe zi ce trece.

Mă pomenesc cu ochii pironiți la pânza goală, știind că sunt într-un final pregătită să descătușez explozia de emoții care se rostogolesc înlăuntrul meu chiar în clipa asta. Pasiunea lui Nico e șocant de reală. Supărarea pentru el, amestecată cu euforia de a-mi ști familia atât de aproape, creează o juxtapunere dureroasă. Ai mei sunt în siguranță și fericiți. Nico însă e într-o stare de tortură permanentă.

Și totuși, seara aceasta a fost realmente minunată, o seară deosebită de familie și ironia e că a fost de față Nico, când ar fi trebuit să fie Aiden.

***

După micul dejun, Nico îi ia pe Owen, Hannah și Liam să le facă turul proprietății și într-un final ajung și la mine în vechea sală de meșteșuguri. Sunt cu toții în toane bune, iar pe Nico nu l-am mai văzut niciodată atât de relaxat și optimist. E clar că l-a apăsat presiunea financiară la care a fost supus în ultimele săptămâni și acum a scăpat măcar de una dintre marile lui griji.

Cred că nu putea înfrunta perspectiva de a fi nevoit să le spună tuturor că nu mai au niciun viitor aici, fiindcă asta l-ar fi făcut fiul tatălui său. Un om care-și lasă tortura personală să-l consume într-atât, încât să-i afecteze pe toți din jurul său. Nico nu e doar artist și mentor, e un om care îi motivează pe ceilalți. Cineva care nu poate suporta să vadă că altcineva nu-și folosește la maxim abilitățile înnăscute. A creat un cămin pentru un grup de oameni care căutau ceva care să redea un pic de sens vieții lor și a făcut asta natural.

A înțeles nevoia aceea, deoarece îi reflecta propria situație și Universul are capacitatea inerentă de a atrage împreună oameni care gândesc la fel. De aceea am și ajuns aici – locul acesta mi-a devenit temporar cămin și acum simt că aici mi-e locul.

Nico ar fi putut să aibă viață ușoară petrecându-și zilele pictând și vânzând mai puține lucrări dacă n-ar fi trebuit să se gândească la nevoile lui. Numai că lucrurile prin care a trecut și faptul că în continuare îi provoacă suferință a atras spre el sufletele acelea înrudite. Ceea ce a creat el aici depășește individul, depășește chiar și imensul său talent artistic.

— Îți predau oaspeții, Fern. Poate vă duceți în oraș să admirați priveliștile sau vă aventurați sus pe dealuri, sugerează el, dar Owen îl întrerupe înainte să apuc eu să răspund.

— Uite ce e, e mult de lucru aici și nu știu ce păre-re aveți voi – le aruncă o privire surorii lui și logodnicului ei – dar ne-ar face plăcere să ajutăm. Cu cât mai multe mâini disponibile, cu atât mai repede se va face treaba, așa mi se pare mie.

Nico și cu mine ne uităm unul la altul șovăitori.

—Dar asta e o mică vacanță pentru voi, replic eu inflexibilă.

Toți trei cercetează cu privirea de jur-împrejur și par dornici să ajute.

— Mă descurc cu mobila de asamblat, sare Owen. Tata vinde suficientă din asta și eu mereu asamblez piesele pentru expus.

Le aruncă o privire lui Taylor și Bastien, care stau în genunchi pe podea cu o carcasă parțial construită care ar putea fi scheletul oricărei chestii. În dreptul lor e deschisă o cărțulie de instrucțiuni incredibil de groasă. Lângă ea sunt câteva grămăjoare de piulițe, buloane, șuruburi, șaibe și dibluri mici de lemn.

— N-am zice nu la un pic de ajutor, recunoaște Taylor, scărpinându-se în cap, în timp ce se uită fix la șurubul din mâna lui.

Owen și cu Liam se duc imediat la el și se așază în genunchi, lăsând-o pe Hannah să mă privească întrebătoare.

— Eu cu ce pot să ajut? întreabă ea.

Nico se uită și el la mine după îndrumare.

— Bun. Hannah, tu vii cu mine. Nico, atunci când Dee-Dee și Odile termină de curățat podeaua acolo, poate că voi trei puteți despacheta restul de piese ale covorului de tip puzzle pentru fitness. E stiva aia de cutii de lângă perete. Va trebui să întindeți câteva rânduri odată, făcând loc și curățând podeaua pe măsură ce înaintați. O s-o iau pe Hannah la căsuță s-o ajute pe Kellie să înceapă aranjatul. Nico, mai sunt încă multe cutii de chestii pentru meșteșuguri de mutat de aici.

— Super, mă ocup de treabă! replică el, făcându-mi cu ochiul.

Parcă e alt om azi și e bine să-l văd atât de nerăbdător să continue.

Hannah și cu mine ne îndreptăm spre căsuță și mă simt mulțumită.

— Kellie e o mică vedetă. A venit pentru o săptămână și a rămas. N-a mai fost un profesor de meșteșuguri aici de luni întregi și cursul de textile al lui Dee-Dee e așa plin, că n-are timp să se ocupe de amândouă. I-am ținut eu un pic locul, dar nu-i de mine. Kellie are multă răbdare și voință să încerce totul.

Hannah dă din cap, absorbind cele spuse.

— Cât are să stea aici?

— Păi, cred că pentru o vreme nu are de gând să ne părăsească, dar șederea ei depinde de câteva

chestii. A trecut prin multe recent și cred că i-ar plăcea un pic de companie, cineva de vârsta ei. Știi tu, cineva cu care se poate comunica.

Se prinde.

— Nu e totul cum mi-am închipuit, Fern, dar mă bucur tare mult că ai găsit asta. E foarte pe sufletul tău. Nu-i de tine să pleci cu rucsacul în spate și acum înțeleg de ce tu și cu Aiden v-ați decis s-o apucați fiecare în treaba lui. O să-ți vedem unul dintre tablouri înainte să plecăm, da?

Îi zâmbesc, studiindu-i fiecare nuanță a chipului. E ușurată că m-am acomodat aici și a văzut, spre satisfacția ei, că sunt bine. E ciudat să știu că acum își face Hannah griji pentru mine, când a fost tot timpul invers.

— Mai vedem noi, răspund eu râzând. Încă mai șovăi un pic dacă să arăt cuiva lucrările mele, dar îmi sporește încrederea în fiecare zi. E minunat din partea voastră să vă oferiți să ajutați. Și foarte apreciat gestul. Existența tuturor de aici depinde de această nouă fază incitantă. Sunt niște oameni buni care vor sincer să facă lucruri bune.

— Ce fel de vizitatori vin și stau aici? întreabă ea cu interes sincer.

— De toate vârstele și de toate felurile. Nu sunt multe cupluri, sinceră să fiu. Oameni care caută o vacanță cu activități, care nu implică prea mult efort fizic, dacă nu pui la socoteală grădinăritul ca muncă grea. De săptămâna viitoare însă „The Haven" își va intra în drepturi, oferind o întreagă gamă de tratamente holistice, de la meditație la reiki și, foarte curând, ședințe introductive cu un antrenor personal de fitness, pe lângă tot felul de cursuri, de la artă la prelucrarea lemnului și olărit. Și lecții de gătit. E o listă lungă, lungă, îi explic eu.

— Așadar, nu caută chiar o vacanță? întreabă ea nedumerită.

— Păi, nu chiar, deși astfel s-ar fi putut să stea lucrurile în trecut. Vizitatorii vin aici ca să scape de viețile lor nebunești. Pe viitor, presupun că vor veni ca să învețe tehnici de adaptare prin care să se elibereze de stres și care să le ofere instrumentele necesare să supraviețuiască existenței moderne. E o aventură palpitantă pentru toți cei implicați.

Se oprește și, când mă întorc spre ea, mă cuprinde cu brațele și ne îmbrățișăm.

— Mi-a fost dor de tine, surioară, șoptește. Sunt mai bucuroasă acum că am văzut unde ești și știu că Aiden are să fie bine acum că e din nou cel rațional. Adică, mineritul de opale... ce-o fi fost în mintea lui? Nu eram sigură că tu o să te poți adapta, așa rămasă pe cont propriu, când nu tu ai ales asta. Eram îngrijorată că o să te simți singură fără familia pe care consideri că trebuie să o cauți tot timpul să vezi ce mai face.

— Mă cunoști atât de bine, Hannah! Te rog să nu-ți faci griji în privința mea totuși, fiindcă n-am nimic. Sunt încântată de tine și Liam. Dragostea se întâmplă când se întâmplă și n-ai ce face în privința asta. Câtă vreme îl pui pe celălalt pe primul loc, n-ai cum să dai greș, după părerea mea.

— Așa cum ai procedat tu, făcându-i pe plac lui Aiden, deși era ultimul lucru pe care ți-l doreai. Numai că, ironic, n-a fost chiar așa o idee tâmpită, la urma urmei, fiindcă până și mama și tata credeau că ai nevoie de un pic de timp pentru tine. Știu că nu discutăm des despre Rachel, dar tu ne-ai ținut în bună stare de funcționare. Așa că bucură-te de fie-

care moment aici, te rog, Fern, pentru că toți îți vrem binele.

Îi surâd, cu blândețe, fiindcă emoția din cuvintele ei e mai bună decât o îmbrățișare.

— Poate că ai dreptate, dar eram fericită în situația care era. Asta e ceva ce simțea Aiden nevoia să facă, Hannah, și eu îl susțin. Ne e dor unuia de celălalt, bineînțeles, că foarte rar ne-am mai despărțit din ziua în care ne-am căsătorit. Vreau însă ca el să-și împlinească visurile, chiar dacă nu pot să-i fiu alături ca să ne bucurăm împreună. Pierderea lui Rachel mi-a schimbat viața în multe feluri și, nu în ultimul rând, în felul în care privesc totul. Aici, cel puțin, simt că aportul meu contează cu adevărat. Îmi trăiesc viața dorindu-mi să fie ea mândră de mine.

— Ar fi tare mândră, Fern, la fel ca noi toți, dar să nu ținem cont aici de alții. Fă-ți pofta artistică; sunt sigură că Nico e un profesor excelent. Totuși, e păcat că e așa al naibii de atrăgător, dar e bine că am cea mai rațională soră din toată lumea.

Felul în care mă privește arcuind o sprânceană mă ia pe nepregătite și simt cum se ridică în obraji căldura.

O prind de brațe și scutur din cap cu nonșalanță.

— Nici măcar n-am observat, replic eu. Hai, o să i te prezint lui Kellie și după aia mă duc s-o anunț pe Margot că mai sunt trei oameni la prânz și la cină. Are să gătească ceva deosebit, adaug. Îi place la nebunie un motiv să se dea mare.

20

Și mai multe luări de rămas bun

Parc-am fi la Cina cea de Taină. Owen pleacă la prima lui instrucție în străinătate peste câteva zile. Hannah se întoarce să se mute cu Liam, iar eu mă apropii cu repeziciune de șase luni la centrul de retragere. Aiden s-ar putea îndrepta spre Thailanda luna viitoare, după care Dumnezeu știe încotro.

— Văd mult din tine atât în fratele, cât și în sora ta mai mică, Fern, spune Nico, aplecându-se spre mine în timp ce ne uităm la ei cum se îndepărtează dansând.

Dau din cap în direcția lui și zâmbesc, că nu suport să-mi iau ochii de la ai mei, fiindcă o să plece mâine dimineață. Mă simt de parcă aș urmări un ceas care bate, știind că se apropie ora de plecare cu fiecare secundă care trece.

Masa a fost minunată, iar Margot a rămas cu noi, ceea ce a fost emoționant. A băut un pahar sau două de vin în seara asta și o s-o ducă Taylor acasă cu mașina mai încolo.

— Cum a fost ședința de familie pe Skype de mai devreme? Ai avut semnal suficient de bun?

Mă strâmb.

— Se tot bloca și Aiden era evident dezamăgit. A trebuit să renunțăm într-un final.

— Ce păcat! I-ai dat veștile bune despre expunerea tablourilor tale, nu? se interesează Nico, arătând ca profesorul mândru care sărbătorește primul triumf al elevei sale.

— N-am apucat, pentru că prindeam un cuvânt din trei la capătul ăsta, recunosc eu.

— Zău așa, Fern! Poți să te ridici și să ni te alături. Și tu, Nico, strigă Hannah peste sală la noi.

Mă uit la Nico, se uită și el la mine, după care ridică din umeri.

— OK. Dacă te duci tu, mă duc și eu. Numai că nu le am cu dansul, mă avertizează el.

Înainte să apuc să mă gândesc, Nico mă ridică și plecăm. Până și Margot ni se alătură, dând din brațe pe deasupra capului și abandonându-se dansului cu veselie. E minunat s-o vezi distrându-se, deși sunt destul de sigură că vinul are ceva de-a face cu asta.

A trecut ceva vreme de când l-am văzut pe Owen dansând și e minunat, deoarece și-a pierdut acea jenă care-l reținea uneori. Dansează cu Dee-Dee, care are de două ori vârsta lui, cu un zâmbet mare de tot pe față. Strigă unul la altul peste muzica tare, pălăvrăgind ca niște prieteni vechi.

Prefăcându-mă că am nevoie să stau jos să-mi trag sufletul după câteva dansuri la rând, ridic privirea și-l văd încântată pe Liam apropiindu-se. Pretextul lui e că îi trebuie niște apă, dar când se lasă lângă mine, pune paharul neatins în fața lui.

— Hei, Liam! Nu cred că m-am mai distrat așa de bine de multă vreme. Mă doare burta de râs.

Nico o învață acum pe Margot, din câte se pare, rudimentele flamencoului. Pozează frumos și Margot se mișcă pe vârfuri în jurul lui, prefăcându-se că ține castaniete în mâini. E foarte nostim.

— Trebuia să venim în vizită, zice Liam foarte serios. Își făceau griji că te perpelești de dor. Le-am zis că, deși nu te-am văzut decât de două ori, ai să găsești ceva de făcut care să merite efortul, pentru că așa ți-e firea.

Mă întorc să mă uit la Liam și văd că e un gânditor. Nu cu asta am rămas la prima impresie despre el, poate fiindcă era emoționat. A fost un moment ciudat, oricum, pentru toată familia.

— Am să am grijă de Hannah, să știi. Înțeleg că tu probabil consideri că e prea mult, prea repede. Eu însă sunt nefericit ori de câte ori nu sunt cu ea, deși știu că sună nebunesc.

Vorbele lui mă transportă înapoi în zilele acelea de început, după ce l-am cunoscut pe Aiden. Mă durea și pe mine să nu fiu cu el. Chiar și când știam că o să ne vedem în seara respectivă, nu mă concentram decât la a trece peste zi, fiindcă tot ce conta era momentul când aveam să fim iar împreună.

— Nu, nu sună, Liam. E un lucru pe care-l poți înțelege numai dacă ai simțit și tu la fel.

Își roade buza.

— Anul ăsta pe care vi-l luați departe unul de altul trebuie că e greu, nu? Cumva pot să înțeleg. Te rog să nu-i spui că ți-am zis, dar Hannah a vrut să renunțe la facultate. Voia să ne căsătorim la anul. Avea să-și ia o slujbă ca să ne putem cumpăra casă împreună, în loc să stăm în apartamentul meu. Am refuzat. Vreau să fim împreună, dar nu vreau să sacrifice ceva ce ar putea să regrete în viitor. Asta poți să înțelegi?

Dau din cap.

— Da și apreciez că te gândești la Hannah, că o pui pe ea pe primul loc, deoarece în calitate de cel mai tânăr membru al familiei, multă lume a protejat-o. Aș fi însă ipocrită dacă aș zice că nu înțeleg cum faptul că iubești pe cineva schimbă totul.

Mă bucur că Liam îmi face confidențe, mai ales că s-ar putea să nu mai am ocazia să vorbesc cu el până la anul, când mi se termină perioada de stat aici. E drăguț din partea lui că încearcă să mă liniștească.

— Hannah își face griji pentru tine și Aiden. Vă iubește nespus pe amândoi, să știi.

— Anul ăsta liber nu e din cauză că nu am fi fericiți împreună, Liam. Tare nu mi-ar plăcea să creadă cineva așa ceva! Nu vreau ca Aiden să aibă regrete pentru că eu nu-i pot împărtăși visul de a călători. Chiar dacă pauza asta nu e ceva ce am ales eu, am să recunosc că se transformă într-o experiență minunată de învățare și pentru mine. După cum văd eu lucrurile, nu poate decât să ne îmbogățească viețile.

Mă uit la Liam, întrebându-mă dacă înțelege. E încă atât de tânăr și totuși până și cei câțiva ani cu care e mai mare decât sora mea înseamnă mai multă experiență de viață câștigată. Pare să-i fie foarte clar încotro se îndreaptă și ce vrea de la viață.

— Sper ca Hannah și cu mine să putem și noi înfrunta într-un mod constructiv problemele pe care ni le creează viața. Cred că este important să nu iei nimic ca de la sine înțeles, căci am văzut cât de rapid se poate destrăma o relație atunci când se merge pe presupuneri. E infinit mai bine să-ți asumi un risc decât să nu faci nimic.

— Dacă reușești să treci cu bine prin vremurile grele, cele bune vor fi atât de uimitoare că o să te lase fără grai.

Îmi zâmbește.

— Sora ta mă lasă fără grai în fiecare ziulică. E ca un vârtej uneori și poate să fie foarte încăpățânată, dar cred că asta s-ar putea să fie o trăsătură de familie.

Mi se fac ochii mari când mi se ridică fruntea.

— O, Doamne, și eu care credeam că sunt singura înzestrată cu așa ceva! Te așteaptă un carusel cu familia noastră, atunci.

— Nici nu mi-aș dori să fie altfel, crede-mă!

Se aude un glas.

— Voi doi vorbiți despre mine? întreabă Hannah, ridicând dintr-o sprânceană a dispreț.

— Bineînțeles că da, replică Liam și izbucnim cu toții în râs.

***

Despărțirile sunt grele. Vizita asta prețioasă însă mi-a permis să văd că Owen și cu Hannah n-au nevoie de sora lor așa de tare ca în trecut și că e timpul s-o recunosc. Își trăiesc viețile lor și se descurcă bine și da, tuturor ne este dor de înnebunim, dar atunci când ne adunăm, ne simțim de parcă nici n-am fi fost despărțiți. Pauza mi-a permis să-mi resetez gândirea, totuși, și mă întreb dacă nu cumva de aia mama și cu tata n-au avut mare lucru de zis atunci când Aiden și cu mine le-am spus despre planurile noastre.

Chiar atunci se deschide ușa studioului și mi-e de ajuns o singură privire la chipul lui Nico ca să știu că n-are vești bune.

— Tocmai am primit confirmarea de la agentul meu, Fern. Negocierile pentru cumpărarea ultimului tablou s-au oprit. Ultimul email spunea că proprietarul nu dorește să continue vânzarea. Nu era dat niciun motiv și, prostește, eu mă convinsesem că are să se termine totul foarte curând. E greu de acceptat.

Mâna stângă îmi zboară instinctiv la față și-mi acoperă gura.

— Of, Nico, îmi pare atât de rău! Erai atât de aproape să te eliberezi de grijă!

Pășesc mai aproape de el și durerea pare să-i radieze din rărunchi. E o lovitură greu de acceptat și nu mai are ce face.

— Agentul meu are acum mâinile legate. Nu are de ales decât să aștepte să vadă ce se întâmplă și dacă eventual îl vor aborda ca să repornească negocierile.

N-am cuvinte.

Lucrăm până târziu în noapte și știu că mintea lui Nico e la fel de plină de emoții contradictorii ca a mea. Nu mi se cuvine mie să-l consolez în felul în care simt instinctiv că ar dori s-o fac. Cu cât mă apropii mai mult de el, cu atât mai mult sunt atrasă și e o limită pe care pur și simplu n-o pot depăși. Numai că, orice-o fi ea, legătura asta pe care o împărtășim nu pare să necesite mereu cuvinte. Simplul fapt că ne aflăm în aceeași încăpere e o formă de alinare. Poate fi și tăcerea considerată un act de trădare dacă e plină de semnificații?

Rămân până nu mai pot ridica pensula și îl las pe Nico mai calm, mai dispus să accepte ceva ce nu poate schimba.

21

O întorsătură surprinzătoare de situație

— Fern, voiam să-ți spun o chestie. Ei bine, mai multe. Ai cinci minute să facem o mică plimbare? Îmi dau seama că e cam frig în dimineața asta, dar vreau să ți le spun acolo unde știu că pot să vorbesc fără să mă audă nimeni din întâmplare.

Mă încrunt. E o treabă serioasă și habar n-am ce are Kellie de gând să zică; nu pot decât să mă rog

să nu fie vești proaste. Sunt destul de sigură că relația ei cu Taylor e încă platonică, dacă nu cumva interpretez eu greșit semnele.

Încuviințez din cap, îmi iau geaca de pe spătarul scaunului și o urmez spre ușa sălii de recreere.

— Probleme? o iscodesc eu, destul de degajată, sper, cât să nu las să mi se observe îngrijorarea.

— Da. Nu. Nu chiar.

— Păi, zic eu zâmbind, asta pare să acopere orice.

Râde.

— Bun, am nevoie de o favoare și vreau să împărtășesc ceva ce mi s-a cerut confidențial, ceea ce este puțin ciudat. Ah, și să-ți mulțumesc. Nu sunt sigură în ce ordine să le abordez pe toate însă.

După ce lăsăm curtea în urmă, iarba trosnește satisfăcător sub picioare. Provence e superbă în toate anotimpurile, bineînțeles. Într-o zi ca asta însă, ieșitul afară ne arată cât de protejați suntem aici, cuibăriți la baza munților uriași din depărtare.

— Când vrei tu, Kellie, o asigur eu, potrivindu-mi căciula cu moț.

Începe să chicotească.

— Ce e? întreb eu, când și-o aranjează și ea pe-a ei.

— Dee-Dee e minunată, cu adevărat minunată, dar căciulile astea tricotate manual ne fac să arătăm ca niște spiriduși năzdrăvani.

Mă întorc să mă uit la ea și dintr-odată începem să râdem din toată inima. Nu de stil e vorba aici, ci de faptul că Dee-Dee a folosit „resturi” de lână, cum le zice ea, și ca atare căciulile sunt ca niște curcubeie, dacă acestea ar avea patruzeci de culori diferite. Moțul de la a mea e bleu, iar de la a lui Kellie e mov.

— Cui îi pasă? întreb eu, dând din umeri, iar Kellie îmi ia vorba din gură.

— Gestul contează!

Se oprește o fracțiune de secundă, înainte să reia.

— OK, favoarea e destul de mare. I-am spus tatălui meu că nu vreau să mă întorc. Nu pentru totdeauna, dar în viitorul apropiat. Am nevoie de la tine să-l abordezi pe Nico în caz că asta nu se potrivește cu planurile lui. Nu vreau s-o fac eu însămi, căci s-ar putea simți jenat dacă nu crede că-i o idee bună.

Mă opresc în loc și Kellie face la fel, dar aerul e jilav de la tăria frigului și-l poți simți în oase.

— Hai să ne adăpostim sub unul dintre hambare!

Luțim pasul.

— Aici, ajută-mă să dau la o parte banca asta un pic ca să putem sta o clipă lângă perete.

Cum hambarul e închis numai în părți, tot e rece, dar măcar suntem mai protejate.

— Bineînțeles c-o să fac asta pentru tine. Știu însă că lui Nico i-ar plăcea tare mult dacă ai vrea să mai rămâi. Ai fost minunată, cum ai preluat tu lecțiile de meșteșuguri și ai fost așa vorbăreață cu vizitatorii în general. Și sinceră, atunci când a cerut-o ocazia.

— A, te referi la faptul că mi-am tăiat venele. Da, asta-i altă chestie pe care am vrut să mi-o iau de pe suflet. Când am venit aici, era fie locul ăsta, fie supraveghere continuă la vreun centru sau altul. Sau și mai rău, să ia tata o asistentă și să mă țină acasă. Mi-e rușine să zic că inițial intenția mea era să mă descurc mai bine cu venele data următoare.

Îi e chipul împietrit când eu rămân cu gura căscată și încep să mă înțepe lacrimile de după gene. Înainte să apuc să mă adun suficient cât să-mi exprim îngrijorarea, continuă.

— Ce voiam să știi e că nu mă mai simt așa. Am descoperit că pot să fac ceva care îmi dă o stare de bine cu mine. Aici mă potrivesc. Ăsta e primul loc despre care am putut s-o spun. Știi că tu și cu Patricia mi-ați dat o rămășiță de încredere, nu? Care a crescut din acel punct.

— Of, Kellie! Ai atâta empatie, compasiune și dragoste că uneori ești uluitoare! Cum se poate să n-o știi? Ești o inspirație, iar maturitatea și răbdarea pe care le ai sunt mult peste vârsta ta, pentru că ești o supraviețuitoare. Sper că ai remarcat schimbarea la Taylor recent, fiindcă de la tine e. Și Bastien e mult mai sociabil, deoarece ți-ai făcut tu timp să-l incluzi și pe el de câte ori poți.

— Ciudățică echipă mai facem și noi, nu-i așa? Cei Trei Muschetari, chicotește ea răgușită, după care tușește să-și dreagă glasul. Vestea proastă e că tata vrea să mă întorc ca să poată „să stea cu ochii pe mine", cum zice el. A spus că aici e un cult și că mi se spală creierul.

Mi se fac ochii brusc mari.

— Ce-a zis?!

— Vorbele lui. La propriu. Dacă Nico zice că da, atunci ai putea să-l suni tu, te rog? Am să fiu lângă tine, dar o să știi ce să-i spui când s-o porni.

Clatin din cap, incapabilă să-i înțeleg reacția tatălui ei. Acuzația e revoltătoare.

— Bineînțeles. Am să fac tot ce pot să te ajut, Kellie. Am să discut cu Nico astă-seară. Numai alaltăieri ce te lăuda, de fapt.

Un surâs ușor de mulțumire îi strâmbă buzele preț de o clipă.

— E bine de știut, Fern, mulțumesc! Bun, acum chestia jenantă.

Coboară ochii la picioare, pe care le târșâie pe pământul compactat din hambar. Nu-i semn bun că-mi evită privirea.

— Când a fost aici, sora ta Hannah m-a întrebat dacă ai o aventură cu Nico.

Mi se usucă gura și trebuie să înghit cu putere în sec ca să mă forțez să scot niște cuvinte.

— De ce-ar crede asta? mă mir eu, lăsând să-mi scape un geamăt surd de dezamăgire.

Kellie ridică din umeri cu stânjeneală.

— Pentru că voi doi sunteți apropiați și el ți-e mentor, ceea ce e deosebit. Știm cu toții că e o relație profesională, dar Hannah... A rămas șocată, poate „surprinsă" e un termen mai bun. Mi-a spus-o confidențial, Fern, dar dacă aș fi în locul tău, aș vrea să știu ca să-mi pot lămuri sora.

La cum se uită la mine mă întreb dacă nu are și ea aceeași întrebare.

— Apreciez gestul, Kellie, și desigur c-o s-o fac astfel încât să nu-și dea seama că am discutat despre asta. Sunt oripilată că se gândește la așa ceva, totuși, și nu e corect nici față de Nico.

Dă din cap.

— Atâta lucru am bănuit și eu. Însă îți sunt datoare, Fern, iar Hannah se stresează din cauza asta.

Mă zbat să găsesc ceva de spus ca să schimb subiectul și să relaxez atmosfera.

— Ce mai face Patricia?

— Fir-ar! Tot nu ți-am spus! Ah, uit întruna, am atâtea în cap pe moment. Are să treacă să ne salute. O să fie pe drum spre o căsuță de vacanță pe care o au ea și cu soțul ei la vreo douăzeci de kilometri mai la sud, cred.

— Când? întreb eu încântată. O să fie tare bine s-o revăd.

— 23 decembrie, dar aștept să confirme ea data. Voia să-ți facă o surpriză, dar n-am vrut să-ți faci planuri și să-i ratezi vizita fiindcă e duminică.

— Voi două sunteți foarte speciale pentru mine. Ați ajuns în prima mea zi oficială de voluntară aici.

Kellie se strâmbă.

— Te-au aruncat unde era apa mai adâncă, atunci.

— Și uite cât de departe am ajuns! În orice caz, să ne întoarcem la căldurică, nu-mi mai simt degetele de la picioare! exclam eu.

— Nici eu. Cred că asta cere ciocolata fierbinte specială a lui Margot.

— Categoric.

***

— Alo?

— Fern, eu sunt. Un apel scurt, simțeam nevoia să-ți aud glasul, atâta tot. Nu s-a întâmplat nimic.

Îi aud cuvintele lui Aiden, dar nu-l cred. Comportamentul lui în ansamblu e straniu, așa că știu că s-a întâmplat de fapt ceva, dar nu și de ce nu-mi spune și mie.

— Ah, în regulă! E neobișnuit din partea ta, dragule.

De ce să sune dacă nu vrea să discute ce-l frământă? Nu pot să nu mă simt un pic supărată, mereu ne-am spus totul.

Simt că deja regretă că m-a sunat și începe să mi se strângă stomacul. Nu zice nimic, doar stă și nici măcar nu se uită la mine, ci-și face de lucru cu niște hârtii de lângă laptop.

— Am primit un email vorbăreț de la mama ta și Hannah mi-a dat SMS să-mi spună c-a avut o discu-

ție lungă online cu tine. De la Owen ai vești? întreb eu.

— Da la ambele. Bănuiesc că după aia m-a cuprins nițel dorul de casă. Amândoi au spus cât de bine și de mulțumită arăți. Îți prieste Franța, se pare.

A, deci asta e... regret? Sau neîncredere pentru că ar trebui să fiu nefericită fără el? Un mic nerv de pe laterala ochiului începe să-mi zvâcnească, deoarece ușoara supărare începe să se transforme în enervare în toată regula.

— Dumnezeule, în anumite momente îmi doresc să nu fi pornit chestia asta! recunoaște el, rostind cuvintele ca un iureș. Scuze, Fern, am avut o zi proastă, atâta tot. Și cu Owen care pleacă în prima desfășurare în străinătate, știu că părinții tăi sunt neliniștiți. Dacă mai eram acasă, ai fi acolo să...

Se oprește brusc. Îmi vine cheful să-i trântesc repede ceva despre cum ți-așterni, așa dormi, dar ar fi meschin din partea mea. Știu că mânia mea e nerațională și mă șochează cât de puternică mi-e reacția, dar nu știu de ce nu putem și noi pur și simplu să discutăm ce s-o fi întâmplat. Mă hotărăsc să schimb subiectul.

— Cum îți mai merg planurile cu Thailanda? Ai vreo veste?

Oftează și o notă de oboseală din glas arată că poate c-a exagerat și acum începe să mă cuprindă un sentiment de vinovăție. Trebuie că vede mult din realitatea dură a vieții în fiecare zi, lucrurile pe care eu nici măcar nu pot încerca să le pricep. Nu e în vacanță, ci ajută o comunitate unde problemele cotidiene pot să scape rapid de sub control. E și mai dificil când sunt implicați copii și știu că o să-i fie greu. A pus la suflet ce-o fi văzut.

— Bine. Încep să se închege și au fost rezervate zborurile.

„Zboruri”?! Adică mai multe etape ale unui drum sau mai multe persoane care zboară?

— E grozav.

Ei bine, poate că e, poate că nu e.

— Știi, Fern, am realizat ceva: mi-ai fost întotdeauna alături ca să-mi ușurezi viața. Chiar și în momente grele, tu ai trecut pur și simplu la treabă. Știi tu, atunci când au mers toate prost și eu am pierdut tot ce aveam noi doi. Iar un an mai târziu, când a murit sora ta în accidentul acela tragic, n-am știut cum să mă port. Acum mă întreb dacă nu cumva ai simțit vreodată că n-am fost bărbat, că te-am dezamăgit în ambele ocazii?

Mi se strânge stomacul, mi se contractă gâtul puțin. Reînvie trecutul, lucrurile despre care n-am mai pomenit de ani întregi. De ce acum?

— Am trecut peste toate și asta contează, Aiden. S-a terminat acum opt ani, de ce aduci vorba despre așa ceva acum?

Nu mă cert cu el, ci contest oportunitatea conversației.

— N-am făcut niciodată decât ceea ce am simțit că e bine pentru noi toți. N-a fost vina ta că s-a dus pe copcă afacerea, ci declinul economiei de la momentul respectiv. Mereu ai făcut tot ce ți-a stat în putință, n-ar fi putut nimeni cere mai mult de la tine.

Aiden stă o clipă.

— Ar fi trebuit să recunosc cât ai fost de uimitoare în vremurile alea grele mai devreme, totuși. Îmi pare rău că n-am făcut-o. În orice caz, mă tem că trebuie să plec. Mă cheamă datoria. A zis Hannah că sunteți ocupați la refugiu, că ești realmente prinsă cu chestia asta cu pictatul.

„«Chestia cu pictatul?!» Dacă ți-ai face timp să mă întrebi, ți-aș spune tot despre ea, dar te-ai deconectat, Aiden, și nu știu de ce."

— Da, recunosc eu. Toate bune însă. Nici n-aș vrea să fie altfel.

Urmează o pauză care se întinde stânjenitor pe secunde.

— Exact. Ăă. În orice caz, sâmbăta viitoare pe Skype?

— Da. Vorbim atunci.

— Mi-e dor de tine, iubito, adaugă el cu emfază. Și mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai fost alături în fiecare zi a vieții noastre conjugale.

Atunci îmi dau seama ce zi e și mă mustruluiesc.

— La mulți ani, dragule! Și mie mi-e dor de tine și te iubesc.

Când se încheie convorbirea, nu-mi vine să cred că am uitat. Acum opt ani, ne-am unit destinele într-o ceremonie simplă la Oficiul local de Stare Civilă. Am avut treizeci de oameni și după aceea ne-am dus la un hotel local pentru un ospăț pe cinste, apoi la casa pe care o renovam de aproape un an, dar la care lucrările fuseseră puse pe pauză de la moartea surorii mele cu patru luni înainte.

A fost prima zi în care am locuit împreună în ea, așa neterminată cum era, dar a marcat începutul viitorului nostru. Înainte de moartea lui Rachel, așteptarea momentului mutării ne făcea să ne simțim de parcă am fi trăit douăsprezece Crăciunuri deodată, ceea ce ne umplea de un sentiment de euforie. După ceea ce se întâmplase însă, a fost greu de sărbătorit, știind că ar fi trebuit să fie și ea de față și mânioși că ne fusese luată.

Când ne-am despărțit pentru pauză, Aiden și cu mine am căzut de acord să nu insistăm asupra faptului că suntem despărțiți la ocaziile speciale de peste an. În schimb, aveam să facem sărbătoririle din anul următor mai memorabile. Petreceri mai mari, adunări mai mari. Numai că ar fi trebuit să-mi amintesc aniversarea noastră. Faptul că Aiden păruse melancolic înseamnă că îi scăzuse ceva moralul. Poate că nu fusese în stare să înfrunte niciodată de unul singur efectele niciunei mari supărări și asta îi declanșase apelul, iar faptul că nu sunt acolo să-l iau în brațe mi se pare greșit, foarte greșit.

Oftez. Trebuie să vorbesc cu Hannah despre Nico după asta. Nu i-o fi zis fără să vrea ceva lui Aiden în timpul discuției lor care să-i provoace o grijă în plus? Ating ecranul gol cu degetul mare, tentată să-l sun eu. Numai că ce să-i spun? Îi dau un SMS în schimb.

Dacă ai nevoie de mine oricând – fie zi, fie noapte – sună!
Sunt mereu alături de tine. x

***

— E bine, Fern. Ești mulțumită de cum merge?

Apare Nico în dreptul umărului meu, uitându-se cum dau cu pensula în sus, descriind o curbă blândă.

— Cred că da. O să-l intitulez „Solitudine”, cred.

Continuă să studieze pânza, înclinând capul și apoi aplecându-se să inspecteze de aproape trăsăturile de pensulă.

— Bună alegere! Mă gândeam inițial la ceva cum ar fi „Despărțire” sau „Singurătate”, replică el încet, îndreptându-se de spate să se uite la mine. Felul în care ai portretizat lumina care pornește din centru îi

dă o senzație de profunzime. Asta de aici reprezintă o persoană?

Arată spre forma din centrul blocului de culoare.

— Da. E sufletul. Straturile sunt ca vălurile care trebuie date la o parte dacă vrei să intri în legătură cu sinele tău adevărat.

— Hm, zice el, dând din cap.

Atunci mă bufnește râsul.

— Pe de altă parte, ar putea fi o foarte galbenă spoială care ar lumina un perete și ar fi subiect de conversație.

Chicotește.

— Atrage cu siguranță ochiul și, cu cât te uiți, cu atâta vezi mai mult. Inteligent lucrat și nu-i ușor când folosești o gamă atât de limitată de tonuri. E impresionant.

E greu să nu mă simt mulțumită de mine auzindu-i cuvintele de aprobare. Am savurat fiecare trăsătură de pensulă. Culoarea m-a binedispus, cred eu, în ciuda faptului că ziua n-a fost tocmai ușoară.

— Știi, Fern, faptul că te am aici și te văd atât de prinsă de ceea ce faci îmi dă o mare satisfacție. A trecut multă vreme de când am avut plăcerea să-i fiu mentor cuiva o perioadă mai lungă de timp. Mă încearcă un sentiment de modestie pentru că-mi aduce aminte de propriii mei ani de început.

Fosnesc cu pensula în vasul cu apă curată și dau cu ea pe cârpă.

— Mă întrebam dacă nu cumva e de fapt frustrant să urmărești pe cineva și să vrei în permanență să-l corectezi. Până și în momentul de față, mă uit în urmă cu câteva luni și nu-mi vine să cred cât de mult am învățat în tot acest timp.

— Ești o elevă bună. Urmărești și și înveți. Numai că ceea ce e important e să reții ce merge cel mai

bine la stilul tău personal. Nu există doi artiști la fel. Asta face ca fiecare tablou să fie unic. Deja strângi?, întreabă el, când fosnesc cu altă pensulă în apă.

— Cred că da. Vreau să se usuce porțiunea asta înainte să mai adaug un pic de strălucire de alb, doar cât să dau iluzia unei curbe.

Nico ridică dintr-o sprânceană, apoi se dă câțiva pași în spate.

— Stai aici! Perspectiva se deschide pe măsură ce te dai în spate. Aproape că sufletul ăla e în soare, de parcă ar fi înghițit, încapsulat.

Mă alătur lui; are dreptate.

Ridică din amândouă sprâncenele de data asta.

— Și e foarte galben. E momentul pentru un pahar de vin?

Încuviințez din cap.

Când Nico dispare în camera de lucru să facă onorurile, sting luminile și mă îndrept spre ușile de sticlă. Vântul trage de tufișurile și arbuștii scheletici, dezgoliți de frunze. Cei verzi tot timpul se leagănă ușor, căci desimea le permite să se împotrivească.

— Bănuiesc că e un vânt usturător de rece, zice Nico, strecurându-se lângă mine să-mi dea un pahar.

— Da. Uneori iarna pare s-o țină tot așa.

Mă uit cum se lasă pe podea, rezemându-se cu spatele de perete. Îl urmez și mă așez cu fața la el și ne uităm amândoi la grădină. Lumina slabă creează un fundal de umbre, care se mișcă odată cu plantele și tufișurile care se leagănă în vânt.

— Ciudat cum atunci când ești copil te uiți afară și vezi ceva destul de diferit. Forme simple devin monștri care se profilează amenințător și transformă întunericul într-un loc înfricoșător, reflectez.

— Hm, la fel mă gândeam și eu. Chiar și ca adult, tot poate să-ți joace mintea feste. Tata și cu mine am fost cu un grup de localnici la căutat de trufe într-o noapte ca asta odată. Diamante negre, le ziceau ei. Ne-am aventurat adânc în pădure numai cu lanterne care să ne lumineze drumul.

— Nu mi-am dat seama că poți recolta trufe iarna.

— Din iunie până în august și din noiembrie până în martie, atunci auzi deseori lătratul prelung al copoilor noaptea târziu.

Plimb lichidul roșiatic ușor prin pahar, eliberându-i aromele înainte să le adulmec și să iau o înghițitură.

— Noaptea, pe întuneric? N-ar fi mai ușor ziua?

— Da, dar vezi tu, sunt locuri secrete. Tuberculii cresc la doar centimetri sub pământ, ceea ce îi protejează de îngheț și zăpadă. Merge încet treaba dacă pământul e un pic tare însă.

E prima oară când a pomenit de făcut ceva împreună cu tatăl lui, așa că trebuie să fie o amintire deosebită.

— Era ger afară, cu un vânt la fel de usturător ca în seara asta. El era rezonabil de treaz în noaptea aia, nevrând să se dea în stambă în fața celorlalți. Pe atunci încă se ținea bine, în zilele lui bune, adică. Când am ieșit, a început să vorbească despre trecut dintr-un motiv oarecare. Când eram mic, mă lua adeseori la explorat și era ciudat să-l aud vorbind de asta cu drag. Mi-am dat seama că el nutrea cu adevărat un sentiment de regret pentru ceea ce ar fi putut fi. Viața pe care ar fi putut-o avea, presupun, dacă și-ar fi ținut demonii sub control.

Își sprijină capul de perete și stă cu un picior întins în fața lui, iar celălalt îndoit. Și-a lăsat brațul pe genunchi și ține paharul în mână. E cufundat în

gânduri și, nevrând să-l deranjez, nu zic nimic, ci îmi întorc capul să mă uit spre cer.

Și atunci o văd.

— O stea căzătoare! țip eu și el sare ca ars, vărsând vinul pe cracul jeanșilor și râzând. Ai văzut-o și tu? întreb, sperând că da.

Zâmbește larg.

— Am prins-o. Pune-ți o dorință, repede, dar să nu-mi spui ce e!

Surâd și dau din cap. Cuvintele mi-au stat pe buze din prima clipă în care am văzut acea mică sclipire de lumină descriind un arc perfect pe cerul aproape negru ca smoala. „Fă să fie toată lumea bine și du-ne unde suntem meniți să fim!"

— Nu sunt sigură că în asta cred, recunosc eu, dar presupun că nu se știe niciodată.

— Se împlinesc vreodată dorințele? Cea mai mare parte a copilăriei și adolescenței mele, nu am năzuit decât să aibă mama un sentiment de împăcare. Când a murit tata, am crezut c-are să-i fie viața mai ușoară, dar ea s-a năruit, devenind o femeie singuratică și dezamăgită, cu un sentiment acut al eșecului. Îngrijitul lui ajunsese lucrul care o făcea să meargă mai departe, totul se reducea la a trece prin fiecare zi cât de bine putea. Brusc, a apărut un gol, un vid, mi-a spus ea. Am crezut că era cel mai trist lucru pe care-l auzisem vreodată. Cum se poate să-ți fie dor de cineva care era atât de egoist și abuziv? Cineva care-i furase viața ca un hoț.

E incredibil că un părinte și-ar putea supune copilul la așa ceva, darămite un partener.

— Trebuie că ți-a fost dor de ea când s-a întors în Spania, remarc eu.

Am vorbit încet, urmărind reacția lui Nico. Acesta se încruntă și coboară privirea în pahar.

— Știam că i se termină timpul, dar nu și cum să gestionez situația. Nu voiam să plece, dar era alegerea potrivită pentru ea. Și-a petrecut ultima vară înconjurată de cei care o cunoscuseră în vremurile mai fericite, ceea ce a fost o binecuvântare pentru care sunt recunoscător.

Nici măcar nu pot să-mi închipui cum trebuie să se fi simțit Nico la vremea aceea. Singur, suferind și trebuind să-și încropească o viață nouă pentru sine.

— Și așa a pornit centrul de retragere, mă pomenesc zicând cu glas tare.

Aprobă din cap.

— Singurătatea e o chestie groaznică. Pentru o vreme n-am crezut că o să pot să stau aici, dar m-a convins Margot să ofer pensiune. A intervenit să mă ajute după ce a plecat mama, temându-se că o să mor de foame.

Pare cât se cuvine de jenat.

— Dar tu știi să gătești, te-am văzut eu.

Râde gutural.

— Numai ce m-a învățat Margot de-a lungul anilor. Mi-a devenit menajeră la început, ocupându-se de micul dejun atunci când erau oaspeți aici. Bastien a fost unul dintre primii sosiți și ne-am simpatizat imediat. Aveam nevoie de cineva care să repare niște garduri și el căuta ceva temporar de lucru. Într-un an totul a părut să se aranjeze, așa că nu-mi pot asuma niciun merit. A fost soarta.

Soarta. „Și soarta m-a adus și pe mine aici." Ce scop trebuie să îndeplinesc eu în viața lui Nico? mă întreb. Pare să nu fie în concordanță cu calea pe care o urmez, ca un ocol. Numai că Aiden a creat această mică deviere de la plan și viața noastră din Marea Britanie nu are nimic de-a face nici cu Provence, nici cu Nico. Mă simt derutată și încerc din

răsputeri să-mi țin sub control emoția și empatia pe care le simt pentru un artist tulburat, pentru un om pe care am ajuns să-l respect. Tot ce pot oferi sunt vorbe de alinare, chiar și când e clar cât de mult suferă și cât de profunde îi sunt rănile.

Dacă ar fi mama lui Nico aici acum, ar fi tare mândră de el și de ce a realizat fiindcă soarta nu-ți dă nimic dacă nu ești pregătit să pui osul la treabă. Locul ăsta a însemnat, evident, mult pentru ea și ea a știut instinctiv că aici trebuie să fie Nico. S-a distanțat de fiul său ca să-i ușureze impactul trecerii ei în neființă și acesta e un semn adevărat de dragoste maternă. Dragostea adevărată, reflectez eu, înseamnă sacrificiu.

Luțim pasul

Când au mai rămas numai patru zile până să vină primii vizitatori la „The Haven", se întorc Ceana și cu Pierce în plin entuziasm.

Nico aranjează să ne adunăm la un prânz, după care dezvăluie oficial noul nume al centrului de retragere, împărțind materiale publicitare cu un design nou.

— Am să pun să fie trimise un lot din astea câtorva clinici din Irlanda și Marea Britanie, Nico, intervine imediat Pierce. Ceana și cu mine am dat o grămadă de cărți de vizită în călătoria noastră. Interesul

a fost mare și cred că vom vedea cereri venind destul de repede.

Cred că noi ceilalți suntem luați un pic prin surprindere de spiritul de inițiativă al lui Pierce. E foarte orientat spre afaceri, ceea ce pare un pic în dezacord cu felul în care s-a condus treaba în trecut.

— Grozav, mulțumesc amândurora, replică Nico, afișând un zâmbet larg. Fern a organizat totul în lipsa Ceanei și s-a descurcat uimitor să ne îndrume pe toți. Nu mai e mare lucru de făcut. N-am despachetat lucrurile pentru sălile de tratament, Pierce, așa că poate Fern o să vă ajute să le dați de cap. Poți să recrutezi ajutoare suplimentare, în funcție de nevoi.

Lumea de la masă dă din cap, mai mult decât dispusă să ajute, dacă trebuie.

— Grozav! Te-ai hotărât câte locuri vor fi disponibile? E o chestie care trebuie finalizată urgent pentru că va avea impact asupra tuturor și mai ales, consider eu, asupra părții cu masa. Știu că primele câteva săptămâni vor fi mai ușoare cât testăm totul, dar locurile au să se ocupe rapid. Odată ce suntem încrezători că avem o șansă să ne atingem țintele, putem căuta ajutor suplimentar.

De abia s-a întors Pierce de câteva ore și deja face presiuni asupra lui Nico, dar Nico nu pare tulburat.

— Sunt conștient că punem multe pe umerii tăi și ai Ceanei, Pierce. Sper că ea și cu mine vom rezolva împreună problema cazării și vom studia logistica.

— Am câteva idei, Nico și sunt sigur că și tu ai. Probabil va însemna un pic de reorganizare, dar, dacă studiem asta mai încolo azi după-amiază, atunci poate putem discuta schimbările cu tot grupul diseară, după cină?

Ceana e organizatoarea noastră recunoscută, dar brusc pare mai cu capul la afaceri. Cursul și timpul petrecut în deplasare cu Pierce au fost, pesemne, extrem de productive. Mă surprinde că atitudinea lui i s-a transmis și ei, totuși, dat fiind că abordarea e foarte diferită, deși una de care probabil era nevoie.

Aruncând o privire în jurul mesei, nu cred că sunt singura care nu și-a dat seama că sosirea unei persoane noi ar putea schimba dinamica întregului grup. Nu pot decât să sper că e ceva pozitiv și că Nico n-o să ajungă să se streseze când visul inițial i se preface în ceva destul de diferit.

***

Băieții au cărat totul în noile săli de tratament din căsuță, împreună cu niște cutii pe care le adusese Pierce cu el. Nu avusese timp să le desfacă înainte să plece cu Ceana.

— Ați muncit cu toții din greu, văd, comentează el când intră în sala de tratament numărul unu de la parterul căsuței.

— Toți muncesc ca o echipă aici. Dacă trebuie să mutăm oricare dintre cutiile cele mari în altă sală, atunci fie Taylor, fie Bastien vor fi fericiți să ajute, remarc eu, sperând că n-am greșit prea tare când mi-am dat cu presupusul despre ce și unde merge.

— Suntem bine. Eu sunt obișnuit cu căratul de chestii de colo până colo. Ne-om descurca noi, sunt sigur. Mulțumesc că le-ai dat de cap bufetelor și birourilor. Abia după aia mi-am dat seama că ar fi trebuit să-ți schițez un plan, dar n-a mai fost timp. Trebuie să ne concentrăm pe umplutul locurilor și pe răspânditul informației printre cei ca noi. Cursurile sunt evenimente grozave pentru creat cunoștințe în domeniu, dar Ceana trebuia să se pună la curent cu

câteva chestii. Ședințele ținute de mine au mers bine și mi-am onorat angajamentele existente. E minunat să mă întorc aici și să n-am decât un program acum.

Nu mi-am dat seama că și predă, nu doar practică. De fapt, pe parcursul zilei, după ce începem să-i desfacem bagajele, îi umplem parțial peretele de deasupra biroului cu diplomele și certificatele sale. Omul ăsta pasămite învață continuu, chiar dacă are o experiență vastă adunată în mai bine de douăzeci de ani. Totul de la maseur sportiv la consiliere în caz de doliu și suferință, acreditat de către Colegiul de Pregătire Holistică din Marea Britanie.

— O să-mi fie dor să țin cursuri pentru ei, zice el, apărând brusc lângă mine cât frec eu cu pământuful de praf rama ultimului său certificat. Numai că Nico e foarte convingător. E neobișnuit pentru cineva să se concentreze mai tare pe calitatea livrării decât pe banii care vin.

Observația m-a mai înveselit. Poate că omul nu e chiar genul care bate cu pumnul în masă și vede numai bani, așa cum am presupus eu.

— Abordarea ta e foarte diferită de ceea ce era aici în trecut, dacă nu te deranjează că-ți zic, Pierce.

Țuguie buzele.

— Deloc. Cred că toată lumea ar trebui să spună ce are pe suflet și să nu țină lucrurile în ea. „The Haven" trebuie să scoată profit, Fern. Asta e o schimbare însemnată de direcție și elementele holistice necesită coerență. Planul e ca toți membrii personalului să aibă o pregătire de bază, ca să fie pe deplin conștienți de ce se oferă. Cel mai bine înțelegi conceptul de ansamblu dacă experimentezi tu direct ceva.

Mi-a făcut plăcere să-mi petrec timpul ăsta făcând cunoștință cu Pierce. E bine intenționat și are să ia de pe umerii lui Nico o mare presiune să miște lucrurile. Îmi dau seama că încă vorbește și revin la ascultat.

— ... iar Ceana are să organizeze asta cât de repede posibil. O să fiu și eu interesat să testez ce au de oferit unele dintre celelalte ateliere. Însă pentru a-i proteja investiția lui Nico și a ne asigura tuturor un viitor pe termen lung, reclama e crucială. Numai că ea costă bani, care trebuie găsiți. Nico și-a băgat tot ce are în afacerea asta, așa că trebuie să ne dovedim la înălțimea situației și să facem să meargă totul ca pe roate. Vrem ca vizitatorii să plece acasă considerând nu numai că le-am îndeplinit așteptările, dar le-am și depășit. Crearea unui astfel de mediu ține de fiecare membru al echipei. Recomandarea personală e totul zilele astea, la fel cum sunt și recenziile de pe site.

Tot ce spune sună mai degrabă descurajator.

— Se intenționează să se înlocuiască în cele din urmă oamenii care nu posedă deprinderile necesare?

Mă gândesc la Taylor, Bastien și Dee-Dee – artizani pricepuți, dar oare o să-și mai găsească locul aici cu timpul?

Mijește ochii.

— Ești bănuitoare în privința motivelor mele. Nu fi! Și răspunsul este „nu". Unii dintre oamenii care vor veni aici vor avea nevoie de îndrumare corespunzătoare și vom mai adăuga cel puțin un profesionist echipei de wellbeing. Am un antrenor personal și expert în fitness pregătit pentru asta, dar nu ni se poate alătura mai devreme de martie. Ca atare, până atunci utilizarea echipamentului de fitness va fi

doar recreativă, pe riscul utilizatorului. Însă o mare parte din atracție are să vină în continuare de la posibilitatea ca vizitatorii să învețe diferite meșteșuguri și abilități sau măcar să încerce. Hobby-urile sunt un element important atunci când înveți să te detensionezi, cum sunt și activitățile fizice ori meditația. În acest sens, Nico mi-a sugerat să te abordez să te rog să-mi devii asistentă în primele câteva săptămâni.

Mă uit fix la el surprinsă, iar el îmi zâmbește.

— Nu-ți cer să intri nepregătită. Am să te îndrum în procesul de meditație unu la unu ca să te simți în largul tău cu el. Doar că am nevoie de încă o pereche de ochi și urechi. Ar fi bine, când îmi țin ședințele, să te poți plimba să verifici să fie toată lumea mulțumită. Mă tem că nu pot și să arăt, și să mă merg prin sală în același timp.

— OK, răspund eu cu glas șovăielnic, așa cum mă simt. Cred că mă pot descurca dacă-mi spui clar ce vrei să fac.

— A, o să fiu foarte clar, mi-o întoarce el.

Nici nu mă îndoiesc.

— Am să fiu sinceră cu tine: nu sunt sigură că-s persoana potrivită, replic eu, aproape pe negândite.

— Ceana zice că ești intuitivă și că o să fii în stare să depistezi pe cineva care se chinuie sau se află în afara zonei sale de confort.

— Intuitivă?

Mă pironește cu privirea lipsit de expresie.

— Nu știai că-i medium?

— Nu. Tu?

Are zâmbetul umil.

— Din nefericire nu, pentru că o invidiez pentru calitatea asta. Îmi trăiesc viața după etosul meu.

— Care este…?

— Trăiește ca și cum n-ai decât o viață, dar eu cred că avem multe. Preamărește însușirile bune ale oamenilor, dar condu prin exemplu. Și, în cele din urmă, faptele bune rămân adeseori nerăsplătite, dar rareori neobservate – lumea ar fi mai bună dacă toți ar ține seama de asta. Simplu.

Pierce e oricum numai simplu nu. Cum are să schimbe asta lucrurile pe aici, habar n-am, dar urmează să aflăm cu toții.

***

— Bună, mamă și tată!

Kellie fixează ecranul cu privirea, agitată.

Mă întind spre ea și o strâng de mână.

— Aici se întâmplă chestii incitante și eu chiar vreau să rămân și să iau parte la ele. E Fern aici, asistenta lui Nico, și m-am gândit că, dacă aveți întrebări, acum e momentul să le puneți.

Simt c-ar fi politicos să mă prezint cum se cuvine.

— Bună ziua, domnule și doamnă Preston! Mă numesc Fern Wyman. Sunt directoarea unui departament de resurse umane în Marea Britanie, dar îmi iau un an sabatic ca să lucrez ca voluntară la un centru de retragere. Mă aflu la jumătatea anului respectiv în acest moment. E normal să existe lucruri despre care ați vrea să întrebați, căci și eu am o soră cam de vârsta lui Kellie, așa că vă înțeleg îngrijorarea. Deci, vă rog simțiți-vă liberi să puneți ce întrebări aveți și am să mă străduiesc să vă răspund cât mai bine la ele.

Nu se privesc în ochi și limbajul trupului e inexistent. Scaunele lor sunt la vreun metru distanță unul de altul.

— Kellie, e timpul să vii acasă, zice domnul Preston, ignorându-mi complet micul discurs.

— Sunt de acord, i se alătură soția. Străinii n-au același nivel de interes și grijă ca familia, Kellie. Nu văd de ce-ai simți nevoia să mai stai.

Ținând seama că mi-a împărtășit faptul că ei cad arareori de acord asupra unui lucru, par uniți, cel puțin în problema de față.

Văd că începe să intre în panică și are fața încremenită.

— Cu toții ne dorim ce-i mai bine pentru Kellie, de asta vă pot asigura. Schimbarea ei de când a venit aici e incredibilă. Ați crescut o femeie foarte hotărâtă și capabilă, recunosc eu, sperând să stârnesc niște bunăvoință.

— Păi, e ușor s-o spui pe șleau, dar e fragilă și am văzut acest lucru cu rezultate înspăimântătoare. Ar fi trebuit să fie o mică vacanță pentru ea, doamnă Wyman, și nimic mai mult. E timpul să vină acasă.

Tatăl ei pare de neclintit.

Kellie mă pironește cu privirea și se albește la față.

— Fiica dumneavoastră și-a asumat recent rolul de instructor de meșteșuguri. E ceva ce-i place să facă și pentru care demonstrează o abilitate naturală. Necesită răbdare și abilități de conducere, iar ea le are din plin pe amândouă. Cred că acesta este genul de mediu pozitiv și confirmator din care Kellie ar avea de câștigat, iar ea e dornică să rămână. Ar fi un pas în spate s-o scoateți din el acum, după părerea mea. Încrederea îi sporește pe zi ce trece și sunt mândră să lucrez alături de ea.

Domnul Preston pufnește.

— Pun pariu că da. Trăitul acolo doar pe mâncare și cazare fără salariu e sclavie. Kellie are nevoie să

aibă cineva grijă de ea și să te prefaci că-i capabilă să-i ajute pe alții e o mare greșeală.

Dacă pe mine mă oripilează comentariul ăsta, oare cum trebuie să se simtă Kellie? Nici măcar nu pot să mă uit la ea de furioasă ce sunt.

— Genul acesta de atitudine negativă este exact motivul pentru care încrederea lui Kellie a coborât la cote atât de joase. Disperarea îi face pe oameni să acționeze cum nu le-ar sta în fire, iar reacția ei a demonstrat cât de nefericită era la momentul respectiv. Aici se află într-un mediu pozitiv și care o sprijină foarte mult, iar acum îi învață pe alții o gamă întreagă de hobby-uri creative. Asta e o realizare. Domnule și doamnă Preston, dacă nu mă credeți, sunt binevenîți aici să o vedeți cu ochii dumneavoastră.

Asta schimbă totul.

— Ah, n-aș putea să-mi iau liber de la serviciu s-o pornesc înspre Franța acum, că mai e un pic și vine Crăciunul! zice sever domnul Preston. Totul e o prostie și n-ar fi trebuit niciodată să ne dăm consimțământul să plece din Marea Britanie.

Lui Kellie îi fulgeră ochii.

— Sunt fericită aici. Asta nu înseamnă nimic pentru voi?

Mama ei se apleacă înspre ecran, având într-un final ceva de zis.

— Fericită e bine, iubirea mea, dar ești folosită. Nu le pasă de tine, nici de situația ta.

Îi arunc o privire lui Kellie care pare gata să izbucnească în plâns. Nu-i de mirare că viața ei e un complet dezastru. Scuze, *a fost*. Brusc, i se trage capul înapoi.

— Sunt destul de mare acum ca să mă mărit și să fac ce-mi place. Ce vreau e să rămân aici. Am dreptate, nu, Fern?

Ei bine, asta da surpriză!

— Da. Ești oficial adultă, Kellie. Nu e mereu ușor pentru părinți să se obișnuiască cu asta și să renunțe la control, dar tu ești jucătoare liberă de contract.

Domnul Preston mai să se înece când îi erup vehement cuvintele.

— Ești proastă, Kellie? Muncă ieftină, asta-i tot, muncești pe un pat și trei mese pe zi. E rușinos!

Mă întind s-o țin pe Kellie când dă să se ridice și probabil să fugă.

— Dumneavoastră și soția dumneavoastră subestimați cât de valoroasă e Kellie ca membră a comunității noastre; în calitate de voluntară, vă pot asigura că toți lucrăm în aceleași condiții. Câtă vreme ne aflăm aici, aceasta e casa noastră. E un mod minunat de a învăța noi abilități și a deveni mai încrezător în tine. Cred că Kellie s-a hotărât.

Mă întorc să mă uit la ea, iar ea dă din cap cu fermitate.

— Puteți apărea oricând, neanunțați, să faceți o inspecție a locului și să vedeți de aproape munca noastră. N-avem nimic de ascuns. Acum, dacă ne scuzați, avem multe de făcut până la finalul zilei. Nu e nimic mai dătător de satisfacții decât a construi ceva când faci parte dintr-o echipă. Fiecare membru este esențial însă și asta o include și pe Kellie. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc și sper să vă văd și în carne și oase foarte curând.

Cu asta, Kellie apasă pe „încheie apel” și scoatem amândouă un țipăt.

— Doamne, i-ai văzut figura tatălui meu?

Își acoperă obrajii aprinși cu mâinile.

— Arăta de parcă era cât pe ce să facă explozie!

Îi strălucesc ochii și văd că e încântată de cum a decurs discuția.

— Știi, Kellie, când plec de-aici, dacă n-ai unde să stai, am să am mereu un pat pentru tine. Nu trebuie să lași negativitatea nimănui să te tragă în jos sau să te facă să încetezi să mai crezi în tine. Sincer vorbesc.

Trage adânc aer în piept.

— Au... mulțumesc, Fern! Înseamnă mult s-o știu, dar și faptul că tocmai te-am auzit înfruntându-l mă face să mă simt că în cele din urmă sunt liberă. Am de ales. Părinții mei n-au putut niciodată să înțeleagă ce se petrece aici. Poate că schimbările care vor veni vor însemna că nu prea mă potrivesc în locul ăsta, dar cât mă mai potrivesc, sunt tare fericită să iau parte la ce facem. Cât despre viitor, ei bine, sunt mai mult decât mulțumită s-o iau zi cu zi. Deși, la un moment dat, mi-ar plăcea realmente să mă concentrez pe ceva, poate să merg la facultate când am găsit ceva să mă inspire cu adevărat. Mi-ar plăcea să-i ajut pe alții.

— Când ești gata, stai de vorbă cu Pierce! Are o diversitate de abilități și ar fi, cu siguranță, un loc bun din care să pornești dacă ai întrebări exacte.

Dă cu pumnul în aer.

— Ha! Tata nici că se aștepta la așa ceva!

E revelator faptul că rareori vorbește despre mama ei și întotdeauna despre tatăl său.

Independența aduce cu sine provocarea de a-ți asuma răspunderea deplină pentru acțiunile tale. Când mă uit la Kellie sărbătorind ceea ce percepe a fi un triumf important, îmi dau seama cât de mult s-a schimbat. Personajul introvertit și prost dispus care era a dispărut complet, iar acum uite la ea! Chiar cred că e pregătită să înfrunte lumea și că o să învețe repede din orice greșeli ar putea să facă pe viitor.

23

Se schimbă toate

După prânz, ne petrecem o oră la sala de fitness, căci Pierce conduce prima lui ședință de meditație și sunt plăcut surprinsă. Credeam că poate o s-ajung să stau acolo și să mă întreb de ce pricepe toată lumea care-i treaba, numai eu nu, dar nu-i așa. Ne vorbește despre o plimbare pe plajă și, pentru o vreme, mă simt ca și cum m-aș afla și eu în locul respectiv; imaginea este tare tangibilă. Pot chiar să simt pe cineva cu mine, ca și cum ar fi în capul meu, dar habar n-am cine e persoana sau dacă o cunosc măcar.

— Bun. S-a încheiat partea întâi a exercițiului. Acum găsiți-vă o pereche fiindcă o să faceți o mică plimbare la aer curat ca să puneți sângele în mișcare!

Pierce pare mult mai entuziasmat decât noi ceilalți. Mă simt gata să trag un pui de somn.

Când ne ridicăm, Ceana se duce chitită spre Bastien și, firește, Taylor și Kellie stăteau întinși unul lângă altul pe saltele în timpul ședinței. Ezit pentru o clipă când Nico se dă în spate și e evident că Odile și Dee-Dee încep să se simtă mai în largul lor una cu alta.

— Bănuiesc că asta-ți restrânge alegerile, șoptește Nico aplecându-se spre mine, cu o sclipire poznașă în ochi.

— Nimeni nu vrea să facă pereche cu șeful, declar eu. Cred că am fost cu toții surprinși c-a reușit Pierce să te ia de la lucru.

Pierce ridică mâinile cerând liniște, căci vorbim toți deodată.

— OK, oameni buni. N-ar trebui să dureze mai mult de o oră. Luați o foaie din asta și urmați instrucțiunile. Aveți și un formular scurt de comentarii pe care v-aș ruga să-l completați după cele două ședințe si v-as fi recunoscător dacă mi l-ați putea da când vă întoarceți. Bucurați-vă de plimbărică si încercați să îndepliniți sarcinile de pe listă! V-ați descurcat grozav și cred că pentru majoritatea dintre voi atelierele astea s-ar putea să presupună ieșirea din zona de confort personală. Însă ceea ce nu vă ucide vă face mai puternici.

Gluma lui Pierce anunță o multime de râsete si alungă picul de stânjeneală pe care l-am simțit cu toții. Bine, în afară de Ceana, pentru care nimic din toate astea nu e nou.

Grupul se desparte și Nico și cu mine ne ducem să ne luăm hainele. E din nou frig de-a binelea azi, dar nu-i ger și vântul s-a mai domolit, deci ar putea să fie mult mai rău.

Mergem toți pe aleea care duce în pădure și ajungem la un punct din care o pornim în direcții diferite.

— Ai citit lista asta? îl întreb pe Nico, străduindumă din răsputeri să nu mă încrunt în timp ce mă uit la sarcinile care ne-au fost date.

— Da... e un pic neconvențional pentru mine, recunosc.

— Păi atunci ar trebui să mergi tu primul.

Se uită la mine și se strâmbă când ne oprim.

— Ai încredere că n-o să mă uit? întreabă.

Sarcina numărul unu este să închizi ochii și să lași pe cineva să te conducă înainte, în timp ce tu vorbești despre ce simți atunci.

— Trage-ți fesul bine pe față în caz că te simți ispitit, îl tachinez eu.

— Ăsta nu prea e un început menit să clădească încredere, ținând seama că tu îmi cer să mă încred în tine.

Îmi zâmbește scurt și obraznic, iar eu flutur din gene cu prefăcută enervare.

— Să continuăm, da?

Nico face ce i se spune și eu împing foaia de hârtie în buzunar.

— Gata? Acum am să te conduc înainte foarte încet și tu să-mi spui cum te simți.

Stând lângă el, îi pun ferm o mână pe braț și una în jurul mijlocului. Mă chinui un pic să-l cuprind, pentru că e îmbrăcat cu o geacă matlasată, dar consider că-l pot ghida în siguranță și pornim.

— Ei? întreb eu, după ce-am înaintat câțiva pași.

— E ciudat, mă tot gândesc că o să mă împiedic de ceva.

— N-am să permit să se întâmple asta. Și mai ce?

Primii lui pași au fost șovăitori, dar începe să se relaxeze acum și să meargă înainte mai hotărât.

— Aud un avion undeva în depărtare. Și voci, râde cineva. Te aud pe tine respirând. Ești agitată?

— Nu. Doar mă asigur că mă descurc bine să am grijă de tine să nu te împiedici în picioare.

Se oprește.

— E rândul tău.

Când facem schimb, îmi trage căciula cu moț în jos pe ochi.

— Hei, n-aveam nicio intenție să trișez, crede-mă! îi spun eu cu fermitate.

Când își petrece brațele pe după mine și ne mișcăm din loc, mă simt în siguranță. Nu ezit să fac primul pas pentru că știu că Nico n-are să permită să

mi se întâmple nimic rău. Deja mi-a câștigat, implicit, încrederea.

— Ei?

— Ăă... pământul scârțâie sub ghetele mele. E un pic denivelat de la rămurele și aud ceva mișcându-se, e foarte aproape.

După ceea ce percep ca fiind câteva minute în care pun șovăitor un picior înaintea altuia, Nico îmi smulge căciula de pe față.

— Acolo, șoptește el, un iepure.

Mititelul stă pe labele din spate și pare să mănânce ceva, probabil o ghindă. Rontăie la ea cu ochii pironiți la noi, care stăm nemișcați. Chiar și când zboară o pasăre peste capetele noastre, continuă să mănânce până termină. Apoi se întoarce și dispare în niște tufișuri dese, pesemne mulțumit că nu reprezentăm nicio amenințare.

Trăgându-mă de umeri în spate să mi se relaxeze, Nico îmi dă drumul oarecum stângaci și-și drege glasul. Facem sarcina ca să fie, dar niciunul dintre noi nu ia treaba în serios, așa cum a intenționat Pierce.

— Cred că o putem bifa pe asta. E o chestie senzorială, nu?

Se uită la mine și eu aprob din cap.

— OK. Numărul doi. Să luăm loc pe bușteanul ăla uriaș?

— Dacă vrei.

E trist să vezi ceea ce a fost cândva un copac zdravăn cum zace acum pe o parte. O fi fost lovit de trăsnet, i-or fi cedat rădăcinile de la putregai, e greu de spus. Însă e în locul ăla de multă vreme și trunchiul e gros de vreun metru.

Nico mă ridică și eu mă așez călare pe copac, apoi se saltă și el.

— Deci, ochii închiși! Tu prima. Ăsta e un test al simțului mirosului, zice el.

— Ăă, lemn putred, sigur, e foarte puternic. Ciuperci. O, miros de foc de lemne, îl simți?

— Hm... Da, e din ce în ce mai puternic. Cineva de-abia a făcut focul. Arde frunze, cred. Simt mirosul de pământ, n-aș spune că tocmai ciuperci, mai degrabă turbă bine transformată în compost. Cât despre lemnul putred, cred că mirosul e de fapt de usturoi sălbatic care trece încoace. Are un iz amar, umed și rece.

— Ah, nu știam! Are și ceva de pește în el.

Nico râde[6].

— Ce urmează?

Deschidem ochii în aceeași clipă și-mi zâmbește cald și puternic.

— Chestia asta pe care o facem te obligă să stai și să te gândești, nu-i așa? Lucrurile din jurul nostru pe care le luăm ca de la sine înțelese și încetăm să le mai remarcăm.

Ochii lui mă cercetează atent și mă simt un pic stânjenită, așa că îmi feresc privirea și scot din buzunar foaia cu instrucțiunile lui Pierce.

„Arătați ceva din natură care seamănă cu ceva!"

Ne uităm în jurul nostru câteva minute.

— Vezi trunchiul ăla de colo? întreabă Nico, ridicând brațul și arătând cu el. Are un nod mare pe stânga chiar înainte să se despartă crengile. Arată ca o față de vrăjitoare. Doi ochi și un nas lung și coroiat.

Îmi ia un pic să văd despre ce vorbește, dar, odată ce am priceput, constat că are dreptate.

— O, nu sunt sigură că-mi place! E un pic sinistru, de fapt. Ia să vedem... Acolo, lângă grupul ăla de

copaci înalți și firavi. Dintr-o parte a unuia dintre trunchiuri ies niște crenguțe ciudate. Arată ca...

— Niște coarne, replică Nico în șoaptă.

Își duce un deget la buze și ne uităm fascinați cum caută un cerb hrană printre niște arbuști pitici. Prinde și cele mai mici zgomote și capul i se ridică brusc, cu urechile ciulite. Se întoarce într-o parte și într-alta cu capul înclinat și ochii țintă, cu atitudinea de fugi sau luptă. Câteva clipe mai încolo îi vedem coada albă săltând când o ia la fugă.

— E un căprior, „un chevreuil". O să-i cadă în curând coarnele.

— Ei bine, a meritat să venim fie și numai ca să-l zărim în treacăt.

Nico sare de unde suntem cocoțați și întinde mâna să mă ajute să cobor. Îmi alunecă piciorul stâng și aproape că-l dărâm; numai o pereche de brațe puternice și un trup încordat ne salvează de la a cădea grămadă pe pământul bătătorit.

Nico se uită în jos în ochii mei.

— Ai mâna rece, ar fi trebuit să-ți pui mănuși. O să trecem repede prin ultimele chestii și o să ne întoarcem.

Vocea îi e inegală și inima începe să-mi bată cu putere.

Dojenindu-mă aspru pentru reacția mea stupidă, spun primul lucru care-mi vine în minte.

— Nu ți se pare toată chestia asta fascinantă? Credeam că are să fie un fleac, dar mă face să-mi dau seama că mergem tot timpul fără să vedem cu adevărat ce există. Dacă am opri gândurile care ni se învolburează în cap, atunci poate am începe să vedem lucrurile altfel. E eliberator, nu-i așa?

Mă descâlcesc din brațele lui Nico cu un scurt „mulțumesc", dar îi simt în continuare ochii ațintiți

asupra mea cât se gândește la întrebare.

— Uneori oamenii sunt eliberatori, îngaimă el și se întoarce să citească următoarea sarcină de pe lista lui Pierce.

— Oamenii?

Se întoarce să se mai uite o dată la mine, fără tragere de inimă însă.

— Ori de câte ori mă aflu lângă tine, Fern, mă pomenesc privind altfel lucrurile. Mi-au fost deschiși ochii și lumea pare un loc mai bun cu tine în ea.

Îmi susține privirea pentru câteva secunde chinuitoare. Nu doar căpriorul a fost speriat în această mică plimbare și n-am cuvinte să explic ce sentimente îmi provoacă declarația.

***

Când mă întorc la castel devreme în seara aceea, Nico stă în hol cu o cutie mare în brațe.

— Ai picat la țanc, Fern! Poți să-mi deschizi ușa de la studio? E destul de greu ăsta, mersi.

Urc agale două trepte în spatele lui și, când se oprește, mă aplec să deschid ușa, apoi îl urmez înăuntru.

— Ai fost ocupat, văd.

Arunc o privire la pânza la care lucra și mă minunez de diferență, întrucât niște flori pe care nu le observasem înainte îmi sar acum în ochi. Mă surprinde că a mai avut dispoziție de pictat după plimbarea noastră din pădure.

— Frumoasă umbrire, Nico! Aș vreau să am și eu priceperea ta.

Reapare din camera de lucru, se reazemă de jambaj și se uită la mine.

— Vine din exercițiu, Fern. Răbdarea e totul. Mă bucur să văd că Pierce pare să te convingă. Am re-

marcat că s-a oprit să se uite pe foaia ta, la comentarii, în clipa în care i-ai dat-o.

Recunosc că prima mea impresie a fost că Pierce e cam prea autoritar, dar accept că s-ar putea să mă fi înșelat.

— Poate m-am cam repezit să-l judec. Îmi dau seama că în schimbările care se fac există o componentă serioasă de afaceri și poate că aveam nevoie să ni se reamintească acest lucru. Mai cred însă și că ziua de azi a fost un punct de cotitură pentru câțiva dintre noi în privința înțelegerii unora dintre tehnicile pe care le folosește. Întreaga echipă e dedicată reușitei proiectului, Nico, la fiecare nivel.

Dă din cap, în semn de apreciere.

— Era și timpul să începem să producem suficient venit ca să garantăm un viitor pe termen lung pentru toată lumea de aici. Asta înseamnă oferitul a mai mult decât un salariu de bază și capacitatea de a acoperi costurile de funcționare. Dacă nu putem atinge obiectivul acesta, atunci mă tem că fie o să rămân eu fără bani, fie o să pierdem oameni buni care pot să câștige mai mult în altă parte. Totul a început foarte modest, ceea ce a fost bine până acum. Voluntarii însă sunt rari zilele astea și cei care ajung să privească locul ăsta ca pe casa lor merită să fie recompensați corespunzător pentru abilitățile pe care le au. Așa e corect, iar ca s-o facem, trebuie să ne punem serios pe treabă. Pierce nu aduce numai experiența, ci și un simț solid al afacerilor care ar putea constitui diferența dintre reușită și eșec. Asta îmi va permite să mă retrag dintr-un rol în care, oricum, n-am fost niciodată foarte bun.

E încurajator să-l aud pe Nico atât de încântat să mai delege din volumul lui de muncă; poate că asta înseamnă că o să-și poată petrece mai mult timp în

studio pe viitor. Sper că e mândru de ce-a realizat aici însă.

— Ai fost suficient de bun, Nico, cât să aranjezi toată chestia asta și să aduci la un loc un grup de oameni care gândesc la fel. Fără acel început, „The Haven" n-ar fi nimic mai mult decât un vis. Nu-ți subestima capacitățile!

Zâmbește și, pentru că l-am făcut să se jeneze un pic, dar văd că-l bucură vorbele mele.

— Ai un loc aici pe termen lung dacă-l vrei, Fern. Nu există o limită de timp, oferta rămâne deschisă.

Îmi iau ochii de la fața lui cu greu și fără tragere de inimă.

— Mulțumesc, Nico, dar nu cred că viitorul meu e destinat să fie aici. Gândul e minunat, pe de o parte, dar ca să rămân ar însemna că mi s-a năruit viața. Perioada petrecută aici va reprezenta mereu un moment foarte deosebit pentru mine însă, și mă bucur să fac parte din această nouă fază până mi se termină anul, la finalul lui iunie.

Pare straniu să mă aflu la jumătatea șederii. Un an mi se păruse multă vreme la început, dar acum pare să prindă viteză.

— Dansăm în seara asta? întreabă el și eu râd.

— Da, dansăm.

A fost o zi bună, s-au realizat multe, așa că, de ce nu?

***

Ceana cere să se facă liniște când începe să vorbească Nico.

— Înainte să pornim sistemul de karaoke și să ne mai răcorim nițel, putem să parcurgem în fugă planul propus pentru revizuirea cazării sub noul regim?

Se lasă tăcerea în jurul mesei, căci toată lumea e nerăbdătoare să afle schimbările finale.

— A fost o decizie anevoioasă, oameni buni, și nu vreau să credeți că a fost luată cu ușurință. Ca să justificăm prețul mai mare pe care-l vom percepe pentru ca să garantăm un venit rezonabil pentru toți, trebuie să mutăm spațiul de cazare al oaspeților înapoi în castel. Asta înseamnă că ambele anexe din curte vor găzdui apartamentele personalului. Bastien, prietene, mă tem că asta include și să te mutăm pe tine de la etajul a doilea al căsuței. Nu crește numărul de locuri pe care-l putem oferi, care va rămâne la șaisprezece camere în total, dar eliberează niște săli pentru cabinete în căsuță.

Nico face o pauză și-i aruncă o privire Ceanei, care preia cuvântul.

— Una dintre acelea va fi transformată într-un cabinet de consultații care să fie gata când ni se va alătura ultimul membru al personalului, să sperăm că la începutul lui martie. Atunci vor fi ocupate toate cele nouă dormitoare ale personalului din cele două anexe. Așadar, ne-am câștigat noile noastre camere silențioase și utilizat tot spațiul disponibil în cel mai productiv mod. Revenirea la cazarea în castel va constitui o parte importantă din pachetul de ansamblu, care ne va aduce sporul de preț de care avem nevoie.

Nico se uită de jur împrejur să vadă reacția celorlalți.

— Simțiți-vă liberi să spuneți ce aveți pe suflet! Știu că au fost câteva săptămâni grele.

Bastien se apleacă în față pe scaunul lui.

— Adică vrei să spui c-o să mă lovesc de ăștia pe palier? Ce-a ajuns lumea asta?

Încep să râdă toți.

— Nicio problemă aici, sare Taylor.

— Să se ridice mâna sus? Cine e pentru? întreabă Ceana.

Mâinile se ridică una câte una și atât Nico, cât și Ceana par ușurați.

— Pierce și cu mine discutăm cu contabilul nostru despre grila de salarizare revizuită care va intra în vigoare din ianuarie ca să reflecte creșterea tarifelor cursurilor. N-o să mai oferim statutul de voluntar, așa că trebuie să cercetăm cum o să le afecteze asta de-acum înainte pe Fern și pe Kellie, confirmă Nico.

Nu mă așteptam la asta și cred că nici Kellie.

— Habar n-avem câte săptămâni din an o să funcționăm la gradul de ocupare vizat de optzeci și cinci la sută, explică Pierce. Intenția este ca, de acum înainte, să stabilim în grup săptămâni de concediu când închidem „The Haven". Numai că perioada despre care-mi spune Nico că era tradițional mai slabă s-a dovedit a nu fi așa în acest an și toți ați continuat lucrul. La finalul primului an, se va plăti o primă pentru personal ca să vă răsplătească străduința și dăruirea.

Toată lumea e uluită, dar Pierce continuă.

— Nico s-a exprimat foarte clar în această privință. N-a fost niciodată vorba doar de scos profit de dragul profitului, ci de a construi ceva la care putem fi mândri că am luat parte. Totuși, povara financiară a lui Nico în trecut a fost fenomenală și de noi depinde acum să ne creștem reputația ca să ne asigurăm că nu se mai întâmplă așa.

Kellie pare tare fericită, zâmbetul îi luminează ochii, dar încep să mă întreb dacă, atunci când o să plec, o să mă simt ca și cum aș dezamăgi echipa. Când începe mintea mea să proceseze cuvintele lui Pierce, vorbește Nico.

— Pierce este acum oficial directorul general al „The Haven" și Ceana va deveni supervizoarea echipei. Anton ni se va alătura cu normă întreagă ca grădinar principal și vom recruta ajutoare pentru grădină în lunile cele mai pline. Ceana va continua să țină lecții de horticultură, pe lângă niște ore de wellbeing. Eu o să continui cursurile de artă, dar planul e să schimbăm accentul ca să atragem oameni care deja au ceva experiență. Acum, să lăsăm discuția despre muncă și să desfacem vinul – am reușit, oameni buni! Cred că se cuvine un toast și vă mulțumesc tuturor pentru că m-ați ajutat să transform toate astea în realitate. Mă simt privilegiat să lucrez alături de oricare dintre voi.

Urmează o rundă de aplauze unanime și Nico ridică mâna să facem liniște.

— De vreme ce castelul mi-a fost lăsat moștenire mie, am simțit tot timpul că trebuie să i se dea un scop. E casa mea, dar în ultimii ani a devenit casa noastră colectivă. N-am vrut să devină un loc trist în care să se izoleze un om de lume. Toți îi dați viață și n-aș putea să cer mai mult.

Atmosfera se umple de un cor de zgomote și pumni trași victorios în gol. A fost o călătorie lungă și eu doar o părticică din ea, dar mă simt încântată pentru acest grup minunat de oameni.

Când se dau scaunele în spate și începe să cânte muzica, Nico se îndreaptă către mine spășit.

— Nicio presiune asupra mea ca să rămân, ei? remarc eu în zeflemea.

— Scuze. Știam că nu e momentul potrivit pentru tine, dar tu faci parte din echipă și ți-ai adus contribuția din prima zi aici. E un fapt. S-ar putea să trebuiască să-ți plătim un onorariu de consultant, dar o să descurce problema contabilul nostru și s-o discute

cu tine. Pari să faci atât de mult parte din asta că are să doară când o să pleci. Ești de neînlocuit, Fern.

Zâmbesc, uitându-mă în ochii lui.

— Undeva există cineva care caută ceva ce n-a găsit încă și o să-și găsească drumul încoace, spre tine. Sunt sigură de asta. N-am nevoie de plată, Nico. Anul ăsta a fost finanțat grație unui câștig la loterie.

— Nu eu fac regulile acum, Fern. De partea asta se ocupă echipa noastră foarte capabilă de management. Mi s-a luat o povară uriașă de pe umeri și mă simt bine. Schimbarea poate să fie pozitivă și uneori trebuie să te lași dus de ea.

Știe că eu nu pot. Numai că în seara asta sărbătorim împreună și, când mă ia de mâini și mă trage în spațiul înghesuit, sărbătorim în stil mare.

Refugiul mi-a devenit a doua casă, reflectez eu, neputând s-o neg. Numai că nu-mi poate fi niciodată prima casă și asta e ceva ce Nico trebuie să accepte.

24

Trecutul va face întotdeauna parte din prezent

Ultimele două săptămâni au trecut în zbor și în seara asta, deși Nico și cu mine am venit în studio să lucrăm, niciunul dintre noi nu e în dispoziție de pictat, ceea ce nu părem în stare să ascundem.

Nu poți să amesteci culorile și să ocolești adevărul prea mult, știind instinctiv că, dacă pensula atin-

ge pânza când nu ai inspirație, ai să regreți fiecare trăsătură a ei și să te urăști pentru asta. Știu că Nico mă privește de ceva vreme cu coada ochiului, iar asta-mi spune cât e și el de distras.

Schimbările care se petrec aici sunt pozitive, dacă nu un pic neliniștitoare în unele privințe. Ce ironie c-am venit în acest loc ca să scap de schimbările din viața mea numai ca să mi se aducă aminte că ele sunt un dat în viață. Nimeni nu rămâne la fel pentru totdeauna.

— Ce e? întreabă Nico atunci când începe să facă curat.

E abia trecut de unsprezece, deci prea devreme să ne retragem în seara aceasta.

— Starea ta mă afectează și pe mine.

— Ți-aș putea spune același lucru, i-o întorc eu.

N-am să-l las să-mi arunce asta în spinare când e clar că nici el nu-i în apele lui. Ne demoralizăm unul pe altul cu pesimismul care plutește în aer.

— N-are rost să-ți pierzi timpul, Fern. Nu se întâmplă în seara asta, este?

Dau din cap că da.

— Mi-e tare plină mintea de chestii acum.

— Cum e Crăciunul peste două zile, trebuie că ți-e greu. Asta e prima oară când nu sunteți împreună să sărbătoriți ca familie?

Îmi vâr pensula în borcanul cu apă și fosnesc cu ea pe-acolo, apoi o scot și șterg umezeala viguros cu cârpa. În seara asta, ar trebui să ne simțim voioși, a doua tură de vizitatori a plecat ieri și a fost încă o săptămână reușită sub noul regim. Am închis până pe șapte ianuarie acum, chiar dacă au să fie niște ședințe interne de pregătire. Până și Ceana a ales să nu se ducă acasă în Scoția de Sărbători.

N-a ajutat nici zăpada, deși nu-i prea rău aici, ci doar o pulbere ușoară peste platoul împădurit adăpostit. Mai încolo însă, călătoritul e cu adevărat o problemă. Poate că unul sau doi dintre ceilalți ar fi făcut efortul să fie cu familiile extinse, dar nimeni n-a părut excesiv de necăjit din cauza asta. Aici ne simțim tihniți deocamdată.

— Da. Hannah e în Austria, iar Owen s-a întors din deplasarea lui de două săptămâni în străinătate și a plecat în vacanță în Newquay cu un grup de camarazi din armată. Aiden numără zilele până pleacă spre Thailanda. Mama și cu tata sunt înzăpeziți la rude în Țara Galilor, ceea ce n-a făcut parte din planul lor, așa că, și dacă eram acasă, tot de una singură aș fi. Însă cumva nu pare adevărat.

Nico se dă jos de pe taburet și-mi face semn.

— Pentru un om care-și face griji din născare, faptul că oamenii pe care-i iubești pot să funcționeze și fără să te agiți tu pentru ei e o lecție dură. S-ar putea să nu se simtă chiar așa de în largul lor că sunt nevoiți să se descurce, dar o să reușească. Haide! Am ceva să-ți arăt.

Îmi trag tricoul lăbărțat peste cap, atentă să nu-mi fac pete proaspete de vopsea pe pulovărul imaculat. Îmi netezesc părul și traversez încăperea să-l urmez pe Nico spre ușa studioului și de acolo pe hol.

E așa de liniște și întuneric că-și folosește telefonul să ne lumineze drumul, bătând cu degetul în ecran când începe să se stingă. Dintr-odată se abate de la drum prin bucătărie, unde scotocește după o lumânare și niște chibrituri.

— Lumină de lumânare? Nu sunt oaspeți la momentul ăsta, mai ții minte? cuget eu.

— Avem nevoie să ni se obișnuiască ochii cu întunericul. Ai să vezi de ce într-o clipă. Poftim, să luăm fiecare câte una!

Vârâ o lumânare conică de ceară în centrul unui suport de metal în formă de cană cu toartă solidă. Aștept să aprindă a doua lumânare și să-mi întindă și mie una. E de epocă și destul de grea.

— Pe aici! strigă el peste umăr înainte să iasă pe ușă.

Mă întreb dacă se simte speriat acum că au plecat oaspeții și toată lumea stă în spațiul de cazare din curte. Trebuie că pare ciudat. Castelul e mare, lemnul scârțâie și țevile gem noaptea, așa cum te-ai aștepta de la o clădire veche.

Chiar și la lumina lumânării, umbrele par să rămână aproape cât ne continuăm drumul spre etajul cel mai de sus. Clădirea asta are multă istorie, ceea ce mă apasă uneori, aproape ca și cum aș simți o prezență, care e însă evazivă. Mă întreb oare dacă și Nico o simte?

Trecem de fosta mea cameră și ne îndreptăm spre capătul coridorului, apoi urcăm șirul de trepte spre etajul al doilea. Acolo e o ușă îngustă despre care n-aș putea spune că am remarcat-o, dar, pe de altă parte, nici n-am mai trecut prin această zonă a palierului. Nico o deschide și în fața noastră se află încă un șir de trepte mai abrupte care urcă până la streașina clădirii.

Ezit o clipă.

— E în regulă. Treptele sunt mai înguste, așa că ai grijă să te ții bine de balustradă când urcăm. Merită, te asigur.

Dacă mi s-a părut palierul întunecos, scările par să ne înconjoare și mai strâns și lumina lumânărilor pâlpâie nebunește în spațiul închis. Când ajungem

în vârf, văd că tot podul e bătut în scânduri. Există o serie de încăperi legate între ele care sunt în cea mai mare parte goale. Având doar câteva cutii stivuite într-un colț al celei dintâi și câteva piese de mobilier împinse lângă un perete, acestea formează un spațiu deschis, cavernos, cu strat subțire de praf care zboară în sus gâdilându-mă la nas când mergem.

În încăperea vecină, Nico se oprește brusc și ridică privirea. Mă alătur lui și stăm unul lângă altul, scăldați în lumina blândă a lumânărilor.

Își pune suportul de metal pe podea și pleacă să caute ceva, apoi se întoarce cu două pături groase. E clar frig, căci suntem departe de căldura generată de sistemul vechi de încălzire din corpul principal al clădirii. Căldura care ajunge aici se va disipa repede, fiindcă locul e închis și nu e gândit pentru locuire.

Mă uit la el cum aruncă două dintre pături pe jos și apoi ridică lumânarea în dreptul feței ca să sufle în ea. Fac și eu la fel.

— Poftim, trage-ți asta pe tine! îmi dă el indicații și se așază pe podea, așteptând să mă așez și eu.

Ne întindem pe spate, uitându-ne la cerul bleumarin încadrat de lucarna uriașă. În întunericul de un gri tulbure arată ca un tablou. După ce mi se obișnuiesc ochii, văd cerul nopții bătut cu un trilion de stele.

— E superb, Nico! O pânză vie.

Întoarce capul, dar nu-i pot evalua expresia, doar să remarc ușoara sclipire de la lumina lunii care-i face ochii să strălucească, arătând că zâmbește.

— Vin aici ori de câte ori nu am stare. Îmi aduce aminte că mai sunt chestii despre viață pe care nu le știm. Universul e prea vast ca să presupunem că mica noastră planetă e buricul lui și nu mai există

viață pe nicăieri altundeva. Oricum e o presupunere arogantă, nu-i așa?

Tot cercetez cerul ca și cum, cu fiecare clipă care trece, s-ar mai coji un strat din el și, cu cât mă uit mai mult, cu atât mai mult văd. Întinderea plată începe să se deschidă, dezvăluind profunzime și perspectivă așa cum nu am mai văzut până acum. Aproape ca luminița la capătul unui tunel, care face ochiul să se concentreze pe ea și să vadă mai departe.

— E un gând înfricoșător însă.

Unul pe care tind să-l împing undeva în adâncurile minții.

— Câte stele căzătoare ai văzut?

— Vreo câteva de-a lungul anilor, mărturisește Nico cu un surâs mâhnit. Eu însă mă și uit mult la cer. Suficient cât să știu că, dacă vezi una, e deosebită. Ești prima persoană pe care am adus-o aici sus. Asta era ascunzătoarea secretă a mamei, obișnuiam să ne strecurăm aici noaptea, să stăm pe spate, să pălăvrăgim și să ne minunăm de creația Domnului.

Expiră apăsat de câteva ori, ca și cum ar face unul dintre exercițiile de relaxare ale lui Pierce.

— Așadar, de ce te simți tulburat în seara asta? îl iscodesc eu, întrebându-mă dacă nu e din cauză că locul acesta e solitar atunci când Nico e de unul singur în el. Se întorc să-l bântuie vechile amintiri?

— A mai venit un email despre ultimul tablou.

Mă întorc cu fața la el, sperând să fie vești bune.

— E un progres, nu?

— Nu chiar. Agentul meu a decis să ia legătura politicos cu proprietarul sperând să repornească negocierile. A fost informat că domul respectiv a murit la scurtă vreme după ultimul schimb de mesaje și că

familia lui nu dorește să discute vânzarea tabloului. S-a terminat și i s-a explicat foarte clar acest lucru.

Închid ochii, simțindu-i suferința.

— Poate că nu se pot despărți de el fiindcă e un bun prețuit. Nu înseamnă asta că tabloul și cu tine sunteți în siguranță, Nico? Dacă intenționau să-l vândă, când le bătea la ușă cineva nerăbdător să-l cumpere, cu siguranță ar fi spus un preț. Nu o privi ca pe o veste proastă, pur și simplu nu e tocmai rezultatul la care sperai tu.

Se rostogolește pe o parte și eu mă întorc cu fața la el. Nu suntem la mai mult de vreo jumătate de metru distanță, suficient de aproape cât să ne putem privi în ochi, chiar și pe întuneric.

— Lucrurile nu ies întotdeauna așa cum ne dorim noi, nu? murmură el. Tu ți-ai iubit soțul din prima zi?

E o întrebare ciudată, dar bănuiesc că e și el curios.

— Da, recunosc eu, din toată inima. Oamenii sunt cinici când vine vorba de atracție instantanee sau cel puțin spun că n-are să dureze atunci când doi tineri se îndrăgostesc nebunește. Numai că poate să dureze dacă o întreții și nu vă luați unul pe altul ca de la sine înțeleși.

Nico îmi cercetează fața.

— Dar te-a lăsat să pleci un an întreg. Ăsta e un risc mare, de ce să ți-l asumi?

E tare greu să-i explici cuiva, pentru că majoritatea oamenilor n-au să înțeleagă. Trebuie să ne trăiești viața ca să înțelegi cum am ajuns în punctul în care ne aflăm acum.

— Era un risc și mai mare să privim în urmă și să ne întrebăm: „Ce-ar fi fost dacă...?" Sau să ne simțim plini de resentimente în privința lucrurilor pe care

nu am apucat să le facem. Niciunul dintre noi nu-și dorea asta. Trebuia să știm sigur dacă suntem suficient de puternici ca să trecem prin încă o schimbare importantă în viața noastră care să ne ducă într-o nouă direcție. Nu m-am băgat de bună voie în chestia asta, dar am învățat foarte multe despre mine. Acum recunosc nesilită că, deși mi-a fost greu, a meritat. Habar n-aveam că latura mea creatoare fusese înăbușită și se cerea vociferând scoasă la iveală.

Îmi aud optimismul din glas când vorbesc.

Nico își schimbă poziția, mutându-și brațul și băgându-l sub cap ca să mă poată vedea mai bine. Fac și eu la fel. Îi simt răsuflarea pe față și, când inspir, îmi vine în nări o notă de citrice de la aftershave-ul lui, care pare să mă învăluie mângâietor.

— Bănuiesc că, din cauză că i-ai pus mereu pe toți ceilalți înaintea ta, Fern, n-a fost niciodată timp pentru *tine*. Te-ai schimbat atât de mult din prima zi de când ai ajuns aici! Agitată, nesigură și atât de evident în afara zonei tale de confort. Și dacă, atunci când te întorci, nu te mai simți acasă acolo? Ai veni înapoi aici să faci în continuare parte din asta?

Îmi bufnește inima în piept când mă cuprinde tristețea. Tristețe pentru Nico și tristețe pentru mine că nu sunt în stare să-i răspund la întrebare. Și dacă are dreptate? Nu mi-au trecut exact cuvintele astea prin minte de câteva ori? Tot alung gândul de vreme ce am o altă viață și oamenii se așteaptă să mă întorc la ea. Nu mă aflu aici ca urmare a intervenției divine. Nimic din toate astea nu trebuia să se întâmple și ar fi tare greșit din partea mea să privesc situația ca pe un semn sau timpul petrecut aici ca însemnat sau, și mai rău, ca pe ceva care-ți schimbă

viața. Am văzut rezultatele atunci când oamenii fac greșeli prostești și apucă să le regrete.

— Sunt obosită, recunosc eu. Prea obosită să gândesc.

— Am să te conduc prin curte când ești gata. Viața fără tine aici o să pară... lipsită de ceva într-un fel. Altfel. Și mă tem că destul de goală. Îmi pare rău dacă nu asta vrei să auzi, Fern, dar pentru mine ziua în care o să mă uit la tine cum pleci cu mașina de aici o să fie o zi pe care n-o s-o uit niciodată.

Niciunul dintre noi nu dă să se scoale în picioare, ne rostogolim amândoi pe spate și continuăm să privim în sus, admirând ceea ce se află dincolo de ceea ce putem vedea cu ochiul liber. Când în cele din urmă încep să ne doară trupurile, coborâm într-o liniște prietenească.

Suntem amândoi într-o dispoziție posomorâtă și totuși, în mai puțin de douăsprezece ore, ne vine un vizitator special și toată lumea de-abia așteaptă. Patricia e o doamnă tare rezervată și tăcută și cu toate astea a reușit să ne cunoască pe fiecare în timpul șederii aici.

Să sperăm că după câteva ore de somn atât Nico, cât și eu, o să ne simțim mai cu chef de sărbătoare. N-are rost să stăruim asupra unor lucruri pe care nu avem puterea să le schimbăm și poate e timpul să acceptăm că soarta are deja un plan.

25

Cadoul neașteptat de Crăciun

Margot e ca un sergent major, ne dirijează pe toți la aranjatul sălii de recreere ca să-i completăm bufetul franțuzesc. Băieții au fost la adunat de chestii verzi și Pierce s-a oferit să-l ajute pe Bastien să taie un brad.

— Ăă... e nițel cam șui, îi informez eu, când îl țin drept în fața mea, dar o să arate absolut perfect dacă-l puteți răsuci un picuț încolo, îi îndrum eu, arătând spre dreapta și sperând că bucata mai rară o să fie ascunsă în colț odată ce-l pun pe poziție. Da, ați nimerit exact, bravo!

Amândoi par mulțumiți de ei și au fețele roșii de la efort și arsura vântului geros.

Ceana deja despachetează decorațiunile și le întinde pe canapea. În spatele ei, Kellie, Taylor și cu Dee-Dee asamblează buchețele de ilice, iederă și vâsc pe o masă așezată pe capre de lemn. Nico e cocoțat sus pe scară să le atârne de grinzile mari de stejar, iar Odile i le dă la mână.

E minunat să-i pe vezi pe toți muncind laolaltă și să-i auzi cum glumesc.

Se deschide ușa bucătăriei și mirosul de carne la cuptor îmi face stomacul să chiorăie.

— Muzică n-avem? strigă Margot ducându-se la masă să pună câteva farfurii pe ea.

Bastien sare în sus, împingând ultima piatră în găleată ca să stabilizeze bradul pe care-l ține drept Pierce cu blândețe.

— Mă ocup de asta acum, Margot. Ai nevoie de o mână de ajutor? întreabă el, ca omul bun care e și care se oferă mereu să ajute.

— Te rog, sunt multe de făcut.

Azi e îmbrăcată toată în negru, ca de obicei, dar are o mică eșarfă albastră în jurul gâtului cu capete-

le pe sub răscroială, semn că are de gând să-și dea frâu liber și o să se lase cu dans.

Nu mai e mult timp, dar, când dau ochii roată, constat că ambianța e cu adevărat minunată. Crăciunul începe aici, acum. Toată lumea s-a deconectat de la muncă și se simte că vacanța a început, într-un final.

Mă bucur tare mult că trece Patricia pe la noi, fiindcă toată lumea depune un pic de efort în plus în cinstea ei. Când era aici, îmi făceam griji când se ferea de unele dintre activitățile de grup, dar la nivel individual și-a făcut timp pentru toată lumea. O să fie o adevărată plăcere și să-i cunosc soțul înainte să se ducă la căsuța lor de vacanță pentru un Crăciun relaxant. Fără îndoială că o să fie ușurată că el se simte suficient de bine cât să conducă, ceea ce e o binecuvântare.

— Mă duc și eu un pic în grădină să vă dacă pot adăuga niște culoare centrului mesei, zic aplecându-mă spre Ceana, care-mi zâmbește luminos și e clar că simte atmosfera de sărbătoare. N-am să stau mult și după aia o să te ajut să împodobești bradul. Au mai rămas câțiva trandafiri înfloriți, lângă zidul înalt din spate. Sunt sigură că Nico n-are să se supere dacă-i salvez ca să ne bucurăm cu toții de ei.

— Grozavă idee, replică ea gânditoare. O pată de culoare iarna e o comoară.

Dăm din cap una la alta și dintr-odată mă izbește cât e de veselă de când a sosit Pierce. Cum de n-am observat mai devreme? Și el e mult mai relaxat acum, dar am ajuns să înțeleg că e un om care trăiește după ethosul lui. „Ordine în toate" e deviza sa și până nu se realizează asta, nu se poate relaxa.

Nu pot să nu mă întreb dacă fericirea Ceanei nu se datorează faptului că-i e recunoscătoare lui Pier-

ce că mai ia niște presiune de pe Nico sau e ceva personal. Ar fi minunat dacă ar crește o scânteie între ei doi. Singurătatea e o chestie groaznică și ei doi sunt niște obsedați de muncă cărora le-ar prinde bine să fie cu cineva care-i înțelege.

Dau SMS din mers, răspunsuri rapide la mesajele de un rând de la Owen și Hannah. Aiden a fost iar foarte tăcut pe Skype ieri dimineață. Cred că se simte sfâșiat să lase proiectul. S-a apropiat foarte mult de câțiva oameni și de o familie mai ales. Cum a ajutat la reconstrucția casei acesteia după un incendiu, simt că-l încearcă un sentiment de vinovăție că pleacă într-o călătorie doar de distracție. Însă stagiul de dezvoltare comunitară din Mexic e de douăzeci și patru de săptămâni și se supune legilor mexicane cu privire la imigrație; viza pentru voluntari e pentru cei care fac muncă neremunerată și dacă mai stă ar fi o încălcare a condițiilor acesteia.

Numai că lucrul de care mă tem cel mai tare e că relația lui cu Joss se schimbă. N-o pomenește niciodată, dar ea stăruie mereu în fundal. Poate că sunt un pic paranoică fiindcă ei fac parte acum dintr-un grup mult mai mare sau poate că el se simte stânjenit din cauza prieteniei lor.

Ies pe ușa din spate a castelului și umblu prin grădină cu foarfecile în mână. Mi se agită stomacul când mă gândesc la Aiden. Nico m-a întrebat ce s-ar întâmpla dacă m-aș întoarce și lucrurile n-ar mai fi la fel. Dacă omul cu care m-am măritat ar fi diferit, atât de diferit c-aș simți că nu-l mai cunosc. Cel mai bine mi-e printre oameni de care să am grijă, e rolul pe care mi l-am croit: fiică, soră, soție și gospodină. Toți însă supraviețuiesc fără să mă agit eu pentru ei și, când o să mă întorc, o să fim doar noi doi, încercând să reluăm lucrurile de unde au rămas. Oare Aiden și

cu mine o să ne simțim ca niște străini o vreme până ne obișnuim să fim iar un cuplu sau ca iubiții care eram?

Impresia pe care mi-o lasă Joss e de spirit liber, care-și trăiește viața la maxim luând-o zi cu zi. Ceea ce e bine, pentru că e liberă și singură, dacă mă iau după picul despre ea pe care mi l-a spus Aiden; nu are soț și responsabilități acasă care să-i fie prioritate. Viața e ușoară când nu te ai decât pe tine de mulțumit.

Mă întreb dacă lui Aiden i se pare asta ceva dătător de energie și incitant. S-a aflat într-o relație toată viața lui de adult și mă întreb dacă s-a schimbat ceva în el de când suntem departe unul de altul.

În cele din urmă dau peste ceea ce căutam în grădină. Încă parțial ascuns și ferit, în colțul îndepărtat unde se întâlnesc două ziduri de piatră, se află un pâlc de culoare. Dau la o parte cu blândețe iasomia de iarnă care atârnă și tai ușurel până adun un buchețel de flori de un roșu intens. Mirosul e minunat față de cel dulce al iasomiei și zăbovesc o clipă să savurez notele florale inspirând aerul rece, care nu-mi pică bine pe dinți, dar e înviorător.

Mă întreb dacă are să mi se schimbe viața pentru totdeauna. Oare mai există vechea mea viață? Nu-mi pot închipui cum e să treacă o zi fără să vreau să pictez. Are să înțeleagă Aiden cât de important a devenit asta pentru mine? Și cum o să se adapteze el din nou la viața noastră comodă împreună după ce a fost expus la o gamă atât de largă de experiențe noi? De la sărăcie și disperare la minunile lumii, după care înapoi la fericirea conjugală. Pare o nebunie când privesc lucrurile din perspectiva asta.

Până nu ni se termină aventura, n-o să știm sigur, dar mi-e tare dor de el. Încep să mă obișnuiesc cu despărțirea, dar tot nu mi se pare firească. E ca și cum mi-ar lipsi o bucată și n-am să mă simt din nou întreagă până nu suntem iar împreună. Sau mă amăgesc eu că e atât de simplu?

***

Când o rulotă neagră și destul de elegantă intră în parcare, Nico și cu mine traversăm curtea să ne întâmpinăm vizitatorii. Spre surprinderea noastră însă, la volan e Stefan. Când coboară să se ducă să deschidă ușa din dreapta, îi fac cu mâna Patriciei, care îmi zâmbește și ea.

Așteaptă până-i oferă Stefan brațul, apoi coboară și vine grăbită să mă îmbrățișeze.

— E așa de minunat să te revăd și să mă aflu iar aici, Fern! Amintiri dragi, cu siguranță. A, Nico!

Îmi dă drumul și se întoarce către el.

El se apleacă s-o sărute de trei ori când pe un obraz, când pe altul, în stil francez.

— Arăți bine, Patricia.

Îi zâmbește și văd că ea e un pic jenată de agitație.

— Și Stefan, zice Nico întinzându-i mâna. Ce surpriză plăcută! Credeam că ești acasă, în Germania.

N-am apucat să-l cunosc cu adevărat pe Stefan, așa că șovăi, dar după o strângere rapidă de mână, salută ușor din cap. Patricia privește amuzată.

— Hai să vă luăm pe amândoi din vântul ăsta rece! întrerup eu, iar Patricia mă prinde de braț și pornim spre sala de recreere.

Când intrăm se pornește o rafală de saluturi, îmbrățișări și prezentări, căci Pierce încheie coloana. Când se îmbrățișează, Kellie și Patricia au lacrimi în

ochi. Patricia pare fericită, dar de-abia aștept să aflu ce-i cu Stefan, ca șofer al ei. Presupuneam că are să fie soțul ei, așa că surpriza e totală și doar sper să nu fie vești proaste.

— A, aici erați!

Margot dă năvală înăuntru și se duce drept la Patricia, iar noi ne tragem cu toții în spate.

— A, altă surpriză! Stefan, alors! Dac-aș fi știut, ți-aș fi făcut *bouillabaisse* a ta preferată. Mie nu-mi spune nimeni nimic. E gata prânzul. Hai, scoateți-vă paltoanele, e timpul să mâncăm.

Habar n-am ce se petrece, dar atmosfera e voioasă și toată lumea e mai mult decât fericită să înceapă să-și umple farfuriile.

De la mezelurile asortate, salata de cartofi cu sos aioli, tabouleh la gâsca umplută cu prune uscate și curmale, masa e un festin. Iar mândria locului este Bûche de Noël – Buturuga de Crăciun – la care Margot a excelat.

Cum muzica a fost dată un pic mai încet, e greu s-o auzi de pălăvrăgeala și râsetele care-i urmează.

Nu știu dacă își dă seama careva în afară de mine că Patricia are soț, așa că nu se pune întrebarea, dar eu sunt curioasă. Stefan explică pur și simplu că el făcea turul Marii Britanii și s-a oprit pentru o vizită. Ea își vinde căsuța de vacanță de aici și n-a putut să nu se ofere s-o aducă cu mașina.

— Orice pretext pentru o călătorie în Franța, adaugă el.

— Mai stai în Franța o vreme? întreabă Kellie.

Stefan se uită la Patricia, care răspunde cum se cuvine.

— Poate o săptămână. Am câteva lucruri de sortat și luat cu mine, iar Stefan s-a oferit cu mare amabilitate să mă ajute cu transportul. Nu-i cine știe ce,

doar câteva cutii de efecte personale înainte să fie scoasă la vânzare proprietatea. O să fie plăcut să mai trăiesc un Crăciun acolo, pentru că vecinii sunt minunați. Ultimul rămas bun o să fie greu, recunosc, dar e momentul să renunț la ea.

Conversația se mută repede la altceva. Patricia nu e secretoasă, ci doar foarte retrasă.

Odată terminată și strânsă masa, mă întreabă dacă aș putea să-i fac turul locului ca să vadă schimbările recente. Când ne punem paltoanele, întinde mâna și-l atinge pe braț pe Nico, care trece pe lângă noi.

— Poți să vii și tu, Nico?

El îi surâde imediat.

— Bineînțeles, Patricia. Lasă-mă o clipă să-mi iau geaca de la garderobă!

Stefan vine să-i dea discret ceva pe care ea și-l vâră în buzunar, după care își petrece brațul pe după al meu și ieșim.

— E totul în regulă, Patricia? întreb eu.

— Înainte să apuc să văd toate schimbările minunate, am un mic dar pentru tine, Nico. E în spate, în rulotă, așa că dacă vrei să fii bun să mă ajuți să-l iau...

Scoate o legătură de chei din buzunare și i-o întinde, iar el stă și se uită nedumerit.

— Un flecușteț ca mulțumire pentru experiența minunată pe care am trăit-o aici într-un moment al vieții mele când nu aveam nevoie decât de tovărășia unor oameni buni. Și, desigur, l-am cunoscut pe Stefan.

O, Doamne, instinctele mele nu s-au înșelat! Soțul Patriciei, Fred, trebuie să se fi prăpădit.

Nico îmi aruncă o privire îngrijorată, dar când Patricia se îndepărtează de mine clatin scurt din cap

înspre el, dând de înțeles să nu spună nimic.

Descuie ușa laterală a rulotei, o deschide și se dă un pas în spate. Patricia îi face semn să intre.

— E pachetul legat de masă, strigă ea. E destul de greu, fiindcă Stefan s-a asigurat minunat de bine că o să supraviețuiască drumului. Poate îl putem duce în castel?

Nico se întoarce cu pachetul enorm în brațe și noi îl urmăm. Mă uit la Patricia, dar ea nu trădează nimic. Ne dăm drumul de braț când îi deschid ușa grea de stejar lui Nico să treacă, după care mergem pe coridor până în studio.

Cu mare băgare de seamă, Nico reazemă cutia de perete și o deschide cu pârghia la capăt. Începe să scoată conținutul și cad bucăți de polistiren pe podea. Îi încremenește fața. Îmi întorc privirea către Patricia, nedumerită.

— Ultimul tablou, zice Nico cu glas inegal. Colecția e completă.

Văd cât de copleșit e, i-a dispărut complet culoarea de pe chip.

— Ai bănuit că Nico s-a încrezut în mine, dar *tu* cum ai știut de tablou, Patricia? întreb.

O cuprind cu brațele și o trag spre mine când începe să vorbească. E un moment incredibil, dar mă întreb dacă înțelege și cât de minunat.

— Soțul meu, Fred, mi l-a cumpărat acum mulți ani de la o mică galerie din Covent Garden. Eram în vacanță și a văzut cât de tare m-a vrăjit. A zis că o operă de artă e o investiție, nu o cumpărătură din impuls. Ei bine, așa m-a convins că ar trebui să ne luăm prima lucrare. După aceea, am mai cumpărat câteva tablouri și cu vreo câțiva ani în urmă am achiziționat unul de Nico Gallegos. Eram într-o vacanță de o lună cu mașina prin Spania.

Nico pune pictura pe una dintre șine și ne îngrămădim în jurul ei.

— E livada din grădina noastră din Spania, toamna, murmură el, cuprinzându-și bărbia cu palma și sprijinindu-și mâna pe brațul pe care și l-a petrecut pe după mijloc. E stăpânit de o mulțime de emoții pe care nici nu mi le pot închipui.

— Imediat ce a sosit tabloul și l-am desfăcut, Fred și-a dat seama că e de același artist ca și ăsta. Semnătura era alta, dar vitalitatea și tușele de pensulă sunt inconfundabile. Avea viață în el, ceva ce iese de pe pânză și-ți face inima să tresalte.

Nico își lasă mâinile în jos pe lângă el și se uită umil la Patricia.

— Și totuși n-ați făcut nimic, deși știați că una dintre semnături e falsă, replică el încet.

— Ne-au plăcut mult de tot ambele tablouri pentru ceea ce erau ele. Înainte să moară, Fred a vrut să te cunoască personal, așa că am venit aici. Aveam nevoie de o pauză după multe luni în care îl îngrijisem singură acasă. Bărbatul care ne contactase cu ceva timp înainte ne spusese că fiul lui José e interesat să cumpere pânza pentru că vrea să adune iar la un loc colecția tatălui său. Am fost, firește, curioși, fiindcă eram convinși că erau amândouă de una și aceeași persoană.

Felul în care rostește Patricia „curioși" insinuează că ea și cu Fred făcuseră cercetări și știau câte ceva despre tatăl lui Nico.

— Presupun c-am vrut să știm adevărul sau toată povestea, dacă vrei. Nu devaloriza frumusețea sau valabilitatea pieselor, din punctul nostru de vedere, dar, dacă făcea parte dintr-o înșelătorie, ar fi fost devastator. Nu din pricina valorii, ci a integrității.

Îmi țin răsuflarea și la fel și Nico.

Patricia continuă:

— Mi-a fost foarte clar că Nico a băgat tot ce avea în locul ăsta. Și-a asumat răspunderea pentru un grup de oameni care-și căutau o casă, aducându-i laolaltă ca să schimbe ceva. Atunci am știut adevărul. Nu a fost nevoie să pun întrebarea, pentru că era irelevantă. Pur și simplu am trăit ceea ce ai realizat cu centrul de retragere și acum cu „The Haven". M-am întors la Fred cu fericire în suflet. Așadar, acesta este cadoul nostru pentru tine, Nico. A fost ultima dorință a lui pe patul de moarte și, deși mă întristează un pic să mă despart de el, îți aparține. Nimeni, nici măcar Stefan, nu știe nimic. El doar crede că-ți aduc un dar în semn de mulțumire pentru timpul petrecut aici și exact așa aș vrea să și rămână. Un mic secret între noi trei care nu ajunge mai departe.

Ne dau lacrimile când ne apropiem și ne îmbrățișăm în amintirea lui Fred. Nico și cu mine ne minunăm de bunătatea acestor doi oameni minunați și generoși.

Ultima piesă din puzzle e în sfârșit la locul ei și Patricia și cu mine îl strângem pe Nico în brațe, care plânge tăcut în hohote, tremurând din tot trupul.

Soarta a avut un plan, la urma urmei.

Îmi simt inima și goală și plină în același timp. Se sfârșesc ani de tortură pentru Nico și, după cum se dovedește, am avut și eu un mic rolișor în asta. Unul pe care nu mi l-aș fi putut închipui niciodată, iar acum că s-a încheiat nu par în stare să vizualizez momentul în care plec cu mașina și mă întorc la vechea mea viață. Se stinge o lumină în străfundurile ființei mele, de parcă un suflu înghețat mi s-a infiltrat în inimă.

26

Gelozie sau vinovăție?

— Sal', Aiden, poți vorbi?

Dau telefon cu un pretext slab, pentru că, după o zi încărcată de emoții în care mi-am luat rămas bun de la Patricia și Stefan, mă simt goală pe dinăuntru. Tânjesc după afecțiune, chiar. Nico s-a retras devreme la el în cameră, iar în sala de recreere e în toi o petrecere, dar nu-mi stătea inima la ea. E aproape miezul nopții, deci seara devreme în Mexic. Stau în pat proptită cu perne și numai lumina lunii se strecoară în camera întunecată.

— E bine. Tocmai ne-am întors. O să avem o petrecere aici mai încolo astă-seară. A fost însă o săptămână grea.

Pare sătul după glas.

— La fel și aici. Nici mie nu-mi arde de petrecere.

— Probleme?

E mai degajat în seara asta, evident mulțumit să vorbească și bănuiesc că, oriunde o fi, e singur pentru prima oară după multă vreme.

— Unul dintre primii vizitatori cu care m-am avut bine aici a trecut pe la noi pe la prânz în drumul spre sud. Soțul ei era bolnav și a venit la centrul de retragere pentru un mic răgaz, dar între timp el a murit. A făcut un cadou foarte generos din partea lui și m-a mișcat. A fost foarte bună cu mine în prima săptămână după sosire, când mă simțeam un pic pierdută.

— Trebuie să-ți fi fost greu, nu mi-am dat seama... Aiden clar crede că vreau să subliniez ceva.

— Nu, nu asta am vrut să spun. A fost bună și s-a străduit să-mi facă viața ușoară. Eu, ăă, vreau să cumpăr o bancă s-o înlocuiesc pe aia care putrezește jos lângă lac. Ceva zdravăn care să țină ani întregi și să iau o plăcuță cu numele soțului ei gravat pe ea. Ce crezi?

— Nu-i nevoie să mă întrebi pe mine, fă-o! E un gest încântător.

— O să coste probabil vreo câteva sute de lire și știu că tu îți făceai un pic griji despre pușculiță.

Râde.

— Am cheltuit mult mai mult ca tine în stagiul ăsta și în curând o s-o pornesc în următoarea aventură. Cred că poți să te arunci și tu la un cadou fără să ai mustrări de conștiință.

Vorbele lui sună aproape disprețuitor.

— Aiden, dacă ar fi ceva în neregulă la tine, mi-ai spune-o pe șleau, nu?

Tăcerea e dureroasă. Cu cât o ascult mai mult, cu atât mai puternic pare să devină sunetul. Cum de poate să fie tăcerea așa de asurzitoare?

— Mai în neregulă decât faptul că habar n-am ce se petrece la tine acolo? Ești cu un grup de oameni de care te apropii din ce în ce mai tare, construindu-ți relații de parcă ei ar face parte din viitorul tău. Nu te acuz, la fel stau lucrurile și la mine aici. Însă unde tragem linia?

— Vorbim despre mine sau despre tine?

Brusc îi aud răsuflarea și e greoaie.

— Păi, vorbesc despre Nico. Din ce mi-a zis Hannah, voi doi sunteți foarte apropiați.

Mă acuză că am o aventură când mie mi se învârt în cap numai gânduri la el și Joss?

— Mi-e mentor, Aiden. Atâta tot. De când stau aici mi-am descoperit o nouă latură, una pe care n-am

avut niciodată timp s-o explorez. Pot să-ți spun că experiențele te și schimbă subtil. Însă te iubesc în continuare din toată inima, nimic n-are să schimbe asta.

Geme.

— Sunt un prost, ignoră-mă!

După glas pare să-i pară rău, dar ce-mi spun de fapt vorbele lui? E un prost pentru că s-a culcat cu Joss? Sau e un prost pentru că crede că m-am culcat cu Nico și e gelos?

— Hai să nu ne torturăm unul pe altul, Aiden! Ăsta ar trebui să fie un an de aventură. Majoritatea oamenilor au parte de asemenea libertate înainte să se așeze la casa lor. Noi n-am avut și soarta ne-a trimis pleașca aia dintr-un motiv. Tu trăiai pentru slujba ta și erai atât de prins cu viețile altora pe care aceasta le afecta, că pur și simplu ți-ai pierdut suflul. Eu eram... fac o pauză căutându-mi disperată cuvântul potrivit.

— Fericită și eu am stricat totul.

Pare abătut după glas.

— Nu, nu spune asta!

— Dar e adevărat.

Are dreptate? Eram eu complet fericită sau trăiam pe pilot automat lăsând zilele să treacă una după alta?

— Poate că eram un picuț cam prinsă în rutină. Știi ce prăpăstioasă sunt și asta mi-a oferit timp să mă retrag puțin și să văd lucrurile ușor altfel. Simt că astfel am devenit un om mai bun, mai dezvoltat. Mi-am descoperit interese pe care n-aș fi putut nicicum să le bănuiesc, printre care meditația. Suntem oameni de sine stătători, aici e pur și simplu vorba de un caz în care lași ceva să iasă la iveală. Când o să fim iar împreună acasă, vreau să fim în situația în

care să ne putem ajuta unul pe altul să continuăm să creștem și să fim fericiți. Nu doar oameni care spun că sunt fericiți fără ca asta să și însemne ceva. Cunoaștem o mulțime de cupluri astfel, iar așa ceva nu înseamnă să-ți trăiești viața din plin, nu?

Pufnește.

— Fără regrete și fără „ce-ar fi dacă".

— Ceea ce ai și spus la început, Aiden, mai ții minte?

— Da, bine. Aia a fost atunci, iar asta e acum.

— Te-a supărat ceva și ești praf la ascuns chestii, Aiden, o știi. Putem discuta problema.

Aș vrea să-i pot oferi îmbrățișarea de care are evident nevoie.

Urmează o pauză lungă, dar ceva îmi spune să nu i-o întrerup, doar să-l las un pic să-și adune gândurile.

— A fost o luptă între bande și băiatul cel mare al familiei în a cărei casă am lucrat a fost înjunghiat. A murit înainte să-i poată aduce asistență medicală. Avea 11 ani, Fern! Asta m-a făcut să-mi dau seama că noi luăm fiecare zi ca de la sine înțeleasă. Ne trezim dimineața având în față o nouă zi, dar dacă e destinată să ne fie ultima? Un accident, un atac de cord, orice. Îmi tot trece un gând prin minte: „Ce-am făcut?".

Neliniște? Eu sunt aia care-și face griji, nu Aiden. El a fost întotdeauna un om al faptelor, care-și suflecă mânecile să pună lucrurile în mișcare, iar ca să faci așa ceva ai nevoie de o atitudine pozitivă.

— Trebuie să discuți cu cineva despre asta, Aiden. Vorbesc serios. După un asemenea incident, ai nevoie. Ajutatul oamenilor în situația aia era inevitabil să te afecteze și, dacă te lași doborât, n-ai să mai

fi în stare să funcționezi și ai să iei decizii proaste. Asta nu ajută pe nimeni, iar ție ți-ar putea dăuna.

Scoate un oftat uriaș care mă înduioșează.

— Ai dreptate, mă împotmolesc și nu gândesc limpede. Am să vorbesc cu Alistair, el se ocupă de starea de bine a personalului. Mă bucur c-am discutat. Îmi pare rău c-am fost așa tâfnos. N-o meriți și n-am vrut să te stresez.

E un tipar care a devenit normă. La începutul fiecărui apel, simt că nu-l mai recunosc pe bărbatul pe care l-am iubit dintotdeauna, ca și cum ar fi dispărut. Până ajungem să ne luăm la revedere însă, se întoarce la mine, dar în treacăt. De fiecare dată când vorbim, durează un pic mai mult să restabilim legătura aceea și mă tem.

— Te port mereu în gând, Aiden. Asta n-are să se schimbe niciodată.

E adevărat, dar în sufletul meu știu că nu mai e la fel ceva și sper că de vină e doar depărtarea dintre noi.

— Promiți?

Glasul îi sună inegal, poate că-i e dor de casă.

— Promit. Călătoria în Thailanda o să fie uimitoare. Proiectul în care ai fost implicat a fost demn de toată lauda, dar perioada petrecută acolo se apropie de sfârșit. Ai schimbat ceva, Aiden, iar de asta poți să fii mândru, dar acum ar trebui să-ți iei un mic răgaz să te deconectezi și să te relaxezi. Fără presiuni, doar să fii turist, ca și cum ai fi în vacanță.

— Hm, dar nu sunt, că dacă aș fi, mi-ai sta tu alături.

Are o undă de regret în glas. Moartea băiatului aceluia l-a lovit puternic.

— Nu te deprima din cauza unor lucruri pe care nu le poți schimba, Aiden! Ai învățat asta acum mul-

tă vreme, așa că nu încerca să stărui pe părțile negative. Viața continuă, indiferent de cât de dure sunt unele lecții și trebuie să fii puternic ca să le oferi sprijin oamenilor care-și plâng băiatul. Ei nu pot să renunțe și nici tu.

Respiră adânc și zgomotos.

— Mersi, Fern! El... vreau să zic că-mi amintea de un Owen mic. Știi tu, când ne-am cunoscut și el avea – cât – 11 ani? Zâmbetul ăla larg și prostesc pe care-l avea mai tot timpul fiindcă mereu se mai-mutărea și era numai picioare și brațe. Mai ții minte faza aia?

Zâmbesc în sinea mea și vâr telefonul între obraz și umăr.

— O, da! Ori de câte ori veneai pe la noi, voia să joci fotbal cu el și noi nu voiam decât s-o ștergem și să petrecem un pic de timp în liniște împreună. Și îi era mereu foame. Mama vă făcea amândurora celebrele ei sendvișuri cu brânză la aparatul de sendvișuri.

Aiden chicotește.

— Owen nu refuza niciodată mâncarea, indiferent de ora din zi sau din noapte. Eu însumi aș fi în stare să fac moarte de om pentru una dintre specialitățile mamei tale chiar în clipa asta.

Măcar pare mai vesel și e o ușurare să știu ce-l rodea.

— Mi-e dor să te am aici să-mi mai iei din greutățile unei zile. Sună egoist? întreabă el.

— Nu, bineînțeles că nu. Asta mi-e slujba... bine, nu slujba... mă opresc în mijlocul propoziției.

— Cred că ai avut dreptate de prima dată. Ți-am dat mereu mult de lucru, Fern, eu, familia ta, dar tu mereu ne-ai descurcat. Nu sunt sigur că am apreciat cu adevărat de cât efort era nevoie pentru asta.

Pierderea surorii tale într-un moment în care ar fi trebuit să fii mireasă și să te bucuri de primele zile de viață conjugală fericită. Maturitatea nu ți-a fost niciodată lipsită de griji, așa-i? În orice caz, e ceva ce n-am să mai iau ca de la sine înțeles atunci când o să ne întoarcem acasă.

Ce ușurare enormă să-l aud spunând asta! M-am tot întrebat dacă a fost tăcut recent pentru că vechea noastră viață pare mai degrabă cumpătată și plictisitoare prin comparație. I s-au deschis ochii pentru atâtea lucruri dincolo de mica noastră lume sigură de acasă. O să fie de ajuns gândul întoarcerii la mine?

— Ciudat, suntem la mii de kilometri depărtare unul de altul și tu tot știi când am nevoie de tine. Asta e iubire.

Cuvintele îi sunt pline de emoție.

Simt lacrimile cum așteaptă să țâșnească, dar mă stăpânesc. „Respiră adânc, Fern, termină asta frumos!"

După ce ne luăm la revedere și ne deconectăm, închid ochii, încercând să-mi amintesc cum era să fiu strânsă în brațele lui Aiden. Mă dau bătută și mă întreb cum am să mai trec peste șase luni așa, știind că depărtarea dintre noi ar putea crește și încerc să nu-mi închipui pe altcineva în brațele lui.

Orice gânduri la Nico dispar acum în umbră, căci accept inevitabilul. Drumurile noastre au fost menite să se întâlnească numai pentru o scurtă clipă – un an dintr-o viață pare o veșnicie atunci când îl trăiești însă. Când, într-un final, o să privesc în urmă, toate astea îmi vor părea un vis îndepărtat și știu că mi se va da puterea să răzbat.

Martie 2019

27

Înfruntarea propriilor temeri

„The Haven” e ocupat. De la Crăciun, vremea a fost când așa, când așa. În ianuarie și februarie au fost câteva rafale de zăpadă care au căzut peste o zonă întinsă din Franța și n-au ținut mult, dar au fost o pacoste. Nu au oprit însă sosirea unor noi oaspeți și am fost aproape tot timpul plini.

20 martie înseamnă oficial intrarea în primăvară, dar începutul lunii a adus vânturi puternice, intercalate cu perioade mai ploioase decât normal. Genul de ploaie care pătrunde până la piele dacă te aventurezi afară și îți provoacă un sentiment de nefericire. Măcar pe vreme geroasă, când de sub picioarele noastre venea un pârâit, ne puteam înfofoli și bucura de o plimbare lungă. E frustrant totuși să aștepți să-și facă primăvara simțită prezența cu adevărat.

Până și Bastien ține ateliere înăuntru și doar din când în când câte o ședință în hambare. A pus stăpânire pe parterul studioului de artă din curte, iar orele lui Nico sunt acum limitate la mezanin. Bastien predă gofrare pe pătrate de piele vegetală tăbăcită. Vizitatorii pot să confecționeze semne de carte, curele și portofele.

Ce mi se pare mișcător e că, în ciuda vremii, Taylor și cu Bastien mi-au proiectat și asamblat banca lui Fred. Din stejar masiv pe care l-am cumpărat de

la o fabrică de cherestea și acum are cea mai frumoasă placă pe care stă inscripționat:

În amintirea lui Fred, soț iubit al Patriciei.
Raiul e acolo unde ești tu acum,
În inimile tuturor celor ale căror vieți le-ai influențat.

Inscripția a scris-o Patricia și am fost cu toții atinși de emoția puternică din cuvintele ei. La mine a fost din cauza faptului că știam că înțelege cât de uriaș a fost darul pe care i l-a făcut el lui Nico. Amândoi înțelegeau. Ne-am gândit că poate vizitatorii au s-o citească și s-o asocieze cu locul în care se află, poate au să stea pe bancă și să-și ia un răgaz de o clipă liniștită să-și amintească de cei dragi pe care i-au pierdut.

Cu toții de-abia așteptăm să trecem de martie și să vină aprilie cu vremea obișnuită, mai blândă, care a fost prognozată pentru ea. Cel mai nou membru al personalului nostru va sosi într-o săptămână. Yann Bisson este un antrenor personal de fitness și sper să particip la niște ore de-ale lui. Poate că asta are să mă scape într-un final de depresia de iarnă care nu pare să se dea dusă anul ăsta.

Locul are parte de mai multă agitație zilele astea și vizitatorii reacționează bine la noile dotări oferite. În fiecare dimineață, sala de fitness devine zona de meditație între zece și unsprezece. Îl asist în continuare pe Pierce în calitate de pereche de ochi și urechi suplimentară.

Acum, că înțeleg mai bine, pot să mă așez lângă cineva și să-i arăt poziția corectă de șezut. Unora le e greu să stea comod și adeseori se rezolvă adăugând încă o saltea. Uneori, s-ar putea să avem pe

cineva cu o problemă cu genunchii care nu-i permite să stea pe podea, așa că încerc să găsesc un scaun potrivit.

Sunt două încăperi la parterul căsuței care sunt silențioase în permanență, dar până și ele mi se par prea deranjante cu toți oamenii care intră și ies. M-am obișnuit să mă duc în podul castelului când simt nevoia să stau o vreme singură. Dormitoarele de aici au infinit mai multă intimitate decât spațiile de cazare pe care le are acum personalul în clădirile din curte. Acolo, pereții sunt subțiri, iar camerele mai mici. Mi-e dor să mă aflu iar aici, și aproape de Nico. Fiecare seară însă o petrecem împreună în studio, timp pe care-l prețuiesc.

E ceva la perioada de trecere când iarna se retrage în silă, dar semnele de primăvară sunt încă rare. Tânjesc să ies afară, dar e greu din cauza cantității neobișnuite de ploaie de anul ăsta. Dacă eram acasă, ar fi fost un ger crunt, desigur, și ne-am fi petrecut încă serile în fața șemineului pe gaz din sufragerie.

Am auzit astăzi că tablourile noastre au ajuns cu bine la galeria din Sevilla și vor fi expuse cel mai devreme de săptămâna viitoare, așa că ar trebui să mă simt în culmea fericirii, dar în loc de asta mă simt dezumflată. Poate e din cauză că mi-e un pic cam rău, mă doare în gât și am o durere de cap de aproape două săptămâni, iar virusul ăsta nu pare dispus să-mi dea pace.

După ce mi-am luat rămas bun de la ultima tură de vizitatori, întâmpin weekendul cu o senzație de letargie. Nico se comportă cu băgare de seamă prin preajma mea, îngrijorat că nu mai sunt ca de obicei. Crede că mi-e dor de casă, dar e mai mult decât

asta. Am fost atât de îngrijorată de cum mă simt că i-am menționat-o și lui Pierce ieri.

„Am discutat pe scurt despre momentul în care ți-ai pierdut sora și nu vreau să insist, Fern, dar chiar cred că unele dintre neliniștile tale provin din asta. Nivelul tău de îngrijorare pentru oamenii pe care-i iubești este, uneori, un pic excesiv. Simți că-l ții sub control sau îți scapă de sub el?" m-a întrebat acesta, iar eu am dat din umeri, nesigură de cum să-i răspund.

Asta-mi mai trebuia, ceva nou de adăugat la povara grijilor!

„Dacă problema continuă, atunci trebuie să stăm s-o discutăm cum se cuvine. Nu-mi vine să cred că n-ai avut parte de consiliere psihologică la momentul acela! Bănuiesc că e o legătură între un sentiment de pierdere de pe urma căruia nu ți-ai mai revenit niciodată și reacția ta la faptul că te afli departe de familie. Faptul că nu poți să dormi noaptea cum trebuie e un semn și numai din atâta se poate ajunge la o stare de depresie, precum și oboseală și schimbări de dispoziție. Sunt aici, Fern, și cu asta mă ocup. Trebuie însă să fii gata să te deschizi și să accepți că ar putea fi vorba de probleme profunde."

Grija lui era reală și poate că avea dreptate. Pierderea lui Rachel așa, fără avertisment – fără să ne putem lua rămas bun – m-a lăsat cu un sentiment de gol interior și neputință. Am fost furioasă că ar putea fi smuls de lângă noi din cauza unui accident cineva atât de plin de viață. Ar fi trebuit să fie o vacanță de vis cu cele două prietene ale ei, pe care le considera cele mai bune. De ce e soarta atât de crudă uneori?

Firește, mă agăț de oamenii pe care-i iubesc acum, pentru că nu vreau să-i pierd niciodată. Obse-

siv, poate, dar perfect de înțeles, cu siguranță. Nu sunt încă pregătită să descui cutia aia, chiar dacă mă mint că mă pot descurca fără să caut ajutor.

Mă simt însă vinovată că trebuie să sufere Nico din cauză că dispoziția mea atinge cote joase seara târziu, când sunt obosită. Apatică, iritabilă și cu afurisita asta de temperatură a mea când sus, când jos, tot timpul, producându-mi mâncărimi ale pielii. El se străduiește din răsputeri să mă distragă.

În timp ce pictăm, uneori vorbim, iar Nico îmi povestește despre viața lui, mai ales amintiri fericite de când era copil mic într-un sat din Spania. Alteori, lucrăm în tăcere. Ca în seara asta.

Împroșcăturile nebunești de roșu aprins, de la cum dau cu pensula în repetate rânduri pe pânza din fața mea, invocă o mânie care s-a materializat din senin, se pare.

Dintr-odată, Nico e lângă umărul meu.

— Ce e, Fern? Ce te frământă cu adevărat?

Își petrece un braț pe după umerii mei, luându-mi pensula din mână, după care mă trage la piept și mă ține strâns până mi se mai domolește furia care face loc lacrimilor.

— Simt că n-are să mai fie nimic la fel pentru mine și nu știu dacă pot să suport gândul ăsta. Săptămânile trec în zbor acum. Când o să fie vremea de plecat, o să fiu și eu altfel. În ultimele opt luni, m-am simțit într-un fel mai vie ca niciodată, deși în altul mă simt incompletă, pentru că știu că lipsește ceva. Familia mea. Aici însă e ușor să iei zilele una câte una. Oamenii vin la castel să se relaxeze, să se distreze deprinzând abilități noi, astfel încât să fie fericiți și să se vindece. Numai că asta nu e viața adevărată pentru mine, Nico.

Adevărul e că în seara asta sunt complet epuizată. N-am mai dormit mai mult de vreo două ore pe noapte în ultimele două săptămâni și se vede. Mă simt un pic febrilă și mintea îmi născocește tot soiul de griji închipuite.

— Ce se mai petrece în capul ăla al tău? Te-ai descurcat perfect până de curând. Ce te-a dărâmat dintr-odată?

Se apleacă în față. Frunțile aproape că ni se ating și mă privește fix în ochi, cu o cută de îngrijorare pe frunte.

— E evident că Hannah are probleme la facultate și se descurajează. N-a mers ceva bine și nu vrea să mă îngrijoreze, așa că mesajele și apelurile ei s-au mai rărit. Ceea ce e și mai rău, fiindcă mă tot gândesc ce-ar putea fi. Poate s-a lăsat, cine știe? zic eu smiorcăindu-mă și scoțând un șervețel din mânecă. Owen pleacă cu avionul la un exercițiu NATO în Norvegia și asta e înfricoșător. SMS-urile de la el o să vină când și când, iar realitatea lumii lui începe să mă umple de groază. Și a mai fost și ziua de naștere a lui Aiden, care-a făcut 30 de ani, joi. N-am putut să dau de el, așa că i-am dat SMS și apoi email. Știu că-i o prostie pentru că o să dăm o petrecere mai încolo anul ăsta, dar n-am fost alături de el într-o zi importantă din viața lui. Sper că a fost într-o stare de euforie explorând Thailanda, dar urmează să se mute iar. Ultima oară când am vorbit, planurile îi erau vagi și nu era el cel obișnuit. Cu săptămână ce trece, devine tot mai retras. Călătorește aproape întruna de mai bine de o lună și o pauză care ar fi trebuit să-l învioreze l-a lăsat cu o senzație de epuizare. Nici măcar mama și tata nu mai sunt de găsit prea des și habar n-am ce se petrece cu ei. Mă simt

izolată de toată lumea și nu-s obișnuită cu asta, de regulă discutăm tot.

— Nu te exclud, Fern. Atunci când o să aibă nevoie de tine sau o să aibă realmente noutăți, o să te caute. De ce te torturezi din cauza asta?

— Pentru că ar trebui să fim uniți ca familie și nu suntem.

Mă lupt să-mi reprim bruschețea din glas fiindcă știu cum par. Posesivă, doritoare de afecțiune.

— Asta-i o prostie, spune Nico cu putere. Așa e viața și nu poți să-i legi de tine pe cei pe care-i iubești, de parcă sunt prea fragili ca să se aventureze în lume de unii singuri. E minunat să iubești pe cineva fără rezerve, dar nu poți să-i trăiești tu viața în locul lui. Tot ce poți face e să fii o plasă de siguranță. Asta e legătura de care se bucură familiile și care e deosebită, sentimentul că, orice s-ar întâmpla, există mereu cineva care ține suficient la tine, cât să te asculte și să te ajute când ai nevoie.

Văd că vorbește din inimă.

— Tu n-ai avut asta, nu? Bine, nu cu tatăl tău.

Clatină din cap și-mi dă delicat drumul. Se întoarce, încă vorbind cât începe să strângă pentru această seară.

— Mama era sprijinul familiei noastre, dar viața i-a fost grea. E o poveste lungă și tristă.

— E prea dureros s-o împărtășești? întreb eu cu blândețe și văd din atitudinea lui un moment de șovăială.

— Da... Nu... Adevărul e că nu știu, pentru că n-am știut niciodată.

După câteva minute în care strângem, ne îndreptăm spre pod fără să mai scoatem o vorbă. Nico a aranjat două fotolii vechi față în față cu doar vreun metru între ele și așezate astfel încât să ne putem

lăsa pe spate să ne uităm la stele. Podul a devenit un loc aparte pentru noi.

Ne așezăm și mă uit la el, încruntându-mă și dându-i timp să se gândească de unde să înceapă. Stă câteva minute să se adune și când se pornește, ține ochii în sus, așa că mă las pe spate și fac și eu la fel.

— Familia tatălui meu era cultivatoare de măsline, dar el n-avea niciun pic de tragere de inimă pentru asta când a moștenit ferma. A încercat o vreme, fiindcă știa că ar fi fost dezamăgită amarnic de el, dar, la drept vorbind, era și un moment prost, din punct de vedere economic. Eu eram mic și tot ce-mi amintesc este că ai mei o duceau într-o ceartă în timp ce dependența lui de alcool creștea. La momentul respectiv deja își petrecea zilele pictând, virând brusc de la culmi de mare bucurie la prăpăstii de descurajare. Mama n-a avut de ales și a trebuit să angajeze doi localnici, deoarece tata își pierduse interesul pentru toate. Îmi petreceam timpul evitându-l și încercând să ajut atunci când nu eram la școală. El bea când era fericit și-i mergea bine munca, după care bea iar când o singură trăsătură de pensulă părea să-i strice totul. Acelea erau momentele în care îl copleșea dezamăgirea. Uneori bea zile la rând, iar eu am învățat cum să mă fac invizibil. Mama avea destule pe cap, dat fiind că-și făcea griji pentru plata facturilor și se asigura că tata nu ajunge să dea foc la casă sau să cadă pe scări și să-și rupă gâtul.

Imaginea din mintea mea, când privesc fix în întuneric, este puternică. Pentru un băiețel situația trebuie să fi fost înfricoșătoare, pentru o mamă, una disperată în care opțiunile îi erau clar limitate. Erau cu toții prizonieri ai unui iad pe care-l crease tatăl lui Nico.

— Au fost și momente bune, dar ele s-au rărit din ce în ce mai tare. Mama nu s-a bucurat când și eu am pus mâna pe pensulă. Desenasem dintotdeauna. Dar, când tata era binedispus și mă încuraja să intru în spațiul lui personal, mi-aduc aminte nemaipomenita senzație atât de vie de entuziasm. El folosea vopsele tradiționale de ulei, așa că domnea mirosul de semințe de in cu care le amesteca ca să se usuce mai repede și de terebentină pe care o folosea să-și curețe pensulele. Pentru un băiețel, era un mediu incitant, mirosurile erau îmbătătoare. Era un loc în care se creau lucruri frumoase. Tânjeam să exprim tot ce țineam adânc în interiorul meu și cerea să i se dea frâu liber. Simțeam nevoia să-mi fie recunoscută pasiunea, dar n-a fost niciodată recunoscută de tata. Chiar și astăzi, intratul în studioul meu îmi trezește o gamă largă de emoții, dar le folosesc pentru a-mi alimenta creativitatea.

— Câți ani aveai când ai început să pictezi?

— Am început cu acuarele la școală; aveam probabil în jur de 8 ani. Profesoara de desen mi-a recunoscut un talent înnăscut și în cele din urmă a convins-o pe mama că e greșit să-l inhibe. Îți poți închipui că i-a fost greu, pentru că-l distrugea pe tata sub ochii ei. Lui îi aducea din ce în ce mai puțină satisfacție, dar ea a priceput că, dacă îmi făcea pe plac, îmi permitea să evadez pe perioade lungi de timp. Eram prolific, entuziasmat să experimentez și să văd unde are să mă ducă asta.

Are o mare pozitivitate în glas, ca și cum ar retrăi acele vremuri și simți avântul pe care i le-au dat.

— Dintr-odată știam ce vreau, recunoaște el.

— Ce efect a avut asta asupra tatălui tău? întreb eu șovăielnică.

Nu mai ține ochii în sus și privirile ni se întâlnesc.

— Mi se permitea să pictez doar într-un pod, într-unul din hambare, departe de ochii lui. Au trecut vreo doi ani până să-și dea seama ce fac. N-a trecut niciodată pe la mine pe la școală, mama era de capul ei, deoarece el era prea prins cu problemele lui ca să manifeste vreo grijă față de ceea ce se petrecea în jurul său.

Înghit cu putere în sec și mă simt tristă pentru un băiețel care-și exprima talentul și totuși era nevoit să și-l ascundă.

— Într-o zi era disperat să bea ceva. Mama și cu mine tocmai ne întorseserăm de la cumpărături și duceam cutiile în bucătărie. Am ieșit să iau ultimele chestii, în timp ce mama muta camioneta. Când am intrat, el scotocea prin cutii. Cu o sticlă de vin în mână, a descoperit o pungă cu tuburi de acuarele pe care mi le luase mama pentru ziua mea. La acel moment, numai asta își permitea și improvizam pânzele împreună, fiindcă ne costa foarte puțin.

Nu pot să nu trag adânc aer în piept fiindcă-l văd că retrăiește clipa, întors cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Nu vreau să mă mișc sau să scot vreun sunet, de teamă să nu-i întrerup șirul gândurilor.

— S-a uitat la mine de parc-aș fi fost un trădător. I-a alunecat din mână sticla de vin, împroșcând picături de un roșu intens și bucățele de sticlă pe picioarele noastre. A înșfăcat unul dintre tuburi, furios, și a strâns pumnul până când tubul a crăpat pe o parte și mi-aduc aminte pata de albastru de Prusia împins afară printre degetele lui și începând să picure pe podea. A țipat la mine: „Vrei asta?" și și-a descleștat pumnul, ridicând palma cu vopseaua întinsă pe ea. „Atunci ești mai neghiob decât te-am crezut, Nico. Mă distruge pe mine și are să te distrugă și pe tine;

dintr-un tată neghiob, iese un fiu neghiob", mi-a zis el scuipând cuvintele.

Îmi simt inima zdrobită pentru băiețelul acela.

— Ferma pierdea bani și, când au murit părinții mamei, s-a luat decizia să ne mutăm în Franța și să luăm în stăpânire castelul în loc să-l vindem. Mama a zis că n-are rost să încercăm să ținem ferma și că e sătulă de ea. Când ne făceam bagajele, tata mi-a descoperit pânzele. Multe aveau picturi pe ambele fețe și pasiunea mea crescuse până la punctul în care mai făceam câte o trebușoară pentru vecini ca să-mi cumpăr materiale. N-a zis nimic la momentul respectiv și, când am ajuns în Franța, am despachetat totul și picturile mele au fost aduse aici sus să zacă. Abia câțiva ani mai încolo am descoperit ce făcea, din întâmplare, de fapt. La vremea aceea însă aveam micul meu studio într-unul dintre vechile grajduri. Din nefericire, a trebuit dărâmat când am început renovările. Trecusem la vopsele de ulei și îmi semnam lucrările. Mama mă încuraja, căci vedea că nu eram om slab ca tata și că arta mi-era destin. Am aranjat grădina pentru vândut la piață ca să ne aducă un venit în plus ca să ne întreținem și lucrurile mergeau bine. Era cât de fericită putea să fie, date fiind împrejurările.

Chipul lui vădește umbra unui zâmbet obsedant când se gândește la ea. Instinctiv, tot trupul lui își schimbă poziția, deranjat de gânduri. Nico își pune ferm mâinile pe brațele fotoliului și-și întoarce iar capul înspre ceruri. Tăcerea e pașnică, dar tristețea palpabilă.

***

Habar n-am ce oră e când mă mișc, dându-mi seama că Nico m-a atins pe braț ca să mă trezeas-

că. Mă conduce foarte delicat jos și în dormitorul lui, mă pune pe pat și mă acoperă cu o pătură. Îmi sunt ochii tare grei și capul plin de un vis despre un câmp acoperit de flori galbene, un picnic cu părinții când eram noi mici, iar Hannah abia începuse să meargă în picioare. Simt căldura soarelui pe față și o primesc cu bucurie, cufundându-mă într-un somn adânc.

Când mă mișc dimineața devreme, capul meu e mult mai bine și m-a lăsat febra. Nico doarme pe șezlongul din colțul camerei. De îndată ce deschid ochii, chiar și pe întuneric, el îmi spune încetișor:

— E totul bine, Fern. Culcă-te la loc! E timpul să-ți lași mintea să ți se relaxeze și să te odihnești.

28

Prezentarea

Mă simt ceva mai în apele mele și am decis să nu merg cu ceilalți la plimbarea de duminică dimineața. Aiden n-a intrat ieri pe Skype pentru că e pe drum. Eu sper însă că mica pictogramă o să-mi apară pe telefon cândva în cursul zilei de azi. Nu-mi vine să cred că nu poate găsi un colț liniștit cu semnal WI FI suficient de bun pentru o discuție rapidă, chiar și numai să mă asigure că n-a pățit nimic.

Să fie oare pentru că ochii care nu se văd, se uită, mă întreb eu. Sau mai degrabă fiindcă se înfrânează el? Întrebarea care-mi stă ca un foc în burtă e unde-i

Joss. O sta oare la pândă ascunsă vederii când are el timp să ia legătura cu mine?

„Încetează, Fern!" mă mustru în sinea mea. E normal să te iei cu una sau cu alta și zilele trec în zbor, așa că închipuie-ți cum e să fii pe drum și să te muți în permanență dintr-un loc într-altul. Știu că-s nedreaptă, dar până și SMS-urile lui vin când și când.

Astăzi mă aflu în studio în fața unei pânze albe. Tremurând de speranță, storc primele culori pe paletă, gata să încep amestecatul. Acea primă trăsătură de pensulă e palpitantă, dar și angoasantă. Am un teanc de schițe de la o ședință de lângă lac și acum, că a fost instalată noua bancă, vreau o amintire permanentă a ei. Ceva la care să pot ridica privirea în fiecare zi când sunt acasă și-mi aduc aminte cu drag de perioada petrecută aici.

Mi-au revenit în minte când priveam la apele vălurinde o mulțime de mici amintiri, uneori cu mine singură și alteori în compania altora care m-au emoționat în multe feluri. Când o să mă întorc acasă, o mică parte din mine o s-o las în urmă, pentru că nu se potrivește cu vechea mea viață.

Îmi zboară gândul la portretul misterioasei femei a lui Nico și înțeleg că nu e doar un omagiu adus mamei lui, așa cum credeam eu, ci femeilor în general. El tânjește să surprindă frumusețea unei femei într-un decor pe care îl iubea ea. Pentru el e un mod de a imortaliza acea legătură aparte pe care o are oricare mamă cu copilul ei; o vedea pe ea ca pe un înger, cea care lupta din greu să-i țină pe toți la un loc. De aceea m-o fi rugat să-i pozez?

Pocnetul brusc al închizătorii ușii deschizându-se e o surpriză, pentru că Nico e în sala de recreere cu Pierce. Caută opțiuni pentru continuarea extinderii. Știu că nu-i prea dornic să transforme spațiul din po-

dul castelului, așa că evaluează costurile unei clădiri construite special în curte, care ar adăuga încă opt dormitoare duble cu baie proprie. Ne tot întreabă lumea de camere cu două paturi separate și Pierce crede că merită investiția.

Ca atare, mă ia pe nepregătite apariția unei persoane complet străine atunci când ridic ochii.

— Fern? întreabă aceasta, iar când dau din cap vine spre mine zâmbind. Sunt Isabel. Nico mi-a zis că te găsesc aici. Scuze că am venit nepoftită, dar vizita mea a fost o surpriză. Un mic ocol în drumul spre o galerie din Nisa.

Deci ea e Marquesa de Casa Aytona. Marquesa lui Nico.

Întinde mâna și eu o întind pe a mea și ni le strângem, în timp ce trece cu privirea peste mine. Părul probabil că-mi stă ciufulit pe ici și colo după ce mi-am tras tricoul peste el. Mă uit fix la ea cu spaimă de ce-ar putea crede. E frumoasă, subțire și elegantă. Cu niște colanți șic mulați și negri și o geacă bleu de piele moale pe talie, ceea ce-i contrabalansează la perfecție ochii castanii pătrunzători. Păr lung până la bărbie, lucios, de culoare ciocolatie, tuns în stilul acela care-i dă un aspect măturat de vânt și neregulat care numai unui hairstilist foarte scump îi reușește, și miroase divin. După ce-mi retrag mâna, mă pomenesc că mi-o verific repede, sperând să n-am vreo pată de vopsea pe ea.

— Nu-ți face griji! zice ea râzând și până și râsul ei are un ton muzical și moale. Vopseaua nu-i o problemă. Iar tu ești pe cale să începi o nouă pânză. Să sperăm că în curând o să am vești pentru că deja e cineva interesat de una dintre lucrările tale. Deci și asta ar putea fi pentru galeria mea, da?

Sper să creez ceva care să fie o aducere aminte permanentă pentru mine ori de câte ori ridic privirea la ea pe peretele meu de acasă. Numai că încă nu mă simt în largul meu s-o recunosc, așa că mă mulțumesc să ridic din umeri.

Are ochii atât de plini de viață că-i scânteiază. Totul la ea e mai mult decât impozant. Remarc faptul că poartă verighetă și nu mă surprinde. O femeie ca ea ar putea avea orice bărbat alege, iar soțul ei trebuie să fie un om cu adevărat deosebit.

— Nico mi-a spus că ai să-mi mai arăți pânze de-ale tale. Se poate sau ar trebui să nu te deranjez? Știu că el m-ar fi dat deja afară la momentul ăsta. Nu suportă să fie deranjat când lucrează.

Îmi amintește de actrița Penelope Cruz, felul acela senzual și îngânat în care vorbește e mai mult decât fermecător. Sunt complet derutată și-mi dau seama că trebuie să mă adun, altfel risc să mă fac de râs.

— Îmi pare rău, Isabel. Venirea ta e o mare surpriză și am cam rămas fără grai. Aș fi încântată să-ți arăt unele dintre celelalte lucrări de-ale mele. Ar fi plăcerea mea și-ți mulțumesc. Ăă... să am, adică să-mi știu tablourile expuse pe un perete într-o galerie adevărată e așa o onoare, serios!

Vorbele mele fără șir mă fac să-mi doresc să nu fi deschis deloc gura, așa că mă hotărăsc să tac și Isabel mă urmează până la dulapul de depozitare. Când împing prima ușă la o parte, scot căruțul pe care-mi stau peste o duzină de pânze. O aplec pe prima în față, ca să o vadă Isabel pe cea de-a doua, aflată la spatele ei.

— O, minunat! Pe toate astea le-ai făcut de când ai venit aici?

Dau din cap.

— Da. Te rog, uită-te pe îndelete! Eu doar am să mă spăl rapid pe mâini.

O las să frunzărească, nerăbdătoare să văd în oglinda de deasupra chiuvetei dacă am urme de vopsea în păr sau pe față. Îmi dau seama și că trebuie să pun capacul pe paletă, așa că durează câteva minute, suficient timp ca să mă adun.

— Pot să fac o poză? întreabă ea, ținând telefonul îndreptat spre una dintre pânze.

— Da, te rog.

Pozează câteva, una câte una, și eu încerc să nu-i urmăresc fiecare mișcare, dar e unul dintre acei oameni plini de strălucire care te fascinează fiindcă arată atât de fără cusur, că rămâi cu gura căscată. Dacă i-aș vedea fotografia într-o revistă, aș jura că a fost prelucrată. Nimeni n-ar trebui să arate atât de bine.

— Exact la asta speram, mulțumesc. Omul cu care discut e un mare investitor, aflat mereu în căutarea unui nou artist. Îi place la nebunie să facă bani și de-aia trebuie să descopăr talente noi.

Nu prea știu ce să zic la asta, așa că surâd.

— El crede că ești o investiție bună. Trebuie să ne asigurăm că-ți punem prețul corect. Trebuie să fie o situație din care să câștigăm toți, nu?

Aprob din cap. Nici măcar nu-mi vine să cred că ar da bani cineva pe ceva pictat de mine când încă mai învăț. Nu-s artistă, mai degrabă ucenică.

— Deci tu îi ții companie lui Nico atunci când pictează târziu?

— Da. E liniște când doarme toată lumea.

Înclină capul.

— Și cât stai aici, Fern?

Habar n-am de ce întreabă, dar nu mă simt în largul meu.

— Încă șaptesprezece săptămâni. A zburat timpul.

— Ah! Și lucrurile s-au schimbat, da? Nico a muncit din greu să construiască ce-i aici, dar el e pictor înainte de toate. Și tu? Ce se întâmplă după ce pleci acasă?

Nu pare nervoasă din cauza prezenței mele aici așa cum mă temusem pentru o clipă, dar e curioasă.

— O să pictez în continuare, dar familia mea o să fie surprinsă. Are să fie plăcut să fim iar împreună, pentru că deocamdată suntem cam împrăștiați.

Mă întreb dacă asta voia să audă sau nu.

Cercetează încăperea din priviri și acum e cu ochii pe lucrările lui Nico. Se duce și ridică un colț al bucății de muselină care acoperă tabloul femeii de la lac.

— Ah, tot nu-i terminat! exclamă, cu frustrare în glas. Trebuie să se concentreze. Ăsta e trecutul lui și are să-l bântuie până e gata. Nu mă ascultă niciodată, așa că nu știu de ce mă mai deranjez.

Nu vorbește cu mine, ci cu voce tare cu sine și eu mă uit la ea cum se plimbă prin încăpere.

Nico are o pictură în lucru și alte două la uscat, deși probabil că ar putea fi strânse acum.

— E, pe asta o vreau, spune ea, dându-se în spate să admire încă unul dintre tablourile dragi lui Nico în care e prezentată grădina în floare.

Se răsucește și-și îndreaptă iar atenția către mine.

— Dacă, atunci când o să te duci acasă, n-o să mai poți picta? Dacă inspirația ți-e aici?

Mă provoacă și-mi pune la îndoială dedicația? Sau e vorba de Nico?

Mă ia pe nepregătite. Crede că el e inspirația mea? Din spatele meu se deslușește o voce și văd reacția pe fața ei, care se îmblânzește instantaneu.

— Fern n-are nevoie de un castel sau de Franța ca s-o inspire. Are să aibă însă nevoie de un studio.

E Nico, a cărui privire îmi trece peste față preț de o clipă înainte să se oprească la Isabel.

Un studio al meu. N-am avut timp să mă gândesc ce-o să se întâmple în privința pictatului. Mai tare mă îngrijorează în acest moment întrebarea: „Și dacă Isabel are dreptate?"

***

Mă îmbrac cu grijă pentru cină, vrând să creez impresia potrivită dintr-un motiv pe care nu-l pot realmente explica, dat fiind că prima impresie n-o mai poți desface. Vanitatea, presupun. Isabel îmi e net superioară și o știm amândouă. Numai că ea e o femeie de afaceri și, desigur, eu doresc senzația îmbătătoare de a ști că cineva din branșă crede că tablourile mele au să se vândă, pentru că înseamnă validare.

Și dacă, după ce plec de aici și mă întorc acasă, toată lumea din jurul meu o să creadă că mi-am pierdut mințile și alerg după un vis imposibil? Nu știu pe nimeni altcineva care să picteze și majoritatea oamenilor pe care-i cunosc își cumpără lucrările de artă de la un magazin dintr-o rețea sau de la IKEA. O idee care are darul de a te trezi la realitate.

Când mă apropii de masă ca să mă așez la ea, Nico vorbește cu Isabel în spaniolă. Se gesticulează mult, dar își țin ochii clar unul la altul și interacțiunea dintre ei indică faptul că-l bate la cap. El încheie dialogul ridicând mâinile în sus, în semn că se predă, și râd amândoi.

— Vrea tabloul cu trandafirii, Fern. Cel pe care nu vreau să-l vând fiindcă locul lui e în castel. Dacă l-aș

da, ar fi ca și cum mi-aș smulge un braț.

Are o expresie dramatică, dar ea râde de el. E bine să vezi legătura dintre ei. Credeam că nu are pe nimeni, dar acum nu mai sunt așa de sigură.

— E superb, Nico, de aia și vrea Isabel să-l expună în galeria ei.

— Dacă mă refuzi, atunci o să-mi fii iar dator. Trebuie să vii la vară. N-ai mai fost în vizită de multă vreme și am să dau o petrecere în cinstea ta. Vino oricum, are să fie bine pentru afaceri!

Și de-ar citi o listă de cumpărături, Isabel tot ar face fiecare silabă să sune sexy, cu muzicalitatea aia șovăitoare din glasul ei.

— E nevoie de mine aici! exclamă Nico și acum toată lumea de la masă ascultă schimbul de replici dintre ei.

— Dar vinzi mai multe tablouri dacă te vede lumea și face cunoștință cu tine. O știi. E vremea pentru o călătorie acasă.

I se schimbă tonul și-mi dau seama că vorbește serios.

Nico îi aruncă o privire și se încruntă.

— Aici sunt acasă acum, Isabel. Mă mai gândesc. Acum hai să mâncăm! Mor de foame.

Cassouletele lui Margot sunt minunate și nu pot decât să sper că Isabel nu-i vegetariană și-i place iepurele.

Mă uit spre ea de câteva ori în timpul mesei și pare destul de bucuroasă. Le am pe Kellie de o parte și pe Dee-Dee de cealaltă, așa că ajung să iau parte la două conversații foarte diferite.

Odată strâns totul, lumea se îndreaptă în direcții diferite. Nico și cu Pierce ajung să joace cărți, iar eu rămân așezată în fața lui Isabel, așa că mă simt obligată să mă duc să stau lângă ea. E îmbrăcată cu un

pulovăr moale și roz de cașmir care-i stă strâns pe trup ca o a doua piele și o pereche superb croită de pantaloni. Simplu, dar tot iese în evidență dintre ceilalți. Lângă ea mă simt *rustică*. Când îmi trec asemenea gânduri prin minte încep să râd și ea se uită la mine, surprinsă, în timp ce mă așez pe scaunul de lângă ea. Rustică? Sau plictisitoare?

— Scuze, mi-a stat mintea la altceva pentru o clipă. Nico ține foarte mult la tabloul cu trandafiri, îi explic. A crezut c-o să lumineze holul de la intrare în lunile de iarnă.

Nu știu de ce simt eu că-i necesar să-i susțin cauza în locul lui.

— Se poate. O să fie plătit frumos pentru el. Un artist nu poate să fie sentimental și unele piese au să se vândă mai ușor decât altele.

Chiar și când transmite ceea ce ar putea fi privit drept un mesaj mai degrabă tăios, accentul ei spaniol cald pare să-i îndulcească vorbele.

— Am multe de învățat, recunosc eu.

— Tablourile lui Nico pot impune sume pe undeva pe la mijlocul zecilor de mii și în cinci ani o să fie de ordinul sutelor de mii dacă mă ascultă în continuare. Trebuie însă să lansăm tablourile potrivite la momentul potrivit. Acum tu, spune ea, uitându-se la mine în mod subliniat, piață diferită. Tu ești mai viabilă comercial. Sper că intenționezi să fii prolifică. Oamenilor le plac cumpărăturile sub impulsul momentului, dar la prețul corect. Caută culoare, cu cât mai vie, cu atât mai bine. O piesă care să le pună în valoare ca accesoriu camera frumoasă mai degrabă decât ca investiție. Să nu te simți jignită de asta, deoarece, cu timpul, cine știe? Poate o să și scoată un profit uriaș. Cererea însă e mare și am să-ți dau car-

tea mea de vizită. E bine pentru tine, e bine pentru mine. Da?

Încuviințez din cap.

— Mulțumesc, chiar nu știu ce să spun.

— Nu spune nimic, doar pictează! zice ea, aplecându-se conspirativ înspre mine.

E prima oară când simt o legătură cu Isabel, de parcă ar fi încercat să mă cunoască și acum a ajuns la o concluzie.

— În ceea ce-l privește pe Nico, mă ajuți să-l conving să vină în Spania în vara asta? Are nevoie de expunere și a stat departe prea multă vreme. Lucrurile merg bine aici și ar fi posibil?

Mă uit spre Nico și Pierce, care nici nu bănuiesc că-i privim. Isabel habar n-are ce-i ascunde Nico. Măcar el a scăpat într-un final de grijă, dar e gata să se întoarcă într-un loc unde amintirile au să pară și mai reale?

— Acum, că-i Pierce aici, aș zice că-i posibil. Dacă și vrea Nico să meargă, de asta nu sunt chiar atât de sigură, Isabel. Recent s-a gândit prea mult la copilărie, la chestii pe care cred că ar prefera mai degrabă să le uite. Întoarcerea l-ar putea tulbura și mai tare.

Se uită la mine cum mă uit la el.

— Tu pari să-l înțelegi. Nu insist fără motiv, Fern. Am venit aici doar cu un scop, dar n-o s-o recunosc în fața lui. Am o mulțime de clienți bogați. Genul de oameni care, atunci când cumpără lucrări ale unui artist, transmit un mic imbold pieței. Mesajul potrivit. Nico a fost tare prudent în trecut, dar acum asta îl ține pe loc. Ne știm de ceva vreme și am investit timp în el grație prieteniei noastre. Numai că aici e vorba de afaceri și trebuie să pună și el osul la treabă.

Înțeleg ce zice. E îngrijorată că el se mulțumește doar să-și îngroape capul în muncă, dar nu e interesat de sarcina la fel de importantă de a se impune ca nume pe care să-l poată recunoaște oamenii. Dacă ar ști ea de înșelătoria tatălui lui, poate n-am mai avea discuția asta. Habar n-am cât de puternică le e prietenia, dar chiar și așa, nu mai am ce să-i spun, e o chestie pentru ei doi.

— Probabil n-o să conteze nimic din ce zic, dar am să-i spun că eu cred că-i o idee bună. Pentru că este, din câteva motive. Nu în ultimul rând pentru că o schimbare de decor i-ar face bine. E momentul să primească personal recunoașterea pe care o merită, de la oamenii pe care-i respectă. Ar trebui să se dea la o parte și să-și lase echipa să dovedească faptul că se poate ocupa de ce-i aici.

— Bun! Gândim la fel. Nu vreau decât ce-i mai bine pentru el. Presupun că și tu.

Încerc să nu reacționez la privirea încercată de sens cu care mă fulgeră Isabel și răspund dând politicoasă din cap.

29

Un sentiment de ușurare

Seara continuă și Nico trage înapoi la musafira lui. Îmi schimb locul și nu durează mult și apare Kellie, cu o expresie mulțumită de sine.

— Am noutăți, anunță ea, discret, și arată din cap spre bucătărie.

Deschide ușa și dă ochii roată să se asigure că suntem singure.

— Am discutat cu Pierce și cu Ceana. „The Haven" are să-mi plătească două cursuri. Primul e o diplomă de specialist în vindecarea cu cristale, la care o să particip online. Dacă trec, atunci o să mă duc la Wimereux, pe coastă, la primul modul de pregătire pentru specialist în reiki. Nu-i splendid?

O văd că se extaziază. Nu pot să nu mă întreb dacă le-a spus părinților ei însă. Dat fiind că-și făceau atâtea griji pentru ea, totuși n-au venit niciodată aici să vadă cu ochii lor în ce mediu trăiește. Oricum ar fi însă, e fericită.

— Asta-i o veste minunată, Kellie și o meriți! Sunt încântată pentru tine.

O îmbrățișez, iar ea dansează pe loc.

— Și Taylor crede că e lucrul potrivit pentru mine. Când o să închidem pentru trei săptămâni la Crăciunul viitor, se întoarce acasă și m-a rugat să vin cu el. Am acceptat.

Nouă luni e multă vreme, dar am eu o presimțire bună în ce-i privește. Vârsta nu e decât un număr și, în cazul lor, experiențele dure de viață cărora le-au supraviețuit îi pun pe picior de egalitate.

Dintr-odată, Kellie izbucnește în râs, neputând să-și controleze entuziasmul.

— Părinții mei o să facă urât când o să le dau vestea, dar mie nu-mi pasă. Viitorul meu e aici, Fern, și acum o știu.

În acel moment, Taylor bagă capul pe ușă și-mi zâmbește.

— Sal', Fern, Kellie! Credeam că tragem o fugă după chitare să facem o cântare?

Kellie se strâmbă.

— Au, scuze, am uitat. Mai vorbim noi, Fern, zice ea ieșind și lăsându-mă să mă simt extaziată pentru ea.

E minunat s-o văd înflorind și devenind o femeie mai sigură pe ea care crede în propria valoare. Când oamenilor buni li se întâmplă lucruri bune, simți așa o căldură în inimă! Pierce face treabă, dar abia acum încep eu să înțeleg de ce l-a adus Nico la noi.

Nico își prețuiește timpul în studio, dar are nevoie de contrastul dintre asta și tovărășia oamenilor din jurul lui. Cea mai mare teamă a sa e să devină izolat, pentru că simt că o parte din el leagă asta de tatăl lui. Alunecarea aceea înspre autodistrugere, care, din nefericire, stă uneori alături de un mare talent.

Temperamentul lui artistic îl face să simtă lucrurile la extrem și, cu toate că nu i se manifestă în iuțeală la mânie, i-l văd în ochi adeseori. Se agață de chestii – amintiri, suferințe sufletești vechi și o undă de fragilitate care stă încordată lângă o enormă tărie și voință. Aflată chiar sub suprafață, nu-l părăsește niciodată și amenință să-l tragă în jos. Două laturi foarte opuse ale unui om care muncește din greu să se mențină în echilibru.

Mă întorc în sala de recreere, căutându-l, dar nu-i acolo. Nici Isabel nu e. Nu am chef de stat la palavre, așa că spun noapte bună și o pornesc spre studio. E cufundat în întuneric și, când aprind lumina, mă cuprinde o senzație de mulțumire sufletească. Iubesc încăperea asta.

Îmi schimb pulovărul cu un tricou larg de pictat și-mi cobor privirea la acesta. Fiecare strop și pată e ca un însemn de onoare. Ceea ce nu i-am arătat lui Isabel e mica grămadă de pânze care n-o să vadă

niciodată lumina zilei. Rulate, gata de luat acasă și care zac în fundul dulapului, reprezentând o amintire importantă a călătoriei mele. Zile de exasperare, urmate de instrucția foarte răbdătoare a lui Nico, care m-a îndrumat printre capcanele curbei mele de învățare. Comori, într-un fel, pentru că înregistrează dezvoltarea mea, dar există mereu sentimentul acela că te puteai descurca mai bine. Atunci am știut că fusesem dintotdeauna menită să devin artistă și am început să-mi semnez pânzele.

***

— Tot aici ești?

Intră Nico tocmai când mă pregăteam să strâng. E puțin după unu jumate dimineața și am avut parte de o ședință foarte productivă și plină de satisfacții.

Îi arunc o privire, întrebându-mă unde a fost, deoarece nu pare obosit, ci mai mult tensionat.

— Isabel tocmai s-a dus la culcare. Pleacă dimineață devreme.

Pare că-și cere scuze dintr-un motiv oarecare. Nu știu de ce.

— Nu te apuci acum de lucru? comentez eu.

— Nu. Am văzut lumina și am vrut să văd dacă ești în regulă.

Îmi șterg pensula pe o cârpă și mă concentrez la ce fac, evitându-i privirea.

— Trebuie să-i spui totul, Nico. Încearcă să te ajute să avansezi la următorul nivel și totuși simte că nu ești devotat acestui lucru. Loialitatea față de tine e acum în conflict cu latura ei de femeie de afaceri. Nu poți să ai și una, și alta, dacă-i ascunzi asta. Îi datorezi măcar atât.

Când ridic ochii la el, își lasă capul în jos.

— Ai dreptate. Știu. Numai că am trăit cu frica atâția ani, că nu pot să scap de ea. Nu sunt pregătit să-i spun, dar o să iau în calcul să planific o călătorie la Sevilla cândva în vara asta.

Ooof! E așa de încăpățânat uneori!

— Nico, e aici, acum, și chestia asta trebuie s-o faci față în față. Nu mai poți să aștepți încă trei sau patru luni. Se pot întâmpla multe între timp și Isabel o să muncească din greu să-ți clădească reputația și să-ți facă numele cunoscut. Pune multe la bătaie pentru tine; îi datorezi adevărul și odată ce înțelege...

Îi fulgeră ochii.

— Nu înțelege nimeni! Am lucrat pentru tatăl ei făcând treburi mărunte pe proprietatea lor ca să câștig suficient să-mi cumpăr materialele de care aveam nevoie să pictez. Le-am ajutat grădinarul, greblând frunzele toamna și adunând florile moarte vara. E suficient de nasol că știe de tata; din fericire, mama era iubită și respectată pentru amabilitatea și sentimentul ei de comunitate. Numai că până și ea a devenit solitară și a încetat să mai invite oameni în casă. E un pic prea mult pentru mine, Fern. Trebuie să lași baltă subiectul.

Stăm față în față și văd că are impresia că am sărit calul. E supărat pe mine.

— Știu că nu vrei s-o auzi, Nico, dar te implor să-ți regândești decizia. Are să lămurească lucrurile și să-i redea lui Isabel încrederea în tine ca să poți să fii la înălțimea situației. Aici nu e vorba numai de a te expune pe tine și nu știu de ce nu poți să vezi și tu acest lucru.

Chipul îi e impasibil.

— Am venit aici ca să scap de toate. Poate că e un preț pe care nu sunt pregătit să-l plătesc.

Vinovăție. Nouă litere inofensive care înșirate laolaltă pot să distrugă speranțe, visuri, relații și, într-un final, vieți. Nico se simte vinovat din cauză că nu-și înfruntă demonii. Eu mă simt vinovată pentru că el contează pentru mine. De fapt, toată lumea de aici contează.

Mă întreb dacă vinovăția are un scop mai înalt. E ea proiectată să ne facă să ne oprim să ne gândim înainte să trecem o linie imaginară? Un soi de sistem intern de alarmă pe care unii oameni aleg să-l ignore, în timp ce pe alții îi face să stea pe loc?

S-ar putea să fie paranoia, dar toată lumea din jurul meu pare să se lupte cu vinovăția în momentul de față. Kellie face angajamente care să-i lege viitorul de Taylor și Franța pentru multă vreme de acum înainte, din câte se pare. În fiecare zi însă amână să sune acasă.

Și familia mea, ei bine, săptămâna asta legătura cu ea s-a remarcat prin absență încă o dată. Pur și simplu nu pricep ce se întâmplă cu ei în prezent. Desigur, atunci când sună e totul minunat, ceea ce nu e, de fapt, niciodată, iar asta mă face bănuitoare.

Lumea crede că te scutește de neliniște, dar acum ai mei mă evită, ceea ce este îngrijorător.

Nu pot să-mi scot asta din minte, așa că e timpul să iau legătura cu Georgia.

— Sal', vecină, mă mai ții minte?

Georgia strigă în telefon de bucurie.

— Fern! Ce mai faci?

Îmi smulg telefonul de la ureche și apăs pe difuzor.

— Scuze că n-am mai ținut legătura. Steve a avut zona zoster și mare pacoste a mai fost.

Nu pot să nu zâmbesc. Georgia nu prea le are cu compătimirea.

Tonul glacial e un avertisment.

— Atunci nu ești omul care credeam că ești sau care te crede Isabel, spun eu, terminând de strâns pensulele. Nu mă pot hotărî dacă doar ai toane sau ești arogant, însă nici una, nici alta nu se justifică și nu e nici potrivit. Sunt o mulțime de artiști care ar da orice pentru o ocazie pe care tu o refuzi fără să te gândești nici măcar în treacăt la ea.

— Crezi că-i așa de ușor? Nu știi multe. Isabel mai poartă încă verigheta soțului ei, care s-a dus de cinci ani. El a transformat-o dintr-o fată cu suflet cald într-o femeie de afaceri cu sânge rece. Dacă-i spun totul, are să plece și asta o să-mi distrugă cariera. Până și o șoaptă despre asocierea cu o activitate frauduloasă în lumea artei înseamnă uși trântite în nas pentru totdeauna. Pentru ea și pentru mine.

Mă uit la el, îngrozită.

— Isabel e îndrăgostită de tine, Nico. Cum de nu poți să vezi asta din felul în care te privește? Felul în care era pregătită să-și lase deoparte grijile și să te susțină, indiferent de ce-i spune capul? Ceea ce faci, ascunzându-i ce-i ascunzi, e greșit și nedrept, Nico.

— Nedrept?

Se întoarce, clătinând din cap, în timp ce se îndreaptă spre ușă.

— Nu înțelegi nici pe departe sensul acestui cuvânt, Fern, crede-mă!

30

Vorbe, apă și înțelepciune

— Au, am auzit că-i dureroasă!

— Da, replică ea apăsat. Biata de mine, a fost un coșmar absolut! Mă bucur să-ți aud glasul însă. Habar n-ai cât ți s-a dus dorul.

Felul în care o spune îi face vorbele să sune pline de semnificație. Îngrijorător de pline de semnificație.

— Mi-e dor și mie de toată lumea. M-am gândit să sun și să văd dacă e totul bine la voi acolo? Știi cum e, toată lumea-i ocupată. Dacă nu-i lupta cu semnalul prost, atunci e o chestie de sincronizare. Ratez atâtea chestii! Mai stă casa în picioare? întreb eu, răzând binevoitoare.

Georgia șovăie o clipă sau două și, când începe să vorbească, glasul îi este nefiresc de vesel.

— Bineînțeles, toate-s bine. Îți faci griji degeaba. Toți credem că suntem indispensabili, dar se descurcă și fără noi, nu? Atunci când sunt nevoiți, adică.

Acum chiar că e ciudat.

— Presupun că da, dar aș prefera să știu dacă s-a întâmplat ceva.

De data asta sare mult prea repede.

— Încă se mai ține acoperișul pe casă, așa că poți să tragi adânc aer în piept și să se te întorci la lucru. Aud că-ți merge bine în Franța.

Deci a vorbit măcar cu unul dintre ei.

— E foarte diferit și nu sunt două zile la fel. Nu e timp de plictisit, asta-i sigur, replic eu sinceră.

— Nu se poate să-ți faci griji pentru casă, Fern, bucură-te de mica ta perioadă de libertate. Eu așa aș face.

Georgia îmi ascunde ceva.

— Deci deocamdată nu am nicio cauză de îngrijorare?

— Nu.

Ei bine, din glasul ei se deduce că nu e pregătită să dezvăluie nimic, așa că aș putea să mă dau bătută și să mă prefac că o cred.

— Bun! Grozav, de fapt! Ce mai fac copiii?

Întrebarea declanșează un monolog de douăzeci de minute despre cum și-ar dori ea să nu aibă carnet pentru că numai pe taximetrista o face zilele astea. Cu Steve bolnav de nu e în stare să se suie la volan, Georgia se simte frântă. Mă bucur c-am sunat, fiindcă avea și ea nevoie de cineva s-o asculte, dar nu mă simt liniștită defel.

Cei sosiți săptămâna asta trebuie să ia avionul spre casă mai încolo, în după-amiaza zilei de azi, și eu trebuie să plec în curând la atelierul experimental al dimineții. Unul dintre cursurile pe care le-a ținut Pierce cu mare succes în trecut, se pare, e un curs de Conștientizare de Sine. Sunt înscriși la el douăsprezece dintre participanți, ceea ce ne-a surprins pe toți.

E o chestie pe care el o ține, de obicei, vreme de două zile întregi, căci are scopul de a oferi o mai limpede înțelegere a punctelor forte, slabe, inhibițiilor și motivației generale ale fiecăruia. Pierce spune că, în realitate, e vorba despre a crea „o cale spre fericire". A învăța să „dezveți" lucruri care țin pe loc sau amenință să ne sufoce abilitatea de a gândi neconvențional. Multe chestii interesante care îți dau de gândit.

În a doua zi a cursului e un exercițiu pe care el îl consideră deosebit de bun pe post de dare de seamă. O modalitate bună, crede el, să-ți petreci ultima dimineață, atunci când există multă bunăvoință în cadrul grupului care s-a închegat și a format legături.

Pierce ne-a întrebat pe Yann și pe mine dacă vrem să venim și noi pentru că merge cel mai bine cu un grup mai mare, dar, în plus, mai vrea și reacții.

Se așteaptă să-i scriem un mic raport despre cât de bine e primit cursul de cei care participă la el.

— În regulă! Dacă vreți să luați o foaie de hârtie de pe șevalet și să vă scrieți numele în colțul din dreapta sus...

Agitație, căci toți suntem curioși ce o să facem. Grupul e unul destul de variat în materie de ocupații, dar din punct de vedere al vârstei diferența e de numai zece ani maximum, ceea ce e neobișnuit. Poate de-aia s-au și apropiat toți așa de bine în săptămâna asta și doar contingentul ălora cu arta, cum i-a numit cineva, stă închis cu Nico în dimineața asta.

— Bun! conchide Pierce, ridicând glasul peste vorbărie. Acum vreau să scrieți două cuvinte în centrul paginii. Așa.

Scoate capacul markerului și întinde propria foaie pe jos. Își scrie numele în colț și apoi desenează doi nori în centru. Într-unul scrie „înfocat", în celălalt „altruist".

Se ridică și ne adunăm toți în jurul lui.

— Vreau să găsiți două cuvinte – unul care vă reflectă punctul forte și altul punctul slab. Cuvinte pe care le simțiți voi că vă rezumă cel mai bine personalitatea. Da. Sunt „înfocat", ceea ce nu-i tocmai negativ, dar e o chestie la care trebuie să fiu prudent ca să nu alung oamenii. Și motivația mea principală în viață este „altruist(ă)", pentru că în domeniul meu profesional, dacă nu pot să-i ajut pe alții să se simtă mai bine în pielea lor, atunci ar fi cazul să închid prăvălia.

Toată lumea începe să râdă.

— Sunteți mulțumiți?

Multă lume dă aprobator din cap.

— Întindeți foile pe toată podeaua sălii de fitness. Vreau să vă plimbați pe lângă ele și să vă gândiți la

câteva cuvinte pe care v-ați simți în largul vostru să le adăugați pe foaia fiecăruia dintre ceilalți, pornind doar de la cum i-ați perceput în săptămâna asta. Nu e nicio grabă și avem jumătate de oră pentru această parte a exercițiului.

În realitate e chiar distractiv. Pentru unii îmi vin instantaneu cuvintele în minte, pentru alții trebuie să stau să mă gândesc. Poate n-am apucat să petrec mult timp în tovărășia lor sau îmi ia câteva minute să găsesc cuvântul potrivit. Clar sarcina asta te face să-ți concentrezi atenția și nu e atât de ușoară, pe cât pare la început.

Când mă plimb să-mi îndeplinesc partea mea, mă surprinde cât de variate sunt adjectivele folosite. Îmi dau însă osteneala să evit să mă uit la foaia mea cât merg printre ceilalți. S-a trecut de la hazul gălăgios la liniște aproape totală. Oamenii își iau sarcina în serios și dintr-odată mă simt stingherită.

Îi arunc o privire lui Yann, care stă în genunchi și mă întreb ce face pentru că nu-ți ia mult să scrii un cuvânt și să desenezi un norișor și atunci îmi dau seama că unii adaugă și niște mici mesaje personale. Tocmai în acel moment, intră Ceana în sala de fitness.

— Îmi pare rău, am venit s-o iau pe Fern. Avem o țeavă spartă și ne mai trebuie o pereche de mâini. Mă tem că prânzul o să întârzie un pic.

Mă uit în jurul meu, cerându-mi scuze din ochi, și dau fuga s-o ajung din urmă.

— Coșmar, zic eu, mărind pasul de două ori ca să pot rămâne în rând cu ea.

— Biata Margot stă în aproape trei centimetri de apă. Au fost oprite electricele, dar nu putem clinti robinetul de închidere. Trebuie să strângem apa cu mopul de pe podea înainte să înceapă să curgă în

sala de recreere. Din fericire, ultima tură de pâine e deja la răcit, așa că stăm bine cu prânzul.

Imediat ce intrăm pe ușă, mă uit înspre bucătărie și văd o movilă de cârpe și șervete vechi care alcătuiesc o barieră între cele două încăperi.

— Dacă poți să iei o mătură și să-i ajuți pe Taylor și Dee-Dee, ar fi grozav, mersi, Fern.

Noi trei lucrăm în șir în încăperea mare ca să dirijăm apa afară pe ușa din spate.

— Ar fi mai ușor dacă podeaua n-ar face pantă înapoi spre colțul ăla, se plânge Dee-Dee.

Are dreptate, o parte din apă tot curge înapoi, oricât de repede am da noi cu mopul.

— Avem nevoie de aspirație, zice Taylor. Continuați curățatul, vin și eu cât de repede pot!

Dacă n-ar fi atât de disperată, situația ar fi comică. Dee-Dee și cu mine decidem să lucrăm în tandem, dând zor înainte, astfel încât apa începe să prindă viteză ca un siaj în fața periilor noastre. Până s-o aducem noi la ușa din dos însă, e dezamăgitor cât de puțină ajunge să curgă în jos pe traseul stabilit.

Margot și cu Ceana umblă de colo-colo, mutând tot ce e necesar pentru prânz în sala de recreere.

Câteva minute mai în târziu se întoarce Taylor cu ajutoare noi și un aspirator umed și uscat.

— Bravo, omule! aplaud eu, în timp ce Kellie și Odile iau platouri din frigider.

— Mai avem nevoie de niște prosoape la ușă, strigă Ceana peste umăr.

Taylor în partea cealaltă, bagă aparatul în priză.

— Kellie, poți să iei ceva mare, cum ar fi una dintre păturicile alea de pe canapea? Nu pot să stau în apă, fiindcă nu pot să aspir decât din partea uscată. Am nevoie să oprești tu intrarea apei.

— Sigur, mă ocup.

Apare Bastien cu o cheie mare în mână.

— Sub chiuvetă e? întreabă el și Margot dă din cap că da. Șase pași și stă întins pe spate, înfruntând toată forța jeturilor de apă ca niște degete care țâșnesc în dulap. Trec secundele și nu se întâmplă nimic, după care niște înjurături.

— I-am venit de hac! strigă el în cele din urmă, jubilând.

— Uraaa! îl aprobă Dee-Dee, încântată că măcar nu se mai mărește iazul acum.

Cu tot periatul și puterea de aspirație de la Taylor, ne ia patruzeci de minute să ajungem la o podea jilavă, nu udă, și fără bălți. Vechile dale din podea măcar erau izolate, dar o să dureze ceva până să se usuce complet.

Bastien deschide larg ferestrele și acum putem sta să evaluăm situația.

— Tot ce ne trebuie pentru servit prânzul e pe masă acum. Fern, poți să le spui tuturor să ne lase jumătate de oră? Sala de recreere n-are nimic, e doar un pic muiată la cadrul ușii. Dee-Dee, dacă am putea duce chestiile astea ude în grădină, ar fi bine.

— Grozav lucru în echipă, oameni buni! recunoaște Margot. Fusta mi-e udă leoarcă și picioarele mi-s de gheață, continuă ea râzând.

Kellie pornește spre spălătorie să caute niște prosoape pentru Margot. Eu îi dau SMS lui Nico pe drumul spre sala de fitness, ca să-l anunț că întârzie un pic prânzul. Îmi plescăie apa în pantofi când merg, așa că deschid ușa și mă reazem de tocul ei.

— Scuze! Încă o jumate de oră și o să fie gata prânzul. Trebuie să mă duc să-mi iau niște pantofi uscați, ne vedem un pic mai încolo.

Aș vrea să pot spune că-mi pare rău c-am pierdut finalul exercițiului, dar adevărul e că mă simțeam

mult în afara zonei de confort la el. Dintr-un motiv pe care nu-l pot explica, nu voiam să citesc ce scria pe foaia mea când toată lumea îmi urmărea reacția. Salvată de o țeavă spartă. Trebuie să fie ziua mea norocoasă.

***

— Fern, am ceva pentru tine! strigă Pierce, dându-și jos de pe umăr rucsacul ca să-i deschidă fermoarul.

Mă opresc și mă întorc. De-abia am făcut cu mâna autocarului și, ca urmare a babiloniei de dimineață, un prânz întârziat s-a transformat într-o după-amiază de stat de vorbă și socializare generală.

— E foaia ta de hârtie, zice el, întinzându-mi-o. M-am gândit că s-ar putea să-ți placă să citești comentariile. Era evident că nu te simțeai prea în largul tău și-mi pare rău dacă am judecat greșit situația. Eu sperasem c-o să găsești exercițiul o experiență pozitivă, dar nu e potrivit pentru toată lumea. Când ai un moment de liniște, aruncă o privire. Transmite un mesaj foarte puternic și am văzut o mulțime de din astea de-a lungul anilor, suficient cât să știu că ăsta e deosebit. În orice caz, mulțumesc, Fern! Ajutorul tău de săptămâna asta a fost foarte apreciat, ca de obicei.

Îl petrec cu privirea în timp ce traversează curtea. Stau cu ochii pironiți la hârtia din fața mea; n-am nicio dorință s-o desfac. Unora le plac reacțiile, eu una aș prefera să nu știu ce cred oamenii despre mine. Știu că nu-s perfectă. Știu că-mi fac prea multe griji. N-am să mă schimb niciodată, pentru că asta sunt eu.

Când intru în studio, apare Nico dintr-odată în spatele meu. Între noi există o stare de încordare și

urăsc asta.

— M-am gândit să vin și eu lângă tine. Dacă nu cumva vrei să fii singură. Pari supărată.

Clatin din cap.

— Nu. Nu supărată. Tulburată.

— Ce-i aia?

Arată spre foaia de hârtie împăturită de la mine din mână.

— E de la ședința lui Pierce de azi-dimineață. A trebuit să ne descriem fiecare în două cuvinte, după care și-au adăugat opiniile toți ceilalți. A fost un pic prea incomod și emoționant pentru mine.

— N-ai citit-o?

— Nu.

Se duce în capătul lui de studio, își trage cămașa în carouri peste cap și-și ia tricoul de lucru. Nu-mi feresc privirea, iar el pare să nici nu-și dea seama că-l privesc. Fizic, e un bărbat puternic și l-am văzut ieșind din sala de fitness dimineața devreme. Nu ai un fizic ca al lui fără să faci mișcare. Posibil că e și un om foarte disciplinat. Genul care probabil face o sută de abdomene înainte de micul dejun. Înlocuiește ceea ce-i lipsește din viață cu regim, ceea ce-l ține întreg. Nu pot să nu consider că așa ceva e un pic cam trist.

Ridică privirea și eu mi-o feresc pe-a mea.

— Pot s-o citesc?

Îl verifică pe Pierce? Sper că nu crede că am o opinie negativă.

— Dacă vrei tu... Nu e genul meu de chestie, atâta tot.

Pun hârtia pe raftul din spatele meu, lângă niște cărți de artă ale lui Nico, apoi îmi trag tricoul de muncă peste cap. În acele câteva secunde, el a tra-

versat încăperea și stă cu ochii ațintiți la foaia despăturită pe care o ține în aer.

Îi urmăresc expresia.

— Ți se potrivește foarte mult. Cu excepția celor două cuvinte din mijloc. Presupun că alea au fost ale tale?

Dau din cap că da.

— Trebuie să te uiți la asta, Fern.

Îmi întinde hârtia și când n-o iau, o lasă cu fața în sus pe podea.

— Te pricepi să-mi dai sfaturi. Sfatul meu către tine este că trebuie să citești asta și să bagi la cap.

Pleacă și dispare în camera de lucru.

Hârtia e cu susul în jos, dar e plină de norișori, mai mulți decât au fost oameni, ca atare majoritatea au scris mai mult de un cuvânt, iar printre norișori sunt puzderie de mesaje scurte scrise mult mai mărunt.

Inspiratoare. Amabilă. Atentă. Afectuoasă. Miloasă. Onestă. Hotărâtă. Pozitivă. Motivatoare. Binevoitoare. Blândă. Caldă. Solidară. Empatică. Mărinimoasă. Sportivă! Antrenantă. Drăgăstoasă. Sociabilă. Veselă. Abordabilă. Susținătoare. Primitoare. Talentată. Deschisă. Încrezătoare. Iubitoare. Încurajatoare. Înțelegătoare. Senină. Iertătoare. Atrăgătoare. Cool. Altruistă. Entuziastă. Reconfortantă. Optimistă. Model de comportament.

Cele două cuvinte din centru, cuvintele mele, sunt: *Prăpăstioasă* și *Sensibilă*.

Valul de pozitivitate care mă inundă e incontestabil. Încerc să citesc micile mesaje personale până mi se împăienjenesc ochii de lacrimi.

„Mulțumesc că m-ai ascultat, a însemnat mult."

„Mai mult ca sigur că o să-ți urmez sfatul, drăguță doamnă!”

„Nimeni nu știe despre micul nostru ospăț de noaptea târziu, da? He, he! J x”

„O să-mi fie mereu dor de Spook, dar, când ajung acasă, mă duc la magazinul de animăluțe, promit, Fern.”

„Mă bucur tare mult că am făcut o încercare cu olăritul, cum ai sugerat tu. Cu sau fără unghii murdare. LOL.”

Mai 2019

E neliniștitor atunci când instinctul tău încearcă să-ți atragă atenția, dar tu continui să-l alungi. Avertismentul e greu de ignorat, dar nu prea știu ce să fac și asta e dilema. Nico și cu mine ne-am evitat toată ziua, după ce am reușit să-l supăr iar fără să scot o vorbă.

De când cu vizita Marquesei, ruptura dintre noi nu s-a mai închis cu adevărat, poate pentru că știe că am văzut legătura dintre ei. Cea pe care încearcă el în permanență s-o ignore.

A sunat Isabel mai devreme și, din nefericire, mă aflam în cameră când a acceptat apelul. N-am putut să prind nimic din ce s-a zis pentru că s-a vorbit

doar în spaniolă, dar limbajul trupului lui mi-a spus că se ceartă. Când s-a întors, m-a prins uitându-mă la el și i-am văzut mânia din ochi.

— Acum cu ce-am mai greșit? Vrea ce nu poate să aibă. Nu mai e nimic de zis.

— Cu excepția lucrurilor care te țin pe loc, Nico. De ce te temi așa de tare să recunoști că ești îndrăgostit de ea?

Se răsucește pe călcâie, cu spatele încordat. Atunci își amintește ceva și vocea i se îmblânzește.

— Isabel zice că ai vândut primul tablou și încă unul a fost rezervat. Are să te caute ea.

Acum mi se învolburează mintea. Mai sunt doar opt săptămâni până s-o pornesc spre casă, iar Nico și cu mine devenim din ce în ce mai tăcuți unul în compania altuia.

Ar trebui să fiu fericită, să-mi crească inima în piept că Marquesa a fost atât de elogioasă la adresa muncii mele și că merg lucrurile așa de bine. Chiar e o veste minunată. Simt că Nico e supărat pe el pentru că-și dă seama cât de important e momentul ăsta pentru mine, dar pe el l-a copleșit mânia lui.

Acum s-a pornit presiunea, pentru că trebuie să termin cât de multe pânze pot cât mai sunt aici. Habar n-am cât o să dureze până să pot picta din nou odată ce-am ajuns acasă. Isabel e o femeie care gândește mai întâi cu capul și apoi cu inima. Nu știe decât afaceri și de-asta e totul așa de incredibil și de însemnat pentru mine.

E important să ajung acasă simțindu-mă încrezătoare în abilitățile mele și hotărâtă să le înglobez cumva în rutina mea zilnică. Nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea dacă n-ar fi fost Nico. Numai că el nu e în dispoziția în care să i se adreseze mulțumiri astă-seară.

Fără să am pe nimeni acasă care să înțeleagă de ce am nevoie ca să-mi exprim latura artistică, mă tem că o să-mi pierd iluziile. Sau, și mai rău, o să plâng după locul meu de-aici.

Au existat momente când m-am întrebat cât de sinceră a fost evaluarea muncii mele de către Nico. Mai mult ca sigur, mentorul dă din cap cu entuziasm și se uită laudativ la trăsăturile de pensulă pe care le așterni cu atâta dragoste pe pânză. Am pus totul sub semnul întrebării și chiar m-am îndoit de el, la început, și asta-i nedrept din partea mea. Nu mi-a dat niciodată niciun motiv să nu mă încred în intențiile lui. Sentimentele noastre, ei bine, astea sunt o cu totul altă chestie. Poți să controlezi ce alegi să faci, dar nu și ce-ți dictează inima.

Inima îmi spune că o să țin mereu la Nico. Mereu. Și nu pot să fac nimic în privința asta. Dar dacă e ceva mai mult decât atât? Și dacă, atunci când ajung acasă, tânjesc să mă întorc, pentru că aici mi-e locul acum? Nu pot nici măcar să mă gândesc la așa ceva, pentru că mi s-ar face inima țăndări, dacă n-ar fi doar o chestiune legată de pasiunea pentru exprimare.

Astă-seară, atmosfera din studio e tensionată. Am stat departe unul de altul, aproape ca și cum am fi în toiul unei certe, ceea ce e ridicol. În cele din urmă, îmi dau seama că doar mă foiesc aiurea de colo-colo, fără să realizez mare lucru, dar nu pot să mă apuc pur și simplu să strâng și să plec. Nu știu ce-am să-i spun lui Nico atunci când, într-un final, o să ies pe ușă, atât de puternică e încordarea nerostită dintre noi. Trântesc cârpa, pun capacul pe paletă și mă întorc, gândind că probabil cel mai bine e să nu zic nimic.

— Nu pleca!

Glasul lui spulberă liniștea groaznică.

Fără tragere de inimă, mă întorc.

Nico se dă jos de pe taburet și se duce să mai reducă luminile din tavan. Îi urmăresc fiecare mișcare.

— Pozează-mi, Fern, te rog!

Mă cuprinde frica. Frică de ce anume? mă întreb eu. Mă uit la el cum trece pe lângă mine spre dulap, deschide ușa și trage afară un covoraș rulat. Când îl desface în centrul studioului, vreau să mă întorc și să fug, dar îmi simt picioarele ca și cum ar fi prinse de podea. Dispare în camera de lucru și revine cu un halat de mătase neagră împăturit pe care-l pune în mijlocul covorașului, după care se întoarce iar în camera de lucru, închizând ușor ușa în urma lui.

Mă uit la fereastră, prin care se strecoară lumina lunii ca un fascicul care iluminează doar un punct și mă atrage spre el. Înconjurată fiind de o întunecime neagră precum cerneala, care e ca o învelitoare ce estompează toată lumea, nu pare să existe nimic dincolo de acest sanctuar. Sunt în siguranță. O știu. Așa că, fără să mă gândesc, încep să-mi dau jos treptat hainele și să înfășor pe mine halatul moale și vaporos.

Pictura lui Nico mi-e gravată pe creier, astfel încât stau în aceeași poziție, cu un picior strâns sub mine și celălalt îndoit în fața mea. Mâna ei stătea pe genunchi și bărbia i se odihnea pe mână.

Când se întoarce, nu vădește nicio emoție, nici surprindere. În schimb, mă cântărește din ochi, așa cum ar face cu orice model. Mai reduce luminile de sus, apoi se apropie să-mi tragă ușor halatul de pe umeri, dându-mi la iveală sânii. Îmi reglează apoi unghiul piciorului un pic de tot. Atingerea degetelor lui pe piele e straniu de mângâietoare. Nu mai sunt

Fern, sunt forma pe care trebuie cu disperare să o imortalizeze. Îi văd intensitatea dorinței să facă exact asta, când își ia blocul de desen și creioanele și știu că am luat decizia potrivită.

Apoi începe să lucreze. Ochii îi trec peste mine constant, cu o privire pe care n-am mai văzut-o. E concentrat puternic și fiecare mică nuanță contează. Teama mea că s-ar putea să mă simt aiurea e nefondată. Singura temere pe care o am e să mă asigur că nu mă mișc și-l distrag. Fiece detaliu îi este drag și se încruntă în timp ce lucrează, asemenea nivel de concentrare este necesar. Fiecare tușă de pensulă e crucială, de parcă e de nesters și nu poate fi refăcută. Știe că pozatul este darul meu pentru el. E o noapte de intimitate pe care nu mă așteptasem s-o împart cu nimeni altcineva decât soțul meu.

Ceva din adâncul ființei mele, din suflet, are o legătură cu Nico pe care n-o pot nega. E un sentiment pe care nu l-am mai simțit. Îl iubesc pe Aiden și sunt loială, dar sentimentele mele pentru Nico sunt derutante. Îmi pare rău pentru el, pentru lucrurile prin care a trecut și sunt recunoscătoare pentru felul în care m-a inspirat în calitate de mentor. Cumva însă în inima mea se amestecă toate și știu că e timpul să plec.

***

În timp ce mă închei încet la bluză, cuvintele încep să curgă.

— Nu pot să rămân, Nico... e, mă bâlbâi și-mi tremură vocea. Viitorul meu nu-i aici și cred c-o știm amândoi. Marquesa e îndrăgostită de tine, dar simte că tu îți reprimi sentimentele și înțelege greșit motivul, din cauză că nu vrei să-i spui adevărul. Am mai zis-o și o s-o mai zic: nu-i corect și nu-i nici drept.

Are fața pământie și durere în priviri când ochii lui îi caută pe ai mei. Stăm la puțin peste un metru distanță acum, dar atracția dintre noi e în continuare electrică. Doi pași și de data asta s-ar putea să nu mai fiu în stare să ies pe ușă. Văd din privirea lui că și el se luptă cu același lucru.

— Tu ești muza mea, Fern. Prezența ta schimbă totul pentru mine și asta merge dincolo de dragoste. Cu tine aici, pensula mea zboară pe pânză, pentru că tu îmi ridici moralul.

O lacrimă stingheră mi se prelinge pe obraz și mi-o șterg cu mâneca, în timp ce Nico mă privește incapabil să se miște. Singurul lucru pe care trebuie să mi-l aduc aminte e că, fără îndoială, n-aș fi avut hotărârea de a mă lua în serios ca pictoriță, ca să nu mai vorbim de a mă crede artistă, fără el. Dacă așa ceva mi-l face mentor sau inspirație, nu știu, dar bărbatul ăsta îmi mângâie sufletul.

— Nu-i destul, Nico. Nu sunt vreun soi de înger, nu-s decât o femeie cu defecte și neliniști.

— Și o inimă mare.

Clatin din cap cu tristețe și-mi feresc privirea. Expresia chinuită de disperare de pe chipul lui e mai mult decât pot suporta eu.

— O inimă care-i aparține altcuiva, recunoaște el.

Cuvintele rămân agățate în liniștea dintre noi înainte să ies pentru ultima oară.

32

Zori noi, început nou

Răsucind cheia în broască, mă aplec să-mi ridic valizele și pășesc înăuntru. Instantaneu, atmosfera familiară pare să se înfășoare în jurul meu ca o pătură veche. Mângâietoare. Reconfortantă.

Sunt într-un final acasă. Cu aproape opt săptămâni mai devreme, dar măcar o să am timp să mă readaptez. După călătoria de descoperire de sine, simt nevoia să mă detașez afectiv de o lume în care nu eram decât o vizitatoare în trecere. Acum e momentul să încep să adopt lucrurile cu care vreau să avansez și să fiu recunoscătoare pentru noul avânt pe care pare să mi-l fi dat. Mă simt mai vie decât m-am simțit de multă vreme. E însă mult de asimilat și e o ușurare să știu că nu-i nevoie să mă grăbesc.

Trag un șut ușii cu tocul s-o închid și o pornesc pe hol dând ochii roată ca și cum l-aș vedea pentru prima oară. E mai mic decât îmi aminteam, îmi zic zâmbind, dar e tare bine să fiu iar acasă. Las valizele ușor pe podea și intru în salon, absorbind din priviri fiecare detaliu. Sunt ușurată să constat că nu s-a schimbat nimic.

A trecut mama pe aici regulat și fotografiile înrămate care surprind cele mai de preț momente: ziua nunții noastre, aniversări, petreceri de Crăciun și zile de naștere, n-au pic de praf. O iau în mână pe cea mai recentă: petrecerea pe care am dat-o aici în casă înainte ca Aiden și cu mine să pornim în aventurile noastre. Steve, vecinul de alături, s-a urcat pe un scaun și ne-a rânduit pe toți într-un grup strâns ca să nu ne revărsăm din cadru. Atâtea fețe zâmbitoare, atâția oameni cuprinzându-i pe alții cu brațele, în timp ce alții strigau: „Mai aproape, mai aproape!”. Asta e viața mea, reflectez eu, simțindu-mă mai degrabă ca un voyeur care ia în mână fotografia altcuiva.

Mama s-a îngrijit de casa asta așa cum o fac eu, să fie gata pentru întoarcerea noastră, în ideea că o să trecem cu bine de încercare. Am să recunosc însă că până și eu m-am îndoit o clipă de reușită.

Poza mea preferată mă fixează și ea cu privirea de pe etajeră, provocându-mi o strângere de inimă. L-am prins pe Aiden cum stătea în curte și citea un raport pe care-l adusese acasă de la serviciu. E luat din profil și habar nu avea că mă uit la el.

„Nu-i la fel când nu ești tu aici", îi spune vocea mea lăuntrică. „Mă tem că nu mai sunt aceeași și n-o s-o știu sigur până nu te întorci la mine."

Un pocnet puternic mă face să mă întorc și să mă uit neliniștită spre cadrul ușii. Brusc, apare Owen și eu încep să mă întreb dacă nu visez cu ochii deschiși.

— F... Fern? se bâlbâie el.

— Owen. Ce cauți aici?

— Tocmai asta mă pregăteam să te întreb și eu.

Începe să-mi bată cu putere inima în piept când îl văd purtând un bandaj.

— Ce ți-ai făcut la braț? întreb eu, încercând să-l îmbrățișez evitând ghipsul.

— O rană de război, declară el cu un zâmbet siropos.

Pufnesc în râs, în ciuda îngrijorării, după care mă încrunt la Owen, întrebându-mă când anume avea de gând să-mi spună despre accident.

— Așadar, cum s-a întâmplat? îl iscodesc eu, arătând spre ghipsul care-i iese din mânecă.

— M-am împiedicat de propriile picioare, dar e numai o fractură la încheietura mâinii. Jena și întrebările sâcâitoare ale camarazilor mei au fost mult mai rele decât rana în sine. Încă o săptămână și-mi scot ghipsul.

— Dar de ce stai aici și nu cu mama și cu tata?

— E o poveste lungă și nu știu sigur ce să-ți spun mai întâi. Chestia e că nu poți să te enervezi. Promite-mi-o, fiindcă a fost o decizie de familie!

— O decizie de familie?! Fără să mă implice și pe mine?! Vreau să știu exact ce s-a întâmplat, *acum*!

Arată din cap spre bucătărie și-l las să mi-o ia înainte, iar eu îl urmez ca prin ceață. Îmi trag un scaun și mă las cu toată greutatea pe el, mustrându-mă că n-am încercat să dau de capăt îngrijorării mele că era ceva în neregulă acasă.

— OK. Am să-ți spun totul și după aia o să-i adunăm pe toți. Să sperăm că până atunci te vei fi calmat.

Văd că e încă șocat după ce-a dat cu ochii de mine aici.

— De unde să încep?

Își lasă capul un pic pe spate și-i scapă un oftat ușor printre buze.

— Mai întâi, surioara noastră e gravidă.

— *Ce* e?!

— Calmează-te! Are să fie totul bine, zice el îngrozit de reacția mea.

Îmi zboară mâinile spre cap ca și cum acesta ar fi gata să explodeze și sar în picioare, pornind să măsor încăperea cu pasul.

— Hannah n-a vrut să vii degrabă înapoi, dar chiar are nevoie de sora ei acum. A fost nevoită să se lase de facultate. O să-ți spună mama totul. Are un soi de chestie, hiper gravida sau ceva de genul, ceea ce înseamnă că-i e rău mai toată ziua.

Mă opresc din măsurat încăperea cu pasul și mă uit fix la el.

— Și mie nu mi-a spus nimeni? Decizia să mă întorc mi-a aparținut, Owen, și n-ar fi trebuit să-mi as-

cundeți asta. Sărmana, sărmana Hannah!

Îmi vuiește capul.

— Fern, oprește-te! Dacă punem cu toții umărul, o să fie în regulă.

— Pe bune?

Îmi evită privirea rece ca oțelul și continuă.

— Planul e ca Liam să-și vândă apartamentul și să caute împreună o căsuță modestă cu trei dormitoare pe care s-o poată cumpăra și renova rezonabil de ieftin. M-am gândit că am putea să le dăm cu toții o mână de ajutor, odată ce vă întoarceți tu și cu Aiden și mie mi s-a vindecat încheietura mâinii. Am permisie de luat înainte să plec iar.

Pare așa de blazat!

— Nu-mi vine să cred!

— Ei bine, am să recunosc că a trebuit să mă lupt cu impulsul de a mă întoarce și a o rupe la fugă când te-am văzut, replică el cu o strâmbătură. Credeam că o să avem mai mult timp să punem lucrurile… în ordine.

Îmi dau seama că eram ultimul om pe care se aștepta să-l vadă când a deschis ușa aia. Însă tot nu înțeleg de ce stă *aici*. Mă scurg la loc pe scaun și mă întorc să mă uit fix la el încă în ceață.

— Mai e ceva, nu?

Dă din cap că da, și eu simt cum mă turtesc.

— Tata a dat foc bucătăriei lor când a lăsat o tigaie pe ochi cât s-a dus să răspundă la telefon. Au stat aici cea mai mare parte a timpului din ultimele două luni și jumătate, cât li s-a dat jos tot din bucătărie și li s-a refăcut.

Mi se frânge inima în piept. Ar fi trebuit să fiu aici și nu… ce? Să mă distrez în Provence?

Owen se încruntă, iar eu îmi țin răsuflarea.

— La drept vorbind, a fost un haos total din ziua când m-am întors. Dar am tras cu toții, străduindu-ne cât puteam de bine să ascundem ce se petrece ca să nu sari în mașină și să o pornești spre casă.

— Dar ăsta mi-e rolul, Owen! Dacă nu pot să fiu alături de voi, atunci cine sunt?

— Cineva care merită să-și mai ia un mic răgaz pentru sine, asta ești. Suntem toți tare mândri de tine, Fern, și o dată am vrut și noi să te punem pe tine pe primul loc.

— Mândri?

Scoate un oftat adânc.

— Ne-ai susținut pe toți într-un fel sau altul, Fern. Bănuiesc c-am vrut și noi să ne revanșăm pentru asta. Aiden ne-a spus c-ai vândut niște tablouri.

— *Aiden* v-a spus?

Întrebarea mea trece peste capul lui.

— Le-am spus c-ai să te superi, dar mama, tata și cu Hannah au fost de neclintit. Când am ajuns acasă era momentul nepotrivit, fiindcă mama nu vorbea cu tata din cauză că ăia cu bucătăria o făcuseră de oaie și el nu observase. Scuze, Fern, dar pari să simți chestii și e prea greu să discut cu tine și... sau să ascund ceva. Așa că era mai ușor să nu spun nimic. De ce-ai venit acasă mai devreme, totuși?

„Am venit ca să-mi dau seama cine sunt și ce-a mai rămas din mine cea veche, dacă a mai rămas ceva, înainte să se întoarcă Aiden."

— Am venit pentru că, deși credeam că o să fiu singură aici, în locul ăsta mă simt cel mai apropiată de voi toți. Iar acum o să fiu nevoită să mă cazez la hotel ca să primesc un pat? întreb eu pe jumătate glumind.

— Tata trebuie să zugrăvească toată casa din cauza stricăciunilor provocate de fum, așa că sper că

nu te deranjează că stau aici. N-am vrut să-l încurc, dat fiind că nu eram în stare să-i dau o mână de ajutor.

Nu pot să nu râd la întrebarea lui caraghioasă, pentru că acum îmi dau lacrimile.

— Am să fiu mătușă, șoptesc eu, nevenindu-mi să cred.

— Știu. Tot nu m-am obișnuit cu gândul. Am să fiu unchi, asta e ireal, îmi dă dreptate Owen. Odată ce Hannah și cu Liam au trecut peste șoc, au fost extaziați, Fern. Și muream toți de nerăbdare să-ți spunem.

Dau din cap. Pe lume se întâmplă lucruri mai rele și știu că Hannah și cu Liam vor face față situației.

— Și acum ai o șansă la o carieră cu totul nouă, Fern. Suntem cu toții entuziasmați pentru tine.

— Dar de unde a știut Aiden? Nu i-am spus că s-au vândut două tablouri.

O mișcare bruscă în cadrul ușii îmi atrage atenția și-mi pică fața când îl văd pe Aiden stând acolo.

— Va trebui să-ți găsim un studio, desigur. Mă gândeam la o căsuță din aia elegantă din bușteni în grădină. Propriul tău spațiu, ce zici?

Mă holbez la Aiden și nu-mi vine să cred, apoi mă întorc să mă uit la Owen, care ridică din umeri cu stânjeneală.

— Cred că e timpul să-mi fac rapid ieșirea și să vă las, zice el cam spăsit și în câteva secunde a și dispărut.

Lui Aiden nu i s-a clintit un mușchi.

— Ei bine, credeam că te cunosc la fel de bine cum mă cunosc pe mine, Fern. Te-ai gândi că, după ce cunoști pe cineva de, cât să fie, treisprezece ani, le-ai văzut pe toate. Numai că tu mi-ai dovedit că mă înșel, artista mea proprie și personală. Ține-o tot așa

cu surprizele, iubito, viața era plictisitoare fără tine și ăsta-i adevărul. Bine-ai venit acasă, Fern!

Ne fixăm cu privirea unul pe altul ca niște străini, dar câteva clipe mai încolo ne cuprindem cu brațele. Îmbrățișarea lui Aiden e așa de strânsă, că abia de mai pot să răsuflu printre lacrimi. Trec câteva minute până când vreunul dintre noi e în stare să vorbească și, când ridic ochii la el, e atât de derutat, că mi se rupe inima.

— Ce te-a făcut să te întorci mai devreme? șoptește el cu glas răgușit.

— Simțeam nevoia să mă asigur că viața asta mai există, recunosc eu.

Geme și, dintr-odată, se trage un pic înapoi. Ceea ce văd e teamă momentană în ochii lui. O senzație de rece îmi coboară pe șiră ca niște apă înghețată.

— Și tu ce cauți aici? îl iscodesc eu, încruntându-mă.

Credeam că se îndreaptă spre Bangkok.

Îl văd cât e de tulburat – am avut dreptate să-mi fie frică, pentru că aici e ceva în neregulă.

— M-am întors deja de șase săptămâni. E mult de muncă la serviciu și se chinuiau.

Se oprește, agitat.

— Adevărul e că n-a mai fost la fel fără tine alături, Fern. N-am mai fost același om.

Îmi dă drumul și mâinile lui le caută pe ale mele, apucându-le pe amândouă strâns când se lasă un pic spre spate ca să se uite la mine. Are atâta concentrare în priviri că parcă încearcă să vadă până în rărunchii mei, dar neliniștea îi e palpabilă.

— De ce nu mi-ai spus? De ce n-a vorbit nimeni cu mine despre ce se întâmpla aici?

— Pentru că am ajuns când se pornea totul și niciunul dintre noi n-a vrut să te întorci până nu erai

gata. Am acceptat pentru că aveam nevoie de niște timp să-mi pun ordine în gânduri.

Privirea îi e sinceră, plină de regrete și suferință.

— Dar... dar tu ai fost cel care a vrut anul ăsta de descoperire, timpul ăsta în care să te regăsești. N-a fost vorba de mine, Aiden, deloc n-a fost.

— Știu. Și fără să vreau, mica mea panică stupidă m-a pus în primejdia de a pierde tot ce avem. N-am descoperit decât că fără tine nu fac alegeri bune. Am văzut niște priveliști minunate, Fern, dar am ajuns să mă îndoiesc de toate și am dat-o în bară.

Închid ochii și trag adânc aer în piept. Mi-a fost groază de momentul ăsta și de ce-aș putea să descopăr în legătură cu mine și Aiden, când avea să vină. Am crezut însă că o să am ceva timp aici singură ca să-mi adun gândurile până să se întoarcă el. Să descopăr că el e deja aici și se confruntă cu aceeași dilemă e prea mult pentru puterea mea de înțelegere. Ce ne-am făcut?

— Eu *ne*-am adus în situația asta, iubito, și mi-am dat seama, prea târziu, că se transformase într-o încercare. Una care putea să meargă fie rău, fie bine. Ispitele care există în lume...

Îmi simt inima în piept ca o greutate de plumb.

— Trebuie să fim sinceri unul cu altul.

Îl privesc drept în ochi pe Aiden, iar el mă conduce în salon, până pe canapea. Cum stăm unul lângă altul pe ea, mă bucur că nu trebuie să mă uit direct la el.

— Speram c-o să cădem pur și simplu unul în brațele altuia și totul are să revină la normal, dar vechea normalitate nu mai mergea, nu-i așa?

E o recunoaștere mai degrabă decât o întrebare.

Aiden mi-a fost centrul vieții de când aveam 16 ani. Credeam că-l cunosc la perfecție, dar când mă

întorc să-l privesc, habar nu mai am ce gândește. Mă întreb dacă e oare e la fel și pentru el când mă fixează cu privirea.

— Ăsta e un nou început pentru noi, atunci. Dacă asta vrei.

Îi poruncesc vocii să pară puternică, optimistă și nu disperată.

— M-am culcat cu Joss, o trântește el și capul i se pleacă în față.

Își privește fix mâinile și-și împreunează degetele strâns până i se albesc încheieturile lor.

— Și crezi că n-am știut? șoptesc eu, cu glas abia auzit.

Am crezut că, dacă-mi alung temerile, o să fie mai puțin reale, dar în adâncul sufletului am știut ce se petrece.

— Îmi pare rău, Fern, zice el pe jumătate hohotind de plâns. N-am vrut să se întâmple și știu că e o scuză penibilă. Joss mi-a dat un ultimatum și am plecat. Mă simt de parcă am ieșit din viața mea pentru o vreme și nu gândeam. Am sperat că întoarcerea aici o să mă ajute să dau iar de rostul lucrurilor.

— Și te-a ajutat?

Se lasă pe spate pe perne și se întoarce să se uite la mine.

— În clipa în care ți-am auzit glasul și te-am văzut stând acolo, m-am simțit brusc... din nou în siguranță.

— În siguranță? Ce înseamnă asta?

Încerc să nu par mânioasă sau dezamăgită, dar sunt câte un pic din amândouă.

— Nu eram sigur c-ai să te mai întorci. Hannah mi-a zis despre artistul ăsta al tău și gândul că lucrați atât de îndeaproape m-a ros. El era un străin și totuși a văzut ceva în tine, ceva ce mie mi-a scăpat.

Nu ajungi să expui într-o galerie și să vinzi tablouri dacă nu ai cu adevărat talent. Ce ironie că eu eram ăla care se simțea prins în capcană, pe când tu erai cea care suferea în tăcere.

Aproape că sar înapoi de la șoc.

— Asta e absurd, Aiden. Știam că într-o bună zi o să-mi rezerv niște timp să explorez ceea ce mă interesează, dar habar n-aveam că are să ducă undeva. Și tu cum ai aflat despre galerie?

— Uite ce e, n-a fost vina lui Hannah, dar după ce i-a pomenit numele, l-am căutat online. Am vrut să aflu mai multe despre tipul care-și petrecea atât timp cu soția mea.

Sunt dezamăgită că numai gelozia l-a făcut pe Aiden să stea și să se gândească.

— Dar tu n-ai zis niciodată că te deranjează șederea mea acolo. N-am crezut că te interesează chiar așa de tare, sinceră să fiu.

Mormăie și clatină ușurel din cap.

— Gelozia e o emoție urâtă și nu ceva ce voiam să recunosc că începuse să mă macine. Mai ales când... ei bine, nu mă simțeam tare mândru de mine.

E greu să nu-i trântești o replică scurtă și la obiect, dar tac.

— Unul dintre linkurile care a apărut a fost spre o galerie din Sevilla. Lucrările lui erau bune, ceea ce m-a făcut să mă mai liniștesc un pic, după care ți-am văzut numele pe bara laterală trecut ca artistă nouă care va expune „în curând". L-am sunat pe Owen să-l întreb dacă știe ceva despre asta și a fost la fel de surprins ca mine. Nu i-am zis nimic lui Hannah și nici părinților tăi, deoarece mă simțeam aiurea. N-ar fi trebuit să știu ce se petrece? Și atunci mi-am dat seama că eu ascundeam chestii, așa că de unde

până unde să mă plâng? Câteva zile mai încolo însă, mi-a dat Owen un email să-mi spună că picturile tale apăruseră și că Fern Wyman era oficial artistă. Cred că a distribuit linkul la toate cunoștințele noastre. Și de atunci, pe linkul ăla zice că s-au și vândut două.

Mereu am fost cea care-i susține pe toți ceilalți și acum mă susțin ei pe mine. Chiar dacă nu se poate să fi fost ușor, mai ales pentru Aiden, să nu-și dea glas temerilor.

Viața mea pare să-mi treacă fulgerător pe dinaintea ochilor. După ce mi-am pierdut sora, am simțit că trebuie să mă ofer să umplu golul pe care l-a lăsat în familia noastră. Mama s-a sprijinit mult pe mine, în timp ce tata pur și simplu s-a închis în el o vreme. Am stat însă cu ochii pe el ori de ori câte ori am simțit că-i slăbește curajul. A fost momentul în care Owen și cu Hannah au început să se bizuie pe mine, ca să nu le mai provoace griji părinților. E un rol pe care nu l-am mai dat înapoi până acum.

Cât despre Aiden, ei bine, ispita vine sub tot felul de forme și, cu toate că n-am fost necredincioasă, am știut că e prea periculos să rămân. Când te pomenești că-ți pasă suficient de mult cât să vrei să salvezi pe cineva de el însuși, există o legătură, chiar dacă nu vrei s-o recunoști.

— Bun și atunci *noi* cum stăm? întreb, iar Aiden își ferește privirea și strânge din umeri.

Aprilie 2020

33

Înfruntând adevărul

— Cum te simți? Tristă? Supărată?

Hannah vorbește cu voce joasă pentru că doarme bebelușul în pat.

— N-am nimic, pe bune.

Nu e o platitudine, dar, când se termină ceva amiabil, rămâi cu un sentiment de ușurare. Ca și cum ai lucra în timpul preavizului la un serviciu și e ultima zi, mergi în cele din urmă mai departe. Există o undă de tristețe pentru ceea ce s-a dus, prieteniile și amintirile pe care le lași în urmă, dar știi că a venit timpul să-ți iei rămas bun.

Divorțul nu e diferit. Când s-a dus pasiunea, perioada petrecută descosând viața de cuplu e ca și cum ai vărsa apă dintr-o sticlă. Odată era plină și, pe măsură ce se golește, devine doar un recipient fără nimic în el.

— Îmi pare rău, surioară. Știu cât de mult v-ați străduit amândoi și că Aiden nu a vrut să te rănească. Aș fi vrut să nu fi plecat așa de nebun. Îți datora o explicație cum se cuvine după ce s-a jucat cu tine.

Știu că le-a fost greu tuturor pentru că Aiden a făcut parte din familie atâta vreme. Cum să nu simți lipsa cuiva despre care credeai că o să-ți fie mereu alături? Pentru mama și tata era ca un fiu, pentru Hannah și Owen era un frate.

— Uneori, lucrurile pe care oamenii aleg să nu le discute sau să le împărtășească nu sunt importante. Alteori sunt, dar nu trebuie rostite cu glas tare, fiind-

că asta n-o să schimbe nimic. Aiden și cu mine am știut-o la puțină vreme după ce ne-am reunit. Sper că e cu Joss, dar, în același timp, o parte din mine nu vrea să știe sigur. Prostesc, nu-i așa? Accepți că nu mai vrei pe cineva și totuși te doare să te gândești la el cu altcineva. Mai presus de toate, chiar vreau să fie fericit.

Îi aud istoveala lui Hannah în oftat.

— Unii oameni fac petrecere și au tort de divorț ca să-și sărbătorească nou-aflata libertate. Bănuiesc că tu nu te duci să petreci în seara asta?

— Sunt singură, beau cafea în pat și iau micul dejun. Măcar am două săptămâni încântătoare în Canterbury, desenat și pictat cât o cunosc pe Rosemary, noua mea potențială parteneră de afaceri. Am să știu în curând dacă e ce trebuie, dar gândul de a cumpăra o galerie și a ține lecții de artă e înspăimântător. Însă, cu un sold considerabil în bancă din partea mea din banii de pe casă și din vânzarea a mai bine de douăsprezece tablouri grație lui Isabel, am capital. Acum, că m-am lăsat de muncă, o să am nevoie de un soi de venit regulat. Toate-s categoric în ceață în viața mea, deocamdată. Mi se pare o imposibilitate să mă angajez în pasul următor pentru că emoțiile mi-s haotice, recunosc eu.

— Ai deschis scrisoarea pe care ți-a dat-o Marquesa?

Iscodirea blândă a lui Hannah îmi trezește conștiința.

— Nu. E încă la mine în geantă, dar nu-mi vine s-o deschid.

— E o prostie, Fern. Citește-o și poate o să poți să-ți vezi realmente de viață. Nu-ți stă în fire să fii atât de indecisă. Cumpăratul galeriei ăleia din Canterbury e o mare ocazie și, dacă tot amâni luatul

unei hotărâri, o să se bage altcineva și tu o să regreți.

Știu că are dreptate.

— Am un termen-limită. Două săptămâni, dar e înspăimântător, Hannah. Și dacă nu mai vând nicio lucrare? Banii pe care-i am s-ar putea împuțina și îi voi fi irosit pe toți.

— Te-ai descurcat bine până acum și Marquesa încă te susține la fiecare pas. N-ar face-o dacă ar crede că s-ar vinde mai bine lucrările altcuiva. E timpul să mai crezi și tu în tine, Fern. E un ordin. Iubește-te și odihnește-te și tu nițel, pentru numele lui Dumnezeu! Și plimbări lungi, de limpezit gândurile.

Mă bufnește râsul. De când a început sora mea mai mică să se poarte ca o mamă cu mine? Când las telefonul din mână, decid că a venit timpul, iau scrisoarea și jacheta groasă și mă duc pe balcon. Adierea vântului e ușor rece și în lumina tot mai slabă mă copleșește un sentiment de singurătate. Fericirea pare un vis îndepărtat zilele astea, ceva ce am avut cândva, dar se poate să nu mai am nicicând.

Îmi ridic gulerul în jurul urechilor și mă așez la măsuța de bistro cu scrisoarea în mână. Vântul aproape că mi-o suflă și o apuc bine, întorcând-o să mă uit fix la numele meu, scris de mână pe față. Nico are un scris de om care știe ce vrea și fiecare literă e meșteșugită cu grijă. Buclișoarele de la coada lui F și a lui N arată ca niște floricele. Mai c-ar putea fi o invitație la nuntă, doar că, dacă așa ar fi stat lucrurile, mi-ar fi spus Isabel înainte să mi-o dea.

Ne-am întâlnit anul trecut în august când a venit la Londra pentru o licitație importantă de artă. M-a invitat să merg cu ea și după aceea a insistat s-o însoțesc la o recepție exclusivistă la una dintre galeriile

locale. Nu prea aveam chef să mă duc, dar fusese așa de bună cu mine, că nu voiam să mă creadă nerecunoscătoare. Habar n-avea că trec printr-un divorț dureros. Aiden era rareori contactabil, pentru că era în drumeție prin Himalaya, am presupus că împreună cu Joss. Nu puteam fi sigură, căci el nu lăsase bilet în ziua în care plecase. Asta îmi frânse-se inima, nu că i-aș fi purtat pică pentru că are parte de un nou început, ci pentru faptul că suportase con-strângerile pe care greutățile mele i le impuseseră. Nu se plânsese niciodată, dar înăbușitul dorului de ducă trebuie să-l fi făcut nefericit. La fel de nefericit, pe cât de nefericită aș fi eu acum, dacă n-aș putea picta. Aiden mă iubise cândva, asta știu clar, la fel cum și eu îl iubisem. Necunoscuta era când anume începuse dragostea să pălească și să moară.

— Ar trebui să citești asta, mi-a spus ea când mi-a întins plicul și ne-am îmbrățișat de rămas bun. Ha-bar n-am ce conține, dar pot să-ți spun că Nico a insistat categoric să ți-o înmânez personal.

— A terminat portretul?

O imagine a chipului lui mi-a umplut mintea când mi-am amintit noaptea în care-i pozasem.

— Da. Te-a surprins perfect. E frumos.

Mă uitasem la ea șocată. Mă surprinsese *pe mine*?

— L-ai văzut?!

Dăduse din cap.

— Bineînțeles.

Mi-aduc aminte cum am simțit că mi se duce cu-loarea din obraji când m-am uitat fix la ea îngrozită. Nico mă trădase, îmi trădase încrederea și bunele intenții. N-aș fi pozat niciodată pentru un nud, dar fusesem gata să-i pozez lui ca să poată termina tabloul care-l torturase.

Acum, cât stau cu ochii ațintiți la plicul dintre degete, îmi dau seama că e vremea să citesc ce are el de zis. Fără îndrumarea lui Nico, s-ar fi putut foarte bine să petrec niște timp desenând într-un moment al vieții mele, dar să nu fiu îndeajuns de curajoasă, încât să descopăr de ce sunt realmente în stare. El mi-a fost inspirația, fie că-mi place, fie că nu.

Rup plicul, scot singura foaie de hârtie din el și mi-l îndes în buzunar.

Draga mea Fern,

Noaptea în care am încuiat ușa studioului când tu stăteai pe covoraș cu halatul drapat în jurul tău mi-e gravată în memorie pentru totdeauna. Când eram scăldați în lumina blândă, eu eram un bărbat transfigurat de frumusețea muzei mele. Ca artist, te-am îndrumat înspre poza perfectă și creionul meu a umplut lacom pagină după pagină. Sufletul mi s-a avântat în sărbătorirea a ceva care transcendea frumusețea fizică, ceva ce încă nu pot explica.

Frumusețea ta interioară și bunătatea răzbăteau prin strălucirea pielii tale goale cât încercam eu să prind fiecare nuanță, fiecare curbă senzuală. Cred că în noaptea aceea am ajuns să înțeleg cât de aproape de nebunie poate să fie pasiunea. Pentru că mi-am dat seama că sunt îndrăgostit nebunește de tine.

Ai fost și vei fi mereu îngerul meu frumos. Știu însă că îngerii sunt meniți să fie eterici și că, din nefericire, n-ai putea să fii niciodată a mea în adevăratul sens al cuvântului. Fie și numai pentru că nu sunt suficient de merituos.

Pentru o noapte însă ai fost a mea și numai a mea ca să te surprind pe hârtie.

Degetele mele ți-au atins umărul pentru un scurt moment când ți-am dat jos halatul. N-am scos un cuvințel, nici eu, nici tu. Și totuși noaptea aceea avea să devină cea mai frumoasă din viața mea. Una care nu mă va părăsi până la ultima suflare.

Știu cât de dragă ți-e familia ta; tot ce faci, pentru ei faci și, în calitate de om care e adeseori egoist în toanele și sentimentul lui de regret, am considerat acest lucru drept ceva care te îndeamnă cu adevărat la smerenie.

Să ai o viață lungă și fericită, draga mea Fern, pentru c-o meriți. Fii fericită, continuă să pictezi și lasă-ți spiritul artistic să se avânte! Mi-ai influențat viața pentru puțin timp și pentru asta am să-ți fiu mereu recunoscător.

Portretul tău e primul lucru la care mă uit în fiecare dimineață înainte să-mi încep ziua și ultimul pe care-l văd seara. Sunt, într-adevăr, un om fericit și am vrut să știi că datorită ție am reușit în sfârșit să mă desprind de demonii din trecutul meu.

N-am să-ți uit niciodată bunătatea. Pentru mine vei fi mereu un înger.

Nico

Și eu îmi aminteam foarte viu lumina lunii strălucind prin întinderea de sticlă și acoperindu-mi trupul cu umbre blânde. Nico m-a făcut să mă simt frumoasă, cu adevărat frumoasă în noaptea aceea. Altfel decât până atunci, adorată cu defecte cu tot. Timpul părea să stea în loc pentru amândoi, ca și cum nu era aievea, ci numai un vis.

Stau o vreme cu mintea învolburată, după care iau telefonul și o sun pe Hannah.

— Scuze că e târziu, dar am făcut cum mi-ai sugerat tu și i-am citit în cele din urmă scrisoarea lui

Nico.

Își înăbușă un căscat și-mi dau seama c-am sculat-o din somn; nu sper decât că n-am mai deranjat și pe altcineva.

— Te implora să te întorci? întreabă ea brusc atentă.

— Nu, dar zice că e îndrăgostit de mine.

Trec clipele și cred că Hannah e la fel de uluită ca mine.

— Trebuie să te duci să-l vezi, Fern, înainte să te hotărăști ce-ai să faci în continuare. Habar n-are ce s-a întâmplat sau că ești liberă de contract acum.

Închid ochii preț de o clipă, blocând luminițele care sclipesc în depărtare și par să danseze în întuneric. Sau poate ăsta e doar efectul lacrimilor mele.

— Am plecat de lângă el pentru că mă aștepta Aiden, Hannah. În toată viața mea a fost vorba de dragoste, datorie și responsabilitate. Am crezut mereu că toate trei merg mână în mână. Habar n-aveam că dragostea se poate schimba, că poate păli și deveni prietenie. Cu Nico e altfel. N-am discutat niciodată ca iubiți, fiindcă nu asta era natura relației noastre, legătura noastră era mai degrabă la nivel spiritual. Dacă zice că a fost mai mult decât atât, atunci m-a mințit tot timpul.

— Și cu tine cum rămâne, Fern? Tu ai fost sinceră? E posibil să nu-ți fi permis să-ți recunoști adevăratele sentimente? Nu-i nicio o rușine, nu i-ai purtat pică lui Aiden pentru Joss. Lucrurile astea se întâmplă și niciunul dintre noi nu-și poate alege sentimentele, atracția față de cineva e instinctivă.

Cred că e vremea să-i spun secretul meu vinovat, dar mă tem că, dacă-i dau glas, are să pară incriminator.

— Nu s-a petrecut nimic între noi, Hannah, dar i-am permis lui Nico să mă picteze nud. A, motivele mi-au fost sincere, pentru că am crezut... ei bine, e o poveste lungă, dar gestul trebuia să-i permită lui să termine o pictură a unei femei care stă pe malul lacului. Era frumoasă, obsedant de frumoasă chiar, dar nu pe mine trebuia să mă picteze, eu eram doar un model. În scrisoare spune că a atârnat portretul *meu* pe perete, iar eu nu aș fi fost niciodată de acord să-i pozez dacă mi-aș fi dat seama că asta îi e intenția.

— Îmi pare rău că simți că s-a folosit de tine, dar, dacă e îndrăgostit de tine, nu poți să-l ierți? De ce era atât de important pentru el, totuși? Sunt sigură că artiștii nu termină fiecare tablou pe care-l încep, știu că tu nu.

Nu-i ușor să vorbesc despre asta, pentru că de unde să pornești când povestea lui Nico nu e simplu de spus? Mi-a luat multă vreme să-l înțeleg.

— Tatăl lui nu l-a recunoscut niciodată ca artist adevărat, Hannah. Stilurile lor erau foarte diferite. Pentru Nico, să picteze un portret în stilul vechilor maeștri are rolul de validare. Indiferent de cât de realizat este, pierderea părinților înseamnă că o formă de recunoaștere după care tânjește n-are să vină niciodată. În schimb, e nerăbdător să-și dovedească lui ceva: că tată-său nu l-ar fi considerat deficitar.

Las să-mi scape un oftat lung.

— Nico nu era îndrăgostit de mine, era îndrăgostit de o muză și de asta se și agață.

— Iar acum e de înțeles că ești supărată. Pare că ți-a trădat încrederea, Fern, ceea ce trebuie să te doară. Întoarce-te și cere-i să dea portretul jos! Ai fost mereu o tipă foarte retrasă și clar nu te cunoaște. Dacă tu nu simți realmente nimic pentru el, atunci

ăsta ți-e ultimul obstacol, așa că sare-l! Dacă vrei să vin cu tine în călătoria asta, spune-o! Micuței Rae îi place în mașină, chiar dacă lucrurile ei o să umple probabil portbagajul. Dar până și un spaniol îndrăznet o să tremure dinaintea a două femei mânioase și a unui bebeluș care plânge.

Zâmbesc în sinea mea. Nu pare să fi trecut mult de când mă luptam eu în locul surorii mele și acum iat-o cum își suflecă mânecile pentru mine. Nu te pui cu o proaspătă mămică, iar micuța și draga noastră Rae a scos la iveală instinctele protectoare ale lui Hannah, alimentate de hormonii și de valul de iubire maternă. Pare că s-ar putea lua în piept cu lumea și să câștige.

— Ai dreptate. E timpul să-i fac o vizită lui Nico, dar trebuie să-l înfrunt singură. N-a făcut-o ca să mă supere, scrisoarea lui o dovedește, dar nu înțelege cât de tare mă rănește sau cât de dezamăgită sunt de ceea ce a făcut. Isabel a zis că e frumos, dar nu despre asta e vorba aici, ci despre faptul că am făcut-o dintr-un singur motiv, pentru că am crezut că are să-l ajute să se vindece și că nu trebuia niciodată să fie un portret al meu.

Icnet.

— Știai deja că tabloul e expus în văzul lumii?

— E, să sperăm că nu *al lumii*, ci doar pe un perete din castel, da. Mi-a spus-o Isabel când m-am întâlnit cu ea la Londra. Eram prinsă cu lămuritul lucrurilor după plecarea bruscă a lui Aiden și mi s-a părut ultimul lucru de care să-mi fac griji. Numai că gândul că se uită oamenii la silueta mea dezbrăcată, fie ea și lucrarea unui admirabil artist, nu mă reprezintă, Hannah. La simplul gând îmi vine să mă fac ghem și să mă ascund. L-am tot alungat eu, dar detest să mă simt atât de expusă, de vulnerabilă. Și

Nico mi-a făcut așa ceva fără să stea pe gânduri, din câte se pare.

— Ah, Fern, îmi pare tare rău! E ultimul lucru de care aveai tu nevoie acum.

Știu. Ceea ce devenise o amintire fermecată pentru mine s-a prefăcut acum în țăndări atât de mici că nu le mai poți recunoaște de unde provin. Cum de am fost așa naivă?

— O să văd dacă pot aranja o traversare prin tunel mâine. Cu câte o noapte de ședere ca să întrerup călătoria acolo la dus și la întors și o noapte în satul din apropierea castelului. O să-mi ajungă cinci zile și o să-mi dea suficient timp de gândit. N-am fost în stare să mă liniștesc de când am venit aici pentru că am tot evitat asta și, în adâncul sufletului, o știam. E ca ultima piesă din puzzle, ceea ce înseamnă că după aia pot să o iau de la capăt. Când o să mă întorc, n-o să mai rămână nimic care să-mi încurce mintea și o să pot să merg tihnită înainte.

— În sfârșit!

Expiră cu putere și eu îmi iau puțin telefonul de la ureche încercând să nu râd de exasperarea ei.

— Drum bun, fii fermă și încearcă să te relaxezi și să te bucuri de călătorie! Primăvara în Provence e minunată, îmi imaginez.

În mod ironic, pe vremea asta anul trecut mă luam în bețe cu Nico, străduindu-mă din răsputeri să-l conving să asculte sfatul lui Isabel. Fără îndoială, ea îl îndruma cu atenție în direcția potrivită și acum, că poate să „se desprindă de demonii din trecut", nu mai există nimic care să-i țină despărțiți. Dacă nu cumva mă folosește pe mine drept pretext în încercarea autodistructivă de a-și refuza fericirea. Lăsând la o parte aprecierea pentru artă, dacă ea ar

înțelege motivul pentru care i-am pozat lui Nico, atunci mai mult ca sigur că mi-ar da dreptate că el a sărit calul.

Nu-mi place conflictul, dar n-am să mă las folosită. Și da, are să fie plăcut să mă iau pe sus pentru o perioadă pe drum, să conduc cu muzică răsunând din boxe și să simt adierea vântului prin păr, ceea ce s-ar putea să fie exact ce-mi trebuie cât îmi regândesc viața. Din fericire, am multe amintiri cu momente minunate petrecute în Franța și n-am de gând să las o mică supărare să mi le strice.

E momentul să-l informez pe Nico că acțiunile lui au distrus oricâtă încredere exista între noi.

Plouă când trag într-un final mașina în parcarea din fața castelului. Când ridic privirea la ferestre, începe să-mi bată inima cu putere în piept. Mânia care mi-a fost tovarășă majoritatea drumului pare să fi dispărut și acum mă simt... vulnerabilă. E greu să disting ceva, fiindcă ștergătoarele de parbriz nu fac față torentului de apă. E genul de ploaie care cade precum drugii de oțel, implacabilă și aparent fără sfârșit. Se potrivește stării mele sufletești, deoarece ultima parte a drumului mi-a provocat o durere de cap din cauza frecușului constant al cauciucului pe sticlă.

Ei bine, acum mă aflu aici și, oricâte emoții aș avea, e momentul să îndrept o greșeală. Mi-a devenit însă clar cu fiecare kilometru parcurs că e nevoie să stau față în față cu Nico și să nu simt nimic. Atunci am să știu că am dreptate și că n-a fost menit să fie ceva între noi. Când mă întind după geaca de pe bancheta din spate, brusc se deschide ușa din dreapta. În dreptul ei stă Ceana, care mă apără de ploaia piezișă cu una dintre umbrelele colorate ale centrului de retragere.

— Ei, asta *da* surpriză! Ce cauți prin părțile astea? Ah, nu-mi vine să cred!

Pare din cale afară de bucuroasă când mă bag în impermeabil și ies de pe locul meu să vin lângă ea, încercând să rămân la adăpost.

— Ai grijă la băltoace! mă atenționează ea, cu ochii la pantofii mei sport.

Nu ploua când am plecat de la Dijon azi-dimineață. Cu fiecare kilometru, mi-a crescut anxietatea și acum simt cum mă ia un pic cu greață.

Ne luăm de braț în timp ce ne ferim de micile adâncituri în care se adună apa și încep să mă mai înveselesc.

— De ce nu ne-ai anunțat că vii? întreabă ea cu o privire iscoditoare.

— E o vizită scurtă. Am sunat-o ieri pe Isabel să verific dacă Nico e aici și nu la galerie sau la vreun eveniment. Nu era la birou, dar asistenta ei a confirmat că Nico nu se află acolo.

— Isabel?

Îmi aruncă o privire curioasă și mă conduce spre sala de recreere.

Înăuntru, ne punem hainele la uscat și o pornim spre bucătărie, unde ea pornește ceainicul.

— Am presupus că stau ceva vreme pe aici zilele astea. Nu mi-am putut închipui că Nico ar vrea să fie plecat perioade mai lungi.

Ceana e cu spatele la mine cât ia două căni din bufet. Îmi vorbește peste umăr și răspunsul ei nu e cel la care m-aș fi așteptat.

— Din câte știu eu, s-a văzut cu Nico doar de două ori de când ai plecat tu. O dată s-a dus el la galerie pentru o expoziție pe care i-a aranjat-o. Și a mai venit ea aici să vadă ce face, cred că pe la finalul lui iulie trecut.

Îmi întinde o cană și ne așezăm la barul de mic dejun de la peretele din spate.

— Nu sunt împreună, că eu așa credeam?

Ceana ridică din sprâncene.

— Serios? Tot ce-mi amintesc e că atunci când a fost ea aici s-au certat zdravăn. El nu mai pictează la fel de mult ca altădată și Isabel nu era prea bucuroasă de chestia asta. Noul nostru tip de la IT însă a făcut un site separat pentru cursurile de artă ale lui Nico, iar el a demarat un program pentru artiști în curs de afirmare. Deja există planuri pentru încă un spațiu de cazare lângă cel mai recent adăugat.

Ei bine, asta da întorsătură de situație! Numai că deocamdată nu pot să trec peste liniștea stranie care ne înconjoară.

— Unde-i toată lumea?

— Într-o excursie cu autocarul la Nisa. Au avut loc multe schimbări de când ai plecat tu. S-au alăturat echipei noastre câțiva oameni noi și lucrurile sunt mult mai bine organizate, mulțumită lui Pierce.

— Nico e cu ei?

— Nu. E la el în studio, cred. De ce nu te duci pe acolo să-l saluți? Ceilalți n-o să se întoarcă mai devreme de nouă jumate în seara asta. Venirea ta o să

stârnească niște zâmbete largi, asta pot să-ți zic. Presupun că rămâi peste noapte?

— Nu. Fac o... scurtă călătorie cu mașina, așadar opririle mi-au fost stabilite dinainte.

Se strâmbă.

— Mare păcat! Acum că ești aici n-o să te lăsăm să pleci chiar așa ușor, avem o mulțime de vorbit ca să ne punem la curent. Ce mai fac Aiden și familia ta?

Îmi termin cafeaua și-mi duc cana la mașina de spălat vase. E greu să mă uit în ochii Ceanei acum.

— Aiden e bine. Călătorește. Am hotărât să punem punct, de fapt. Owen și cu Hannah sunt foarte bine, dar mereu ocupați zilele astea. S-au întâmplat atâtea în ultimul an.

Din cealaltă parte a bucătărie îi simt reacția: e șocată. Zgomotul unui taburet care zgârie podeaua mă face să mă întorc și dintr-odată Ceana mă cuprinde cu brațele.

— Îmi pare atât de rău să aud asta, Fern! Chiar m-am întrebat atunci când ai tăcut de tot. SMS-urile alea de la început erau optimiste și brusc, ei bine, a devenit evident că ceva nu era în regulă. Deci asta e o mică vacanță?

Ne dăm în spate și ochii ei trec rapid peste mine ca și cum ar căuta răspunsuri cu privire la motivul real al vizitei mele.

— Cam așa ceva. O călătorie cu mașina care să-mi ofere niște timp de reflecție. Mă bate gândul să intru într-un parteneriat cu altă artistă care are o mică galerie la Canterbury. E vremea să fac niște schimbări mari în viața mea și să las trecutul în urmă.

— Păi mă bucur mult de tot că ai putut să treci măcar pentru câteva ore pe drum. Nico o să fie în-

cântat să te vadă. A avut un moment de declin adevărat după plecarea ta, dar Pierce a avut un plan. Pierce are mereu un plan, zice ea râzând cu blândețe.

E bine s-o aud atât de mulțumită și optimistă.

— Deci face bine atunci?

— Da, cred că ai să vezi o diferență. Îi place să țină cursurile. Aranjamentul e mult mai concentrat și oamenii care vin sunt artiști care au deja ceva experiență. E mai structurat și se derulează ca o parte distinctă a afacerii. Participă mai mult la chestiile de grup de seara și ăsta a fost motivul pentru călătoria lui Isabel, cred, care a venit să încerce să facă presiuni asupra lui. Am considerat că era un pic nedreaptă; e frumos să-l vezi mai relaxat și mai fericit. Dacă asta înseamnă mai puține tablouri de vândut, atunci asta e. Banii nu mai sunt o problemă și prea-tul pare să-l învioreze.

Relaxat și fericit, ei, da!

— Grozav! Mă duc până la el să văd ce mai face, replic eu, cam stânjenită.

De ce-oi fi crezut că-i o idee bună?

Se întinde să mă mai îmbrățișeze o dată.

— Mă întristează tare mult că ai trecut prin ce-ai trecut. Trebuie să fi fost greu.

— A fost, dar am trecut peste ce-a fost mai rău. Ne vedem în curând!

— Ia umbrela! strigă Ceana când apuc haina și o pun pe mine.

Umbrela e uriașă și, când intru în parcare, o rafală bruscă de vânt o întoarce pe dos.

— Fir-ar!

Cât mă lupt eu să nu-mi fie smulsă din mâini, gluga îmi zboară pe spate și ploaia începe să-mi curgă în pârâiașe pe față. Dintr-odată se aude o voce pur-

tată de vânt. În timp ce încă mă zbat să întorc umbrela la loc, două brațe se întind pe lângă mine s-o prindă și eu slăbesc strânsoarea.

Nico se uită fix la mine, iar eu mă uit la el, în timp ce norii de deasupra capetelor noastre continuă să se deșerte cu fervoare. Părul îmi e deja lipit de cap și nu mă îndoiesc că rimelul îmi lasă dâre negre de o parte și de alta a feței. Clar umbrela e de nereparat și el strânge din umeri, o aruncă la o parte și arată spre castel.

— Ți-am văzut mașina. Nu mi-a venit să cred, strigă Nico, ca să acopere zgomotul ploii torențiale în timp ce mergem cât de repede putem. Alunecă prea tare pe jos ca să alergăm.

— Sunt în vacanță, țip și eu, la care el ridică ochii la cer și dă din umeri.

— Când ți-am văzut mașina, am crezut că-i în închipuirea mea și a trebuit să verific. Totul e în regulă, nu-i așa?

Se apleacă în față și împinge ușa de stejar greu ca să intru.

Arăt ca o păpușă de cârpe, cum stau pe loc cu brațele drepte, îndreptate spre podea și trupul țeapăn. Îmi curge apa de pe haină, băltind în jurul meu cât îmi scot adidașii care pleoscăie.

— Da, bine, nu sunt sigură. Scuze pentru mizerie.

Mă uit la el și văd că e și mai ud decât mine, pentru că el n-avea haină. Doar o cămașă bleumarin care acum îi e lipită de piele ca și cum ar fi dată cu lipici. Arată și mai în formă decât era ultima oară când l-am văzut. Mă așteptam... La ce, după ce am auzit că nu-i cu Isabel? La un om dărâmat? Chiar și mai dărâmat decât era când am venit eu prima oară aici, poate. Ei bine, clar nu e cazul și, dacă n-aș fi crezut ce mi-a spus Ceana, aș crede-o acum.

— Vino în studio! Am să iau niște prosoape.

Situația e de domeniul fantasticului, ca să nu spun mai mult. În timp ce mergem pe coridor, mă năpădesc amintirile cu duiumul. Mă uit la locul unde un Nico beat mi-a alunecat din brațe și aproape că s-a prăbușit pe podea. Îmi aduc aminte cu încântare de fiecare dată când picioarele mi-au pășit pe aceste vechi scânduri de stejar de pe podea târziu în noapte, cu stomacul ghem de teama că trăsăturile mele de pensulă n-au să fie suficient de bune. Sau să fi fost vorba de entuziasmul de a lucra alături de Nico? Alung gândul. Am venit aici pentru un singur lucru și n-o să-mi taie elanul niște gânduri aiurea, chiar dacă îmi trezesc emoții puternice.

În clipa în care intru pe ușa studioului, valul de amintiri se transformă într-o adevărată maree. Mirosul familiar este divin și imagini scurte și clare îmi săgetează prin minte. Lucruri pe care nu țin să mi le amintesc cu atâta putere și mă bucur că Nico m-a lăsat singură. Mă așteptam să simt un picuț de nostalgie, dar nu asta.

Mi se ridică o senzație de panică din rărunchi și mi se oprește în piept. Îmi simt inima bătând mult prea repede.

Când îmi întinde Nico prosopul bleumarin de mâini, dau din cap în semn de mulțumire, incapabilă să vorbesc deocamdată.

— Așa mă bucur să te văd, Fern! mormăie el.

Nu încearcă să-și usuce părul, pur și simplu stă și se uită la mine cum mă șterg pe față și încerc să scot niște apă care mi s-a scurs pe sub răscroiala pulovărului.

— Te simți bine? mă întreabă neliniștit.

— N-am nimic, Nico, mulțumesc. Ai face bine să-ți schimbi cămașa.

Coboară ochii la trupul său de parcă n-ar fi fost conștient că e ud până la piele și zâmbește.

— Desigur.

Când mă uit la el cum se duce în celălalt capăt al studioului să ia un tricou de pe raft, mă simt de parcă s-ar fi dat ceasul înapoi cu un an întreg. Îl privesc pe furiș cu coada ochiului cum își scoate cămașa și dă la iveală un trup care reflectă cât de mult a tras de el. Mușchi pe care-i forțează la limită în fiecare dimineață înainte să-și înceapă ziua de lucru. Mi-a zis odată că e important pentru sănătatea lui mintală. N-am înțeles până nu mi-a explicat.

— Eu nu sunt tatăl meu. El era un om al excelor care și-a distrus trupul și într-un final mintea. Sigur, i-am moștenit patima aprigă și un sentiment de compulsiune, dar le folosesc într-un mod pozitiv. Trupul meu reflectă hotărârea mea, dar e mai ușor să controlez trupul decât ce mi se petrece în minte.

Mi-aduc aminte c-am crezut că asta e ceva tare trist și totuși a fost încă un lucru care l-a făcut pe Nico să-mi fie drag. Înțelegeam amândoi ce înseamnă să ai o compulsiune. Nimeni nu alege să devină prăpăstios și e o povară să ai sensibilitatea asta ascuțită. Cum poți să nu-ți faci griji când te uiți la cineva și vezi ceea ce mulți nu văd?

— Gata! Sunt uscat. Nu ți-e frig, nu? mă întreabă Nico cu o expresie plină de grijă.

Îi întind prosopul fleșcăit și clatin din cap.

— Mi-e părul un pic umed acum, atâta tot. Nico, am venit aici ca urmare a scrisorii tale. Când ți-am pozat, am crezut că... Am crezut că e pentru ca să termini portretul necunoscutei de lângă lac. În scrisoarea ta, te refereai la portretul *meu.* Nu așa ne-a fost înțelegerea, Nico, și tu o știi.

Își ferește privirea. Dintr-odată, începe să-și frângă mâinile, agitat.

— Îmi pare rău, Fern. N-ar fi trebuit să trimit scrisoarea aia. Erau chestii adânc îngropate în mine care trebuiau să iasă la iveală și numai așa te puteam lăsa să pleci. Cât despre portret... n-o mai visez pe femeia de la lac și pânza aceea a fost refolosită.

— Deci te-ai hotărât să *mă* pictezi fără ca măcar să iei în calcul c-ar fi trebuit să-mi ceri mai întâi permisiunea? Și ai mai și atârnat pictura pe perete și i-ai arătat-o altcuiva.

Mi se pare greu să-mi reprim enervarea, fie și pentru că ar trebui să simt dezgust la trădarea lui, nu dragoste. În schimb, vreau să-l cuprind cu brațele și să-mi îngrop capul în pieptul lui. Vreau să-i aud bătaia inimii și să-i simt căldura trupului lângă al meu. Iar acum îmi spune că *el* a trecut peste.

— Îmi pare rău. N-am vrut niciodată să te jignesc, zice el, privindu-mă consternat de reacția mea. Prezența ta în viața mea mi-a deschis ochii în privința multor lucruri. A fost greu să știu că ai o familie iubitoare la care să te întorci și eu n-aveam nimic care să-mi aducă aminte de tine. Intenția mea n-a fost niciodată să te îndepărtez sau să te folosesc, Fern, te rog s-o crezi!

— Dar ai zis în scrisoare că mă iubești. Cred însă că ești derutat, pentru că nu iubești un om doar pentru simplul fapt că te inspiră. Și cu Isabel cum rămâne?

Clatină din cap și aud cum îi scapă un oftat de pe buze.

— Pot să vorbesc liber? Sau doar ai venit să-ți verși năduful evident? Năduf pe care, apropo, nu cred că-l merit.

Rămân cu ochii ațintiți la el, fără să clipesc.

— Am venit aici să te înfrunt. Tu mi-ai fost mentor și eu am avut încredere în tine. Tot ce vreau e adevărul.

— Și asta o să și capeți.

Acum l-am supărat.

— N-am ascuns niciodată faptul că sunt apropiat de Isabel, dar ea știe că nu-i pot împărtăși dragostea. *Tu* nu ai vrut să crezi asta, fiindcă te făcea să te simți cu conștiința ușoară când ai plecat. Tu și cu mine însă nu făcuserăm nimic nepotrivit, Fern. Nu-i o infracțiune să te îndrăgostești de cineva. Isabel și cu mine ne cunoaștem de mult; ne certăm și facem afaceri împreună, dar asta-i tot și am fost mereu sincer cu ea. Există o latură a ei de care pur și simplu nu mă pot atașa. Iar acum că știu ce înseamnă dragostea adevărată, n-aș mai putea să mă mulțumesc cu mai puțin. Tu m-ai salvat de la a fi convins să mă bag în ceva din toate motivele nepotrivite, Fern.

Are dreptate? Când am plecat, fugeam de propriul meu zbucium afectiv? Existau sentimente pe care nu voiam să le recunosc, deoarece asta ar fi însemnat să renunț la căsnicie? Acum, că e prea târziu, momentul a trecut.

— E irelevant, Nico. Răul a fost făcut și nu vreau decât să văd tabloul pe care ai îndrăznit să-l împărtășești cu Isabel, fără știrea sau consimțământul meu.

Sunt obosită și derutată și nu vreau decât să termin chestia asta înainte să spun ceva ce o să regret.

— E atârnat în pod.

***

Isabel are dreptate. E superb. Stau în fața unui șevalet, îmbrăcată cu tricoul meu preferat, care a

ajuns omagiu pentru cel puțin trei dintre pânzele mele. Aproape la fel de plin de culoare ca ele. Țin brațul întins și expresia de pe chip mi-e de pură concentrare.

— Aprobi?

— E minunat!

Îmi înghit cel mai uriaș nod care mi s-a pus vreodată în gât.

— Arăt a artistă, șoptesc eu mai mult în sinea mea decât lui Nico.

— Ești, întărește el afirmația.

— Nu la asta m-am așteptat.

Se încruntă și-și încrucișează brațele, studiind fiecare centimetru al pânzei.

— Am crezut că e perfect. O abordare modernă a unui portret clasic. N-aș schimba nimic, îmi aduce atâta fericire de fiecare dată când stau în fața lui! Poate că un cusur nu e cel mai rău lucru pe lumea asta, la urma urmei. Și o spun cu mândrie.

Mă întorc să mă uit la el și-i văd reflectată în ochi dragostea pentru mine. Cum am putut să mă împotrivesc adevărului? De rușine, poate? Groaza de a-mi da seama c-aș putea iubi un alt bărbat așa cum trebuia să-mi iubesc soțul? Am crezut că tot ceea ce simțeam pentru Aiden era o dragoste mistuitoare, dar cum știi cu adevărat dacă n-ai cu ce s-o compari?

Dragostea pe care o simt pentru Nico mi-a emoționat sufletul înainte să-mi emoționeze inima. Cu Aiden fusese o dragoste senzuală, de oameni tineri. Toți hormonii ăia și perioadele petrecute departe unul de altul care alimentau weekendurile minunate și pline de pasiune împreună între reprizele de învățat. Gândul la dragoste era excitant și tot ce trăiam

împreună era nou. Căsătoritul, cumpăratul unei case, prinsul de rădăcini.

Cu Nico, pasiunea care ne lega era în alt plan. Dacă ar fi fost pur fizică, ar fi însemnat puțin pentru mine. Aș fi văzut-o așa cum era și aș fi dat-o la o parte ușor. Numai că intensitatea a ceea ce scânteia între noi era înfricoșătoare și trebuia să fiu puternică să mă împotrivesc ei. De aceea plecasem. Acum pricep că de aceea m-am și întors.

— Nu porți verighetă, zice încet Nico.

— Nu.

— Vreau să fiu sincer, Fern. Când am adus-o pe Isabel aici vara trecută, trebuia să știu dacă te avantajasem. A stat și s-a uitat la tablou și știi ce-a zis? M-a acuzat că sunt îndrăgostit de tine. Nu mă așteptam la asta; pur și simplu voiam să arunce ea un ochi de expert pe el, să-mi confirme că muza trăiește în continuare, nu doar pentru că mi se topește mie inima de fiecare dată când îl privesc. Am rămas șocat până în măduva oaselor de reacția ei. Era așa de evident? Ei bine, pentru ea era. Am recunoscut că n-am discutat niciodată cu tine despre dragoste; cum aș fi putut, date fiind împrejurările? Isabel m-a făcut neghiob.

Mă dau mai aproape de tablou, plină de admirație față de subtilitatea tușelor de pensulă.

— A fost o reacție dură, dar trebuie să-i fi fost greu, dat fiind ce simte pentru tine.

Încuviințează din cap.

— Are să găsească pe cineva când o să fie momentul potrivit, sunt sigur de asta. Nu are încredere în multă lume și eu mă aflu în zona ei de confort în multe feluri, pentru că puțini știm adevărul despre primul ei soț. De la obsesie nesănătoasă la cruzime nu este decât un pas, iar el se cam plimba între cele

două. Așadar, Isabel și cu mine suntem obișnuiți să vorbim deschis și nu m-am simțit jignit. I-am spus că, înainte să te cunosc, nu-mi dădusem seama ce mult te poate durea iubirea pentru cineva, după care am ajuns să apreciez că e o formă de extaz divin. Durerea adevărată ar fi să nu știi niciodată adevărul.

Nico e un bărbat cu emoții profunde și asta îl face un artist care te inspiră, dar genul acesta de sensibilitate nu vine fără neajunsuri.

— Ea te-a pus să scrii scrisoarea? întreb eu, încercând să-mi păstrez glasul egal.

— Da. Fără tragere de inimă. Ce drept aveam eu să te tulbur? Însă cu cât mă chinuiam mai tare să găsesc ce să spun, cu atât mai bine înțelegeam că nu-i greșit să-i spui cuiva că-l iubești, chiar dacă nu poate răspunde iubirii tale. La urma urmei, așa stau lucrurile între mine și Isabel. Nu ne vorbim deocamdată pentru că îmi petrec mai mult timp predând decât pictând, ceea ce o enervează, dar are să mă ierte, de vreme ce prietenia noastră a trecut prin chestii mult mai rele.

Mă așteptam să stau în locul ăsta și să cer să fie distrus tabloul. În schimb, ce simt e un sentiment copleșitor de dor. Și de apartenență.

— Și ești fericit? întreb eu timidă.

— Cât de fericit se poate. Nu mai sunt torturat de visuri. Uneori, dar doar uneori, îmi mai permit răsfățul de a mă uita pe schițele alea și mi-e clar că visurile mele au fost o viziune. Tu erai femeia pe care am văzut-o, dar drumurile noastre încă nu se întâlniseră. Erai menită să mă salvezi și ai făcut-o. Mi te-ai dăruit în singurul mod în care puteai. Iar asta a însemnat totul pentru mine.

Când mă arunc de gâtul lui, mă ține la piept cu atâta blândețe, că simt că mai să-mi explodeze ini-

ma.

— Nu sunt un înger, Nico, șoptesc eu în umărul lui. Nu sunt decât o femeie care credea că știe ce e dragostea, numai ca să descopere că nu știe nimic.

Decembrie 2020

35

Doi oameni, o viață

A fost o zi plină și, când mă îndrept spre studioul lui Nico, mă cheamă o pânză. În seara asta sper să fac ultimele retușuri la cea pe care Isabel mă tot presează s-o termin pentru următoarea ei expoziție.

Când deschid însă ușa, spre marea mea surprindere, încăperea e presărată cu flăcările pâlpâinde ale unei miriade de lumânări pastilă. Nico șade în mijlocul unei grămezi de perne împrăștiate pe un covor. Lângă el e un răcitor de vinuri, în care se află ceea ce pare a fi o interesantă sticlă de vin, și un buchețel legat manual de irișI algerieni de un albastru electric. Ridic dintr-o sprânceană și mă uit la el ușor dezaprobatoare.

— Ce se petrece? întreb eu poruncitoare, îndreptându-mă spre el.

Expresia care mă tachinează din ochii lui e enigmatică. Zâmbetul sardonic al Monei Lisa e nimic pe lângă el atunci când pune ceva la cale.

Sare în picioare și eu mă aplec în față să-l sărut fugar pe buze. N-am nicio intenție să mă las deviată. El mă cuprinde cu brațele și un sărut se transformă în două, apoi trei. Problema e că e irezistibil și el o știe.

— Hm, ai gust bun. Dulce chiar. Ai mâncat tort?

Râd când se trage în spate, acuzator.

— S-ar putea să fi fost ispitită de ceva ce mi-a dat Margot pe la nas. Din nefericire, a lăsat platoul lângă mine când goleam mașina de spălat vase.

— Atunci se explică de ce ai întârziat. OK, trebuie să stai aici. În mijlocul covorului.

Mă strâmb.

— Pe podea?

— Pe podea.

— Dar trebuie să lucrez.

— Lucratul poate să aștepte.

Lumina care pâlpâie e blândă și relaxantă. Mă prinde de mână când mă las pe podea și încep să mă așez confortabil.

Ridic privirea la el.

— Vrei să te așezi, te rog? Mă faci să mă agit. Am să primesc un pahar de spumant fără alcool sau e doar de frumusețe și ai de gând să-ți scoți blocul de desen?

Se lasă brusc într-un genunchi.

— Fern Emilia Slater, vrei să te măriți cu mine?

Încep să râd când scoate o cutiuță din buzunar. Expresia de pe fața lui face toți banii.

— Nu. Dar asta e o îmbunătățire considerabilă față de prima ta cerere în căsătorie. Sala de recreere plină ochi n-a fost cea mai bună idee, așa-i? îl dojenesc eu.

Se dezumflă un pic.

— Ah. Ei bine nu, bănuiesc că n-a fost. Eu speram însă că am ridicat un pic ștacheta.

— Bună încercare! recunosc eu.

Nico scoate sticla de șampanie din răcitor și se întinde după două pahare.

— E un „nu" categoric, atunci?

— Este. Chestia aia o să semene măcar un pic la gust cu cea adevărată?

Se așază lângă mine, scoate dopul și râdem când zboară în partea cealaltă a studioului, la fel de impresionant, ca și cum ar fi de la cea mai fină șampanie. Ține paharele în fața lui și începe să toarne.

— Probabil că nu. Alternativa era suc de portocale. Ce-ți mai face burtica?

— E bine. Chiar dacă o să ne chinuim puțin când o să vină momentul să mă ridic de pe podea.

— Scuze! Am crezut că ar putea fi romantic, pricepi tu, să-ți amintesc de noaptea în care mi-ai pozat. Goală. Fără haine pe tine. Iar eu am rezistat tentației de a te lua în brațe și a-ți arăta cât de îndrăgostit sunt de tine.

— Ei, asta cam e romantic. Dat fiind însă că-s însărcinată în șapte luni, tot ce vreau e să pictez o oră sau două, apoi să mi se facă masaj la picioare, după ce am stat mult într-o băiță caldă.

Nico pare dezamăgit.

— Avantajul e că atunci când o să mă ceri iar, putem să toastăm cu șampanie adevărată în momentul în care te refuz.

I se lărgește zâmbetul în clipa în care ciocnim paharele. O sorbitură rapidă confirmă că băutura nu-i chiar așa de rea la gust cum am crezut eu că are să fie, dar trebuie să te obișnuiești cu ea ca să-ți placă.

— Eu chiar am crezut c-ai să-mi faci pe plac și o să zici *da* de data asta.

— Tu continuă să mă ceri și poate într-o bună zi s-ar putea să zic *da*. În orice caz, ne-am hotărât, o să ne numim fata Olivia când o să-și facă apariția?

Nico dă din cap când ne uităm unul la altul și începe să-mi bată inima cu putere în piept. Ori de câte ori mă privește așa, mă simt de parcă m-aș îneca. Expresia din ochii lui îmi taie răsuflarea. Nu vreau să oficializez ceea ce avem și știu că nici el nu vrea. Doar se asigură că nu m-am răzgândit acum că e copilul pe drum. Dragostea noastră este mai profundă și înseamnă mult mai mult decât un certificat de căsătorie. În loc să ne ținem de mâini și să primim binecuvântarea în fața unei adunări, am stat pe malul lacului într-o după-amiază însorită și ne-am declarat iubirea unul pentru altul.

Am învățat că o bucată de hârtie nu înseamnă nimic, iar Nico a înțeles acest lucru și eu l-am iubit și mai mult pentru asta. N-am vrut niciodată să-mi fie al doilea soț, pentru că unirea noastră nu e doar o căsătorie, ci reprezintă două suflete care s-au adunat într-unul singur.

Când începem fiece zi împreună, ne promitem că are să fie o reînnoire a iubirii și angajamentului nostru continuu. De fiecare dată când mă cere în căsătorie, știm amândoi că eu o să zic *nu* pentru că ne amintește că noi colorăm și în afara liniilor, și în *interiorul* lor. Faptul că suntem diferiți ne arată pe scurt cine și ce suntem. Doi oameni aduși împreună, în ciuda tuturor sorților. O potrivire perfectă.

Când o veni vremea și fiica noastră o să fie suficient de mare ca s-o întrebe alții de ce nu ne-am căsătorit noi niciodată, o să știm că am făcut o treabă extraordinară dacă ea pur și simplu o să ridice din umeri și o să zâmbească. „Pentru că deja au fost binecuvântați."

Simți vreodată la *„Sfârșit”* că vrei mai mult?

Eu simt mereu că finalul unei povești doar marchează începutul următorului capitol din viața fiecărui personaj. Însă chiar acum, când tastez aceste cuvinte, mintea mă întreabă: „Dar ce s-a întâmplat după aia?” Pentru că sunt mereu curioasă și mereu reticentă să le las să plece.

Acum le cunoașteți la fel de bine ca mine și probabil aveți propriile idei despre ce le-a adus viitorul. Dacă însă nu puteți rezista ispitei să vedeți unde le-a dus imaginația mea, atunci citiți în continuare.

Viața e o combinație de chestii și nu există întotdeauna un sfârșit frumos, plăcut și fericit, dar uneori există...

Nico și Fern

Nico a pictat-o în cele din urmă pe Fern stând în iarba lungă și privind peste lac. Tabloul s-a vândut mulți ani mai târziu, la o galerie de artă din Londra, pentru o sumă de peste o sută de mii de lire. Intitulat „Îngerul iubirii”, frumusețea pe care Nico Gallegos reușise s-o surprindă captiva ochiul privitorului. A fost omagiul lui pentru femeia de care se îndrăgostise din prima clipă în care o văzuse.

Fern i-a mărturisit odată fiicei ei că, atunci când în sfârșit a recunoscut în sinea sa că e îndrăgostită de Nico, a simțit că vede tot pentru prima oară. Brusc lumea era mai mare, mai strălucitoare și mai captivantă. Așa a și fost, în fiecare zi pe care au petrecut-

o împreună. Mulți au crezut că fericirea i se datorează succesului în calitate de artistă prolifică și foarte populară, dar privind în urmă la viața ei, cuvintele sale pun totul în perspectivă: „A fost doar cireașa de pe tort. Nico și frumoasa mea fiică, Olivia, au fost stelele sclipitoare care mi-au luminat micul meu rai de pe pământ."

Isabel, Marquesa de Aytona

Galeria din Sevilla i-a adus Marquesei succesul în permanență și a promovat carierele multor artiști, printre care Nico și Fern, cărora nu le era numai o simplă cunoștință de afaceri, ci și o bună prietenă.

Întipărit însă pentru totdeauna în mintea lui Isabel a rămas băiețelul de ʌ ani, Nico, și cum o fugărea el prin livada familiei ei, în timp ce ea țipa ca din gură de șarpe. Erau copii și totuși încă neatinși de lecțiile dure pe care avea să li le dea viața.

În cazul lui Nico, tatăl lui se pregătea să-și înceapă declinul și efectul avea să-i marcheze viața pentru mulți ani de atunci înainte. Până când și-a întâlnit, în cele din urmă, muza.

În cazul lui Isabel, mama ei uneltitoare și apoi un soț dominator aveau să influențeze felul în care privea orice lucru. Mai puțin pe Nico, prima iubire adevărată din viața ei, sentiment care nu se uită niciodată.

Ar fi dat oare Isabel succesul și averea ca să-l mai aibă pe Nico alături și să fie ea cea care să-i vindece rănile? Da, desigur. Numai că și-a dat seama că adevăratul lui suflet-pereche e Fern. E dureros să accepți că acel cineva nu e menit să fie al tău; totuși, acea mică flacără de iubire altruistă din inima ei s-a

îmblânzit odată cu trecerea anilor. A făcut-o un om mai bun. A inspirat-o să nu renunțe la dragoste și, într-un final, a cunoscut și s-a măritat cu un om de afaceri de mare succes, cu vreo cincisprezece ani mai mic decât ea.

Oamenii care o cunoșteau nu vedeau decât o femeie puternică și independentă, al cărei stil de viață era adeseori în ziarele de scandal. Nimeni n-a știut cu adevărat de sacrificiul ei de a iubi pe cineva atât de mult, încât a fost capabilă să-i dea drumul. Încurajatul lui Nico să-i scrie scrisoarea aceea lui Fern a fost primul pas spre pecetluirea sorții celor două suflete înrudite.

Toate se întâmplă cu un motiv.

Aiden și Joss

După câțiva ani de călătorit cu rucsacul în spate, vizitând în principal diverse locuri de scufundări, în timp ce se pregăteau să devină instructori, Aiden și cu Joss și-au stabilit căminul în Insulele Cayman. Mulțumită părții lui Aiden din câștigul de la loterie, și-au cumpărat o mică afacere din domeniul scufundărilor, condusă de pe mândria și bucuria lui, barca „The Sea Spirit[7]".

Au trăit o viață simplă împreună în vestul Grand Cayman, fiind adeseori găsiți la plimbare pe Seven Mile Beach dimineața devreme sau seara târziu. Bungaloul lor modest era departe de agitația și desfătările din George Town și le-a fost paradis.

Joss știa că Aiden urmărește ascensiunea în carieră a lui Fern online, dar s-a străduit cât a putut să nu lase asta să o facă se simtă insuficient de bună. La urma urmei, ea a fost cea care a putut să-i dăruiască lui Aiden viața după care tânjise, dar nu avu-

sese curaj s-o înșface. Ea l-a convins că viața e prea scurtă să nu-ți urmezi visul. El i-a zis odată că, atunci când înoată alături de pisici de mare în apele de cristal, i se pare că acolo e raiul pe pământ. I s-a umplut inima de bucurie.

Taylor și Kellie

Uneori, oamenii se vindecă de unii singuri, alteori doi oameni se pot vindeca unul pe altul. Asta s-a și întâmplat cu Taylor și Kellie, dar încet.

Când Taylor a prezentat-o familiei sale, Kellie și-a dat imediat seama că el întrerupsese legăturile cu aceasta ca penitență. Penitența lui pentru că supraviețuise. N-a putut decât să facă cunoștință cu membrii săi, după care s-au întors în Franța și l-a încurajat să țină regulat legătura cu ei.

A durat patru ani, timp în care Kellie a învățat mult ca să devină specialistă în wellbeing psihologic până s-o ceară Taylor de nevastă. A acceptat cu o condiție, și anume să-și înceapă viața împreună în Statele Unite.

Chiar dacă a fost o schimbare tristă să lase în urmă dragostea și sprijinul familiei lor de la „The Haven", Kellie a considerat că e momentul ca Taylor să scape de vinovăție. Întoarcerea acasă a reprezentat un nou început pentru el: și-a înfruntat temerile și și-a dat seama că sunt doar în capul lui. Lecția pe care a trebuit s-o învețe a fost acceptarea.

Taylor și-a înființat propria afacere de tâmplărie, construind mobilă de bucătărie și baie la comandă. Doi ani după aceea, Kellie a dat naștere fiicei lor, Alicia, iar apoi și-a găsit o slujbă cu jumătate de nor-

mă la o clinică particulară, continuându-și totodată pregătirea.

De-a lungul anilor, relația cu părinții ei s-a redus și mai mult, iar aceștia au avut puțin de-a face cu nepoata lor. Totuși, Kellie a ajuns să-și dea seama că nu poți să-i lași pe alții să definească ceea ce ești sau să te tragă în jos. Experiențele ei personale au făcut-o de fapt mai bună în specialitatea sa și i-a ajutat pe mulți, mulți oameni de-a lungul anilor. Cel mai mare triumf al ei a fost însă să-l vadă pe Taylor ajuns om cu încredere în sine. Fiica lor a devenit o tânără puternică și hotărâtă, a cărei dragoste de natură și animale a îndreptat-o spre o carieră de medic veterinar plină de satisfacții.

Ceana

Când i-a murit tatăl, câțiva ani mai târziu, Ceana s-a mutat înapoi în Scoția să aibă grijă de mama ei. A ținut în continuare mulți ani legătura atât cu Nico, cât și cu Pierce și a venit de două ori în vizită la vechii ei prieteni.

Chiar dacă nu și-a găsit iubirea sub forma unui tovarăș și suflet-pereche, a devenit asistentă maternală pe termen scurt. Și-a găsit adevărata vocație când a preluat copii care necesitau plasament de urgență. În cele din urmă, a ajuns să ofere și îngrijire temporară părinților și familiilor cu un copil cu dizabilități. A strâns activ fonduri pentru o organizație de binefacere locală care sprijinea această cauză și a fost foarte respectată de comunitate pentru munca sa.

La vârsta de 78 de ani, i-a fost conferit un Ordin al Imperiului Britanic. A fost citată ca zicând că e „foar-

te frumos", dar singurul lucru care contează pentru ea e să fie în stare să schimbe lucrurile. Iubirea pe care o primea de la oameni de toate vârstele era o răsplată suficientă și s-a considerat binecuvântată cu o viață plină și fericită.

Pierce

Pierce a recrutat un nou director general adjunct după ce s-a întors Ceana în Scoția. Sadie Marchant știa că trebuie să se ridice la înălțimea unor standarde excepționale și nu numai că a reușit, dar i-a mai și furat inima lui Pierce. Au devenit nu numai o puternică echipă de management, ci și soț și soție.

Gemenii lor s-au născut la cinci ani după aceea și cei doi soți i-au rugat pe Nico și Fern să le fie nași. Ori de câte ori dispăreau Karl și Kyla, toată lumea știa că sunt la Nico în studio cu pensulele în mâini, mâzgălind de zor. De-a lungul vieții, aceștia au rămas apropiați de fiica lui Nico și a lui Fern, Olivia, rememorând adeseori întâmplări din copilărie și vremurile minunate pe care le trăiseră împreună la „The Haven".

Dee-Dee și Odile

Când între cele două foarte diferite doamne a început să se dezvolte o relație foarte deosebită, n-a fost nimeni surprins cu adevărat. Aveau multe în comun, la urma urmei; amândouă erau talentate la ceea ce făceau și inspirau mulți vizitatori să continue după primele experiențe de lucru cu textile și lut la „The Haven".

Dee-Dee era mereu personalitatea exuberantă și Odile cea tăcută. Cu trecerea timpului, între ele s-a format o legătură care avea într-o bună zi să le facă să trăiască împreună ca un cuplu și să devină preferatele clare ale vizitatorilor de toate vârstele.

S-au retras în cele din urmă la o căsuță de la periferia Bois-Saint-Vernon, unde au trăit fericite până la moarte, care le-a luat la numai șase luni una de alta.

Patricia

Când îți moare iubirea vieții, nimic nu mai e la fel, dar Patricia știa că Fred e cu ea întotdeauna. Soarta ei a fost să trăiască până la vârsta de 91 de ani.

Stefan i-a rămas alături, deși nu au fost decât prieteni. Au călătorit în lung și-n lat în rulota cea elegantă, neagră și strălucitoare.

Mai bine de zece ani s-au întors la „The Haven" pentru o săptămână în fiecare august, iar publicitatea lor din gură în gură i-a ajutat pe mulți să-l descopere pentru prima oară.

Patricia a murit liniștită în somn, la numai o lună după ce Stefan murise de cancer. În ultimele clipe de dinainte de a închide ochii pentru ultima dată, i-a apărut un zâmbet fugar pe față. Cei doi bărbați din ale căror vieți se simțise privilegiată să facă parte o așteptau. Următorul capitol era pe cale să înceapă.

Bastien

Nimeni nu i-a știut povestea lui Bastien decât după moartea sa, pe neașteptate, din cauza unui atac de cord douăzeci de ani mai târziu. Mereu un gentleman, bun la suflet, el era proverbialul uriaș

blând. Cu brațe de oțel, nu era niciodată mai fericit decât atunci când pornea forja și căldura aproape de nesuportat îi înroșea pielea.

Printre efectele lui personale se aflau niște scrisori și Pierce a luat legătura cu cineva care a presupus că îi e rudă. O femeie pe nume Ana.

Ana s-a dovedit a fi soția înstrăinată de mulți ani a lui Bastien. Unicul lor fiu se înecase într-un iaz din grădina din spate a casei lor când avea 3 ani. Neputând să suporte pierderea, Bastien dispăruse într-o zi și trecuseră ani întregi până s-o contacteze pe Ana din nou.

Aceasta a vrut să vadă unde trăise și a venit de la Vittel, din nord-estul Franței, însoțită de sora ei. În camera lui Bastien, a cercetat de jur împrejur cu privirea și i-au poposit ochii pe crucifixul negru de lemn atârnat pe perete. Religia ei îi salvase sănătatea mintală, dar în calitate de catolică devotată se temuse pentru sufletul lui Bastien atunci când acesta își pierduse credința. A stat și a plâns când l-a coborât de pe perete și l-a ținut strâns lipit de trup. Ușurarea a fost imensă și i-a mulțumit lui Dumnezeu că avusese grijă de bărbatul pe care nu încetase niciodată să-l iubească.

Margot

Când Sadie a preluat îndatoririle Ceanei, prima inițiativă pe care a implementat-o a fost „lista de dorințe a vizitatorilor". Un mic formular pe care-l completau după cină în prima zi și care-i încuraja pe musafiri să se concentreze pe ceea ce doresc să realizeze în timpul petrecut la „The Haven". A legat activitatea de finalul de curs al lui Pierce din ultima zi. „Norișorul cuvintelor", așa cum a ajuns să fie cu-

noscut pe numele de alint, a fost un mare succes, dar și ideea lui Sadie a fost deșteaptă. Când lumea bifa chestiile de pe listele de dorințe, era încurajată să ofere reacții și să facă sugestii.

S-a dovedit că demonstrațiile de gătit ocazionale ale lui Margot deveneau din ce în ce mai populare. Când a fost întrebată dacă vrea să devină instructoare și să țină trei ședințe de curs pe săptămână, seara, a fost încântată.

Pierce și cu Sadie și-au dat seama că au să aibă nevoie de ajutor, astfel încât Margot a recrutat-o pe fiica sa, Yvette, și o prietenă veche. Și ce echipă mai făceau ele! Margot pregătea meniurile și supraveghea cina seara. Demonstrațiile ei s-au transformat într-o oră mai practică, lumea fiind invitată să lucreze alături de ea. Activitatea a devenit o preferată clar în rândul vizitatorilor și în cele din urmă a fost construită special o nouă clădire pentru ea. S-a născut „Le Havre de Cuisine" și în timpul anului se ofereau locuri pentru cursurile de cinci zile de gastronomie ale lui Margot Bressan.

Margot a fost încântată de extinderea rolului ei și, nu după multă vreme, bucătăria producea și propria sa gamă de gemuri și sosuri de la „The Haven". Luase naștere o mică „industrie artizanală".

Hannah și Owen

Hannah a avut patru copii într-o perioadă de șase ani.

În cele din urmă, când au intrat toți copiii la școală, s-a pregătit ca asistentă educațională și viața ei de acasă și de la serviciu s-a axat complet pe copii. Își găsise vocația.

Cariera militară a lui Owen a durat douăzeci de ani, iar el a ajuns până la gradul de subofițer clasa a II-a, responsabil cu instruirea, binele și disciplina unei companii de mai bine de o sută de oameni.

Când a ieșit din armată, și-a luat un an liber în care să se plimbe cu rucsacul în spate prin lume, iar Fern s-a temut că trece prin criza vârstei mijlocii. El însă a ajuns să-și cunoască viitoarea parteneră, femeia cu care s-a însurat șase luni mai târziu la Las Vegas. S-a întors de tot acasă și el și soția lui au înființat un centru de activități în aer liber în Pădurea Dean. De la paintball la tir cu arcul, afacerea a crescut și Fern s-a simțit ușurată că fratele ei se așezase în sfârșit la casa lui și-și găsise sufletul-pereche.

De Crăciun în fiecare an când „The Haven" era închis, familia lui Fern închiria un microbuz și Owen îl conducea până în Provence. Era un balamuc, dar le amintea tuturor că nu există nimic mai încurajator decât să ai familia cu tine. Era punctul culminant al anului pentru fiecare dintre ei.

Nu toți sunt suficient de norocoși să aibă o familie. Așa e viața și uneori familia pe care o ai nu e cea de care ai nevoie. Însă peste tot prin lume, grupuri de oameni, la fel ca aceia de la „The Haven", sunt atrași laolaltă de un plan invizibil, cosmic. Toți cu o cauză comună, nevoie sau scop altruist. Ceea ce e o chestie foarte puternică.

Când suntem singuri, suntem o insulă,
când ne unim, devenim o forță.